

A close-up portrait of a woman with vibrant red hair and striking blue eyes. She is looking directly at the camera with a subtle, enigmatic expression. The background is a solid, deep green color. The lighting is soft, highlighting the texture of her hair and the intensity of her gaze.

UNNI DROUGGE

ANDRA SIDAN ALEX

”Har aldrig suttit så klistrad
och läst ut en bok så snabbt förut.”

Linda Skugge

Andra sidan Alex

UNNI DROUGGE

Andra sidan Alex

DEN HÄR BOKEN är en del av *Kiss the Future*, ett projekt som banar väg för framtidens kreatörer genom att utforska alla de nya möjligheter som den nya tekniken och svärmtänkandet erbjuder.

Boken har tillkommit i samarbete med:

THE ROOFHANGERS

nätverk inom mode- och filmbranschen

www.roofhangers.se

JESSICA WIKSTRÖM

fotograf

www.aurora-studios.se

MARIE AHLKVIST

smink

www.izmea.com

HENRIETTA ENGMAN

omslagsmodell

ANNA TROBERG

kreativ partner

www.annatroberg.com

Mer information finns längst bak i boken.

Andra sidan Alex

© Unni Drougge 2006

Tidigare utgiven av Bazar

Denna utgåva Vulkan 2009

ISBN 978-91-978484-1-1

Load up on guns and bring your friends
It's fun to lose and to pretend
She's overbored and selfassured
Oh no. I know a dirty word
Hello, hello, hello, how low?
With the lights out it's less dangerous
Here we are now, entertain us
I feel stupid and contagious
Here we are now, entertain us
A mulatto, an albino, a mosquito, my libido
Yay
/- - -/
A mulatto, an albino, a mosquito, my libido
A denial, a denial, a denial

SMELLS LIKE TEEN SPIRIT

Kurt Cobain, Chris Novoselic, David Grohl, 1991

FÖRSTA DELEN

1

Det var den internationella kvinnodagen. Alex konstaterade det med en lätt fnysning när han slängde kvällsblaskorna på köksbordet. Han gick fram till fönstret och kikade ner över Mariatorget. Var sjutton höll Sophie hus? Hon kunde väl åtminstone höra av sig för ungarnas skull. Nu var det nästan mörkt ute.

Barnen började oja sig om middagen. Det fick bli spaghetti i dag igen. Spaghetti med broccolisås, för broccoli fanns i frysen.

– Ungar! röt han. Har jag inte sagt åt er att ni alltid ska se till att plocka ur diskmaskinen innan vi sätter igång med maten! Och har ni gjort era läxor?

– Måste du vara så jävla sur! muttrade Jaki och fick bifall av Niki medan de motvilligt reste sig från soffan för att i sitt irriterande tröga tempo plocka ut de rena glasen och tallrikarna och demonstrativt högljutt skramla in dem i skåpen.

– Sänk ljudet! ryade Alex upp mot övervåningen där de två mindre satt och tittade på en av dessa debila barnkanaler. Varför skulle de ha ljudet på tv:n så förtyvlat högt?

Förbaskade Sophie! Så okamratligt att lämna honom mitt i den eländiga vardan med hämtning och lämning av ungar och snor och mat och disk och rum-

por att torka på löpande band. Vad de börjat gräla om mindes han inte – jo, vänta ... Vilket öde. De hade grälat om den internationella kvinnodagen, närmare bestämt om nåt hysteriskt uttalande som Maria-Pia Boëthius gjort i tidningen, och vips blev Alex beskylld för att vara en mansgris. Mycket fick den moderne mannen svälja.

– HELLLVETEEEE! skrek han ut över spisen där spaghettivattnet höll på att koka upp. Hade Sophie kommit nu i detta förpestade ögonblick hade han gjort köttfärssås av henne. Men tänk om ... Skulle han ringa polisen? Nä, Sophie hade alltid leg på sig, hade det hänt nåt så ... Vilka fantasier. Hon hade säkert snabbt satt sig i skydd inomhus. Men var? Hos Bittan, kanske. Så var det nog. Det var bara Bittan som hon anförtrott sig åt när Alex varit ute och rumlat. Eller ”rymt”, som Sophie och barnen brukade uttrycka det. Han flinade till, kort och introvert. Hon kanske ville visa honom hur det var, hur det kändes att bli lämnad så här. Men det var skillnad mellan män och kvinnor, fast det snacket hade Sophie börjat avsky. Mer och mer allteftersom tvillingarna blev äldre. Så länge de fick barn och ungarna var riktigt små hade de varit rörande överens om olikheterna mellan könen. Inte så att mannen var överlägsen, Sophie var en riktig maffiamamma. Men då hade livet varit så annorlunda, där i det stora huset på Österlen. Sen hade businessen tagit överhanden, gradvis, och plötsligt satt de här i en vindsvåning i Stockholms innerstad och Sophie tyckte att ... Ja, vadå egentligen. Hon hade naggat och klagat och han hade försökt lyssna och begripa.

– Ungar! Kom och hjälp till att duka!

Ett stön lösgjorde sig ur den pluppande och plöjande dataspelsljudmattan och Niki och Jaki skrällde med sura miner ner tallrikar på bordet. Alex hade glömt att salta spaghettivattnet, men det fick vara. På köksbänken stod en halv flaska rödvin kvar från gårdagen. Han höll upp ett glas åt sig, nu kunde han dessutom göra det utan att tilltaget beledsagades av Sophies tröttsamma förmaningar. Det stred ju mot hennes nyinrättade system att dricka vin på vardagar, fast i går hade han lurat henne genom att köpa oxfilé – då kunde hon inte motstå att trotsa sitt eget rigida kontrollbehov. Sen hade allt sparat ur, hon började jämt gräla redan när hon fått i sig små mängder alkohol. Hon hade helt enkelt dåligt ölsinne. Medan Alex tömde glaset bläddrade han snabbt och vant igenom nöjessidorna i de bägge kvällstidningarna.

– Maten är klar! ropade han sen och ungarna släntade in i köket. Platsen mitt emot honom var skriande tom.

– När kommer mamma? frågade Lilli.

– Hur fan ska jag kunna veta det, snäste Alex. Så harklade han sig. Suckade och sa: Hon behövde vara för sig själv ett tag, bara. (Vilken klyscha!)

Efter maten höll Alex upp återstoden av vinet åt sig och gick tungt uppför trappan med småttingarna i ett stimmigt släptåg. Det var Puttes tur att bestämma saga. Han valde alltid den som tog längst tid att läsa och hade blivit så gammal att han märkte om man bläddrade ett helt knippe sidor åt gången.

– Pettson! sa Putte segervisst och plockade ut den skrymmande boken ur hyllan, ryckigt så att ett tjug andra böcker rasade ner på golvet.

– Plocka upp dem genast! befallde Alex varpå Putte började protestera på sitt oborstat skrikiga sätt.

– Det var ju inte mitt fel, det är den dumma hyllan som allting bara ramlar ner från hela tiden.

Varför skulle den där rödhårige ungen jämt bråka? När han skrek med sin grälla röst var det som om varje nervbana kollapsade i Alex och nu satt örffilen där, som en brännande snärt på Puttes lena kind. Putte skrek så han blev pionröd och tårarna strilade längs hans stora gap. Jävla Sophie! tänkte Alex och bet ihop käkarna. Detta är hennes fel. Sen ångrade han sig tvärt och kramade sin obstinate son.

– Såja, förlåt. Du får plocka upp dem i morgon, då, sa han trött. Klä av er nu.

Han läste bara halva sagan.

– Så, vi får fortsätta i morgon. Nu måste ni sova. Nya griniga protester från Putte. Nu hör ni vad jag säger! morrade Alex med hela sin pondus och barnen lydde lamt.

Han dammade ner i en av de två vilstolarna framför tv:n på andra våningen där han och Sophie brukade sitta och småprata och bläddra i tidningar och glo på MTV eller nån halvtaskig videorulle. Nu satt det ingen bredvid honom. Paniken låg och lurade och försökte samsas med hämndlystnaden. De bägge känslorna turades om. När det var panikens tur tänkte han lyfta på luren och ringa Bittan. Men var det nån idé? Hon ingick väl i konspirationen och skulle säkert spela ovetande om Sophie hade bett henne om det. Kärringar! Överallt svor de sig samman. Gjorde världspolitik av sina hormoner. Trodde de att det var så förbaskat lätt att vara man, då! Va? Alex svepte resten av vinet.

Kvinnor var aldrig nöjda, de var födda till kverulanter. Sånt märktes ju på redaktionen också. Det var alltid tjejerna som krånglade och gnällde. Plötsligt fick de för sig att de var utnyttjade. Det var väl deras eget fel om de inte kunde sätta gränser från början. Just nu kände han sig hatisk mot hela det förkättrade kvinno-släktet. Gav man dem blommor ville de snart ha en hel regnskog. Och de hade gott sällskap av andra högljudda grupper: judar, negrer och homosexuella. Alex var en vanlig vit svensk man, men såna var det ingen som ömkade sig för.

Han kollade i tidningen vilka TV-program som serverades. Politisk thriller del två av fyra, nej tack, han hade ju inte sett första delen. Annars bara skräp. Han zappade över till MTV. Tänk, det hade också retat Sophie, att han satt med fjärrkontrollen och växlade kanal utan att rådgöra med henne först.

Beavis & Butt-head hummade i rutan, uppfyllda av sina omogna runkarfantasier. Manlighetens sista beklämmande utpost, tänkte Alex. De sjöng en dreglande duett med Cher. Hon hade visst opererat bort två revbenspar för att göra midjan smalare. Otroligt. Han tog upp senaste numret av Automobil och började bläddra. Vänta bara, tänkte han. Han skulle skaffa en riktigt snabb bil, han älskade att köra fort. Han var trött på att sitta med bakbundna händer, han skulle ... Hördes det inte nåt från ytterdörren? Han spetsade öronen. Nej, det var bara ett eller annat missljud från pojkarnas dataspel.

– Nu får ni sluta spela dataspel och gå och lägga er, gastade han nerför trappan.

– Klockan är ju bara tjugo i nio! var det indignerade

svar som slungades upp från de två ohängda skolbarnen.

Nu hade Sophie varit borta längre än vad man kunde anse normalt, skulle han inte ringa polisen ... Nej, det kunde bli onödig publicitet. Dålig publicitet var det värsta han visste, det bara rörde om i ens liv och affärer. Allt tjafs om att all publicitet var god publicitet – ha! Vilken utstuderat korkad medielögn.

Alex kom att tänka på den där dumme skvallerfikusen Stenman som tillsammans med en handfull talanglösa nollor lyckades kapa åt sig en radiofrekvens och sen satte igång att smutskasta folk till höger och vänster. Alex och Stenman hade nån gång därpå råkat stå bredvid varann på Riche och Stenman hade haft sitt halvkriminella anhang runt sig medan han skröt om sin löjliga yuppievåning i Vasastan. När han var inne på sitt jacuzzibad hade Alex skämtat: Jaså, du har tillochmed bubbelbajsbad, och då small det. Stenman hade väl fått för sig att Alex syftade på hans homofila läggning, den paranoide tönten. Sen blev det ett helsikes liv och veckorna därpå var det ett evigt tugg om det där slagsmålet i Stenmans erbarmliga skvallerkanal och Alex hade pekats ut och förtalats och pressen hängde på och han blev utmålad som en galen våldsverkare. Alex kände hur han började koka när han tänkte på det. Slutligen kraschlandade Stenmans radiokanal med en braskande konkurs och stormen la sig. Och Alex var snabbt framme och la rabarber på frekvensen. Med Sophies benägna bistånd, förstås.

Men nu skulle Sophie plötsligt börja ifrågasätta hela skiten. Deras levebröd! Han gick ner i köket och

kommenderade barnen i säng, rotade sen fram den gömda flaskan Maker's Mark längst in i kemikalieskåpet där den låg under en bunt gummihandskar. Hållde därefter upp en stor grogg, som ett slags civil olydnad.

Nöjesbranschen var ursynkad och rutten – vilken bransch var inte det, kanske? Sophie ville få tillbaka sin tro på mänskligheten, hade hon sagt. Så totalt naivt och världsfrånvänt. Att äta eller ätas – det var vad allt gick ut på i den här världen. Och när Sophie gick på i sin grälsjuka fanns det definitivt inget skäl till att tro på en bättre värld, skapad av kvinnor. Han såg henne framför sig: kroppen framåtlutad, armarna i vädret, håret slängande fram och åter i ilska eldflammar, ögonen som blixtar och ansiktet högrött. När hon var lugn och glad var hon som en vän fe. Att det kunde vara sån skillnad! När hon la huvudet i hans knä och hade håret i en mjuk fläta som vilade på hans ena lår medan hon knäppte upp hans jeansknappar och smekte kulorna underifrån med tungan ... Han viftade bort bilden, en liten bubbla for upp långt nerifrån och sprack ljudlöst men lyckades kupera den plana ytan. Han tog en ordentlig klunk av whiskyn, vilket sjsyst märkte det där var. Dödspolarn.

Alex förtjänade faktiskt att få koppla av. Han hade stridit som en härförare utan armé och bekämpat fiende efter fiende, forcerat hinder efter hinder. Sophie hade hjälpt honom att utarbeta strategier men framför allt med att förutspå fiendens reaktionsmönster. Sånt där begrep hon bättre. Då var de oslagbara, när de strävade mot samma mål, sida vid sida. En dynamisk duo. Men så fort de hade utkämpat ett slag – det

kunde vara en ensamrätt till nån intervju, att få nån enveten dyngsnackare att täppa till käften eller nåt annat som hörde till vardan på redaktionen – så började hon klaga. Som om hon deltog i ett störtlopp för att njuta av den vackra naturen, inte för att komma först.

Det är ju bara bråk hela tiden, kvirrade hon. Men så är det överallt, Sophie, även om du bara driver en liten pizzeria, brukade han förklara. Så fort du tar ett steg i sidled, eller ännu värre uppåt, så stöter du på nån som står i vägen. Det är där det blir bråk, fattar du väl. Det är bara om du tar ett kliv ner som folk låter dig vara ifred. För då är du förbisprungen och oskadliggjord.

Du ser allting som ett enda stort krig! utbrast hon då. Men herregud, brukade Alex svara, det ÄR ju ett stort krig. Om att bli störst, ligga i täten, komma till toppen – VINNA. Alla vill vinna, Sophie! Alla! Och ingen kommer att ha den minsta pardon om du förlovar. Ingen! Ingen kommer att tacka dig för att du var snäll och släppte fram dem. För att du inte bråkade.

Här drog Sophie fram sin vanliga kähäst om Einar och Eva som hoppade av rat-racet. Hoppade av från en lysande mediekarriär för att ingen var intresserad av sanningen, påstod de. Det lät mer som en undanflykt, om Alex fick bedöma saken. De pallade inte trycket, så enkelt var det.

Snälla Sophie, hade Alex svarat med en lätt suck, vi lever faktiskt på det vi gör, vi kan inte hoppa rätt ut i det blå ... Här brukade hon alltid skrika: Sälj skiten, då!

Kvinnor, kvinnor. Vad tänkte de med?

2

Det var den 8 mars. Den internationella kvinnodagens symbol knöt näven. Men det angick inte Sophie. Hon var ensam. Hon hade ont. Den skitstöveln hade slagit henne så trumhinnan spruckit. Och sparkat henne. Dragit henne i håret tvärs över golvet. Och hon hade blivit så jagad av sin ilska att inget längre kunde hejda henne från att verkligen göra det. Bara dra.

Utan att hon hunnit bestämma sig för vilken riktning hennes liv skulle ta sprang hon plötsligt runt i det där framgångshjulet. Men varje framgång var i själva verket ett personligt nederlag. Sådan är kapitalismen, brukade Alex förkunna. Buy or die. Money talks, bullshit walks. Use it or lose it. Han svängde sig jämt med sina löjliga anglicismer. Hon retade sig verkligen på det där. Och på att han bara såg framgångarna och inte nederlagen. För visst var det ett nederlag att slicka uppåt och sparka neråt, det var ovärdigt. Vänner som inte var framgångsrika var plötsligt inget att ha. Och vänner som var mer framgångsrika fick man börja smöra för. På det sättet var man tvungen att fungera om man ville ta sig fram. Förtalet och skvallret spreds som skit ur en fläkt. Och hjulet spann snabbare och snabbare sen gratistidningarna och radiofrekvenserna och TV-kanalerna exploderat som

en kladdig smet över tillvaron. Medieinvasionen hade i sin tur utlöst en kändisrotation det gick att tjäna grova pengar på. En del slängdes brutalt av karusellen, andra korsfästes men det fanns hela tiden nya som oförskräckt ville in. Öppningarna var ju oräkneliga. Sophie visste hur det fungerade eftersom hon och Alex jobbade med kändisar som råvara – de handlade på den fria människobörsen. Och priserna fluktuerade oavbrutet. En kändis hade aldrig ett fast värde.

Men nu hade nöjesbranschen stelnat i ett fult och brett hänflabb där varje tand blänkte som en glittrande galapremiär. Sophie stönade. Hennes spräckta trumhinna tjöt och susade.

Hon reste sig och gick de få stegen fram till fönstret som var solkigt i kanterna. Hennes höft värkte lätt. Det skymde över Hyde Park Corner. Den gulaste dieseldimman hade tunnats ut och trädens knoppar svällde uppnosigt trots ihärdiga försök från trafiken att hejda all livsluft. Sophie hade gjort misstaget att checka in på Intercontinental, ett av lyxhotellen enligt engelska mått. Efter svenska normer var det inget lyxhotell, men prislistan vid telefonen gav besked. Besked om att lyx är en känsla: betalar man tio gånger högre taxa för ett telefonsamtal, en hämtpizza, en drink eller en kopp blaskigt kaffe så måste man ju åtminstone känna sig luxuös. Så var det med den saken.

Hon förbannade det överilade i att ha tagit sig ända till London. Det hade räckt med Hotel Reisen på Skeppsbron. Så nu borde hon väl ringa Alex och ungarna, tänkte hon. Men gjorde det ändå inte. Nåt avhöll henne. Hon ville ha ett skäl att drämma i huvudet på Alex. Att hon hade viktiga saker på gång. Hon

kunde ju föralldel också försöka hitta på nåt vettigt nu när hon ändå var här. Låtsas åtminstone. Låtsas att hon överhuvudtaget var nån utan Alex, utan barnen. Synd bara att ingenting lockade henne, att hon tycktes ha tappat intresset för allting. Inget var liksom nån idé. Hon satte sig i den blommiga fåtöljen och började bläddra i snobbiga Harper's Queen som låg på soffbordet. Den roade henne inte, hon såg mest annonserna. Anorektiska modellen Kate Moss hade fått sitt definitiva genombrott och glodde nu med loj min ut ur flera av de mest prestigestinna profilannonserna. Hade ingen sett att hon var hjulbent? tänkte Sophie.

Vad var klockan? Halvsju, lite drygt, kunde hon se på tv:n som blinkade ut information om hotellets utbud. Då var hon halv åtta hemma. Och då hade säkert Alex hunnit få undan maten. Han satt och zapade framför tv:n. Kvällstidningarna hade han redan bläddrat igenom. Hon kunde se framför sig hur han tvinnade och snurrade den där hårslingan ovanför pannan så att den blev alldeles rufsigt och sliten. Det såg dumt ut. Fåhund! utbrast hon för sig själv och den nersjunkna indignationen sprätte upp som när man håller vatten i en het frityrkastrull. Det kändes faktiskt lite befriande. Bättre att vara arg än ledsen. Kanske var det därför hon var arg så ofta. Åtminstone brukade Alex påpeka det. Att hon var en hetsporre. Hans egna koleriska anfall hade hon själv inte reflekterat över förrän de hade börjat anställa folk och det kröp fram att de gick omkring som på en krutdurk av rädsla för Alex korta stubin. Sophie blev lätt förvånad över informationen, men Alex hade blivit bestört. Han? Som var en sån fridens man? Men sen

hade han som vanligt nickat och utan vända absorberat upplysningen i sitt medvetande som tycktes kunna svälja allt.

I dag var det alltså den internationella kvinnodagen, som på nåt sätt alltid gått henne förbi. Hon hade personligen aldrig tyckt att hon var förtryckt i sitt dagliga liv. Men många feminister hävdade att hon i själva samhällssystemet var förtryckt på grund av sitt kön. Hon kunde inte avgöra om det var så. Ibland kunde hon tycka att det var själva jämställdheten som förtryckte kvinnan. Hade hon inte varit lyckligare av att bara få ägna sig åt avkomman i hemmets lugna sköte? Hade inte Sophie själv mått så mycket bättre på den tiden när hon stod vid spisen med surdegsjästa limpor i ugnen, morötter i trädgårdslandet och jeansknän som behövde lappas, en bebis på var arm och en snäv hushållskassa det behövdes fantasi för att övertrumfa. Fast då var ju hon och Alex ändå jämställda på nåt vis. För samtidigt hade Alex stått för grovgörat; städlat och lagat bilen och huggit ved. Allt som sen gick utöver hushållsbestyren hade de delat på. De hade suttit med morgonkaffet i den stora ateljén där i det röda tegelhuset och sett ut över det skånska landskapet med puttrande traktorer. De satt och sprutade ur sig idéer och framtidsplaner och var övertygade om att kunna ta ner månen om de ville. De gjorde sitt första vingliga nummer av Fanzino där de bestämt sig för att bevaka sånt som ignoreras i den vanliga pressen. Det var på den tiden då de bägge skrev artiklar med glödande patos och publicerade alster – som de själva kallade kvalster – av vildhjärnor som inte kunde skriva men som hade nåt viktigt att tillföra. Undergroundfilmare

från Amsterdam fick samsas med cyberdelia från San Francisco. Svenska vispoeter trängdes med acid house, Nick Cave, new age och politisk satir. Sophie stöpte om texterna till läsbarhet. De hade hållit andan när de satsat alla sina futtiga slantar på första numret, hållit andan tills de fick se försäljningssiffrorna. Då hade de firat och jublat. De hade landat rätt ner i en oexploaterad ungdomsnisch och de var först med formeln. Alex hade kommit hemstormande med den gamla omlåstrade Volvo Duetten fullastad med öl och biljusen blinkade mot fönstren till ateljén där hon satt och kände välbehaget smälta in i henne medan bilen rullade upp på tomten. Många gånger skulle han komma hem i samma glädjeyra. Det där särskilda ljudet, hon kunde när som helst återkalla det, ljudet av motorn som stängdes av och så rullade däckens längs den lilla kullerstensvägen upp till huset. Ljudet ingav henne alltid lättnad. Ibland hade han varit borta mycket längre än han sagt. Och ibland gav han sig bara av ...

Nu fick Sophie den där obehagskänslan. Det var när Alex börjat ge sig av som giftet fick fäste i deras liv. Innan hade det smugit runt dem, gjort vissa inträngande besök, men när Alex började försvinna hade det stannat kvar i deras äktenskapliga organism. Sophie hade försökt kapsla in giftet, hålla det instängt, men varje gång Alex gav sig av på nytt vällde det ut igen och då tycktes det ha förökat sig därinne i kapseln under tiden. Alex yrade vitt och brett om vad de skulle göra och Sophie började ta ner hans fantasmer på jorden, ville diskutera hur och när och med vilka medel de skulle genomföra planerna, men då hade Alex stör-

tat vidare och hon kände hur besvikelserna drog henne neråt, fjättrade henne vid marken. Randi, Alex morsa, brukade ibland säga till Sophie att Alex var en drömmare och att han alltid bara följt lustprincipen. Varje gång brukade Sophie bli arg när hon sa så. Men hon blev samtidigt rädd för hon kände nånstans att det kanske stämde. Fast sen hade Alex övertygat Sophie om att kärringen pratade strunt och då blev Sophie lugnad igen. Tillfälligt. Och allting fortsatte. Och det gick fortare och fortare. Avantgarde och underground fick maka på sig för middle of the road. De flyttade till huvudstan och skaffade kontor och fick vanliga arbetstider och andades in avgaser under inversionslocket på himlen och åt vitt bröd och hamburgare och halvfabrikat och det blev dagis och fritis och ett rusande mellan vardans olika hållplatser. Men nu delade de inte upp allting mellan sig, nu var det ett evinnerligt tjafs om vem som skulle hämta och lämna och handla och när och hur och varför, och Sophie hade ingen lust att stå vid spisen och föda barn längre. Och det var alltså detta som kallades jämställdhet.

ÅÅÅHH! Hon såg sitt liv som granatsplitter. Det for ut åt alla håll och i centrum fanns inget annat än ett uppfrätt hål av saknad. Inte tomhet, utan just saknad. Hon hejdade ännu en impuls att hugga tag i telefonluren. Tänk om det hade hänt nåt hemma? Ingen visste ju var hon var. Hon satte sig på huk, frös till, skakade på sig och tog mekaniskt upp kajalpenna och läppstift ur Cartierväskan hon fått av Alex. Då började tårarna tränga sig på i ögonhålorna och hon fick pressa tillbaks dem genom att öppna munnen och spärra upp blicken, det såg säkert löjligt ut och hon

stönade ännu en gång över sig själv. Sen gick hon ut. Tänkte inte på nåt annat än att hålla ryggen rak när hon passerade de snorkiga engelsmännen i receptionen, tänkte på ingenting alls när hon klev ut genom svängdörren och överrumplades av den höghattade herrn i frack utanför som mot en ansenlig drickspeng kunde hålla upp en taxidörr åt henne, tänkte fortfarande ingenting när hon gick nerför trapporna till tunnelbanan. Men när hon såg de eftersatta sotiga gångarna med nakna rör krypande som bruna slingerväxter och de avskalade stålcyldrarna till tåg, då klev hon in i en cyberpunkfilm. Hon var mitt bland främlingar i den förorenade storstan. Och det fanns inget liv.

Det fanns bara överlevnad.

3

Han satt och glodde på den där svenska TV-thrillern i alla fall. Inte särskilt upplyftande, med en schablonmässigt försupen skilsmässogubbe som antihjälte. Alex styrde ut en robothand mot whiskyglaset och drog en lång suck. Den sortens suck som Sophie hade låtit honom få veta på pricken avtäckte hans egentliga sinnesstämning. Han var bra på att dölja sina känslor – eller det behövdes snarare inte nån ansträngning för det, han hade sen länge slutat uppfatta folk i vardan som annat än det de var – varor. Inte hans familj såklart men alla andra som rände på redaktionen och skivbolagen och festerna och krogarna. Och det hade ju Sophie naturligtvis ansett vara en kapitulation. För honom var det en befrielse.

Han lät på nytt undslippa sig en avslöjande suck. Det gnydde lite från småttingarnas rum och han reste sig från den knarrande vilstolen. Lilli trynade under duntäcket med sitt knubbiga lilla ansikte förseglat av djup sömn. Från våningssängens ovanslaf hördes ett rytmiskt susande. Putte hade sparkat av sig täcket. Alex drog upp det över grabbhalvans spinkiga ben varpå den lille vände sig på mage med ett varnande stön.

Han stängde av tv:n och gick ner i det rymliga vardagsrummet, tömde det klirrande glaset och registre-

rade hur en av de stora växterna lösgjorde ett blad som rasslade ner över CD-samlingen. Han brydde sig inte om att plocka upp det gula bladet utan fingrade längs skivraderna tills han hittade U2:s första. Den var verkligen nyskapande, tänkte han och fnös åt att en av hans korkade skribenter sågat U2 rakt av i en stor genomgång av denna tidernas bästa popgrupp för ett par år sen.

Alex blev rastlös. Gick in i köket. Trampade på en av dessa små ettriga kulor som såhär på värdkanten hade börjat tävla om plats med brödsnulorna, legobitar och de avrivna mjölkförpackningsflikarna på den svarta matta klinkern. Ajj! utstötte han dämpat och hällde upp ett nytt glas Maker's Mark. Struntade i isen. Han satte sig tungt ner på en av köksstolarna. The mattblack dreamhome, tänkte han ironiskt. Samtidigt som bråte, lump och recycling bildade skola under det gryende nittioalet hade han och Sophie äntligen haft råd att byta upp sig till åttiotalets sobra estetik.

När Alex skulle gå och pinka och kliade sig på baken upptäckte han att han satt sig mitt i en klick med grönvit broccolisås. Fan, vad de sölade, då! Han krängde av sig de ekovita manchester-Levi'sen och fogade dem till berget av smutstvätt. Besynnerligt – han tvättade varje lördagseftermiddag och redan måndag kväll var tvättkorgarna översvämmade. När han drog på sig ett par blå Dieseljeans uppe i sovrummet stod han plötsligt inte ut med att vänta längre. Han stod aldrig ut med situationer han inte kunde påverka. Han checkade i alla rummen så att ungarna verkligen sov och hängde sen på sig sin hundtandsmönstrade Dolce & Gabbana-kavaj, lindade den grå Chevignon-

halsduken om halsen, knöt de svarta Redwingkängorna och stängde dörren efter sig så tyst han kunde. Tog en titt på armbandsuret. Tio i elva.

En sprängfylld droppe av tinad snö smackade ner i nacken på honom just som porten gick igen, men den hindrade honom inte från känslan av frihet då han såg ut över de krympande snöplättarna på Mariatorget. Ett par blandmissbrukare stod och argumenterade med rossliga men skarpa röster på mittgången, så för att undvika dem lät han bli att kryssa över torg-
et och vek av åt vänster, mot Hornsgatan. Han passerade tidningskiosken, gav raden av tidningar i fönstret en rutinmässig granskning och konstaterade nöjt att hans Fanzino hängde där den skulle.

Sen var han inne på Café Tivoli. Hade Sophie vetat att han lämnat ungarna ensamma hade hon fått fnatt ... Så fort han beställt sin öl ställde sig en ganska hårt mejkad tjej bredvid honom i baren. Hon hade blond frisyra som var tvärt avhuggen vid axlarna. Näsan sköt framfusigt ut under luggen.

– Tja! sa hon.

Han kände genast igen henne. Det var sångerskan Lena Söderlund. Eller före detta sångerskan, tänkte Alex. Efter att hennes soloalbum bombat var inga skivbolag längre intresserade av hennes hesa, karga sångröst.

– Hej, svarade Alex.

Det var med blandade känslor han lät sig uppvaktas av tjejer som i honom såg en inträdesbiljett till karriären. För Lena Söderlunds del gällde väl en desperat önskan om comeback. För det mesta valde Alex att bortse från såna inviter, men då och då behövde sig

egot en liten kick och han valde att känna sig smickrad. Fast just nu kunde han inte välja vilken känsla som skulle lägga sig främst. Dessutom hade han svårt att hitta ett bra förhållningssätt till Lena eftersom han tillbringat en natt hos henne för nåt år sen men inte kunde erinra sig exakt hur denna natt förlöpte. Så han fortsatte den glesa konversationen.

– Hur går det? frågade han. Han visste ju redan det mesta, allt kom fram skvallerledes. Den här bruden hade visst missbruksproblem enligt Josef Beck, Stockholms informelle budbärare. Amfetamin. Men Alex hade inte märkt nåt spejsat hos henne. De gråbruna ögonens pupiller hade normal storlek och hennes rörelser var inte ryckiga på pundares vis.

– Jorå, svarade hon hest. Det är snack om att Wilbur ska skriva låtar till min nästa soloplatå.

– Wilbur? Alex höjde ögonbrynen och lät blicken stelna vid konturen av hennes bak. Inte så mycket att komma med, tänkte han. Rumpen, alltså – inte Wilbur. Om det nu stämde kunde det kanske ge hennes avsmnade karriär ett nytt avstamp. Wilbur hade ju tidigare lyckats blåsa liv i ett par kvinnliga artister på fallrepet. Fast då behövdes också en drastisk restyling. Råmaterialet här var kanske inte av bästa märke. Där skulle nog behövas en Tuh Ming, tänkte han. Tuh Ming satt ännu i orubbat bo som Sveriges kung Midas när det gällde att förnya och förgylla damer.

– Ja, sa Lena och drog i sig en klunk vitt innan hon satte fyr på en Marlboro Light.

Alex märkte att hon plötsligt stod väldigt tätt inpå honom eftersom sidoröken från cigarretten besvärade hans ögon. Han avskydde cigarrettrök och viftade lite

med handen i luften. Hon riggade om taggen till sin andra nypa.

– Har du fått ett nytt skivbolag? undrade Alex, mest för att ha nåt att säga. Hade hon haft några tuttar förresten? Nä, inte mycket där heller. Det var väl därför han inte mindes några detaljer från den där natten. Hon hade helt enkelt inget som stack ut. Mer än näsan.

– Ja, svarade hon medan en ny rökpust vingligt förtunnades framför hans ögon. Musiken var på ganska högt. Överallt var Stakka Bo, även på Café Tivolis krogtejp som ekade över de mer mondäna Södermalmsutespringarna. Ja, återtog hon och satte upp ett lite påklistrat hemlighetsfullt leende. Jag har signat med ett nytt bolag som kommer att gå igång i Sverige rätt stort nu i höst.

Alex intresse avancerade ett par snäpp.

– MCA? frågade han.

– Nej ... Det här är ju inte officiellt ännu, tvekade hon, fast det märktes att hon som alla andra var väldigt ivrig att yppa sånt hon blivit tillsagd att knipa käft om.

– Fast det gör nog inget att jag säger det nu, det kommer ändå en stor artikel i Resultat om det i nästa vecka. Hon fimpade i glasaskfatet men inte så att glöden släcktes. En tunn rökslinga ringlade sig uppåt mot det höga taket där en liten docka cyklade på lina fram och tillbaka.

– Voxx, svarade hon.

– Samma Voxx som ...

– Ja, avbröt hon. Samma Voxx som tidningen och TV-kanalen och radiostationen, TV-produktions-

bolaget ... bildbyrån ... reklambyrån ... skivbutikskedjan ...

– Jaja, sa Alex. Du menar Intertainment. Har de inte fått lite expansionsvansinne? Tillexempel det där med Morgonposten – du vet väl att Stålström tagit över en dagstidning alldeles nyligen?

– Nä, det visste jag inte, sa hon likgiltigt.

– Nä, för det är också ”hemligt”, sa Alex och log sötsurt. Jaså, mumlade han mer för sig själv. Intertainment ska slå sig på skivbolagsgeschäfte också ...

– Ja, svarade Lena. Och det är väl rätt logiskt, eller hur? Intertainment kontrollerar ju redan en stor del av nöjesindustrin. De ska visst göra en ganska maffig offensiv på marknaden, samarbeta mer och så. Och det blir ju bra för min del ... Då kan man ju räkna med publicitet, menar jag.

Alex fnös till kort.

– Ja, sa han med ett frätande tonfall. Det blir ju ett väldigt fint samarbete. Seriöst och så, liksom. Som svågerpolitik. Eller planekonomi. Alex kände starkt obehag vid tanken. Inte så mycket den moraliska som den att Voxximperiet expanderade så kraftigt och var den farligaste och mest ociviliserade konkurrenten. Man fick hela tiden vässa sina vapen, tänka ett steg före. Vara smart. Hur länge skulle han klara av att vara liten men smart? Särskilt nu sen Sophie ... Han drack ur det sista av ölen och beordrade en ny.

– Vill du ha mer vin? frågade han Lena, nu med en servilare ton. Han ville tappa ur henne så mycket det gick om Intertainments planer.

– Ja tack, svarade hon och såg nöjd ut

Han tog in ett glas vitt och lät bli att vifta irriterat

med handen när röken från hennes oavbrutna nikotinintag invaderade hans slemhinnor. Varför skulle folk röka så förbannat? Han hade aldrig begripit sig på denna absurda last.

– Nå, vilka artister kommer att finnas på det nya bolaget, då?

– De snackar om att köpa över några ess, men jag vet ännu inte vilka, svarade Lena med svalt intresse. Hon var så klart mest angelägen om sin egen personliga framgång, så Alex fick väl smöra lite.

– Du, det låter som en höjdare, det där med Wilbur. Det är ju precis vad du har saknat, jag menar säkra låtar. Allt var ju svinbra på din senaste platta (här ljög han) utom låtmaterialet – det var lite svagt om jag ska vara ärlig.

Nu lös hon upp.

– Vem blir boss, då? fortsatte Alex.

– Jag har för mig att de tänkte värva Bettan.

– Bettan? På Sony?

– Ja.

Ha ha ha, ho ho ho! tänkte Alex belåtet. Bettan, även kallad Hjärncellen. Som vanligt en snedrekrytering. Hade Entertainmentkoncernen bara fixat en skicklig headhunter så hade de kunnat sopa golvet med det gamla anrika men uviga Webers, som ännu var överlägsna på tidningssidan men varit alltför tröga med att hänga på etermedieexplosionen.

– Ja, men det var väl ett bra personval, lismade Alex.

– Jo, sa Lena. Hon är rätt sjsyst.

Sjsyst ja. Men är det sjsyssta människor man ska ha i chefspositioner? Fast på det sättet rankade ju det där

därpippikonglomeratet. Nån kunde göra en intervju med den galne ägaren Sten-Olle Stålström och strax hade han jobb på Intertainment. Han var ju ”en kul typ”, liksom. Tänkte Alex och la av ett span längs bardisken, där han fick syn på en gammal polare som börjat så bra men som snabbt dalat längst ner i avfallskorgen: han satt numera som redigerare på Södermalmsbladet, en sketen kvarterstidning. Han hälsade aldrig längre av nån anledning. Han hade fått barn och en vrålstart i karriären samtidigt och en väldig massa hybris på köpet, vilket blev för mycket för hans söta fru, så hon tog ungen och stack varpå han föll handlöst. Brrrr. Han var en sån där klassisk halvskad Söderkis som aldrig tog sig utanför Söders råmärken Kvarnen, Hannas, Pelikan, Lilla Maria, Söders Hjärta och Café Tivoli. En del kom aldrig längre.

Alex rös och tänkte igen på sin förrymda fru. Den bedagade sångerskan bredvid honom verkade inte ha nåt mer intressant att förtälja och hade dessutom börjat gnida sig mot honom, vilket gjorde honom stressad. Han hade problem så det räckte och halsade i sig de sista klunkarna med ett: Jag måste dra nu, vi ses. Hon gav honom en stor smällpuss mitt på munnen som han inte hann parera och han skyndade sig ut på gatan, där droskorna stod i givakt. Nä, om han skulle ta en tur ner till Cafét ändå och kolla om Sophie kanske var där, avgjorde han efter att ha spejat upp mot fönstren till lägenheten som glänste fridfullt mot honom.

Vid ingången till Cafét hivade han upp stamgäst-kortet och vakten nickade igenkännande åt honom. Tänk att han för bara några år sen inte hade blivit

insläppt på det här stället. Vad fort det hade gått att få friplåtar till huvudstans glassiga gräddfil. Och så annorlunda man blev bemött sen ölbiljetterna regnade ner som manna från himlen. Ett par fotomodellwannabes stod och tisslade och tasslade vid garderoben medan de sneglade mot honom. Plötsligt kände Alex sig så liten. Naken. Han behövde en öl och en Jäger och svängde upp mot Operabaren.

Därinne lurade ångesten bak folks vaksamma ögon; det var sista timmen före stängning, varefter de flesta skulle hamna i det desperata ragnings- och alkohol-sorlet nere på Cafét. En nattlig period på ett par gudsförgätna timmar då alla onödiga, plumpa och pinsamma fraser trummades runt. Men än var han inte där utan ställde sig vid baren och begärde in sin beställning. Ett par skallar längre bort stod Lasse Larsson. Alex knyckte nacken bakåt till en hälsning och Lasse höjde näven tillbaka. Lasse Larsson satt med i ledningsgruppen för Intertainment och var en rätt hygglig figur. Kompetent också för ovanlighets skull. Han var en sån som kallades in för att hyfsa till läsar-, tittar- och lyssnarsiffror. En allroundbegåvning. Det var för övrigt många hyggliga människor som jobbade i den där koncernen, de anställde ju bevars ”kul typer” på löpande band. Och det var de kul typerna man träffade ute i svängen. Alex flyttade med sin öl och sin Jäger och ställde sig bredvid den korpulente Lasse. Han var en av dem som hade representationskonto på stadens alla oaser som tack för sin obotliga workaholism. Bredvid sig hade han Viveca Lind, en annan klippa i Stålströmstallet som varit med sen starten av det växande TV-produktionsbolaget Voxette. Också oerhört

kapabel. Också med representationskonto. Viveca bytte hårfärg en gång i halvåret och hade en obestämbar ålder. Nu var hon korpsvart. Ingen av de två hade ball klädsel, Viveca hade tantkavaj och Lasse beige kostym; de smälte in i de flesta sammanhang.

Efter hälsningsceremonin började Alex försiktigt:

– Hur går det med muzaken nu för tiden?

– Jo, där är det en del på gång, svarade Lasse och blinkade frejdigt mot honom.

– Nåt som påverkar oss? frågade Alex rakt på sak.

– Njaaa, nej inte direkt, tror jag. För ni har väl inte tänkt starta skivbolag?

– Nä, för fan, sa Alex med spelat ointresse. Skivindustrin genomgår såna strukturomvandlingar just nu, så där skulle jag nog vänta med att lägga in en stöt.

– För all del, men för Intertainment är det rätt naturligt att även integrera den länken. Vi expanderar ju rätt mycket nu.

– Jaså? sa Alex. I vilken sektor då?

– Alla, men framför allt Voxx. De ska ju flytta samman till ett enda ställe uppe vid Gärdet där Voxette ligger. Ha gemensam administration och sånt där. Slipa sin linje så att den blir enhetlig för annonsörerna, de har ju varit rätt svaga på annonssidan hittills. Nu ska Voxx enbart ägna sig åt nöjen över hela fronten.

– Tidningen Voxx också? frågade Alex.

– Ja. Voxx ska ha en helt gemensam profil.

Shit! tänkte han.

– Men jag tror inte att det påverkar er så mycket, inflikade Viveca. Voxx vill vara starka hos den lite äldre målgruppen – 24 till 39. Ni är ju yngre. Var är Sophie i kväll, förresten?

– Hon är hemma, sa Alex och höll samtidigt på att bita tungan av sig när han kom på att det kunde vara ett test, de kanske hade sett henne. Men de verkade inte reagera. Så seglade den gamla vanliga klyschan ”If you can’t beat them, join them” genom hans skärpta hjärna och han växlade över till proffstugget igen:

– Vad sägs om att vi kör en ny samarbetsrunda? Det funkade ju bra förra gången.

– Jo, kanske det, sa Lasse. Vi får ta det med ledningsgruppen. Vi kan ju höras i veckan. Flackade han inte lite med blicken? Alex blev paranoid. Han blev ofta paranoid. Folk brukade upplysa honom om det och han svarade då alltid med ett Kurt Cobain-citat: ”Being paranoid doesn’t mean you aren’t followed.”

Jägern rann ner och fick sällskap av en till och snacket flöt vidare mot mer avslappnade skvaller-nivåer.

– Jaja, okej, skrävade Alex. Ni skapade kanske tant Raffsan, men det är ju en vanlig dragshowartist. Freak redan från början. Men vi! Vi skapade mediemonstret Lottie Lorenzon! Journalistikens Alice Timander, ha ha! För att inte tala om allas vår baconbomb Leonard Müller. Eller minimonstret Linus Linson!

Det var ingen konst egentligen att skapa nya stjärnor, det hade Alex snabbt förstått. Det var samma gamla flåsiga hårdvinkling av ämnen som redaktörer ansåg som tabubelagda men som massorna gladeligen slickade i sig. Enklast grejade man det genom att låta en oetablerad (fast ohejdat kamerakåt) skribent få formulera om en gammal fördom, till exempel ”Svenska män är usla älskare”. En given hit vart femte

år ungefär, särskilt om en någorlunda snygg blondin fällde slutsatsen. Så hade Lottie Lorenzon fått ett gyllene tillfälle att utmärka sig som vågad kvinna med ett gäng ungar men som därutöver hade både sexliv och åsikter minsann. Sen yrade Lottie vidare i ett moln av lånta fjädrar och kunde ena veckan höras göra ett uttalande i P1 om ensamstående mammor i Farsta, nästa vecka rusa omkring halvnaken framför TV-kameror tillsammans med tegelstenskastande anarkister, veckan därpå berätta i P3 om sina sånginsatser i ett nystartat punkband och samma dag i kvällspresen insvept i plast slå ett slag för nyliberalernas svartklubb, för att följande dag diskutera barnuppfostran i en TV-debatt. Det fortsatte i vanlig ordning tills varenda öppning var utknullad, vartenda skrymsle inzoomat och varenda fladdrande åsikt förbrukad. Och inga pengar på banken. I vanlig ordning.

Alex lät blicken glida över borden tills den stannade vid ett par mörka olyckliga ögon. Känslan träffade som syra i sår. Ögonen tillhörde Lalle Glanz, den en gång så uppburne filmregissören. Kvar av honom var ett beklämmande hölje, iklätt en tragikomisk jeansdress i autentisk sjuttiotalsdesign. I ett blixtsnabbt moment möttes deras ögon innan regissören fortsatte sin svajande och ändlösa promenad mellan borden. Så fort han stannade vid en grupp bordsgäster vände de vant bort sina huvuden och han stapplade vidare.

– Vi ses, mumlade Alex och plöjde sig så fort det gick fram längs baren mot utgången och direkt när han kommit ut i det fria grabbade han första bästa bulle. ”Vinna eller försvinna” lät det i hans huvud gång på gång. ”Vinna eller försvinna.”

Klockan var fem över ett när han låste dörren om sig. Hjärtat trängdes med kavajen, tystnaden ven och hoppet tändes under en röd flimrande sekund då han klev uppför trappan. Men sovrummet var tomt. Han drog en av sina avslöjande djupa suckar, klädde av sig och lät alltihop ligga i en bylsa på golvet. Drog täcket över huvudet. Vad han behövde Sophie nu!

En man utan kvinna kunde aldrig bli en bra krigare ...

4

Sophie drack en dubbel gin & tonic på Est i Soho, ett typiskt ställe framvuxet ur yuppie-eran. Avspolat och kalt. Stålrör och ljusa träslag. Lätta rätter. Sen ville hon vidare men hon visste inte till vad. Hon tog på sin vita fotsida fuskpälssoncho, drog upp kapuschongen och svepte ut på gatan som ett spöke.

Frith Street kryllade av folk, hela Soho kryllade som vanligt av folk och rätt som det var snubblade hon över ett par utsträckta ben på trottoaren och så en hes röst:

– Got a spare quid?

Han var ung, striphårig, skäggig och halvreste sig mot husväggen medan han höll ut tiggarnäven. Sophie öppnade sin rostbruna Cartierväska och inuti den en liten benfärgad Mulberry där hon hade sin plånbok. Ur den lyckades hon trassla ut en fempundssedel som hon la i hans hand varefter den ultrasnabbt rullade ihop sig om sedeln på samma vis som de där tjutande snablarna man brukade ha på barnkalas.

– Thanks ma'am, sa rösten och lodisen sjönk på nytt ner mot trottoaren och fällde ner knäna för att en ny turist skulle råka trampa på honom och därav komma av sig eller eventuellt få dåligt samvete. Scenen upprepades då hon hunnit femton meter bort. Om

alla gav killen fem pund var sjunde minut skulle han på två timmar ha tjänat ... 80 pund, detvillsäga nästan tusen kronor. Fast alla var förmodligen långtifrån så generösa som Sophie och snart var hon nära att snubbla över en ny sovsäck och nu iddes hon inte öppna väskan på nytt. Obsoleta unga män låg utfläktade på gatorna som blodiglar – var inte det slöseri med resurser? Eller låg de här och gjorde nytta, som avskräckande exempel?

När hon såg upp efter att ha klivit över det fjärde benparet innan hon hunnit fram till Shaftesbury Avenue var hon nära att kollidera med en mörk figur i flaxande rocktyg som tycktes dyka upp från ingestans. Ett vitt spöke som mötte en fantom. Han stannade tvärt och hon också. Så stod de och stirrade fånigt på varann med öppen mun och tänkte säkert detsamma, nämligen att det är osannolikt att man stöter på en bekant mitt i Londonvimlet en vanlig tisdagkväll. Men det var faktiskt så, tycktes båda ha tänkt för de utbrast med en mun:

– SOPHIE/JOSEF! Vad gör DU här!!

Josef Beck tillhörde vad Alex brukade benämna fri-lansdrägget och var en typ hon aldrig blev riktigt klok på.

– Vart är DU på väg? fortsatte Josef och Sophie unisont.

– Jag har inte den blekaste, sa Sophie och Josef stack genast ett finger i hennes sida och började kittlas.

– Att du alltid ska vara så HEMLIGHETSFULL! bullrade han och så fläkte han ut armarna till en av dessa omfamningar som åtföljde vartannat av hans yttranden.

– Ska vi käka middag? föreslog han.

– Okej, svarade Sophie och vek av åt vänster med den yvige Josef Beck stegande bredvid. Hon visste inte om hon ville ha sällskap men hon visste heller inte om hon hade lust att driva omkring ensam. Men hon kände alldeles tydligt att så fort hon träffade nån som visste vem hon var satte hon på sig ett visir. En stödig och självsäker attityd som hon kunde söka skydd bakom. Och den attityden var så välbekant och inrepeterad att den kändes vilsam, ja hon kunde rentav tycka om den. Det var nog det hon tyckte mest om hos sig själv, den där överlägsna masken. Ibland tänkte hon att det förmodligen var sån hon i själva verket var. Tuff och kaxig. Hur som helst var det ingen som skulle ges möjlighet att gissa sig till att hon också var nån helt annan. Skygg och ängslig och osäker. Snart var de inne på Greek Street och klev över lite spritt gatupatrask innan de gått runt kvarteret och på nytt stod på Frith Street.

– Har du käkat här nån gång? frågade Sophie och pekade på en skylt där det stod Soho Soho i slarvig skrivstil.

– Nej, sa Josef. Är det dyrt?

– Din snikne jäkel, sa Sophie och fick en ny stor björnkram hon försökte slingra sig ur.

De gick in och beställde bord på ovanvåningen. Detta var ett av få ställen i London där man kunde äta anständig mat och ha en anständig del av plånboken kvar efteråt. De fick fönsterplats och kunde titta ner över Sohos folkvandringar. På bordet stod skålar med örtmarinerade svarta och gröna oliver och rostade salta mandlar som Josef slafsade i sig dussinvis av

medan han trumpetade till sig kyparen och ställde lass av frågor om den franska menyn som om han kom från Michelinguiden.

– We're big even in Norway! skanderade han och bröt loss i ett rungande vrålgarv då han fått ge smakprov på sin vrickade humor.

Vinet provades tre gånger innan det godkändes. Josef hade beställt sjötunga i tryffelsås och Sophie tog in lättgrillade tunna laxskivor på basilikabädd.

– Nå, vad gör du här och var är Alex, dånade Josef, samtidigt som han vevade åt den franske servitören.

– Alex är hemma och jag är bara här på kortvisit. Tänkte checka upp lite inför vår kommande London-guide, drog Sophie till med och insåg i samma stund att nu när Josef hade sett henne här kunde hon lika gärna packa sig hem med en gång. Josef var Stockholms bästa nyhetsförmedling, alla kategorier. Ville man sjösätta ett rykte var det bara att förtälja honom den pikanta läckerbiten och inom sju timmar – aldrig längre – hade den nått hela journalistkåren i nöjesfacket. Det hade gått utmärkt att nyttja den egenskapen också; alla hade ju hållhakar på alla så ville man få tyst på nån intrigant bråkstake var det bara att yppa en liten hemlis om vederbörande till Josef och så blev det lugnt ett tag. Fast den delen av sin bruksfunktion var han nog inte bekant med.

– Excuse me, sir, sa den välkammade kyparen på franskbruten engelska.

– Vad är det här för nån gammal torsk jag fått in, gnäggade Josef på högsta volym så att de andra restauranggästerna började stirra åt deras håll.

Irriterad var bara förnamnet till vad som kunde

spåras i den stele servitörens ansträngt barnrumpesläta ansikte.

– Är det nåt fel på maten? lät han sina hoppresade läppar undslippa.

– Sjötunga, tyckte jag det stod på matsedeln, sa Josef och brast ut i ännu ett flabb vilket gjorde kyparen maximalt spänd runt munnen.

– Men låt gå, låt gå, bullrade Josef vidare. Man är ju i England – fish n' chipsens hemvist ... Här var han tvungen att asgarva åt sin egen fräckhet och kyparen marscherade bort till hovmästaren och talade lågmält med honom. De nickade diskret mot Josefs och Sophies bord.

– Och vad gör du här, då? Sophie försökte återknyta till deras avbrutna konversation.

– Jag ska göra ett jobb på MTV. Åt P1 och Resultat och Medianytt.

– MTV har ju stötts och blötts så man spyr, sa Sophie.

– Jo, men det här gäller alla avhoppen.

– Vilka avhopp?

– Från Intertainmentkoncernen. Det har ju varit ett riktigt strömhopp därifrån till MTV. De är större i Sverige än här i England, visste du inte det? Och nu när Stålström tänker satsa ordentligt på Vox-TV har det blivit rena kriget. Intertainment har erbjudit fantasilika transfersummor till dem han kan värva tillbaka. Josef lutade sig fram över bordet. Och det är rätt många som vill lägga in en breddside mot Stålström. Han håller ju på att försöka knipa åt sig kontrollen över hela Mediesverige. TV2 ska kanske bli reklamfinansierad, och vem tror du är mest angelä-

gen om att lägga vantarna på den koncessionen? Det är många som oroar sig över hans framfart. Att det ska bli fläskfärs av hela utbudet. Att Loket ska bli statsminister, ho ho ho ...

Josef skyfflade in en jättetugga sjötunga-eller-vad-det-nu-var och stirrade på henne med sina pepparkornsögon. Hans långsmala näsa rörde sig medan han tuggade och de krulliga gråspräckliga hårspirallerna såg ut att ha påbörjat en brådskande vandring över hjässan – han höll på att bli flint.

Sophie började känna sig tillfreds med att sitta här långt från Alex och ungarna tillsammans med den bisarre tokfransen Beck. Han tittade aldrig på klockan, hade aldrig brått, fick aldrig nåt fjärrstyrt i blicken, han var bara en kufisk lebeman som dök upp ur skuggorna utan förvarning och sen hängde på tills man fick sjasa iväg honom eller tills hans giftaslystna tjej äntligen sparat upp honom och kavat släpat hem sitt byte.

Sophie skulle aldrig själv ha vågat kontakta MTV, men nu hade hon ju chansen att åka snålskjuts på Josef. Och då skulle hon inför Alex kunna påpeka nyttan av att ha åkt till London. Hon kanske tilloch-med skulle kunna knyta en vettig kontakt. Hon skulle visa Alex att hon kunde stå på egna ben också. Han förebrådde henne jämt för att hon var så osjälvständig. Och det var ju sant. Hon begrep dessutom aldrig riktigt hur man pratade affärer. Alex begrep. Han vittnade sig genast till var det fanns pengar att hämta. Men Sophie kunde väl åtminstone snappa upp nåt av intresse, hon kunde se det som ett rent studiebesök, om inte annat, så hon frågade Josef om hon kunde få följa med honom till MTV.

– Javisst, min sköna. I morron klockan ett ska jag dit.

Kyparna bevakade spänt och uppmärksamt bordet med den stormige gästen Josef som hade likheter med tunnelbanans gatumusikanter men som också kunde vara en excentrisk riking. Så fort personalen såg att kniv och gaffel låg i par på tallrikarna for en av dem fram med en gigantisk ostbricka och undrade vilka ostar som önskades.

– All of it! krämade Josef med en voluptuös gest, och så vinlistan tack.

Kyparen bleknade men nickade bara och försvann bort för att återvända med varsin jättetallrik åt det krävande middagspar Sophie skämdes över att utgöra ena halvan av. På tallrikarna låg ett femtontal ostsor-ter pryddigt arrangerade. Vinet förpassades ut en gång innan det gick igenom tullen och Josef högg in på en stor bit chèvre han la på ett kex. Han mumsade och klunkade bourgogne. Mustaschen var vitprickig av den smuliga getosten. Sophie försökte föreställa sig hur han såg ut naken men det ville sig inte. Kyparen befann sig aldrig längre än två tre meter från deras bord så när Josef höjde näven var han framme som ett skott.

– Vad vill du ha för kaffe, Sophie?

– Cappuccino, svarade hon.

– En cappuccino och en café crème! dundrade Josef. Café crème uttalade han på ett ytterst manierat sätt och Sophie såg hur det ryckte i servitörens näsvingar.

– Och så calvados till bägge, eller hur Sophie, det vill du väl ha? Sophie nickade och kyparen upprepade beställningen så att Josef inte skulle få den stora gläd-

jen i att påpeka att han hört fel innan han avlägsnade sig med sina hårt hopknipna käkar och skinkor.

Därpå började Josef pillra i sin hårbotten med naglarna, fick tag på ett tjockt gult flarn, synade det så att han nästan blev pittögd, knäppte med sitt smala långfinger mot tummen så att flagan elegant landade på hans tunga, varefter han började knapra tankfullt Sophie var nära att spy upp både lax och delikatess-ostar över bordet.

– Men vad är det du sitter och gör, ditt äckel! utstötte hon och såg bort.

– Ojdå, sa Josef, fortfarande tankfull. Så blev hans blick åter närvarande. Vet du, sa han, vet du hur mycket jag fick för min artikel i Resultat om Generation X?

– Fyratusen, svarade Sophie slött.

– Tiotusen, Sophie. Tiotusen!

– Det var den inte värd, konstaterade Sophie.

– You don't know who I am! sa Josef och tog upp sina flaxande gester igen. Han kastade armarna bakåt för att sen plöja fram över bordet mot Sophie. I'm the famous journalist! A great staaaar. Nu slängde han sig bakåt på stolen med armarna i vädret så att de nästan vispade omkull glasen och kopparna på brickan som kyparen kommit med, och Sophie tänkte att det där megalomaniska självförtroendet verkligen räddade denna mediokra varelse från en självinsikt som skulle krossa honom. Så du tycker inte jag är nåt bra, Sophie. Josef såg på henne med höjda ögonbryn där små mjällkolonier kunde skymtas.

– Jodå, svarade hon.

– Men jag är inte värd tiotusen?

- Nä, flinade Sophie.
- Vill du veta hur lång kuk jag har? växlade han om.
- Det är inte bara längden som räknas. Vem vill ha en strumpsocka? Det är tjockleken som är viktigast.
- Grovleken, Sophie. Grovleken heter det. Men är den lång brukar den också vara grov.
- Där vet jag exempel på motsatsen, svarade Sophie.
- Men hur lång tror du den är då? propsade Josef.
- Medellängd skulle jag anta, eller lite under eftersom du har ett sånt självhävdelsebehov ...
- Där var Josef tvungen att ge Sophie en kram så gott det gick utan att riva ner sitt kaffe.
- Tjugotvå centimeter, sa Josef med ett nöjt uttryck.
- Aha, sa Sophie. Det är du som snott min typometer. Jag har saknat den länge ...
- Vadå typometer? undrade Josef, lätt förvirrad.
- Min typometer är försvunnen och du är kleptomant.
- Nu är du elak igen, Sophie, sa Josef och gjorde en ny ansats till ograciös omfamning.
- Men tjugotvå centimeter, vad säger du om det? envisades han.
- Jag säger det jag sa nyss – du har snott min typometer och mätt din snopp i cicero. En cicero är noll komma sex centimeter.
- Fy, Sophie, fyxxx, bullrade Josef och ville krama om henne så gärna att bordduken krullade sig och café crèmen skvalpade ut. Just då uppenbarade sig kyparen, hovmästaren och ytterligare en herre. Det var restaurangchefen. Han var två meter lång och såg ut som en frustrerad Basil i Fawlty Towers.

– Önskas nåt mer, min herre? frågade han med betoning på varje stavelse.

– Får vi betala, erbjöd Josef med en frikostig gest.

Notan kom in omedelbart och när de var nere i vimlet på gatan sa Josef:

– Kan jag få knulla med dig, Sophie.

Sophie rullade med ögonen.

– Hade du sagt så till en annan tjej hade du fått en snyting. Samtidigt tänkte hon att hade hon varit en annan tjej hade han aldrig sagt så.

De delade en droska och när Sophie skulle hoppa av vid Intercontinental ville Josef följa med, men hon knuffade in honom i bilen igen.

– Kom hit i morgon i stället, så hänger jag med till MTV.

Empty V, tänkte hon när hon passerade strutshalsarna i receptionen. Så fort hon stängt dörren om sig började självanklagelserna desarmera henne. Sophie suckade när hon kastade sig baklänges i sängen. Hon knöt stånkande av sig kängorna och sparkade iväg dem över golvet. Blundade. Vad skulle den här utflykten nu vara bra för? Var inte framgång och pengar nog? Kunde hon aldrig vara nöjd? Vad var det som fattades? Men så klev en annan röst fram. Den innersta. Den riktiga Sophie. Priset var för högt, tänkte hon. Det måste väl finnas en mening med livet också, mer än att bara jaga siffror. Upplagesiffror, lyssnar-siffror, pengar ... Lyxproblem! lät det nu i Sophies huvud. Så brukade Alex säga. Men det måste väl finnas pauser i tillvaron, protesterade hon. Eftertanke och självrannsakan. Äsch! Grubblrier kom man ingen vart med. Då blev man bara låst. Fast om man bara

anpassar sig, tänkte hon genast, då blir det ju så här. Det var väl inget bra liv, att aldrig fråga sig vad man ville göra av sin utmätta tid här på jorden. Då hamnade man till slut i den vanmakt hon nu kände.

Sängen snurrade.

Sophie ville verkligen hitta ut ur labyrinten. Eller hitta in. Nu drev hon bara runt. Hon sökte efter nycklar. Kämpa för sanningen! uppmanade den innersta rösten. Sanningen bultar på dörren. Var inte feg nu. Glöm inte vad som förde dig hit. Du kan inte sitta i baksätet hur länge som helst. Men vilket håll skulle Sophie styra åt? Lyssna inåt, viskade det i henne.

Sängen hade slutat snurra. En idiotisk Roxettelåt strömmade runt i Sophies huvud: "Listen to your heart ..." Det kändes genant. Hon klev upp och satte sig framför spegeln. Stirrade länge in i sina militärgröna ögon. De var alkoholblanka. Hon kände plötsligt att hon var våldsamt trött på det där ansiktet och upptäckte samtidigt att hon behövde plocka ögonbrynen. I badrummet, dit hon gått för att hämta sin necessär, såg hon en skymt av sitt ansikte igen och blev ännu tröttare på det i den vassa belysningen. När hon åter satt sig torkade hon av sin makeup med kleenex och en Body Shop-produkt och gick så över till att rota efter pincetten så hon kunde plocka ögonbrynen. Tystnaden ringde i hennes spruckna trumhinna och hon satte på tv:n. Konstigt att de inte hade MTV på engelska hotellrum, det brukade Alex svära över. Hon lät hotellets internkanal skvala ut sin hissmusik. Klockan var fem i tolv. På botten av necessären låg en sax. Sophie blev med ens övertygad om att hon skulle klippa håret och gick ut i det ofördelaktigt

belysta badrummet. Där satte hon igång, nästan darrhäft av iver, och lät de långa röda slanorna falla. Rritsch, rritsch lät det. Efter en stund hade hon femcentimetersstubb över hela hjässan. Hon rufsade om i den. Vasken var fylld av rödglänsande hårsvall. Det kändes pirrigt uppiggande, som när en ridå faller, och hon öppnade minibaren och halade ut en öl och en vodka. Så kom hon på att hon kapat sitt hår på exakt samma vis en gång tidigare. Det var när Niki blivit sjuk. De fick övernatta på sjukhuset. Hennes dröm hade kraschlandat. Hon var stark och osårbar. Okrossbar när hon hållit i sin förstfödde. Inget kunde ta ner henne. Trodde hon. Men efter tio veckor hade sköterskan på barnavårdscentralen sett nåt konstigt, en blå knöl på Nikis ena höft. Det var som när ett nät långsamt drogs åt. En hel natt hade Sophie kämpat med nätets grova maskor, men de blev tätare och tätare och till slut var hon fast. Sanningen hade henne fast. Då hade hon klippt av sig håret, som en sorts rit. Och nu hade hon gjort det igen.

Med en gång bytte tillvaron tonart. Känslan av att ha gjort sig kvitt gamla bördor jagades undan av oron för framtiden. Hade hela hennes liv sett ut så där? En omloppsbanan med två satelliter som ständigt förföljde varann – flykten från gårdagen och skräcken inför morgondagen? Hon blev tvungen att ringa hem. Klockan var tjugo i ett, detvillsäga tjugo i två svensk tid. Två signaler gick fram, sen lyftes luren och det gamla vanliga ”Alex här” hördes. Rösten lät grötig.

– Hej, sa Sophie och kände en elektrisk ål simma genom magen. Det blev tyst i fem sekunder. Ville han kanske inte ha hem henne?

– Jag älskar dig, viskade Alex. Kom hem. Förlåt att jag slog dig. Har du ont?

– Ja, mumlade Sophie och kände att hon hade övertaget. Fast det var inte sant att hon hade ont – alkoholen hade bedövat henne. De enda sviterna hon kände var en skrikande trumhinna.

Så harklade Alex sig. Var är du? frågade han.

– I London, svarade Sophie.

– London! utbrast Alex harmset. Vaffan gör du där!

– Passar det inte så lägger jag på, sa Sophie spetsigt och tänkte att här var det hon som tänkte behålla initiativet.

– Nej, skyndade sig Alex. Nej, nej. Det är okej. Men du reser väl hem i morgon? Jag har tänkt mycket på det du sa. Vi har krupit för mycket och det är mitt fel. Det är fullt krig nu på mediefronten och vi ska använda alla vapen vi har.

– Har det hänt nåt? undrade Sophie. Hon kunde av gammal vana inte hindra sin nyfikenhet trots irritationen över att Alex inte tycktes ha begripit ett skvatt av vad hon kände.

– Intertainment, stönade Alex. Stålström förbereder ett stort anfall.

– Mot oss?

– Ja, mot oss och alla andra som står i vägen.

– Var har du hört det?

– Från flera håll, så nu gäller det att vara smart.

– Du, sa Sophie. Jag är på lyxhotell så det här samtalet är snart uppe i tusen kronor.

– Okej, jag ringer upp. Alex fick numret och snart kvillrade telefonsignalen. Jag älskar dig, sa han igen.

– Jag älskar dig, mumlade Sophie tillbaks utan att riktigt känna efter om hon menade det.

– Jo, jag hörde nåt om det där här i kväll också, fortsatte hon. Att Stålström planerar en megaoffensiv inom etermedierna. Han söker bland annat koncessionsrätten för TV2 när den blir reklamfinansierad. Och Voxx-TV ska gå ut hårt nu för att kämpa ner MTV:s marknadsdominans i målgruppen. Nu kände sig Sophie lite stolt över att hon hade nåt näringsrikt att berätta.

– Var hörde du det?

– Av alla galna människor ramlade jag rätt i armarna på Josef Beck, så vi gick och käkade på Soho Soho.

– Josef Beck! Vaffan gör den jävla dårgöken i London?

– Han gör några knäck på MTV. Jag tänkte hänga med honom dit i morgon.

– Ja, det kan nog vara kul, sa Alex. Men var försiktig med vad du säger. Egentligen borde nog jag ha varit med också.

Där blev Sophie irriterad igen, men osäkerheten tog snabbt över. Alex fick henne ofta att tro att hon var hjälplöst naiv och inte kunde hålla tand för tunga. Varje gång de hade möte med branschfolk hade Alex för vana att sparka till henne på benet eller signalera med ögonbrynen att det hon just kläckt ur sig var en groda. Det var alltid nåt hon sagt som Alex anmärkte på efteråt och då kände hon att hon gjort bort sig.

– Vad är det jag inte får yppa, menar du? frågade hon tillplattat.

– Ja, affärshemligheter och sånt. Sånt som rör

annonsörerna. Inte ett ord om kontroverser vi haft med andra i branschen. Du måste bete dig professionellt, Sophie.

Det där lät som som om hon brukade gå runt och läcka affärshemligheter – vilka affärshemligheter förresten?

– Då är det väl lika bra att jag inte säger ett knäpp då, sa hon martyraktigt.

– Jodå, tröstade Alex. Var bara inte för frispråkig.

Frispråkig? Hon var väl den minst frispråkiga som fanns. Hon stöpte ju jämt om sanningen. Hon hade tillexempel inte knystat för en enda människa att Alex slog henne. Sophie var nästan stolt över sin skicklighet i att ljuga, både snabbt och trovärdigt friserade hon en munter kreation av en ostyrig härva. Alex ljög aldrig trovärdigt, han blånekade framför allt, sen om det inte gick snodde han in sig i ologiska rebusar eller också blev han så arg att man inte tordes käfta emot.

Han suckade. Du ... du har inte varit otrogen, väl?

– Med Josef? Är du från vettet?

Det blev tyst på linjen en halv minut.

– Sophie! Jag fick en lysande idé, utbrast Alex sen.

När de pussats i luren och gullat godnatt tänkte Sophie att nu var allting som vanligt igen. Men när hon sin vana trogen skulle svepa undan sitt hår från ansiktet och kom ihåg att hon just kapat av sig det tänkte hon att det var det så sjutton heller.

5

Dumma slyna, tänkte Alex. Bara sjappa till London så där. Nu när han behövde henne. Han vågade inte lita på Sophie heller längre. Obehaget smög nånstans. Nåt ville fram, krama safterna ur honom. Det var bara komplotter överallt.

Plötsligt saknade han sin morsa. Det var säkert ett halvår sen de talats vid senast. Och blivit ovänner igen. Om vadå, egentligen? Han begrep aldrig riktigt det där. Det var mest schismer mellan henne och Sophie. Den här gången hade de brakat ihop om tantens nye snubbe. Sophie tyckte han var en A-lagare och var upprörd över att han tagit med Niki i båten när han varit full därute på Gråberg. Niki hade visst blivit skraj och gått till fots tillbaks till stugan i stället för att följa med i båten. Gubben hade sprungit runt på klipporna i Mollösund med en kvarting i näven, hade Niki berättat, och de bägge vuxna hade tydligen stått upp och larmat i båten så den hade krängt. Fast var inte Niki en riktig hare också? Men nu kom skammen farande som en cyklon och lamslog Alex med sitt kärva spännbälte. Fan, vilken morsa han hade. Hon hade brukat skämta när han var liten och skrockat ”Ingen far och en mor som är tokig”. Så la hon av sitt bråkande skratt. Men det var inte roligt alls, för det var sant. Han hade ald-

rig haft nån farsa. Och nu hatade han sin mamma. Hatade henne för att hon jämt varit deprimerad när han var barn. Att bara tillåta sig det! Alex fick servera henne kaffe på sängen och springa och köpa cigaretter när han bara var fyra år. Hon rökte som ett helt Ruhrområde. Själv lärde han sig att avsky tobaksrök, han brukade med avsmak hålla cigarettpaketet längst ut mellan tummen och pekfingret när han kubbade hemåt, alltid med en diffus skräck för vad som skulle ha kunnat hända medan han var ute. Så klev han in genom dörren till den moltysta lägenheten, lagade kaffe och tassade in med koppen och cigaretterna till öket som låg i sängen. Snyftande. Han torkade hennes tårar medan hon hulkade fram att det bara var hon och han. Att han var den bästa man hon hade haft.

Nä, han hade aldrig haft nån riktig morsa. En gång tvingade han henne att ta ledigt från jobbet för att baka bullar så som riktiga mammor gjorde. Hon tog ledigt och stod i köket och bakade och rökte och drack Beyaz. Det blev inga goda bullar, hon hade gjort dem på ett paket med färdig degmix. Annars satt hon mest i bingohallen efter jobbet. Satt där med blanka ögon när han kilade in för att få pengar till en varmkorv. Det var efter skilsmässan från Göran. Göran var yngre än hon och de hade träffats när de bägge jobbade på en ungdomsvårdsskola utanför Göteborg. De bodde där på skolan. Det var kanske den bästa tiden Alex haft under sin barndom. Han var fem när hans morsa träffade Göran. Det var lite som att få en riktig pappa. Han var friluftsmänniska, åtminstone i början. De gjorde mycket grejer utomhus – simmade, seglade, sparkade boll. Sen flyttade de till Göteborg alla tre och

var en riktig familj. Några år. Göran var bra på bilar, meckade med gamla Amazoner. Hans jobb bestod mest i att köra alkisar till olika torkar uppe i Norrland. Då brukade Alex få följa med. Han och Göran satt i framsätet och drack läsk och åt kexchoklad. Alkisen låg i baksätet, hög på det där läkarna brukade ge, Heminevrin hette det visst. Göran blåste på snabbt som en missil. Vägarna låg helt fria, för det mesta åkte de på natten. Ofta gjorde de en avstickare på hemresan till Härögården utanför Östersund där Görans föräldrar bodde. De blev som riktiga farföräldrar. Bönder. Strävsamma. Feta och trygga. Alex var där varje sommar. Där var han en annan, där var han het. Inte som hemma i Majorna, där han var utanför. Underlig. Eller på sommarstället, där han blev retad. Bläckfisken kallade de honom för att han var svarthårig. De där bjäbbiga dumma stockholmarna. Men hos farmor och farfar fick han tjejer. Söta tjejer. Det var där han kom innanför trosorna.

Men så började Göran och Alex morsa gräla. Mer och mer. Göran slutade med allt som var kul. Satt bara inne och ugglade med morsan i det murriga vardagsrummet. Pimplade billigt vin. Och billig låtsaswhisky, Mac Scot. År ut och år in. Alex mindes alltid med en rysning mardrömsfärden med Görans nya folkbåt från Långedrag och upp till Orust. Göran och Alex morsa var kraftigt på kaneln och det blåste. Alex var skitnödigt av skräck. Det var den sommaren då det brakade mellan dem. De hade tagit en charterresa till Jugoslavien. När de kom hem hade hon en saftig blåklocka och sa ingenting på två dar. Göran pös iväg och var borta i flera dygn. Sent en kväll kom han hem.

Aspackad. Alex och hans morsa smög upp och fick bevittna hur denne dyngrake och fyllehungrige karl skulle steka sig ett ägg. Han raglade mot kylskåpet och tog ut äggkartongen. Så satte han på en kokplatta och började knäcka äggen rätt ner på plattan. Det fräste och luktade fan. Fast Alex och hans morsa kunde inte hålla sig för skratt. Sen törnade Göran rätt ut igen, öppnade hissdörren och la sig att sova i hissen. Det hela var ju lite komiskt, men det hjälpte inte. Det tog ett par månader, så hade Göran flyttat. Alex var nästan fjorton då. Och kärringen började spela bingo. Tills hon träffade nästa karl, som kommit längre i fyllekariären än hon själv. Det hade hon räknat ut fint, raljerade Sophie. Nu kan hon martyra sig över sitt fyllo och dölja sitt eget vinsölande bakom honom. Även en kompatient ter sig levande bredvid ett kylslaget lik.

Sophie hade inte mycket till övers för Alex förflutna. Det var liksom hennes vilda ungdomseskapader som räknades, de som var roliga och charmiga. Familjens historia var Sophies historia. Ungarna lyssnade som tindrande ljus då Sophie berättade om när hon var liten och de vek sig dubbla över dråpligheterna hon målade upp. Och visst – hon var en god berätterska. Men nu hade Alex börjat slå igen om glädjen när Sophie tog till orda och skulle återge sina kapitel. Han svarade med samma mynt och fick önskad effekt. Hon kände sig snöpt när hon exempelvis inte fick skildra för hundrade gången om hur hon på ett hotellrum i Marrakech hade slängt upp fönstret på vid gavel mitt i natten när böneutroparen hade stått och hållit sin ylande mässa från sitt höga torn. Sophie hade ingen aning om vad en böneutropare var, hon trodde det var

en dåre som fått frispel så hon hade gastat ut över hustaken för att överrösta böneutroparen: Tyyyyst för faaan! Jag kan inte sova! Varje gång ungarna hörde det, tjöt de av skratt. Över sin tokiga mamma.

”Ingen far och en mor som är tokig.” Ja, Alex ungar hade åtminstone en farsa. Men vad var det med Sophie egentligen? Varför var hon aldrig nöjd? Det började tjuta i huvudet på honom. Den bångstyriga kvinnan! Vad skulle hon i London att göra – hon klarade ändå inte av att knyta nyttiga kontakter. Hon var inte businessminded. Hon tog folk på allvar, hade inte vett att krama kulor ur dem. Det var han som borde ha varit i London. Sophie hade blivit ohanterlig, han skulle bli tvungen att hålla henne tajtare. Kolla upp henne mer. Säkert låg hon i sängen på rummet och bet på naglarna. Och kolkade ur minibaren. Vad hade hon för rätt till det? När fick han ligga på lyxhotell och balja i sig från en minibar? Nä, det här gick inte, Alex reste sig ur sängen och gick ner i köket. Öppnade kylan och hällde upp en stadig virre. Svepte den och fyllde i på nytt. Gick och la sig. Då öppnades dörren och Lilli tassade in och la sig i den tomma sängen bredvid. Hon gnydde lite, somnade sen. Han strök de mörka hårslingorna ur den svettiga pannan. Hon svettades alltid när hon sov. Lilli var snart fem år, hon och Putte var deras sista barn, fler skulle det inte bli. Var det kanske det som var problemet, att de upphört med barnalstrandet? Ville Sophie ha fler barn? Skulle hon bli mindre rastlös då? Lilli kröp närmare sin pappa. Hon hade en farsa, tänkte Alex och kände på nytt det där isande suget inne i magen. Han hade aldrig haft nån farsa.

En gång när Alex var tretton hade hans morsa ringt

upp Alex farsa och räckt över luren till Alex. Hon var givetvis på örat. Hans farsa hade stammat fram nåt och Alex hade skämts i flera dar efteråt. Så en massa år senare fick han se en bild på sin halvbror som var ett par år yngre och som han aldrig träffat då. De var slående lika. Han hette Marcus. Det där var när Niki var sjuk, eller rättare sagt medan de ännu inte visste om han skulle bli frisk. Sophie var hysterisk av oro och klängde som en kladdig lian på Alex. Han skulle fixa allt, fast han själv knappt var vuxen. Först ingen farsa och sen far till ett sjukt barn. Då bestämde han sig. Han skulle ringa upp den där Allan, som hans far hette. Det blev ett rumphugget samtal som avslutades med att Allan lovade att återkomma inom några dar. Gjorde han det? Naturligtvis inte, den ryggradslöse slamkryparen. Sophie uppmanade Alex att själv ringa upp igen. Vilket han gjorde. Dessvärre. Vilken kalkon – eller katastrof. Genast började Allan gnälla över Alex mamma, hur taskig hon hade varit mot honom: först åka till Paris och gifta sig och sen ta ut skilsmässa direkt efter bröllopsresan när Alex låg fast förtöjd i hennes mage. Sen började gubben räkna upp alla hennes älskare – kanske det i själva verket inte var han som var far till Alex, slirade Allan. Till sist började rötägget yra om hur risigt med stålar han hade, för att försäkra Alex om att beträffande den detaljen fanns där heller inget att hämta. När Alex la på luren efter det samtalet rasade hela hans värld. Det var den värsta degradering han nånsin fått känna på. Just det att gubbkräket ifrågasatte att Alex verkligen var hans son, där gick han verkligen över the top. Kniven rätt in i veka livet, pang på. Och där satt Alex

mitt ute på vischan med ett barn som var sjukt och en fru som var uppfrätt av ängslan. Och det skulle han greja. Va! Ingen far, en tokig mor, en hysterisk fru och ett sjukt barn.

Nu bytte Alex plötsligt stift. Så var det ofta. Poff, en tankebana bara försvann. Det var det spriten gjorde så bra. Den laddade ur det mörkmulna och tände upp nya stigar. Som att byta kanal. Dra ut på stan. Eller flytta hemifrån. Från morsans dystra vardagsrum till ett nytt liv med Sophie. Sophie – underbara explosiva spröda Sophie. Det vackraste som fanns. Hans drottningjuvel. Känslan när han flyttade från Majorna till Sophies tvåa i Olivedal. Sophie körde pickupen och hans morsa rände efter och kastade upp gamla skridskor, skidfodral och slalompjäxor på flaket. Allt skulle han ta med, minsann. Inte ett spår av honom skulle finnas kvar. Hon var sur och förnärmad.

Hur i allsindar hade Sophie stått ut med Alex när hans farsa kolade? Stackars Sophie. Alex hade varit ett sånt tvättäkta svin mot henne. Farsan hade börjat ringa när han fått reda på att det var nåt knas med hans pump. Ville komma och hälsa på. Brorsan var också med på ett hörn. Satt och sufflerade nånstans i bakgrunden. Jävla pussy. Men Alex var rädd om sin stolthet. Han släppte inte in dem i sitt liv. Det skulle Allan bara fatta. På rot. Så fick Allan en stor infarkt och åkte in på Nacka sjukhus. Efter det repade han sig någorlunda och Alex gick med på att träffa honom en kväll på Café Bellman. Alex beställde in det dyraste från menyn. Självklart. Så halade gubben fram en pärm med tidningsklipp om sig själv och lite annat skräp – noveller, teckningar och sån skit. Med darr på rösten

berättade han om sin egen farsa som han själv aldrig växt upp med. Allan hade skrivit till sin farsgubbe när han var i 25-årsåldern och skickat med den där pärm-
en. Ett par veckor senare kom pärm-
en tillbaks. Inte en nedskrivna rad, ingenting mer kom tillbaks utom pärm-
en. Alex hade bara tänkt: Skit på dig, gubbe. Sitta där och vara jolmig nu när döden flåsar dig i nacken, jo tack. Passar att ta kontakt nu när jag är chefredak-
tör och har flyt, när jag är lyckad. Annat var det när jag var arbetslös och hade ett sjukt barn. Förbannade ynkrygg. Så tänkte Alex. Han hade ingenting till övers för de lama.

Det dröjde ett par månader innan Allan fick en ny infarkt och lämnade in för gott. Han låg på den antroposofiska Vidarkliniken i Järna. Typiskt att unna sig det, förresten, när han var utfattig och skuldsatt. Bopu-
pteckningen lämnade ett stort grinande minus. Alex hade åkt direkt ut till kapellet i Järna så fort han fått dödsbudet. Sophie var skräckslagen. Trodde han skulle köra ihjäl sig. Det egoistiska fruntimret! Alex hade suttit bredvid liket med ett tänt ljus som fladdrade till lätt varje gång han suckade. Exakt så hade hans far suckat den enda gång de träffats. Nu låg han där. De var lika. Otäckt lika. Alex hade lagt sin hand på sin fars panna. Han tog farväl, men han grät inte. Vem var denne man som var hans far? Det visste han inte. Han visste inte om han ville veta heller. Det var i alla fall över nu. Nu hade han ingen farsa, det hade han föralldel aldrig haft, men nu hade han inte ens hoppet kvar om att nånsin kunna få en farsa.

Alex låg i sin säng och kände så här två år senare hur han sveptes med av en så djup och molande melankoli

att han fick vika sig till fosterställning. Vem var han själv? Nu? Vem hjälpte honom? Han kände hur han blev mindre och mindre, sen större och större, sen mindre och mindre. Sen var det som ett bländaröga som öppnade sig bit för bit och började suga tag i honom och rätt vad det var ockuperades hela hans tankeverksamhet av ett tal. Trettionionittiotre stod det skrivet över hela hjärnbarken. Trettionionittiotre blockerade alla tankar och alla känslor och talet bara växte i styrka. Han kunde inte röra sig. Trettionionittiotre var allt som fanns tills han inte kunde andas, tills nåt sprängde sig ut ur bröstet och han liksom brast och for upp på golvet. Det tjöt och skrek i skallen på honom och han var rädd. Rädd!

Alex gick ner till köket och skakade på huvudet, ryste och slängde med det. Jag håller på att bli galen, tänkte han och tog ett par djupa klunkar av whiskyn rätt ur flaskan. Tur att ingen såg honom nu. Som ett annat dårhushjon.

På väg tillbaks till sängen tog han sin freestyle och laddade med Neil Young. La sig. Klockradion stod på tre och tjugotre. Tre och tjugotre, tre och tju ... Han blundade. Satte på freestylen. Neil Youngs röst bådade in sig mjukt i maggropen och Alex bytte spår igen. Det som hänt nyss – so what. Inget att bry sin hjärna med, en liten halkning bara. Han skulle ta de jävlarna. Snart skulle Sophie vara hemma igen. Hans livslänk. Sen tog han luren och ringde till en yrvaken Irene, Josefs kvinna. Han skulle ha tag på den där Beckmurveln i London.

6

Bruset från Hyde Park Corner drog sig stötvis närmare tills Sophie rycktes ur det sista glesa lagret sömn. Först låg gårdagen som en tjock bottensats under igenkännandet av ömheten i kroppen, av hotellrummet, av tiden på dygnet. Gårdagen vilade också under ett lätt lager baksmälla, märkte hon. Ingen tung hangover, bara lite dis, lite torrt knaster. Med ens visste hon hur hon hamnat här. Vad var klockan? Sophie ryckte åt sig fjärren och fumlade med knapparna. Vad klumpig hon var med allt sånt! Så fick hon upp hotellets internkanal som lät meddela att frukosten serverades fram till elva. De digitala siffrorna i bildens nederkant visade på nio tjugosju och femtio.

– Just det, tokfransen Josef Beck skulle komma och plocka upp henne vid tolv. Jävlar som hon såg ut i det stubbade håret. Han skulle garva, det visste hon. Hon fick ta och fixa färg på härligheten senare. Inte rött – blond, tänkte hon och sträckte sig efter väskan med Treotuben. Treo comp. Treo med bumba. Inga dåliga grejer, det där undermedlet botade faktiskt det mesta. Utom blåmärken.

Det var verkligen ingen snäll belysning i badrummet, hon lät en sträng blick vandra över sin kropp i spegeln medan badvattnet forsade ner i karet. Blåröda

märken på revbenen och bröstet. En utgjutning på ena höften. Det rörde henne inte så mycket. Alex slog henne sällan i ansiktet numera, då kunde hon inte gå ut på en vecka och det var rätt så opraktiskt. Sophie hade dessutom mycket svårare att förlåta honom då han demolerade just ansiktet. Hon var rädd om sitt ansikte. Så gav hon spegelbilden ännu en krass mönstring. Märkena på kroppen skulle försvinna men resten skulle vara kvar. Hon var mager, vilket inte hindrade celluliternas framfart. Cellulitkrämen Dior Svelte som kostade över trehundra spänn gjorde huden slät och len men det var nog det hela. Fast, vadå – alla hade celluliter, alla över tjugofem. Och Sophie var faktiskt trettiofem och hade fött en massa ungar. Hon hade en sjsyst bak, det visste hon. Men om hon var riktigt ärlig mot sig själv och inte spände skinkorna det minsta, då höll hon på att tappa den. Så det var bara att låta musklerna göra sitt jobb.

Tuttarna. De hade inte varit en munter syn efter det att tvillingarna var färdigammade; de slokade ikapp med hennes självförtroende. Så lyftet skulle pigga upp hade hon tänkt när hon beställde tid på skönhetskliniken. Alex skulle bli glad, trodde hon. Han skulle inte behöva skämmas för sin fru. Men bystrenoveringen släppte in nån ny ohyra som liksom fastnat mellan henne och Alex. Det var mycket skit mellan dem nu, men det där med tuttarna hade på nåt sätt växt till atomsopor. Alex hade rasat mot henne när hon låg på Sophiahemmet, det var strax efter att hans farsa dött. Han hade skrikit och gapat i telefon, full som en kastrull. Menat att nu jävlar, nu var det hans tur att ta ut sin förbannade rätt. Vad fick han i

utbyte mot att hon fick en tuttyftning? Det hade utvecklats nån absurd millimeterrättvisa i deras äkten-skap. Sophie önskade att de kunde börja om igen, så som de gjort när de upptäckte Andrarum. Det var fortfarande den vackraste plats hon kände till, den plats hon blev blixtkär i vid första anblicken. Det var där hon ville få sin aska strödd. I Andrarum. Bara namnet! Andrarum – det andra rummet. Det låg vid Linderöds-åsens fot, på randen till Österlen. De låga kullarna med sina små trädgrupper softade ut mot horisonten och om man gick över dem kom man till en eklund som Linné säkert skulle ha besjungit och fortsatte man vidare rullade en enefälad ut sig, den vackraste naturtyp Skåne kunde erbjuda. Det var så lugnt och storslaget och det liksom bara fortsatte. En liten bäck, en bokskog, en dal ... sinnesro, det handlade om sinnes-ro. Som ett löfte att vila i. Andrarum. Åh, om de hade kunnat bo kvar där så hon kunnat vandra bort, ut i sinnesrons landskap när ungarna blivit större. Det var så sällan det gick medan de stretade på med ogräset och barnvagnarna och med att hålla värmen i den stora kåken. Det var en dröm om ett liv, det enkla livet, som inte gick att förverkliga eftersom det var en dröm om självhushållning, och självhushållning kunde inte tillämpas i en genomkommersiell omvärld där siffror reglerade allt utbyte.

Ska vi bo här? hade Alex frågat och tittat förtjust på Sophie första gången de besökt Andrarum. Det var en kväll i slutet av oktober. Löven hade fallit av träden och de kände en mjuk smekning från älvdanserna på ängen. De kramades. Niki och Jaki satt i bilen och sov. Alex och Sophie svävade i en frökapsel som skulle

landa just här och fröna skulle gro i denna jord. De var alldeles ensamma. Niki var frisk och de hade äntligen vågat hitta hem till varann sen Jaki fötts, vågat tro på framtiden. Vällustiga rytmer steg upp ur den fnittrande bäcken och deras framtidsdröm kom emot dem som en öm rock'n'rollduett.

Nu började Treon lägga sitt dövande vadd runt Sophies nostalgitripp medan det varma badvattnet fortplantade en våg av njutning över hennes kropp som därefter blev slapp som efter en orgasm. Så många år då de aldrig hade kunnat ta ett varmt bad! Kåken i Andrarum var så otät att det nästan stormade inomhus och de hade aldrig haft råd att renovera den. På vintern bredde stora frostblommor ut sig på innerfönstren. Potatisen blev köldskadad och smakade sött. Degen jäste knappt. Ändå ...

Nu var den innersta rösten där igen. Vad hade Sophie egentligen kvar av allt det där, av att hålla värmen i huset, av att tämja naturen. Men å andra sidan – att bara drivas av naturnödvändighet, var det nåt eftersträvansvärt? Jo, det uppstod en gemenskap i att sträva mot ett mål som inte gick att ifrågasätta. Då hade både hon och Alex haft kontakt med rötterna, med basvillkoren. I det fanns ingen äregirighet. Nu för tiden var det bara omvärldens gillande som räknades. Men om man inte trivdes med sig själv, vad betydde det då vad andra tyckte?

Sophie reste sig hastigt ur badet och rotade fram ett par rena trosor. Svarta med guldstickningar. Likadan behå. Snygga underkläder hade inte avspeglat sig i hennes och Alex sexliv direkt. Snarare hade det väl klingat av, tänkte Sophie och tänkte samtidigt att det

var skönt att slippa. Hon plockade vant fram kajalpenna, ögonskugga, mascara, konturpenna, läppstift, rouge och puder. Började blästra på. Det där hörde till hennes mask. Hon tänkte på vilken välsignelse Estée Lauders mascara var. Klibbade inte det minsta. Vilken värld hon hade klivit in i. Denna värld var obegriplig och fullkomligt betydelslös för henne bara för några år sen, då när de ännu bodde långt bortanför storstans monetära dyningar, när de köpte kläder på Amnestys loppmarknad och såg ut som Kurt Cobain och Courtney Love. De var ett grungepar utan att ens veta om det. Då var det så enkelt att om man behövde ett puder så köpte man ett puder. På storvaruhuset där det bara fanns ett enda billigt skitmärke som hängde i ett ställ. Nu var det en hel vetenskap Sophie trängt in i. En ordlös vetenskap, eftersom modebranschen var averbal. I den dominerade känslor, eller snarare känsla. Känslan för vad som var rätt. Ytterst fingertoppskänsliga fotografer och stylisterna fångade upp signaler och lät lika fingertoppskänsliga bedömare avgöra om det var rätt. Hippt. Inne. Allt absorberades i ordlösa, intuitiva medvetandeskikt och skickades ut på samma frekvens. En uppvikt krage, en nerhasad strumpa, oknutna skor, öppen gylf, spruckna läppar, ett synligt ärr. Korniga bilder, underexponerade bilder, svartvita bilder, bleka bilder, blå bilder ... Det bara kändes. Det kändes rätt att bära ett John Richmond-plagg en viss säsong, fel en annan. Och för Sophie ingav det en känsla av renhet att ha en sminkväska full med bara aktade, dyra märken. Det var dessutom alltid rätt, liksom det alltid var beklagligt att använda Pierre Robert, Isadora och Cutex. Den kvinna som en gång

funnit tjusningen i att slänga upp hundratals kronor för en ansiktskräm från Shiseido, som visste vad det ville säga att gå hemåt med en påse skönhetsprodukter från NK Parfym och fått känna sig lite VIP av de smorda damerna vid de exklusiva diskarna, den kvinnan gick sällan över till apotekets hudvårdsserier eller H&M:s lågbudgetkladd. Hellre levde hon på havregryn. Alla kvinnor ville nån gång känna sig dyrbara. Precious. Precious var ett bra ord, synd att det inte var svenskt.

Sophie reste upp sin nya frisyre-eller-vad-man-nu-skulle-kalla-det med styling gel, trädde på sig sitt svarta Josephfodral och strumpbyxorna och klev i sina svarta platåpumps, som hon i all hast med brusande huvud proppat ner i väskan innan hon flydde. Med den vita ponchon och handväskan över axeln lämnade hon rummet.

När Sophie hade suttit en stund i hotellfoajén och stirrat frånvarande ut i ingenstans slog ett vinddrag mot hennes ena kind. Det var Josef Beck som fladdrat fram med sin stora rock. Skuggornas herre. Det märkliga med Josef var att ingen upptäckte när han var i antågande. Han stod där bara, simsalabim. Nu böjde han sig halvvägs över bordet för att ge Sophie en kram och hon blev genast en annan.

– Rör mig inte, jag kan bli smittad av ditt mjäll!

Han hade svår seborré i pannan och de svarta hårspiralererna tycktes ännu mer gråmarmorerade än i går. Ändå var han nåt år yngre än Sophie.

– Med det där håret ser du ut som varenda trendig Londonböna man ser på gatorna, sa han förbindligt och utan att garva, vilket förvånade Sophie. Punky

chic! utbrast han sen och då kom bredflabbet, fast det var åt hans egen ”fyndighet”.

Så gav de sig av ner till tunnelbanan.

– Vet du vem som ringde mig i natt? sa Josef med ansiktet på tok för tätt inpå hennes.

– Hur ska jag veta det? sa Sophie och lutade sig från Josef.

– Alex! briserade Josef och flinade.

Sophie blev olustig till mods. Varje gång hon hörde hans namn nuförtiden tycktes det som om cellverksamheten gjorde tvärhalt nån sekund. Det var nåt hon inte kunde ta på. Hon var liksom rädd för Alex. Hur kunde hon vara rädd för sin egen man?

– Han ville veta vad jag skulle göra på MTV, han är så jävla nyfiken, din man. Sen ville han att jag – eller han befallde att jag – skulle meddela marknadschefen att Fanzino är Nordens största musiktidning och att han vill ha ett samarbete. Ha ha ha! brötade Josef och gick loss i sitt vanliga rajraj. We’re big, yeah, we’re big even in Norway! skallrade han och frustade av skratt.

Sophie log svagt och tyckte det var typiskt att Alex inte bett henne att framföra upplysningen. Hon kände sig plötsligt bortkommen och uddlös.

I Camden var det grått och duggregn. Trottoarerna var packade av folk som tunnelbanan spydde ut i täta intervall. Sophie spejade mot himlen, över taken där skorstenarna sträckte upp sina halsar som för att kippa efter luft eftersom de stod så tätt. Det svarta sotet från de smala skorstensrören strävade däremot neråt och klädde en bra bit av husväggarna.

Det var bara ett par hundra meter till MTV-huset,

en nybyggd gråblå hangar. De gick in och Josef klev fram till receptionen och frågade efter Anita Baker. De blev ombudda att sitta ner och vänta. Soffan var skrattretande låg – kanske för att man skulle känna sig riktigt pyttig inför den balla kanalen som dominant gav sig till känna på en storbildsskärm framför dem där de satt nästan i golvhöjd som små barn. Allting gick i gråblått i den stora, öppna byggnaden.

Medan de väntade hann ett gäng MTV-stjärnor susa förbi. En sur och stressad Marijne van der Flugt passerade. De såg alla glåmigare och mindre ut i verkligheten, alla utom Ray Cokes, han var precis den-samme som i rutan, fast han var å andra sidan ganska oglamourös även där. Han nickade vänligt när han gick in.

Anita Baker kom och hälsade Josef välkommen. Hon var blond med samma frisyra som Sophie. En rätt så söt engelsk tjej, lite blek, lite mainstream. Smal. Canvasknäppkängor och sandfärgad kofta och kjol.

Josef presenterade Sophie som ”art director at Scandinavia’s biggest fashion and music magazine”, fast han la inte till det där med ”big even in Norway” den här gången. Till och med Josef kunde prestera lite omdöme till nöds. Anita hälsade professionellt vänligt och ledde dem uppför en bred trappa. Däruppe vilade ett ljust kontorslandskap, en helt vanlig arbetsplats med TV-monitorer överallt. Medelåldern på de anställda kunde dock inte vara högre än tjugosju. Sophie lommade längst bak i sällskapet och var chanslös mot den där gamla vanliga känslan som snabbt broderade ut sig; känslan av klumpighet, av att vara i vägen, av att inte ha nåt där att göra. Fick hon inte

några irriterade blickar efter sig också? Hon var en stor onödig kossa, en Miss Nobody, när hon satte sig i Anita Bakers rum. Satte sig längst ut närmast dörren, för att inte märkas.

Josef hackade sig oförtrutet fram på sin tämligen brutna engelska och Sophie orkade inte ens hänga med i samtalet, hon ville bara utgå, dunsta bort i den grå himlen utanför fönstret. Hennes revben ömmade till då och då. Och trumhinnan pep. Hon kände sig ömkelig. Anita vände sig mot Sophie.

– You watch MTV quite a lot in Sweden, don't you? We have great ratings there.

Tystnaden gjorde att Sophie reagerade. Anita såg vänligt men frågande på henne och Sophie insåg att yttrandet var riktat till henne varpå hon försökte rekonstruera vad Anita sagt. Hon öppnade munnen, trögt och dumt som en långvårdspatient innan Anita upprepade frågan.

– Ni tittar väldigt mycket på MTV i Sverige, eller hur? Vi har bra tittarsiffror där.

– Yeah, svarade Sophie. Sen visste hon inte vad hon skulle säga mer förrän hon inställsamt krystade ur sig: Jag tittar jämt på MTV.

Anita log. Tyckte säkert Sophie var ett spån. Men Sophie hade ingen lust att förirra sig i en engelska hon kände att hon tappat orienteringen i, fastän hon en gång kunnat tala språket nästan flytande. Dessutom visste hon ju inte vad hon fick säga, vad Alex skulle godkänna, vad som var professionellt.

Anita avslutade i stället den rumphuggna dialogen med att berätta att hon snart skulle till Stockholm och att hon då gärna besökte Fanzino så de kunde diskutere-

ra samarbetsformer, varpå Sophie halade upp sitt visitkort och gav åt den vänliga och effektiva Anita. Anita utan kanter. Pastöriserad och homogeniserad. Sophie trängde tillbaks en gäspreflex. Hon hade inget att komma med, kunde inte tala normalt med normalt folk.

De reste sig för att Josef skulle få träffa en av svenskarna som hoppat från Voxx-TV till MTV. Sophie sa att hon skulle vänta vid utgången.

När hon slagit sig ner i en av de metallblå sofforna i den stora ljusa mitten av hangaren och slöglodde i en Face undrade hon igen vad i hela friden hon hade här att göra. Då kom en kille i avklippta militärbyxor och satte sig bredvid henne. Under byxorna hade han nån sorts brungröna långkalsonger och på fötterna stenålders-Adidas i tyg, skor som han måste ha ränt häcken av sig i secondhandbutikerna för att hitta. Det var så Adidasdojorna såg ut när Sophie var i puberteten. Han såg bra ut, vältränad kraftig bringa under t-shirten. Svart bomberjacka från Michiko Koshino. Bruna ögon med bra sug, snaggad. Han frågade var Sophie kom ifrån. Såg man så tydligt att hon inte passade in här?

– Sweden, svarade hon.

Killen började då överraskande tala svenska med henne. Frågade vad hon pysslade med. Sophie svarade knapphändigt, det hon pysslade med kändes inte som nåt att komma med och han var för snygg för hennes smak. Fula killar var enklare. De bytte visitkort på hans förfrågan, han hette Albin Book och var frilansproducent. Plötsligt sa han nåt oväntat. Han sa att det såg ut som om Sophie hade ett stort hål i sitt hjärta och att han kunde höra vinden blåsa genom det där hålet.

Hon var så oförberedd på påhoppet att hon var nära att ta till lipen men så hittade hon en likgiltig pose och sa:

– Jag är bara lite trött. Sen blev hon störtirriterad. Hur vågade han säga så till nån han inte kände? Försökte han psyka ner henne?

Killen log mot henne och övergick till kallprat om London och musik och klubbar och tidningar och så frågade han hur länge hon skulle stanna.

Sophie ljög och sa att hon skulle åka redan samma eftermiddag. Då erbjöd sig denne ihärdige kavaljer att skjutsa henne till Heathrow. Vad var han ute efter? Sophie svarade att hon redan hade ordnat skjuts. Han var ju efterhängsen som en italienare, tänkte hon och lystrade till när hon hörde sitt modersmål klappa sig närmare från ett annat håll. Det var Josef och hans intervjuobjekt som kom nerför trappan. Josef hade armen om tjejen, som såg ut som en mörk upplaga av Anita Baker och verkade stortrivnas på MTV. Hon var säkerligen ett bättre parti för den där kletige frilansproducenten. Både yngre och snyggare. Och mer professionell. Framför Sophie skildes Josef från sitt offer under brakande skrattsalvor och Sophie reste sig och tog Albin Book i hand och sa hejdå. Han tittade menande på henne och nickade åt Josef, men Sophie brydde sig inte. Han fick tro vad som helst.

Det hade slutat regna men tunga moln hängde över hustaken. Molnen hade samma färg som MTV-bygget. De strosade genom Camden Market, förbi husen som låg i vattnet, gick ett stycke längs kanalen som stora regndroppar började slå håll i.

Det var punkrenässansens den här våren. Överallt sål-

des kortkorta rutiga kiltar, bondagetrousers och nätstickade mohairtröjor med meterlånga ärmar, Sophie köpte en vit sån. Josef hade för övrigt rätt – hennes nya hårstil smälte in oförskämt väl. Hon kände sig lite djärvare och tänkte att TV – varför inte TV? Det kanske ändå var det som var grejen, att hon behövde prova nåt nytt, nåt där hon var nån och inte bara ett bihang till Alex som sen snodde åt sig äran för hennes slit. Det aset, tänkte hon. Gör sig viktig jämt, skrävlar och går på. Samtidigt beundrade hon honom. Att han vågade utmana alla, vem som helst. De kanske bara hade en svacka, alla hade det ibland och mer var det väl inte med det. Ingen av dem ville ändå skiljas. Familjen var viktig, det tyckte både hon och Alex. De såg ner på alla dem som slappt la benen på ryggen så fort det kärvade lite. De som trodde att gräset var frodigare på andra sidan. Alex och Sophie ville kämpa. Hon hade ju valt honom. Sina val skulle man väl stå för.

De gick av vid Piccadilly Circus. Sophie stelnade till framför ingången till Regent Palace. Där hade Alex och hon bott på den tiden då det var ett stort uppköp att kunna åka till London och att överhuvudtaget ha råd att bo på hotell i stället för sleep-in. På Regent Palace fanns toa och dusch i korridoren och frukosten som ingick åt de sig så mätta på att de kunde hoppa över lunchen. De gick på ICA och såg Cronenbergs alla filmer i ett visningsrum med obekväma stolar. De hade haft extremt roligt åt ”The Fly”, speciellt åt att huvudpersonen inte alls begrep att han var sjuk; han höll ju på att bli fluga och ur en flugas perspektiv

kunde det inte vara fel att vara fluga. Alex och hon kunde massor av repliker utantill från filmen och skratade våldsamt varenda gång de talade om den. På Regent Palace hade de älskat varje morgon och kväll. Men i samma veva som de börjat bo på finare hotell hade Londonvistelserna upphört att vara kärlekssemestrar. Och de hade slutat gå på bio och utställningar. Slutat skratta hade de också gjort annat än åt förargliga incidenter i fyllan och villan på nån nattklubb. Nåt som oftast resulterat i att Alex blivit utslängd. Sophie stirrade in genom hotellets glasdörrar. Hon blev alldeles kall. Känslan var så tydlig. Att hon tittade in i en gravkammare. Josef ställde sig närmare henne. Nu bad hon om den där kramen hon refuserat så många gånger. Sen gick de för att supa sig fulla.

Larmet från gårdagens festande på ett tequilahak tjöt ännu i Sophies öron när hon for upp som en stålfjäder ur sängen och fann att hon var ensam – puh. Hon slog på BBC News. Nyhetsuppläsaren berättade om en fyraårig flicka som blivit sexmördad i sitt eget hem. Föräldrarna drev ett pensionat utanför Manchester och på natten hade förövaren gått in i flickans rum och våldtagit henne analt samtidigt som han strypt henne. Gärningsmannen var okänd ... Lilli! Plötsligt saknade Sophie sin lilla dotter så hon nästan fick tarmvred.

En jättelik stålhand kramade henne, kramade om bröstet så hjärtat tycktes vara på väg upp ur halsen och hon störtade in på muggen och spydde. På vägen ut fick hon syn på tre meddelanden från receptionen. De var från Alex. Hon skulle ringa hem.

Ringa hem, ringa hem – varför ska man ringa hem, det måste vara för att nåt har hänt, det hemska, det som inte får hända, som man inte klarar av, som ändå händer i världen. Skräcken slog till som en blixtnall och benen bar henne knappt till telefonen. Alex svarade inte därhemma. Yttervärlden trängde sig på så skningslöst att hon kände sig som en vakuumförpackad köttbit när hon knappade numret till kontoret. Det var Alex som svarade.

– Var fan har du hållit hus! Är du inte klok? Vad i helvete ger dig rätt att bete dig så här, DIN JÄVLA ANSVARSLÖSA HOOORA! Han skrek så luren stod för sig själv.

– Vad har hänt? tjöt Sophie. Var är Lilli?

– Vadå Lilli? Hon är på dagis. Vad snackar du om?

– Jag trodde ju att det hänt nånting. Det är en fyraåring som blivit sexmördad här i England och jag blev vettskrämd ...

– Ditt dumma hispiga vrak, du oroar dig alltid för fel saker. Vad håller du på med? Jag ringde hela kvällen i går. Tar du semester eller, medan vi blir anfallna från alla håll, fattar du inte? Jag är trött på dina satans lyxproblem, tror du livet är en jävla lek? Nu har jag tappat tålamodet, nu sätter du dig på första flyget hem och tar ditt ansvar. Alex vrålade rätt ut. Alla på kontoret måste höra honom.

Vad har jag gjort? kved Sophie halvhögt när hon lagt på. Vad har jag gjort, vad har jag gjort, vad har jag gjort? Vad gör jag här? Vad håller jag på med?

Å, om hon bara haft en mamma att krypa ihop intill, om hon kunde återvända till moderlivets violetta vila. Men hennes mamma hade alltid känts så

långt borta. Blivit rädd själv när Sophie blivit rädd. Tagit avstånd, stött henne ifrån sig, sagt åt henne att skärpa sig. Skärpa sig, skärpa sig, skärpa sig.

På planet till London hade den spikraka ilskan punkterat hennes vanliga flygfobi. På planet hem var hon mer flygrädd än nånsin. Hon satt fastfrusen i fåtöljen och skakade. De gick igenom ett oväder och fasten seatbelt-skylden tändes. Hon hejdade en flygvärdinna och frågade med kvidande stämma varför planet krängde så. Flygvärdinnan log mot henne och sa att det bara var lite turbulens. Sen gick hon vidare fast Sophie helst hade velat hålla henne i handen. Velat bli struken över pannan och fått bedyrat att planet inte skulle störta.

Trumhinnan molvärkte när de gick ner för landning. Det var rätt åt henne. Hur stod Alex ut med en kvinna som Sophie? Ingen annan än han kunde älska henne. Som aldrig, aldrig kunde skärpa sig och bli vuxen.

Det var kaos på kontoret. Ett nytt nummer av Fanzino skulle ut. Repron väntade. Tryckpressarna väntade. Framför allt Alex väntade. Eller kanske ännu mer Sophie som var den som skulle stoppa in text och bild i ett sidbrytningsprogram och sen spruta ur sig tidningssidor. Hon var på ett djävulskt humör, vilket verkligen inte förbättrade saken. Och anledningen till att alla väntade var att det fördömda frilansdrägget väntade. Väntade med att skriva, väntade med att teckna, väntade med att kopiera bilder. Asocialt medieslödder! tänkte Alex och viftade med en saltad faktura åt Lisbet som nöp åt sig den medan hon stolpade förbi.

– Hur i helsike kan den där analfabeten Josef Beck ta fyratusen för en usel intervju? Det får du ordna upp med honom, Lisbet. Tror de att det här är en skyddad verkstad?

De anställda sa inte så mycket. De väntade också. På löning. Men ingen kunde få pengar om inte tidningshelvetet kom i tryck och distribuerades. Därför hatade lyckligtvis också de anställda frilansdrägget. Det enda de där frilansgamarna inte väntade med var att kräva betalt i tid och otid. Helst innan de ens levererat sin dynga. Alex kände sig utpressad.

Just då klev en kort mörk kille med yvig hästsvans och vildvuxet skägg in i ateljén och rätt mot Alex.

– Är det du som är chefredaktör? undrade killen på klar oförskräckt halländska. Hans bruna naivt frimodiga ögon vilade tryggt på Alex men spärrades upp en aning när han äntligen begrep att han brutit mot reglerna.

– Stopp, stopp! Vad är det där? Ta ut det! hojtade Alex.

Killen backade ut ur ateljén. Han hade en färgglad marockansk jacka, lappade byxor, ryggsäck och Birkenstocksandaler med raggsockor. Usch! Som ungdomar såg ut, tänkte Alex. En sån vagabond hade han inget till övers för.

– Jag söker ungdomspraktik, förklarade killen med återvunnen optimism. Ni hade bett mig komma upp och visa mina betyg. Han tog ett steg in igen och Alex gjorde stopptecken. Det var väl då fan vad den där dagisgenerationen tog sig själva för givna.

– Nej, nej, nej! utstötte Alex.

Killen lunkade ut på nytt med förvånad min och mötte en jäktad Lisbet. Han förklarade sitt ärende för henne och hon tog sig moderligt an den unge hippien. Det var då för väl att Alex slapp. Han stod inte ut med ungdomar. Sånt brukade Sophie ha roligt åt.

Ut ur det ena eländet, in i nästa. Den värsta av alla frilansar, den inbilska mallgrodan Rita som bar sig åt som en världsberömd operaprimadonna fast hon bara var tjugofyra, ringde.

– Ja, Rita. Nej, Rita. Jaså, Rita. Nu, Rita. Alex talarde med sardoniskt len röst i telefonen varpå han slängde ner röret i klykan så att den sprack och en plastbit

var nära att pricka ögat på den trogne Peå, Alex vapendragare och alltiallo. Peå duckade och stod kvar en stund och svajade mitt på det roströda tegelgolvet. Hans ögon påminde om stekta ägg. Det kunde ju stackarn inte hjälpa, men håret – kunde han inte göra nåt åt det? Gula tunna stripor samlade i en ynkelig hästsvans. Ingen av hans anställda hade vett att anamma ståndsmässigt utseende trots att deras arbetsplats var en av stans mest åtråvärda. Sånt där fick nog Alex ta upp på ett redaktionsmöte.

– Ojsan, hade vår kära hovdam inga goda nyheter, sa Peå följsamt och beredde sig på ett gnägg, men Alex hann före med ett bröl som överröstade AC/DC som annars i sin tur lyckligtvis överröstade det mesta under den här pressläggningen. Detta var hans revir så här kunde han åtminstone få vara sig själv.

– Den jävla fittan! röt han. Hon skulle ha varit här med sin diskett i förrgår och nu säger hon bara det gåååår inte. Det gååååår inte, Alex.

– Undrar om hon säger så när hon knullar, skojade Peå. Det gååår inte, det gåååår inte ...

Alla som satt i ateljén fnissade. Då dök ett annat fri-lansmonster upp i dörren. Baconbomben Müller stod och flåsade. Ansiktet var i vanlig ordning högrött och uppsvullet av hans alkoholdiet. De undre ögonlocken hade liksom kanat ner och blottade röststrimmiga vitor. Från den blonda hårstubben böljade ymniga floder av svett ner och fångades upp av en solkig krage. Alla hans kläder vittnade om grava felbedömningar i tvättsorter-ingen, brukade Sophie skämtsamt påpeka. I dag hade han blekviolett Fred Perry-kopia till grårosa jogging-brallor. Inga strumpor syntes till ovanför de två präm-

fötterna som var slarvigt nerstuckna i lågbudgetgym-padojor med signalgröna ränder. När Lisbet kutade förbi hejdade Müller henne och bad om en cigg. Kunde inte åtminstone Lisbet tänka lite på sin klädsel, hon som hade hand om modebevakningen, tänkte Alex irriterat. Hon såg ut som om hon snubblat genom en UFF-box och drog då och då en hand genom sitt lockiga guldbruna hårsvall. Håret var det enda som var perfekt på Lisbet, men det berodde på att det av naturbegåvning skötte sig självt. Hon granskade Müller med små bruna gnistrande ögon. Alex hade alltid tyckt att hon hade ett hästansikte men Sophie invände att hon hade ett mycket gångbart bruksutseende. En brukshäst, kunde väl Alex tillstå att hon var i så fall. Hennes arbetskapacitet var det förvisso inget fel på.

– Nämen! sa Alex med ett konstruerat solskensflin och lutade sig bakåt medan han pekade på Müllers hjulbenta gestalt. Det är PJ! PJ O'Rourke har gett oss den stora äran. Är du redan färdig med ungarlsguiden? Som skulle ha varit inlämnad för två veckor sen? Få se då. Nej, rök inte här, jag tål inte avgaser.

– Äh, jag måste, sa Müller med hes röst mixad med pip ljud från hans illa tilltygade luftrör. Jag är så jävla bakis i dag, jag var på efterfest till sju i morse. Müller lunsade kutryggigt fram till Lisbets skrivbord och satte fyr på ciggen. Sen stoppade han på sig tändaren.

– Hallå där! grep Lisbet in och snodde tillbaks sin tändare. Under ena armen höll hon en fotolåda. Alex! Bilderna på Lisa kom precis, rapporterade hon. Vi måste skynda oss att välja ut dem vi ska använda innan donnan kommer hit.

– Vilken jävla Lisa? hetsade Alex och försökte reda

ut sin trassliga hårttest på hjässan. Han var lättretlig. Sophie hade hållit dörren till sitt rum stängd hela dan, bortsett från tystlåtna ärenden till Nisse. Det gillade han inte. I går hade hon suttit handlingsförlamad i över en timme för att Niki inte kommit hem från skolan i vanlig tid. Hon var som ett fullmoget psykfall – oroade sig för allting, var det inte en knöl i bröstet så var det menstruationsrubbingar eller att hon fått för sig att hon var tjock. När som helst kunde alla aktiviteter avstanna för henne så fort hon fick nåt på hjärnan. Hennes uppspärrade ögon som irrade omkring, naglarna hon bet på, Alex märkte det genast och det gjorde honom alldeles kall. Den där labila läggningen skrämde honom verkligen. Och hennes senaste vansinnesdrag att bara pysa iväg till London hade inte gjort det hela bättre.

– Lisa Ekdahl, vem annars, svarade Lisbet med rivig ton när det gått upp för henne att Alex faktiskt inte fattat vilken Lisa hon talade om. Han kunde väl i allsindar inte hålla reda på alla Lisor och Lottor som var i omlopp.

– Hon skulle komma tre och sortera ut bilderna hon inte vill ha publicerade, fortsatte Lisbet. Det minns du väl.

– Kalla på Sophie! kommenderade Alex. Vår art director måste vara med och välja bilder.

– Så bra, flikade Müller in. Då kan jag sätta mig vid Macen där så länge.

– Nä nä nä! förmanade Alex. Hit med disketten genast.

– Nä, allvarligt talat. Jag måste mecka lite till.

– Det är slutmeckat, slog Alex fast och reste sig.

– Det tar bara några minuter, lägg av nu.
– Ondskan kommer att drabba dig, svarade Alex.
SOPHIIIE! hojtade han sen. Att ingen lydde!

Lisbet knackade försiktigt på dörren till Sophies rum och gick in. Alex följde efter. Sophie satt och vrålgodde in i bildskärmen som var omringad av tomma colaburkar. Hon tittade upp på Lisbet med ett vimsigt uttryck och log blekt. Skönt, hon hade visst flyt nu och verkade inte arg längre, tänkte Alex och drog en suck av lättnad.

– Bilderna på Lisa har kommit, meddelade Lisbet med beskedlig röst. Hon var säkert också rädd för Sophie.

Sophie slet sig långsamt från skärmens hypnosfält och reste sig. När hon såg Müller inne i ateljén lös hon oförmodat upp.

– Men vilket celebret besök! nynnade hon och log snett. Müller log tillbaks mot henne och bad om att få gå in på hennes rum och ta en cola av henne. Han visste att Sophie livnärde sig på cola under de tuffa arbetspassen. Sophie nickade. Alex tyckte hon borde ha nekat honom.

– Så, nu väljer vi först ut omslagsbild, sa Sophie och öppnade kartongen.

– Men ska vi verkligen ha Lisa Ekdahl på omslaget, började Alex.

– JAAAAA! öste Lisbet och Sophie och fick en andrastämman från en späd flickkör av ungdomspraktikanter.

– Hör, svarade Alex förtjust och vände sig mot Müller. Det här är en matriarkal arbetsplats. Kvinnorna har kommandot.

– Stackars direktör Dittling, han har det inte lätt, gnäggade Peå godmodigt.

Telefonsignalerna korsade varann oavbrutet i luften.

– Men svara då! bossade Alex Lydia och Lotta, de två ungdomspraktikanterna som så gärna ville se en skymt av bilderna på det unga popskottet. De rusade skrämt till receptionen, som klumpiga får.

– Sedär, sedär, rappade Alex medan han spred ut bilderna på golvet. Vilken gullig navel då.

– Det där får väl bli omslag, sa Sophie. Fast den är blå i tonen ... Hon tog upp bilden och höll den framför sig. Alex mörknade. Han ryckte bilden från Sophie. Att han inte hade sett det. Hon hade så klart rätt. Inget fick vara undermåligt i hans tidning. De var hårdbevakade av en pardonlös bransch.

– Hon ser ju ut som ett lik! utbrast Alex. Vad är det för nån trend som gäller den här månaden bland foto­grafbö­gar­na? Likestetik? Man får ju lust att anlita en sketen porr­tid­nings­fotograf. Vi ställer knäcket. Det får bli omplåtning.

– NÄÄÄEEJ! skrek Lisbet förfärat. Då spricker min budget. Och hur kul är det. Dessutom hinner vi aldrig ...

– Nä, muttrade Sophie. Vi får köra de här. AMA-TÖRJÄVLAR! gapade hon sen. Alex kände en varm stöt i magen. Vad härligt att se Sophie så här ilsken och engagerad igen. Det var så det skulle vara. De därute och vi härinne. Han måste coacha sina anställda att ge järnet, de skulle hålla samman.

– Har vi det inte roligt tillsammans! manade han och alla utbytte roade men trötta blickar. De kunde

behöva livas upp ett par decimaler. Lotta! ropade han. Spring ut i den underbara vårluften och köp ett flak öl.

– Det snöar ju, svarade Lotta och smålog med en lätt huvudskakning.

– Nej, det är soldis, rättade Alex muntert.

– Ha ha ha, flinade Lisbet. Det är värsta busvädret, se själv! Hon pekade ut genom fönstret som om han inte visste. Fastän gränden var smal som en tarm såg man knappt över till husfasaden mitt över.

– Jaja, svarade Alex fryntligt. Men det *kunde* lika gärna ha varit soldis.

Nisse tittade upp bakom sitt privata tobaksdis och halvmeterstaplar av anglosaxisk musikpress. Hans hy lyste nikotingul och de röda ögonen stod på skaft liksom skäggstubben. Övertrasserad deadline brukade de skämtsamt räkna i antal millimeter skäggstubb på Nisses haka. För tillfället åtskilliga millimeter, noterade Alex.

– En inställd spelning är också en spelning, kommenterade Nisse syrligt. Det var Lundells bevingade uttryck.

– Ner i gruvan med dig, deadline-surfer, kontrade Alex glatt.

– Du vara chef, du bestämma, kvittrade Lotta och klädde på sig för att möta snöyran. Alex tömde sin plånbok. Aj då, där fanns bara 160 spänn.

– Har du pengar, Sophie? frågade Alex diskret och log mot sin fru. Ånej, inte den där blicken! Du får tillbaks dem sen, tillade han snabbt. Jag ska se till att det förs över pengar redan i dag till vårt konto. Puh, hon gav med sig. Halade upp två hundringar och gav honom, fast med sur min.

– Så, välj ut bilderna nu, stressade Lisbet med telefonluren mot örat. Lisa kommer om tio minuter och jag blev tvungen att lova henne att få vara med och rata bilder hon inte gillar, annars vägrade hon ju ställa upp. Ni kan bara inte ana vad hon strulade, den där bönan.

– Jag håller på att redigera intervjun, sa Sophie. En riktigt snusförnuftig liten mymla.

– Ja! Hon är verkligen en mymla, jublade Alex och slog sig för knät. Vaffan – inte skymten av en enda liten tutte! hojtade han sen. Vad är det här, jag vill ju se erigerade nipplar! Ta undan alla bilder där man ser åtminstone lilla söta magen, för dem kommer hon garanterat att refusera. Mymlor visar inte magen.

Lisbet hann precis smussla bort de mest hudnära kopiorna innan Lisa Ekdahl kom in genom dörren. Liten och brunögd med rufsigt hår och ordentligt omvirad med secondhandkläder i flera lager. På huvudet hade hon en virkad mössa. Förfolningsbagen, tänkte Alex. Synd på en så rar ärta. Efter denna åtrådada trubadissa lommade en ranglig Bill Öhrström som en ledsen drake. Han var Lisas omsusade fiancé. Även om han var mer än dubbelt så gammal som sin sångälva rådde det inget tvivel om vem som bestämde var flygeln skulle stå. Lisa började beskäftigt bläddra bland bilderna. Styrde och ställde som en liten kommandora. Bill borde genast tygla sin kvinna, konstaterade Alex. Annars skulle hon snart bli ett monster.

– Den här känns inte *jag*, sa Lisa med avsmak om flera av bilderna. Men den här är fin. Hon visade upp en av de töntigaste varianterna där hon fånigt höll fingret mot munnen som om hon sa schhhh! En typisk Lisa Ekdahl-schablon.

– Ja, då tar vi undan den, sa Sophie inställsamt och blinkade mot Lisbet och Alex.

Lisa fortsatte att gallra och fastnade regelmässigt för favoriter i repris där hon såg ut som på alla andra bilder man sett av henne. Den självsvåldiga lilla pinglan förstod då inte att sätta sprätt på sin image, tänkte Alex. Så fick hon syn på en svartvit bild där hon hade på sig den korta mohairtröjan som blottade naveln. De hade tydligen glömt stoppa undan den.

– Men usch, vilken bild. Den vill jag inte ha med!

Bill nickade och hummade men sa inte flaska. Så började ett dividerande om vilken ordning bilderna skulle sättas i, vilket format, vilka kombinationer och så vidare och Alex såg att Sophie härsknade till som alltid när folk la sig i hennes layout. Men hon höll oftast tillbaks sin vrede inför dem hon inte kände. Annars fanns där inga spärrar.

Nu avslutade Lisa med att ännu en gång få bekräftat att hon inte på några villkors vis ville att det skulle stå angivet i tidningen att en stylist hängt på henne kläder. Sen gick hon ut med Bill som en trogen ande bakom sig.

– Den förljugna lollan, flabbade Alex. Hon var megakåt på att bli stylad men ville inte att nån skulle få veta det. Vilket hyckel. Och vad gjorde hon på Armanifesten nyligen? Där stod den enkla och naturliga poetissan och smilade och gjorde reklam för snobbiga Armani. Va! Alex plockade fram de gömda bilderna och la av ett triumferande garv över att de lurat Lisa.

– Så typiskt att hon valde bort den enda sensuella bild som fanns, sa Lisbet.

– Men det är ju det jag alltid har sagt! slog Alex fast. Artisterna gör musik – vi gör tidningar. Punkt slut.

Lotta kom tillbaka kånkande på ett flak Spendrups.

– Aaaaah! stönade Alex åt det välbekanta pyset av örlingar som fläktes upp. Har vi det inte kul ihop?

– Var inte så jävla pinsam, sa Sophie. Men hon log när hon sa det. Så förändrades hennes ansikte. Hon sänkte rösten och närmade sig Alex. Den irrande blicken var där. Glädjedöderskans blick.

– Klockan är snart halv fyra. Vi ska ju hämta barnen fem.

– Jaja, det är långt kvar, viftade Alex bort. Varför skulle hon jämt oroa sig? Varför kunde man inte bara få koppla av ibland?

Lisbet fläktade fram och tillbaka med kuvert, påsar, returblock, pärmar och en trådlös telefon som hon ständigt pratade i klistrad vid örat. Hon är förbannat flitig, tänkte Alex. Men var hon inte lite tacky? Och så sa hon Kevin Cline i stället för Calvin Klein. Convent Garden i stället för Covent Garden. Dolce Gabbano i stället för Dolce e Gabbana. Six Pistols i stället för Sex Pistols. Hon trodde att Duffer of St George var en designer. Alex blev väldigt uppretad när han hörde henne säga fel i telefon. Vad skulle folk tro när moderedaktören på Sveriges mest ansedda nöjestidning inte kunde uttala viktiga namn rätt? Hon var visserligen enastående på att rådda och deala men borde hon inte ersättas? Nä, det skulle Sophie aldrig gå med på. Det var hon som anställt Lisbet och de samarbetade bra, hon och Sophie. Huvudsaken var att kvinnorna funkade ihop, började synkronisera sina menscykler och så. Rolling Stones turnéer flöt

bara när flickvännerna kunde hålla sams. Kvinnor!
Han flinade till.

– Skål för alla mina vackra kvinnor! braskade han och lutade häcken mot det skrivbord Müller svettades vid.

Tjejerna stod i dörröppningen och flamsade.

– Åja, dina och dina, svarade Lisbet och svalde en klunk. Nisse kisade från sitt osiga töcken och höjde ölen. Peå kuttrade och tog några djupa klunkar medan hans svajiga uppenbarelse segnade ner på en tomback. Så spärrade han upp sina ögon och strök några gula stripor ur pannan.

– Så här sent ute har vi aldrig varit förr, sa han med thrillerfeeling. Repron ringde just ...

– Tyst med dig, din domedagspredikant, avbröt Alex. Se på honom, vilken ångestfabrik.

Alla garvade åt Peå. Alex hade sen länge förstått att han fann en masochistisk utlösning i att vara laughing-stock. Han slickade i sig av skrattsalvan från sina arbetskamrater och började dra sina favoritskrönor.

Nisse höll fram en telefonlur.

– Det är Annonsbenke, sa han och grinade illa.

Alex tog telefonen med ett stönande men utsattes för ett smatter i andra änden så teleledningen måste ha blivit lobotomerad.

– Vem är det som gjort korrekturet på Sök & Finn! trummade Benke. Allt står i fel bokstavsordning och jag har hittat sjuttionio telefonnummer som är felaktiga och skivaffärer står under ”Ljus och ljud” och ljus och ljud har hamnat under ”Musikinstrument” och musikinstrument står under ”Studioteknik” och modebutikerna har hamnat under ”Skivaffärer” och

annonsrutorna ligger huller om buller utspridda på sidorna och inga av de adressändringar jag faxade över har förts in och ...

Alex höll luren långt från örat och flinade mot de andra. De visste hur Benke var med sitt kära Sök & Finn. När det verkade som om smattret nästan klingat av satte Alex luren mot örat igen. Det var han som åtagit sig det otacksamma hundgörot att färdigställa sidorna med de hundratals branschkontakterna och nu var Benke rabiatt, så han fick dra till med en nödlögn.

– Det är en praktikant som gjort Sök & Finn, sa han.

– Koppla mig genast till vederbörande! pepprade Benke.

– Men det begriper du väl att hon har fått sparken, sa Alex och tänkte att det var tur att Benke inte satt i Stockholm och jobbade.

– Men det är ju totalt kaos! hackade Benke. Det här var det värsta jag sett! Hur kan ni ha såna människor på redaktionen?

– Men jag sa ju att den dumma kossan fått sparken, svarade Alex vasst. Nu orkade han inte höra på Benkes maniska tugg längre. Om du ursäktar ligger vi i pressläggning nu, markerade han.

– Den där hemska människan som gjort så – den människan är RRRRRRRRUBBBAD!! avfytrade Benke på sin hamrande göteborgska och Alex la på. Han berättade för de andra och de vek sig av skratt.

– Håll nu för fan käft till Benke om att det var jag som gjorde Sök & Finn! förmanade Alex sina anställda och de nickade förtjust. Alex skrattade. Ingen kun-

de beskylla honom för att vara pedant och det bjöd han på. Han föredrog att vara dynamisk, folk ville inte ha rigida chefer nuförtiden.

Alex såg på sitt armbandsur som han fått i present av Sophie den gången då hon haft dåligt samvete över att ha rivit itu hans favoritbok av PJ O'Rourke.

– Sophie, du stannar kvar och gör färdigt omslaget i kväll, kommenderade han. Jag hämtar ungarna.

– Jag ser ju aldrig mina barn, gnällde Sophie. Alltid var det nåt hon kunde jämra sig över.

– Få se, vilka grejer har vi nu till omslaget, då? fortsatte Alex. Latin Kings, Kurt Cobain – dra på det där med överdosen, Sophie. Morrissey, Henry Rollins, Lisa Ekdahl, modeguide ... Just det, Brainpool ... Och så Müllers mansgrisen. För helvete, SEX! hojtade Alex sen och började fara omkring. Vi måste ju ha sex! Müller, varför har du inte skrivit om sex?

– Det har du inte bett om, svarade Müller och såg upp från skärmen, med ögonen i kors. Men jag kan ju skriva en fittguide ...

– Jaaa – fan vad bra, tjoade Alex. Vet ni om det, att kvinnans könsorgan ser ut som en inverterad penis? Skriv om alla olika muttationer nu, genast! Så piper jag. Alex tog ett tag i grenen under Sophies sandfärgade linneklänning och viskade: Hur är det med muttationen i dag, i hennes öra innan han fläkte mot utgången. Hon var hans.

– Det är nån som söker dig, meddelade Lydia från receptionen.

– Har jag inte sagt att du alltid ska ta namn på folk som ringer, väste Alex.

Lydia frågade vem hon kunde hälsa från.

– Det är Mikas om obetalda fakturor, återtog hon.
– Ge det till Lisbet, befallde Alex.
– Nänä, protesterade Lisbet. Har du inte betalt Mikas än? Jag lovade ju dem pengar för snart två månader sen!

– Det måste ha blivit nåt fel med reskontrat, slingrade sig Alex. Ta det nu, Lisbet, det är din kontakt. Pengarna är på väg.

– Amen nu får du ta och ge dig. Det sa du ju för flera veckor sen. Lisbet tog luren i samma ögonblick som det bultade hårt på dörren.

– Öppna inte förrän jag har gått! varnade Alex skarpt och fick snabbt på sig jackan. Säg att jag är bortrest. Hej då, älskling. Puss!

Han kastade en slängkyss mot Sophie och försvann ut genom bakdörren som slog igen. Alex gnuggade belåtet händerna när han satte sig i sin Mitsubishi Pajero och gasade iväg. Där lurade jag dem. Igen. Dumma jävlar. Fan, man borde byta till ett ballare åk, tänkte han sen.

På dagis var det bara Putte och Lilli kvar. Och den värsta surfittan i hela kjoitygspersonalen. Putte vårlade och tjöt som vanligt rätt ut i vädret när byxorna korvade sig innanför overallen och Alex måste tygla sina pockande impulser att snärta till den ostyrige jävelungen. Var hade han fått det där hiskliga humöret ifrån? Putte var söt som en sockertopp med sitt röda långa hår, men när han öppnade truten för sina vansinnestjut var det nära att man fick blodstörtning.

– Vad blir det för mat i dag? lät det samfällt från Niki och Jaki innan Alex ens hunnit stänga ytterdörren om sig och småttingarna.

– Lugna er lite, då! hutade Alex. Nu vill pappa sätta sig och vila en stund innan vi börjar med maten.

– Åååååh! Vi är ju skithungriga, skreks det från spridda håll i barnaskaran.

– Tyyyst! beordrade Alex och satte på John Hiatt. Drog upp volymen. Så la han sig i den röd- och vitrandiga vardagsrumssoffan. Tyget hade redan blivit fläckigt fastän soffan bara hade ett år på nacken. Dyr som en bättre begagnad bil hade den varit också, både Sophie och han var trötta på Ikeaformatet så de hade köpt soffhelvetet på Stalands. Fast nu spelade det ingen roll längre, alla möbler skulle ju nedsolkningens väg vandra och undan skulle det gå.

– SÄÄÄNK! skrek ungarna från TV-soffan på andra våningen.

– Tyst, snorungar! röt Alex tillbaka.

Ur sin väska plockade han fram en av de starkölsburkar han stoppat på sig på kontoret. Drog en djup och njutbar klunk och började bläddra i kvällstidningarna. På bråkdelen av en sekund blev han så upprörd att det slog lock för öronen och han fick näsblod.

8

Direkt efter att baddörren slagit igen kunde alla se hur en bred och stöddig biff fyllde den stora ingången till redaktionen. Sophie begrep genast att det var en delgivningsman. Lydia som var en och femtioåtta lång försökte ställa sig i vägen för honom där han vältrade sig fram.

– Alex Wallner! bölade han.

– Han är bortrest, pep Lydia.

– Det tror jag inte, för jag ringde tidigare i dag och då sa de att han var på lunch, svarade biffen barskt. Vi har sökt han för den här skulden i flera månar nu, så det är bäst han kryper fram ur sin gömma. Vi kan typen. Han bufflade in i gången som ledde till Alex rum. Namnet stod på dörren. I panik kastade sig Lydia framför den väldige karln när han var i färd med att dra ner handtaget.

– Ingen får gå in där! skrek hon. Han är inte här. Du får komma igen nästa vecka.

Sophie hade följt efter.

– Vad är det fråga om? sa hon med krystad pondus. Hon begrep inte varför Alex jämt smet ifrån sånt här. Nu såg ju alla att de hade fogden efter sig.

– Du kan ge han det här, dundrade biffen och räckte över ett brunt kuvert.

Sophie vägrade att ta emot det, för då skulle Alex bli tvärförbannad, varpå biffen hivade upp en hammare ur sin väska och Lydia tog ett par snabba kliv bakåt.

– Ta're cool, damen, flinade han. Så plockade han upp en spik och hamrade fast kuvertet på Alex dörr. Sen avlägsnade han sig.

Lisbet tittade i taket och Peå sände på sin dallrande ångestfrekvens när han tog på sig jackan för att gå. Müller rev sig i sin hårstubb och Nisse var alltjämt innesluten i sitt avgasmoln.

Just som Sophie börjat träckla ihop omslaget på sin bildskärm och satt och försökte tänka ut fyndigheter stod en man i stor rock och gråsvarta hårspiraller framför henne. Josef Beck, såklart. Han bredde ut sina armar och gjorde sig startklar för en av sina omfamningar men Sophie satte upp handen.

– Stopp! Rör mig inte, din lodis.

– Men Sophie då, bullrade Josef. Vi har ju inte setts sen i London!

– Nä och det tackar jag särskilt för, svarade Sophie beskt medan hon tände en Camel. Vad har du att komma med, då? En ny osammanhängande text som behöver lappas ihop av artikelsömmerskan Sophie Wallner, är det så? En äkta Becks arkipelag, öar av ord som jag ska bygga broar mellan. Erkänn!

– Men Sophie, jag är ju stjärnalist – tycker du inte jag skriver bra?

– Josef, sa Sophie och plirade överlägset mot den murrige murveln. Det där har vi ju redan avhandlat. Ge mig disketten nu, så jag kan konvertera ditt kvalster. Om du nu har lyckats fästa det på diskett den här gången, du som har fitta på fingrarna.

– Fy, vad grov du är din ettriga lilla tik, sa Josef och svepte ner en halvdrucken colaburk när han på nytt försökte ge Sophie en kram.

– Klumpo! Torka upp genast! befalldes Sophie och Josef lufsade ut efter en trasa som en skamsen luggsliten hund. När han kom tillbaks suckade han.

– Jag behöver låna en dator, kan jag ta den lilla powerbooken?

– Du är inte klar med andra ord, sa Sophie.

– Jo, jag är klar men behöver göra ett tillägg.

– Ännu en ö? terrade Sophie. Du kan ta powerbooken i Peås rum. Hans tjej är på smällen så han har brått hem numera.

Josef stötte ihop med Müller i öppningen.

– Var är ölen? frågade Müller hoppfullt.

– Hurså? undrade Sophie.

– Äh, he he, urskuldade han sig. Jag tänkte fråga om jag fick köpa en.

– Fyrtio spänn så här dags, svarade Sophie och sträckte ut sin hand.

– Jag har inga stålar på mig nu, men ni kan ju dra det på mitt arvode. Jag har inte fått betalt för förra grejen jag gjorde.

– Konstigt, sa Sophie. Det säger Alex att du fått.

– Men det har jag inte – ärligt. Får jag ta en cigg av dig?

– Köpa väl.

– Ja, dra det också, flinade Müller. Var var ölen?

– Kolla på Alex rum, men ...

Sophie vinkade till sig Müller.

– ... se för guds skull till att inte Josef går in och snokar. Stockholm News, du vet.

Müller log brett och höll upp tummen men var nära att krocka med Josef igen när han vände sig om för att gå till ölförrådet.

– Har du hört förresten, Sophie, latest news? sa Josef upprymt.

– Nä. Sophie blev nyfiken eftersom Josefs skvaller innehöll en ganska muskulös sanningshalt.

– Stålström och hans Intertainment håller på att starta en ny nöjestidning. Och gissa vem som blir chefredaktör – Linus Linson! Jag var på en fest och hörde hur han berättade att de skulle värva över alla Fanzinos skribenter och konkurrera ut er.

– Va! Sophie kände sig plötsligt matt. Men Linus har inte sagt ett ljud. Kan det verkligen stämma?

– Jadå, jag har hört det från flera. Linus vill hämnas på Alex för det där med Megamix, när Alex köpte den och tömde den på annonser och sen la ner tidningen så Linus blev arbetslös, det vet du väl.

– Men Megamix var ju i konkurs!

– Ja, men Alex hade lovat att dra igång tidningen igen och låta Linus fortsätta som chefredaktör. Det var därför Linus hjälpte Alex att köpa ut konkursboet för en spottstyver innan alla andra la bud.

– Men det skulle ju aldrig ha gått att driva Megamix vidare utan en massa fett kapital.

– Nej, men det trodde väl Linus att Alex hade.

Sophie kände sig nedslagen. Som om hon och Alex rodde i en liten eka med stora oceanångare som tutade förbi. Vad var det för mening med att sitta här och jobba häcken av sig när ... Förresten hade hon märkt länge att det var nåt skumt med Linson. Och inte bara med honom för den delen ... Nu skedde en hastig

omprioritering inom Sophie, så var det ofta. Bara nu allt var bra med ungarna, att alla var hemma, hon var så rädd att nån inte skulle komma hem, just att nån skulle vara försvunnen. Tidigare hade hon alltid koll på ungarnas tillhåll, kojor och gömställen men inte nu sen hon börjat jobba så infernaliskt. Nä, nu fick hon sluta tänka i de banorna, inget hade ju hänt, allt var som vanligt – tyvärr, kunde man ju tillägga – och omslaget måste vara klart till halv tio, för tio stängde SJ Expressgoods och repron låg tolv mil bort. Hon försökte men hon kunde inte tänka förrän hon visste att allt var som det skulle hemma. Fast Alex hade ju inte ringt. Å andra sidan: kunde hon verkligen lita på att Alex ens skulle lägga märke till om nåt av barnen saknades? Han var ju så uppe i allt annat. Hon stirrade på skärmbilden av Lisa Ekdahl. Den sa henne ingenting. Lisa stirrade bara tomt tillbaka. Yta, yta överallt. Ändå kändes ytan så avlägsen. Färger, vilka färger skulle hon välja? Logotypen, hmmm. Röd? Uttjatat, fast rött observerades mer, det hade en massa undersökningar visat men det var ändå så förutsägbart och förra loggan var dessutom röd. Mintgrönt! Sophie bläddrade i färgsnurran och klickade loggan mintgrön. Mintgrönt och svart blev läckert ihop. Hon tänkte sig ett rent och vackert omslag utan en massa plotter och färger som Alex jämt envisades med att fläska till i efterhand. Mintgrönt och svart till Lisas vita kläder.

Telefonen ringde hela tiden men nån annan hann alltid svara före henne, antagligen Lisbet. Och för det mesta var det ingen som ringde Sophie. Men nu kom Lisbet in och sa att det var Alex i telefon.

– Det är tydligen nåt som hänt, tillade hon försynt. Han verkar rätt upprörd. Det klack till i Sophie och Lisbet såg ut att märka det för hon log på ett sätt som avslöjade att det som gjort Alex upprörd verkade vara det som brukade göra Alex upprörd. En krigshandling med andra ord. När Sophie lyfte luren hörde hon hur Alex flåsade och sen sköt han av sin skarpaste röst.

– Sophie! Vet du vad det lilla rövhålet har gjort! Den falske ryggradslöse fjollfitt ... fittfikusen ... DEN JÄVLA IDIOTEN!

– VEM! skrek Sophie.

– Linus såklart, vrålade Alex. Han har sålt Morrissey till Extrabladet! Fattar du! Vår exklusiva intervju med Morrissey! Har han ringt? Jag ska strimla honom ... Det jävla feiga lilla krypet, jag hatar honom, det här ska han få ångra, fyaaaan, och han har inte lämnat texten till oss än, den lilla horan, jag ska ...

– Tyst! kommenderade Sophie. Är alla ungarna hemma?

– JAAAAAAA! råmade Alex. Var skulle de annars vara? Den hycklande jävla pissbögen ...

– Jag vet varför han har gjort det, avbröt Sophie. Jag sa att du inte skulle lita på honom och hans adept, det sa jag ända sen du blåste Linson. Jag sa ju till dig att han begrep att han blivit blåst och nu vill han ge igen. De håller på att starta en ny tidning som ska konkurrera ut Fanzino och de försöker värva över våra skribenter, det är Stålström som finansierar det hela.

– VAAAA! Hur vet du det?

– Josef Beck sa det nyss.

– Vad i hellll ... Aha, det är därför den jävla träsksubban Rita är så kaxig, de har säkert gett henne ett

anbud. Förstår du det här, Sophie! Vi är anfallna!
ANFALLNA!

– Jag pallar inte mer, sa Sophie. Hon hade en porös känsla i benen, ville resa sig ur stolen men kunde inte.

– Vaffan snackar du om, ångade Alex. Det är klart du gör! Vi ska vinna det här gamet, låt dem göra sin dumma tidning, de kommer ändå inte att lyckas, se bara på Megamix som den gick. Men de kommer ju att göra det surt för oss. I morgon kallar jag samman alla skribenter och skriver kontrakt med dem.

En stund blev det tyst. Sen började Alex morra igen. Den vidriga lilla råttan, och han är inte hemma heller, ingen vet var han är, fräste han.

– Så tur att vi inte har Morrissey på omslaget, då, sa Sophie. När intervjun inte längre är exklusiv.

Alex andades häftigt i luren. Hur går det med omslaget förresten? frågade han sen.

– Jo.

– Blir det bra?

– Får se.

– Du måste ha med tävlingen, att man kan vinna en New York-resa. Lägg det på en stor sån där spronkstjärna, du vet.

– Måste alla omslag se ut som ett flygblad från Galne Gunnar? klagade Sophie.

– Men det är ju det som säljer, envisades Alex.

– Vi får se, sa Sophie trött.

– Koppla mig till Josef. Sophie, nu måste vi vara starka. Jag älskar dig. Är det vi två mot alla andra? Den dynamiska duon?

– Ja, det är vi två. Förresten, en delgivningsman var här och sökte dig. Vad gällde det?

– Det är redan betalt, de har bara inte hunnit registrera det än.

– Är det säkert?

– Hundra.

– Men förra gången ...

– Börja inte bråka nu, säger jag att det är betalt så är det betalt. Alex hade den där mästrande tonen som Sophie var allergisk mot, men hon orkade inte vråka sig in i ett gräl.

– Lova det nu då, bad hon.

– Promise. Puss i rumpen. Koppla mig nu.

Det skulle gå fort att göra färdigt omslaget, märkte Sophie. Hon kände att bara hon överlevde den här pressläggningen, så skulle hon komma vidare, ta sig samman och göra nåt vettigt, nåt hon kunde stå för. När hon placerat ut alla rubriker gick hon efter en öl. För sent kom hon på att Josef måste ha lagt märke till kuvertet från kronofogden på Alex dörr. Hon lät det vara. Alex skrivbord flöt av osorterade pappersdrivor och även golvet runt omkring var täckt av pappershögar och tidningar som kröp fram som en fjällig drake. Ur det kuperade papperslandskapet stack höga skyskrapor av CD-skivor upp här och där och ovanpå hyllan med fransiga pärmar stod lådan med öl. Den stora fikusen vid fönstret hade blivit ett skelett. Alex hade muttrat över att Sophie bara köpte krukväxter åt sitt eget rum så hon hade släpat med det där trädet en gång efter sina Ikearäder. Men vattningen fick han själv ombesörja, där satte hon gränsen. Vilket man nu kunde se resultatet av. Sophie fick en plötslig ingivelse att öppna ett av skåpen. Hon drog intuitivt ut ett par dokumentpärmar på översta hyllan och blev inte alls

förvånad när hon såg en flaska Maker's Mark trona där bakom. Hon tog ut flaskan. Den var tömd på ungefär en tredjedel av sitt innehåll.

Med en öl i näven och whiskyn under armen stängde hon om Alex rum. Oredan därinne fick henne att råka i förstämning. När inte han själv befolkade röran fanns det en ödesmättad ångest pyrande i väggarna. Det var som om ingenting nånsin blev klart, allting hann hopa sig i lager på lager ovanpå gamla ouppklarade högar. När det här numret var färdigt, då skulle de arrangera jättebalansen kring invigningen av sin nya radiostation Playboy och de hade inte ens börjat med musikformatet till kanalen. Sen skulle ett nytt nummer ut och ungarna skulle ha gympadojor och vårkläder och de skulle fira påsk och tvätta föns-ter som inte tvättats på två år och se till att lösa avloppsproppen i badrummet och plantera om krukväx-ter och besiktiga bilen och det var födelsedagar och cykelreparationer och föräldramöten och matsäckar och läxförhör och gig och pressreaser och reklam-spotar och tusen outsinliga plikter ...

Sophie hörde babbel och flatgarv från Peås rum. Där satt det obekymrade frilansfrälset och mådde prima. Drönarkungarna. Sophie tittade in och fann Müller och Josef Beck inbegripna i en diskussion. Hon förstod snabbt att den gällde det täcka könet. Så hon ställde sig med en medvetet översittaraktig pose i dörren, lät höften skjuta ut åt höger, vänsterbenet i skarp vinkel, händerna i sidorna, huvudet bakåtlutat.

– Ojsan, då. Gubbsingarna lägger pannorna i djupa veck, ser jag. Är det livets mysterium ni löser? Eller har ni problem med skapelseprocessen? Ni är klara med

era textkvalster, hoppas jag, för de ska brytas nu. Unmittelbar!

– Men Sophie, din lilla elaking, började Josef och fläkte ut sina armar. Kom och ta en öl nu och softa lite. Ta ett break!

– Ett break, fnös Sophie. Den lilla pikanta friheten är det ju ni som står för och det är därför jag inte kan ägna mig åt sånt lösdriveri. Så, mina herrar – återgå till det ni har betalt för och överansträng inte era rudimentära geniknölar. För mer av den varan lär ni ju aldrig få.

– Betalt! bullrade Josef. Det var det roligaste nån sagt i dag. Betalt av Wallnerska imperiet, ha ha ha ha.

– Nej, förlåt, jag glömde vår överenskommelse, svarade Sophie snabbt. Vårt special case. Du betalar ju för att få äran att skriva i Fanzino.

Hon öppnade ölen och satte sig bredbent på skrivbordskanten. Müller försökte speja mot hennes trosor fast snart växlade spanet om mot whiskyflaskan Sophie ställt intill sig.

– Vi snackar om långa förhållanden, sa Müller inställsamt. Såna som ditt och Alex.

– Och? svarade Sophie.

– Ja, jag vet inget förhållande som det inte går slentrian i efter några år.

– Nähä, sa Sophie.

– Ja, man slutar att ha sex och så, menar jag. Fast ni verkar ju vara jävligt kära fortfarande. Men ibland hettar det till också, det har man märkt.

– Jag tycker att gräl livar upp i ett förhållande, sa Sophie. När man slutar gräla däremot, då är man inne på sista refrängen.

– Men hur ofta knullar ni? undrade Müller nyfiket.
– Sådärja, nu kom vi genast ner på nitty gritty, svarade Sophie giftigt men samtidigt gäckande. Nu var hon en foxy bitch.

– Ja, men allvarligt – hur ofta gör ni det?

– När vi har lust.

– Och hur ofta är det?

Sophie tog ett par djupa klunkar ur ölburken.

– Får man ta lite whisky, frågade Müller lystet.

– När du är klar med din text, kontrade Sophie.

– Den är klar.

– Ge mig en diskett då.

– Den får du sen.

– Då är du inte klar.

Detta meningsskifte tog Müller uppenbarligen som kvitto på fri whisky och gick ut i köket efter tre glas.

– Okej, gör ni det en gång om dan, en gång i veckan eller en gång i månaden? framhärddade han sen.

– De har ju fyra barn, så då kan du räkna ut det själv, kluckade Josef.

– Varav en tvillingfödsel, så då blir det tre gånger sammanlagt, fortsatte Sophie. Hon hade verkligen ingen lust att berätta hur sällan hon och Alex hade sex, för det var faktiskt rätt sällan nu. En gång i månaden, kanske. Sen en tid tillbaka hade Alex också slutat kvirra och anklaga henne för att vara frigid. Han förklarade att han var tillfreds med de glesa men utvalda stunderna.

Men Müller gav sig inte och till slut satte Sophie punkt genom att svara: varje dag. Han såg inte ut som om han trodde henne men övergick raskt till att fråga om hon var sexuellt tillfredsställd.

– Klart jag är, sa Sophie.
– Har Alex stor kuk? fortsatte Josef den taktlösa utfrågningen.

– Jag skulle aldrig hålla tillgodo med en liten, gled Sophie. Den är säkert större än din.

– Har du mätt din? Müller såg förvåntansfullt på Josef. Det här var hans specialområde.

– Den är 22 centimeter, deklarerade Josef.

– Det där har vi redan rätt ut, flinade Sophie. Du har mätt den i cicero. Använd en vanlig linjal i fortsättningen.

– Min är 16,4 centimeter, avslöjade Müller käckt. Det är rätt okej, tycker jag. Fast 22 centimeter, det är jävligt bra. Så lång känner jag nog ingen som har.

Temperaturen i trion var på resning. Sophie unnade sig att ta en paus och låta ölen göra henne cool. Utan Alex. Hade Alex suttit med hade han fått vara hennes skydd. Då hade Sophie varit tyst mest hela tiden. Då hade det varit Alex som gasat på och hållit låda. Men nu tutade Sophie i ensamt majestät. Hon var medelpunkten.

– Men herregud, killar. Har ni inte hajat poängen? Det är ju hårdheten som räknas. Vem fan vill bli påbeppad med halvfräs? Det är ju fjonget som är grejen. Och det där har många karlar problem med.

Müller såg uppriktigt fundersam ut.

– Hurdå, det är väl klart man har stake när man är på g.

– Stake och stake, hånade Sophie. Redan i tjugoårsåldern börjar den dega ihop. Sen går det bara utför. Hon gjorde en dalande rörelse med fingret och visslade längs en sjunkande skala. Det där känner alla till

men det är ett större tabu än storleken, undervisade hon. Spaken slaknar. Och mjuknar.

– Det har jag inte märkt, invände Josef.

– Nä, men tjejen märker det, retades Sophie. Kanske är det därför som din Irene tycker det är dags att låta bröllopsklockor klämta. Hon märker att du redan sått din vildhavre. Hårdvalutan sjunker. The only way is down. Och då måste ni visa er på styva linan med alla era löjliga penisattrapper. Det kan inte vara lätt att vara hanne. Ni måste hela tiden tro på er själva så blint, kanske är det därför ni är så fyrkantiga och enkelspåriga. Inbilska, för ni får inte tveka. Inte tvivla. Då blir det slakspak på rot.

– Men Irene vill stadga sig för att hon är orolig att jag ska vara med andra, tror jag, sa Josef med överraskande allvar.

– Tycker du att din kvinna ska behöva oroas för sånt då, undrade Sophie. För det har hon ju uppenbarligen anledning till.

– Män är disponerade för otrohet, det har alltid varit så, sa Müller och gjorde sig redo att avlossa sina litanior om mannens behov av att skvätta sin säd varhelst en öppning visade sig.

– Lägg av, bröt Sophie hastigt. Vi är människor, inte frögurkor. Jag är trött på dina stenåldersklyschor. Du har inte träffat den rätta ännu, that's it. Hon vände sig mot Josef. Jag tycker inte att du förtjänar en kvinna som Irene om du spanar in andra.

– Men hon är en underbar tjej, det är bara det att jag inte känner mig mogen för att gå in i det där radhuslivet.

– Mogen! fnös Sophie. Vid 35 års ålder. Herregud.

Men gör slut då, du kan väl åtminstone upplysa henne om din pubertala fixering.

– Kvinnan är mer monogam än mannen, hävdade Müller på sitt tvärsäkra sätt medan han hällde upp en stadig whiskeygrogg åt sig.

– Det där är bara ett försvar mot er skräck för att kvinnorna kanske är likadana som ni själva, sa Sophie.

– Men du och Alex är ju trogna, sa Josef.

Sophie nickade.

– Vi har det bra för att vi ordnat vårt liv så att ingen ska behöva stå tillbaka, förklarade hon. Vi gör allting tillsammans och det har vi kämpat för att kunna göra. Jag vill inte att man ska leva i skilda världar när man har tänkt sig ett gemensamt liv. Alex och jag delar på allt. Det här sa Sophie reflexmässigt, hon hade sagt det i årtal, under varenda äktenskapsdiskussion förklarade hon just detta. Men nu kände hon extra tydligt att hon gick på tomgång. Teori och praktik hade sen länge glidit isär. Verkade det förresten inte som om Alex och hon hade det bra? Kunde man vittra deras problem?

Ett samtal kopplades in i rummet. Det var Irene, meddelade Nisse i dörren. Josef tog luren och mumlade några svar. Så la han på.

– Irene är ursinnig. Jag måste gå snart.

– Är du klar, då? sa Sophie med vässad röst.

– Nästan.

Ett nytt samtal kom in. Den här gången var det Alex. Jag känner mig precis som pansargeneral Patton, sa han till Sophie. Ungarna stimmade i bakgrunden som ett helt dagis. Är omslaget klart? frågade han med en suck.

– Nästan, svarade Sophie. Ser du på den där filmen igen? Varför har du inte lagt småttingarna?

– Jag ska lägga dem nu, sa Alex och så suckade han ännu tyngre, den där speciella sucken. Jag ska pinka i Linus ficka när jag ser honom nästa gång, väste han. Han håller sig undan det lilla kräket. Jag har ringt hela kvällen. Fy fan vad han ska få sina fiskar varma.

– Ja, men lägg ungarna nu, sa Sophie och fick på nytt den där känslan av att allting vacklade. Att ungarna inte sköttes som de skulle, att ingenting nånsin la sig på rätt bana.

– Jag kommer ner och tittar hur du gjort, sa Alex.

– Det ger du fan i, svarade Sophie skarpt. Du får vara hemma med ungarna nu, jag pallar inte att de aldrig har nån vardag.

– Okej, suckade Alex. Kom hem när du är klar och glöm inte att ta med korr. Och se till att dönickarna gör klart sina grejer innan de går.

– Deal, sa Sophie och så la de på.

Hon reste sig och gick mot sitt rum. Hämtade ännu en öl från Alex kaotiska röra. Müller trampade henne i hälarna och tog en åt sig själv, den sista. Sophie hann bara sätta sig och börja putsa färdigt omslaget innan Müller och Josef hade bänkat sig i hennes rum. Sophies rum var ombonat. Kasthallmattor och Orreforsglas. Eterneller och gröna buskar. Bruno Mathsson-fåtöljer och fårfällar. Müller försökte få plats med sin stora bakdel på fönsterkarmen och långt bakom honom reste sig Södermalm som lät sitt ljus blänka till på Riddarfjärden. Det var så lyckat allting; ett vindskontor i Gamla stan med bjälkar och snedtak och utsikt och glaserade tegelgolv och Christian Beijer

på väggarna. Men ändå ruvade känslan envist inom Sophie att det var nåt som saknades. Hon såg bara torftighet och provisorier; whiteboarden hon ropat in på auktion på Alex begäran men som aldrig blev uppsatt, bristen på originalskåp, på hyllor, på kaffekoppar. Tombäckstravarna, tidningstravarna, de svarta sprängfyllda sopsäckarna, de misskötta krukväxterna, den trasiga kopian, brister – överallt brister.

– Jag har blivit erbjuden jobb på Voxx-TV, sa Müller apropå ingenting. Ett program som ska bli ungefär som Fanzino.

En främmande kropp planterade sig i Sophies maggrop. Den växte och låg sen kvar och pressade åt alla håll. Ett stänk av panik skvätte upp längs nacken. Tågen bara gick. Och här satt hon. Som en annan fossil. I skuggan av Alex som tog all plats. Sophie ville plötsligt dra sig tillbaka. Hon kurade ihop bakom sin bildskärm och fixerade sig vid huvudrubriken ”Lisa blir stor”. Hon gjorde ordet ”stor” större men ångrade sig. Gick över i programmet Freehand och la en tre punkters outline i svart, lutade snittet extra mycket och exporterade tillbaks rubriken i Quark Xpress. Det såg modernt och bra ut. Rätt. Trendigt. Det var hippt med linjer. Och spärrade rubriker. Spretiga, tunna typsnitt som Alex avskydde. Kursiver. Alla signalerna om att hon snappat upp den internationella fronten i grafisk design fanns där. Hon var nog klar nu. Satte igång utskriften.

Det stred och slet i Sophie. En massa röster som sa emot varann och tävlade om plats. Varje gång hon började bli klar och kunde se slutet på ett packat arbetspass började rösterna växa: Vad gör du av ditt liv? Och sen direkt: Var nöjd med det du har!

Sophie såg till att få iväg dagens arbete med taxibud till SJ Expressgods och klockan tio klev Irene in för att gripa Josef i flykten. När hans fjälla var på väg mot honom for inte hans armar ut för att ge henne en av sina stormiga omfamningar. Han såg bara generad ut. Hans ansikte var rödfläckigt fast det gick inte att avgöra om det var nervös rodnad eller bara ytterligare avancemang från hans aggressiva mjällangrepp. Irene var proper och välondulerad. Hon jobbade som skolpsykolog. Sophie kunde inte begripa vad Josef hade som fick henne att överhuvudtaget bemöda sig. Kanske hans uppgivna penisstorlek stämde. Nåt måste det ju vara. Hon yppade sina funderingar för Müller sen Irene och Josef gått men fick samma erbarmligt kantiga svar som alltid från honom.

– När en kvinna väl slagit klorna i en man släpper hon honom inte i första taget, sa han. Kvinnor är mer monogama, det är ju det jag alltid har sagt.

– Suck, lät det från Sophie. Ska vi gå ut och ta en öl? sa hon sen.

– Gärna, svarade Müller och sken upp.

Innan de gick sa de hej då till Nisse som rödögt knyckte huvudet bakåt och drev en rökpust genom sin smogslöja. Liknade han inte Kurt Cobain lite när han log? I hissen såg Sophie att Müller hade robbat med sig whiskyn. Utanför porten svepte han resten och satte flaskan på en grön ellåda.

– Vilket svin du är, sa Sophie.

Müller mös självmedvetet. Jag jobbar på det, erkände han.

De skulle gå på Cafét så Sophie halade upp sitt stamgästkort för att ha det tillhands i fickan, men när

de knatade på i den hårda motvinden längs Strömmen tog en kraftig vindpust tag i kortet och de såg snopet på hur det landade rätt i vattnet.

– Mitt kort! utbrast Sophie.

– Det var som fan, sa Müller och vinglade till. Han bar en orange tygbag i ena näven. Den satte han ner på marken och började rafs sig i sin ljusa snagg. Så böjde han sig över räcket och glodde ner mot de nyckfulla virvlarna.

Då började Sophie fnittra. Först genom näsborrarna, sen kom kittlingar nerifrån mellangärdet och hon brast ut i ett gapskratt medan hon pekade mot Strömmen. Där försvann mitt liv, flabbade hon.

– Ditt liv som stamgäst kanske, flinade Müller osäkert.

– Nä, hela min jävla livslögn! Det finns en joker i leken, hävde Sophie ur sig med ett helt nytt röstläge. Hon såg på Müller med en uppsyn som måste ha skrämt honom för han raglade ett steg bakåt. Nu kastar jag handväskan också, fortsatte hon med samma bitska ton och började svinga sin Cartier-väska men då högg Müller tag om hennes axlar. Antagligen av rädsla för att hans kassa skulle försvinna. Det hann Sophie tänka. Men han kramade henne hårt. Hon mjuknade. Han var stor och bredaxlad. Kyssen kom helt naturligt. Hans skäggstubb revs och han smakade tobak, men Sophie njöt av värmen från hans kropp. Han fick ribba kände hon. Varje cell inom henne sjöng JA, men då slungade sig ett stort NEJ fram och hon bröt sig ur omfamningens varma ludd. Det var som om ett ståldraperi föll ner mellan dem.

– Kom då, så går vi till Rogers i stället, sa hon. Müller la armen om henne men hon tog bort den.

På Rogers beställde Sophie in öl åt dem. Müller svamlade på om sig själv och sina förestående karriärer som författare, popstjärna, programledare och propagandist, men Sophies huvud bara surrade. Tills ett larm började ringa avlägset. Hon reste sig abrupt och utan ett ord.

I taxin hem fick hon syn på ett digitalur när de stannat vid Mariatorget och hon väntade på att få tillbaks sitt Visakort. Hon hade trott att klockan var fem men den var bara fem över ett.

Canvaskängorna åkte av åt spridda väderstreck i hallen och Sophie satte kurs mot köket. Uppifrån andra våningen skvalade MTV. Men hon var utsvulten och lät det passera. Köket var en mess. Pizzakartonger. Pizzakartonger! Den slapptasken hade inte gitat laga mat åt ungarna. På golvet, i soffan, över hela köksbordet låg pizzakartonger. Sophie proppade yr av hunger i sig en kvarts pizza som var kvarlämnad och tänkte slött att det var ett oskick av Alex att inte snygga upp när han inte ens ansträngt sig att fixa riktigt käk åt kidsen.

Då slog nästa tanke ner men den var inte slö. Den var som när man lossar på en rullgardin i solsken: MTV stod på. Men ingen kom ner och mötte henne. Det betydde bara en sak. Hon rusade uppför traporna. Alex var inte hemma.

Han hade stuckit.

Rymt.

Igen.

Sophie föll ihop på golvet i sovrummet.

9

Alex vaknade av att Lisbet ruskade honom. Han låg på skinnsoffan uppe på loftet där de höll på att förbereda för sin radiokanal. Gårdagens kväll stansades fram stötvis som stillbilder, till en början underexponerade men sen med allt större skärpa. Han hade gått till Cafét. Den jävla slynan Sophie hade inte svarat när han ringt vid elvarycket, ingen hade svarat. Typiskt – så fort han vände ryggen till pinnade alla hem. Och Sophie – vart i herrans namn hade hon tagit vägen? Nu när de var så hårt ansatta av Stålströms bombflyg. En bild landade och dröjde. Det var Lasse Larsson som hade stått och pratat med Östen på Warner – Fanzinos största annonser – och med Ritahoppan. En konspirationshärd. Alex hade gått fram och skickligt dragit ur dem detaljer om den där nya löjliga tidningen Linus skulle göra. Ingen trodde, påstod de, att den skulle utgöra ett hot mot Fanzino. Rita hade blivit tillfrågad om att medverka men ville inte bestämma sig än. Hora! tänkte Alex. Just det, nu klev samtalet fram ur bilden. De hade värvat två av Fanzinos egenhändigt framhypade skribenter. Och pissmurlarna hade inte sagt ett ord till Alex. Avskum! Han gned sig över hjässan och började tvinna den tofs av det svarta långa håret som tovat ihop sig.

– Nu får du fräscha till dig, hörru. Vi ska ju ha möte med Ming och hans assistenter klockan tio. Jag har köpt fika. Seså, upp med dig! Lisbet stod med en kopp kaffe i näven som hon sträckte fram mot Alex. Solen stänkte in över hennes bleka men fräkniga ansikte. Håret som ett guldregn. De små uppmärksamma ögonen bevakade honom men tycktes ändå inte riktigt se. Hatade hon honom?

– Hatar du mig? knarrade han.

– Larva dig inte nu, sa Lisbet. Här – ta kaffet.

– Kan du hämta ett halvt glas vatten, bad Alex skrovligt.

Han drog fram sitt rör Treo comp ur kavajfickan. Lika bra att ta två med en gång inför drabbningen med den olidlige men slipade Tuh Ming, eller Ding som han i folkmun kallades. Fåfång och bortskämd var han och sådär infamt elak som bara stjärtpudrade fjollor kunde vara. Men hans kontaktnät och enastående förmåga att skapa publicitet runt sina partyn kunde ingen överglänsa. Och för det såg han till att ta betalt. Hundra lock i vanliga fall men extrapris för Fanzino, gudskelov. Femtio lax hade Lisbet dealat ner Playboyinvigningen till, mer var det absolut inte värt. Och då skulle popstjärne-, sprit- och hipkoefficienten nästan spräcka taket på Gino, det hade den snikne kinesen lovat.

Sophie, för helvete! Hon var väl rent hispig nu. Hon triggade igång nåt alldeles i hästväg varje gång han bara råkat rumla in på kontoret sent på nattkröken och varit för trött för att ta sig hem. Det var väl inte så märkvärdigt att övernatta på jobbet ibland. Vilken taktik skulle han lägga upp? Anfall eller underkastelse?

Anfall var nog bäst annars fanns det en överhängande risk att hon skulle dra igång sina outtröttliga salvor. Kärringjävel. Allt var ju hennes eget fel. Han slog numret.

– Sophie, lät det tjockt.

– Hej, sa Alex.

Sophie svarade inte. Det här var det värsta. När hon bara var tyst. För att ge honom skuldkänslor. Då gällde det att bre på med tjocka lager honung.

– Förlåt, började han.

– Visst, sa Sophie.

Aha, nu fick han en bättre position. Hon spelade kall. Enkel match.

– Jamen var fan var *du* i går?

– Min replik, sa Sophie.

– Du var ju bara försvunnen.

– Jag var hemma ett.

– Men du var ju inte på kontoret.

– Nej, jag gick och tog en öl med Müller. Och vad är det med det? Bra, nu låg hon i försvarsposition.

– Jag gick till Cafét för att se om du var där, sa Alex.

– Men hur fan kan du lämna ungarna ensamma?

– De sov som små stockar.

– Du har ju lovat att aldrig göra så igen. Tusen gånger har du lovat det! Tänk om det hade börjat brinna eller nåt när ingen var där ... Nu brast rösten för Sophie och det var bra. Det här skulle Alex kamma hem. Han visste precis vad hon behövde höra.

– Förlåt, sa han tyst.

– Förlåt säger du jämt! skrek hon. Som om förlåt var en magisk formel. Du säger förlåt som en trearing.

Förlåt att jag dödade dig – vakna nu. Du menar ju inte vad du säger. Förlåt är bara ett sätt för dig att slippa ta ansvar, sen gör du om samma sak och så säger du bara förlåt och då ska allt vara ur världen. Jag orkar inte mer!

De här tiraderna hade Alex hört ett otal gånger förut, det var bara att låta henne hållas ett tag. Låta henne klämma ur tuben av självömkan och ilska.

– Jo, jag ångrar mig verkligen, Sophie. Snälla, kan du inte förlåta mig? Jag ska aldrig mer göra så.

– Var har du sovit?

Bravo, nu kom förhöret. Det var visserligen jobbigt ibland när han hade minnesluckor men här gällde det att navigera rätt, genom en arg kvinnas snåriga psyktrassel.

– Jag sov på kontoret.

– Var var du då?

– På Cafét, sa jag ju.

– Du bor ju för fan på Cafét, snäste Sophie.

Sådär, tänkte Alex. Nu hade han plogat vägen. Nu kunde han köra om henne.

– Jag träffade Lasse Larsson. Den jävla fittan Rita kanske hoppar över. Och Lidén och Nille är redan överköpta. Jag måste ta lunch med Ritaskatan. Kommer du hit nu? Recensionerna ska brytas, sen är numret klart och då kan vi ha det mysigt i helgen. Bara vi två. Du – ta bilen hit, den står på S:t Paulsgatan.

Där högg han sig i benet. Bilen stod ju felparkerad och Sophie fick slaganfall av p-böter, för henne hade de samma dignitet som en kärnkraftsolycka. Nej, ta en bulle, ändrade han sig. Det är nåt med motorn jag måste kolla. Spar kvittot. Jag älskar dig. Förlåt. Kom nu.

Yeah, tänkte Alex och mådde mycket bättre. Nu skulle han ta itu med fanskapet runt omkring. Till lunchen tänkte han kila in på Järnet och beställa en stor stark och en sexa Gammeldansk. Sophie skulle han försöka få med sig, hon skulle säkert kunna ta en starköl åtminstone. Sen kunde han småhutta lite utan att hon märkte nåt på andedräkten. Kodeinet i Treon hade börjat verka. Han gick nerför trapporna. Dörren till hans rum stod på vid gavel och han fick syn på det bruna kuvertet från kronofogden, det hade han missat på natten när han törnat in. Han rev ner det med en ilsken rörelse. Hur fanken kunde de låta idioten få spika upp det. Han gick fram till sitt skåp och drog undan pärmarna. Vad ända in i glödgheta! Maker's Mark var borta. Hur i helsike kunde nån vara så fräck att stjäla en flaska whisky ur hans rum? Men det gick inte gärna an att föra den på tal, det var ju ändå lite genant att den stått gömd.

– Vem fan har varit inne hos mig! ryade han. Har jag inte sagt att det finns handlingar härinne som är värda miljoner kronor!

– Det där får du fråga nån annan om, sa Lisbet medan hon hastade förbi. Det var folk kvar här i går när jag stack.

Alex gick och satte sig i receptionen och började sortera posten. Lisbet ställde sig framför honom.

– Diana Photopress ringde. De har inte fått betalt för ...

– TYST! högg Alex av. Jag måste sortera posten. Ett brev till Sophie låg överst. Det öppnade han. Mad Message stod det i brevhuvudet. Sen några rader från en frilansproducent som hette Albin Book. Han skrev

att han var i Stockholm i businessärenden nästa vecka och ville gärna träffa Sophie, de hade ju inte hunnit säga varann så mycket på MTV. Vad var det hon pysslade med? Honom hade hon inte knystat om. Hade hon också börjat gå bakom ryggen på honom? Alex slängde brevet i papperskorgen.

– Men var inte det där till Sophie? frågade Lisbet beskäftigt.

– Nej, det var det väl för fan inte! Vad snackar du om? Alex nitade fast Lisbet med ögonen. Hon skulle veta sin jävla plats. Gå och jobba nu, befallde han irriterat.

Lisbet utstötte ett av sina korta föraktfulla ljud och vände på klacken. Gud vad han hatade när hon lät så där. Och var hon tvungen att klä sig i såna trasor? Urtvättade tajts med påsiga knän på.

– Vad i helllllete! ropade han sen och Lisbet stannade till med en suck.

– Vaffan kom du överens med Uma om? Hur mycket arvode skulle hon ha för stylingen av combatmodet? frågade Alex. Som dessutom var slappt utfört.

– Vi kom överens om ett fast pris, och då ingick modeller och hår och make. Tvåusen.

– Men den satans fittjäveln har ju fakturerat tre och fem bara för styling! röt Alex. Det får du deala ner. Ring genast och be henne skicka en kreditfaktura.

Lisbet ryckte papperet ur Alex näve och tågade mot sitt skrivbord. Kanske tog han i lite väl mycket mot henne. Han behövde ju trots allt lite lojalitet just nu.

– Lisbet! hojtade Alex efter henne.

Hon stannade upp.

– Kom hit.

Lisbet stönade och gick tillbaks.

– Förlåt mig, Lisbet, att jag tappade humöret nyss. Det är kämpigt just nu. Vi är angripna från alla håll. Förlåt mig. Du är en pärla.

– Det är lugnt, sa Lisbet. Nu sätter jag fart hära.

Hära? tänkte Alex. Måste hon säga hära och dära i stället för här och där. Ska man behöva skicka sin personal till talpedagog?

Lotta och Lydia snubblade in och fnittrade hejdlöst småbrudigt åt nåt de sett eller hört eller tänkt. Eller missförstått. Förmodligen det senare. No-brains, tänkte Alex. När de såg honom tystnade de tvärt.

– Bra! sa Alex när de hängde av sig. Han räckte fram sin tillknycklade kavaj som han tillbringat hela natten i. Häng upp den snyggt, förmanade han. Sen tar du dammsugaren och du gör i ordning mer kaffe. Han pekade mot var och en av dem med hela handflatan. Telefonerna fyllde luften med sitt drillande. Svara! kommenderade Alex. Jag är inte inne. Säg att jag är bortrest om det inte är Sophie eller Linus Linson eller Tuh Ming.

Alex återgick till plöjandet av posthögen. Häpp, där låg nya numret av Voxx. Han bläddrade snabbt igenom tidningen. Han började alltid med att räkna annonserna. Hur kunde det komma sig att Reebok gått i Voxx och inte i Fanzino! Han lyfte luren för att ringa Annonssbenke men kom av sig då han såg att tidningen bjudit in Bert Molko att lista hundra unga och hungriga makthavare i den svenska mediebranschen. Bert Molko var en oduglig liten mutkolv enligt det allmänna omdömet, men nån slug redak-

tör hade hissat upp honom till en position som gav honom bidrottningstatus och det retade Alex. Han hade oförtjänt fått en stående helsida i Extrabladet som hette Berts Bubbel och som bestod av en trendbarometer där han godtyckligt kunde lista folk han ville få en eller annan tjänst av. Som komplement fanns Molkos Mongometer, en soptunna där alla som på nåt sätt misshagat honom hamnade. Enligt Sophie ofta kvinnor som inte uppträdde konventionellt och behagfullt, och det hade hon faktiskt fullständigt rätt i. På Berts Bubbel var däremot de få kvinnor som förunnades vara med söta och oförargliga bimbos eller också var de äldre och på så sätt ofarliga. Gärna faghags eftersom Molko, om man fick tro källan Josef Beck, var smygis. Men ingen kritiserade nånsin Molko offentligt, för alla var trots sitt kompakta förakt hett angelägna om att få hamna på listan som Alex alltid blev småhärskan av att läsa. Särskilt som Molko nitiskt envisades med att sätta upp Alex konkurrenser på listan. Tillochmed Sveriges störste journalist, Hövdingen, som borde ha haft råd att släppa en braskit i örat på Molko i stället för att ”känna sig hedrad” när han blev uppringd för att kommentera att han toppade den töntiga rangskalan, tillochmed han lät sin fåfänga övertrumfa sitt oberoende. Och detta uppenbara sprängstoff – kändisars eller stargazers ömtåliga egon – utgjorde bränslet i Berts Bubbel. Alex fnös. Det var så lätt och så platt, tänk att folk ändå brydde sig. Men nu gick det väl i alla fall för långt. Skulle Molko få avgöra vem som hade makten i medievärlden! Alex gled med fingret längs unga påläggskalvar på de

olika TV-kanalerna, varvade med stylister, artister, festfixare och menlösa murvlar och radioter och fräste till gång på gång.

– Så ovederhäftigt! hojtade han och bläddrade till nästa sida. Vilken förbannad sillsallad. Sucker! Så skrek han rätt ut i rummet. Hans namn stod på 100:e plats. Sist!

– BÖGJÄVEL! Den satans Stjærtfjollko har satt mig på plats 100! Efter Arne Anka och Socker-Conny! Och Hanna Widell på Veckorevyn eller Peter Ziehe på Voxx-TV – vaffan har de för nån makt! Och Linus Linson, det lilla piggsvinet! Och Henrik Schyffert! Och Jan Gradvall! Det är för att jävlas han har gjort så här. Fyyy faaan!

Larmet från Alex fick de anställda att genast flockas framför honom.

– Var glad att du åtminstone kommit med på listan, uppmuntrade Lisbet.

– Ja, instämde Peå och rullade med de blåsimmiga ögonen. Tänk så arga alla som inte ens har kommit med måste vara.

– Som jag, sa Nisse med en ironisk grimas.

– Men alla är ju före mig! gläufste Alex och slog näven i bordet. Förstår ni inte? JAG STÅR EFTER ARNE ANKA! OCH SOCKER-CONNY! SERIE-FIGURER! DETTA ÄR EN REN SKYMF. Nu ska jag ringa upp den där lilla lismande fikusen.

– Ta det lugnt nu, försökte Peå men Alex var redan på väg in i sitt rum med tidningen fladdrande i näven. De anställda smög efter. Alex la på en CD och ryckte åt sig telefonluren. Plasthöljet var borta efter senaste gången då han slängt ner den med all kraft.

– Tjena kollega! sa Alex glatt och förbindligt. Han visste hur slipstenen Fjollko skulle dras. Alex här.

– Men tjena tjena, Alex, sa Molko med sin ljusa stämma. Läget?

– Cool, bara cool. Vi har slagit både annons- och upplagerekord.

– Sjsyst, sa Molko.

– Jag sitter här med nya Voxx framför mig. Fin lista du har tåtat ihop, tycker jag.

– Allvar? Jag hade så jäkla brått när jag gjorde den, så man får ju salta lite. Har du sett att du är med?

– Visst, sa Alex. Smickrande. Lite långt ner, kanske.

– Jaja, men det är ju inte själva ordningsföljden som räknas, det är helt omöjligt att sätta hundra personer i rätt stuk så där.

– Självklart, sa Alex. Självklart. Han tog sats med en suck, för nu skulle han dra åt repet.

– Du, din storbilds-TV, är den okej?

– Den jag fick av dig, menar du? Min tjej har den nu.

– Ja, den du fick när du skulle sätta upp Sophie och mig på ditt Bubbel ...

Alex visste att precis här var han ute på gränslinjen, men han visste också sin smorda skicklighet i att gå balans på just denna knivsegg mellan tyranni och maskopi, mellan hållhakar och ryggdunkar, mellan skämt och allvar. Han visste hur man gled på tvetydighetens silkessnöre. Sophie klagade jämt på Alex kluvna tunga, men det var ju så han lyckades få andra att göra som han ville. Och det var resultatet som räknades.

Storbilds-tv:n hade Molko i själva verket fått som

betalning för en intervju han skrivit åt Fanzino för nåt år sen, det mindes Alex alldeles förträffligt väl, och denna pjäs var en av alla de kapitalvaror som utlysts som priser i en tävling anordnad av Sony i samarbete med Fanzino. Men Alex hade inte brytt sig om att dela ut priserna, och det kunde heller ingen märka eftersom han fejkat namnen på vinnarna. Och han njöt av att så smärtfritt och smart ha lagt beslag på dessa kapitalvaror som alla gjorde betydligt mer nytta nu än om de befunnit sig i de dumma Fanzinoläsarnas pojkrum: parabeln satt på kontorsaltanen, CD-växlaren stod i Sophies och Alex våning, stereon med fyra högtalare stod i Alex kontorsrum liksom den tolvsträngade gitarren. Trummaskinen stod i Jakis rum, bergsprängaren i redaktionsateljén, freestylen satt på Nisses öron och storbilds-tv:n stod alltså hos Bert Molko. Eller hos hans flickvän. Ha – flickvän, snarare transvestit väl. I samma veva som Bert fått tv:n hade han satt upp Sophie och Alex på sin lista. Och nu kanske han själv blandade ihop korten för han blev tvärtyst. När Molko haft sina tysta sekunder av förvirring la Alex av sitt karakteristiska bråkande gnägg vars avväpnande effekt han var väl förtrogen med.

– Hörru Bert! Jag drar igång min radiostation Playboy i maj, den kommer att bli en killer. Rå rock'n'roll, inget kärringbjäfs. Hard ons, du vet. Sånt här, lyssna!

Alex drog upp volymen så Lisbet, Nisse och Peå som stod utanför hoppade till av ljudchocken. "I'M A HETERO ... SEXUAL, HETEROSEXUAL MAAAAAN, YES I'M A HETERO ..." brölade ur högtalarna och Alex höll luren intill en av dem innan han vred ner och sköt av ett nytt gnägg. Bert fnissade förtjust.

– Du är rolig du, Alex.

– Vi har jättehällaballå på Gino inför starten. Då måste du komma och göra vimmel. Århundradets partaj. Det är Ming som är galageneral.

– Klart jag kommer att vara där, fjäskade Bert. Topp. Jag kanske sätter upp dig på listan sen, hi hi.

– Disco! tjoad Alex så fort han lagt på. Där satte jag dit Molko. Vi får jättevimmel i Extrabladet. Jävlas de ska de få betala också. Ha! Så – iväg till era platser. Allt ska vara inlämnat i dag. Jobba, jobba, jobba! Nu jävlar! Alex peppande garv kanade mellan väggarna när de anställda traskade tillbaka till sina sysslor. De kunde lita på sin chef.

Varför kom inte Sophie, förresten? Alex ringde upp.

– Hej, det är jag. Har du inte stuckit än?

– Vad i helvete tror du? grinade Sophie. Jag måste få iväg ungarna till dagis och göra mig i ordning och jag ser inte klok ut. Jag är helt rödgråten och svullen för din skull. Och jag har inte sovit en blund i natt för att du var borta. Fattar du inte vad du ställer till med?

Shit, tänkte Alex. Han trodde det var grejat. Nu jobbade hon upp sig igen. Dröj lite, sa han. Lisbet stod i rummet. Kan du vänta utanför? bad han henne samtidigt som Sophie skrek i luren så han blev lomhörd.

– JAG SKITER I DET HÄR!!!

Lisbet skrev en lapp med lydelsen ”De är här nu” och la framför Alex med en trött suck innan hon gick ut och stängde dörren.

– Lugna ner dig nu, Sophie. Du skämmer ut oss.

– Skämmer ut! Vem är det som skämmer ut sig här?

Vem är det som kastar sig på rygg på stans alla dansgolv som ett jävla wacko och är nära att bli utslängd? Och vem är det som friserar till det hela och får din dårskap att verka på sin höjd lite excentrisk? VA! Vem är det som döper om dina snubblande orgier där du krälar på golvet till – ryggdans? RYGGDANS! Så alla tycker att det är kul och inte tragiskt! Vem var det som skojade till ditt nattrumlande i London när du var ute och söp hela natten medan jag låg vaken och bävade på hotellet? Vem var det som fabulerade att du rund under fötterna hade stått utanför puben mitt emot och glömt var du var och vinkat in en taxi för att ta dig till hotell Chelsea och chauffören naturligtvis körde dig till stadsdelen Chelsea, eftersom han inte kunde tro att du menade den adress som låg mitt framför din nästipp? Och att du sen inte hittade ditt hotell eftersom du hamnat i en annan stadsdel? Det var min egenhändigt hopkokade story. Så att du hade en bra förklaring till att du bara satt och gned dig på skallen med din dumma hårtofs som stack rätt upp och glodde tomt rakt fram med blanka äckliga bakfulla ögon under vår lunch med Christine på Sony. Vem är det som hela tiden skyddar dig? Och när jag tog mig friheten att åka bort för att du äntligen skulle komma i närheten av hur jag jämt har det, så kunde jag ändå inte svika ungarna utan ringde hem så ni skulle slippa vara oroliga. Jag skulle aldrig kunna göra så som du gör! För jag skulle få ta konsekvenserna, men det gör inte du.

Okej, tänkte Alex. Hon behöver spruta lite. Jag har burit mig åt som ett svin, blidkade han.

– Jamen det hjälper ju inte vad jag än gör. Jag sät-

ter inte min fot på kontoret mer om inte du slutar supa!

Men det var väl fan vad hon skulle ta i då, tänkte Alex. Jag lovar att låta bli på vardagar, sa han lågt.

– Nej, alltid! vrålade Sophie. Du får äta antabus, för jag orkar inte mer. Du får ringa till en läkare och beställa en tid. NU!

– Okej, okej, okej! sa Alex. Men då kommer du hit nu. Hela tidningen måste lämnas in i morgon. Jag får panik, Sophie. Fattar du vad som händer om vi inte kommer ut i tid. Nu med Linus och hans svekfulla avhopp.

– Men då måste du lova att göra det jag sa.

– Jag lovar.

Äntligen tyst.

– Nya Voxx kom i dag, sa Alex sen.

– Jaha?

– Fjollko har listat Sveriges unga mediemakthavare.

– Ja, och vi kom väl inte med, sa Sophie.

– Jo, jag. På sista plats. Efter Arne Anka. Är det inte förjävligt?

– Men du kom åtminstone med. Det gjorde ju inte jag. Fast det är jag som står bakom tidningen minst lika mycket som du.

– Ja, det är också förjävligt. Vilken mansgris. Men nu har jag i alla fall ordnat så att Fjollko vimlar på vår fest.

Sophie sa inget.

– Är jag inte liiiiite duktig, kan du inte säga det? kröp Alex.

– Jodå, du har en sjuhelvetes övertalningsförmåga, sa Sophie halvsurt.

– Nu är Ding här, jag måste gå till dem, de sitter och väntar. Kommer du nu då. Jag älskar dig.

– Ja, men vi måste prata nån gång, sa Sophie.

Prata-prata-prata-prata-prata-prata-prata, tänkte Alex medan han gick till konferensrummet. Dessa kvinnor! Vad de måste prata jämt, då. Prata-prata-prata-prata-prata-prata ... Sophie var som en vandrande Woody Allen-film. Eller varför inte en Norénpjäs? Han frustade till av liknelsen.

Tuh Ming satt med sitt permanent neutrala uttryck och pillade med sin digitala agenda. Hans två fjolliga assistenter bläddrade i senaste numret av Fanzino med små utrop då och då över den eller den stylisten, den eller den fotografen.

– Förra årets hype! utbrast den ene.

– Nej, förrförra! tjöt den andre.

Alex granskade Ming där han satt och var viktig. Var han så viktig? Utöver sitt festfixargeni var Ming stylist och gjorde gärna om kvinnor i karriären; skådisar, modeller, sångerskor och andra artistbimbos. Att skaffa en bra stylist var numera lika viktigt som att ha talang, eller kanske rentav viktigare. Det här visste Alex. Och Ming ägde detta besynnerliga trollspö, denna på grund av sin uppblåsthet så övertygande mystik och makt: att inympa star value i de damer han klippte, klädde och klassade som värdiga hans närvaro på de fester där han sen visade upp sina nydekorerade bakverk. Fast hans fingertoppskänsla visade honom enbart till öppna dörrar; aldrig att han befattade sig med råvaror som branschen inte redan öronmärkt och satt av ett fett marknadsföringskonto på. Det var också

därför han var så efterfrågad, det var han som la den slutliga och synliga finishen och det visste han att göra väsen av. Och i hans fälla befann sig nu Alex.

Ming kände alltså sitt värde där han satt som en gul mogul vid konferensbordet och inte rörde en min trots den tryckta stämning som låg över rummet. Det talades om pengar och där var Alex lika orubblig som den gnidne Ming. Alex lutade sig bakåt och tog fram sin bistra min. Han sysslade med att reda ut snodden uppe på huvudet medan han funderade. Lisbet försökte hitta ingångar.

– Men om vi betalar alla dina utlägg kan du väl få resten sen? medlade hon. Så går du i alla fall inte back.

– Mitt sista ord gäller, upprepade Ming lugnt. Inget förskott, ingen fest.

– Vi måste ju tänka på vårt rykte, sa den ene av hans två fjompiga ja-sägare och spärrade upp sina kajalkantade ögon. Han hade vita korta dreadlocks som sträckte sig åt alla håll och en röd plastjacka med en massa onödiga dragkedjor. Punk nouveau. Alex stod inte ut med att titta på honom.

– Det finns så många som har dåligt rykte i branschen, fyllde den andre i med jamande stämman. Han hade barnsliga rådjursögon och en gigantisk Jamiro-quaimössa.

Bill och Bull, tänkte Alex och såg på Lisbet att hon tänkte ungefär samma sak. Men den här nöten var svår att knäcka. Alex parkerade armarna på bröstet och den kompakta tystnaden lägrade sig igen. Mmmmmm, sa han uppfordrande men sammanbitet.

Då kom Sophie in. Hon bar sina tajta bruna mockabrallor, ridstövlar och sin insvängda, äggskals-

färgade John Richmond-kavaj. På huvudet hade hon en keps i jute. Hon såg exklusiv ut. Det var bra. Alex ville ha en dyr fru. Och spröda ackord började ringa inuti Alex: hon verkade inte arg! Sällskapet nickade och Sophie satte sig med ett brett leende.

– Jaha, sa hon. Här var det muntert. Och så slog hon handflatan i bordet. What's up?

– De vill ha förskott, redogjorde Lisbet och log även hon.

– Jo, det är klart man vill ha det i dessa tider, instämde Sophie och fick ivriga ”jaaaan” och ”jooon” från Bill och Bull.

Vad menade hon! tänkte Alex ilsket. Tänkte hon sälla sig till motståndarlägret och ge dem rätt? Var hon från sina ... Men stämningen tycktes lätta för Ming hakade på.

– Jag blev blåst när jag skulle ordna en fest åt Stenman och hans gangsterliga, sa han.

– Jo, det har man ju hört, svarade Sophie. Vilket rövarpack, va! Hon ruskade på huvudet. Har ni förresten sett Sebastian Silfverstolpes styling av den nya Replaykampanjen ... Jag trodde inte mina ögon. Det såg ju ut som en postorderkatalog från åttiotalet.

– Guuud ja! Den där mannen har definitivt valt fel yrke. Så oproffsig. Det är verkligen synd om de företag som anlitar honom, det ger ju en B-stämpel åt dem. Ming var igång.

Alex satt och lös som ett solarium. Jävla Sophie, hon visste precis hur folk var funtade. Förtal. Och smicker såklart. Men han var ju man och män kan inte smickra andra män, då är man en pussy. Men nu gick det att sladda med.

– Det är därför vi valt dig och inte Silfverstolpe, sa Alex och lutade sig fram över bordet. Du är proffset, han är rötägget.

– Han skulle visst ordna en fest på Berns, bredde Sophie på. Åt Diesel. Det var rena katastrofen. Maten slut innan gästerna kommit. För att inte tala om den utlovade spriten. Kreti och pleti var där. Budkillar och pottpiloter. Kändisarna vände i dörren ...

– De B-kändisar som var där ja, bröt Ming högtidligt in. Jag bojkottade den festen så inga riktiga stjärnor kom.

– Nä, och det ska de ju vara tacksamma för, smörade Sophie.

– Åååååh, sa Bill.

– Guuuuud, sa Bull.

– Jag tror inte de där lycksökarna riktigt fattar vilket enormt arbete du lägger ner på dina uppdrag, sa Sophie och såg verkligen ut som om hon trodde på det hon sa. Alla i denna bransch ville ju få höra hur de slet och gnodde eftersom var och en av dem innerst inne visste att de fick hutlöst betalt för att pyssla med sina hobbies, tänkte Alex med förakt.

– Just det, för jag ägnar ett otroooligt hårt jobb åt allt jag gör, instämde Ming och fick medhåll från sina två fjollor.

– Otroooligt, upprepade de med en mun.

Alex fortsatte att runka Mings ego. Det var dags att lägga in nyckelordet: seriös.

– Man ser ju tydligt på din styling att du är seriös. Dina kunskaper kan man inte bara snyta ur sig på en kafferast.

– Jag köper resor och utländska magasin för tolv-

tusen varje månad, det är investeringar, instämde Ming gravallvarligt. Den där Silfverstolpe står och bladdrar i italienska Vogue på Presscenter och tror att det räcker. Han är ohyggligt oseriös och det är därför han dumpar priserna, för han har inget att sälja, fnös Ming.

– Intressant det ni säger här, sa Alex och tog på sig sin viktigaste min. För såna här oseriösa charlataner skadar ju hela branschen, eller hur? Nu var det dags för samhällsansvaret, det skulle de köpa eftersom de nånstans hade komplex för att det de ägnade sig åt var så lättviktigt och oväsentligt.

Ming lystrade. Och? sa han.

– Jaaa, dröjde Alex och kände segersötman. Nu hade han mer än halva inne. Vi försöker ju bevaka trender på ett journalistiskt vederhäftigt vis, fortsatte han, och jag har funderat på att ta upp just de diletanter som försöker sko sig och åka snålskjuts på andras goda renommé. Kanske som artikelserie ...

– I så fall ställer jag gärna upp med fakta, sa Ming med sitt struntförnäma tonfall. Han rörde fortfarande inte en min, men nånting tycktes i alla fall leva i de smala, inbäddade ögonen. Så fiskade han upp ett fickur och gjorde tecken åt Bill och Bull.

– Vi kör tjugo procent i förskott plus kostnader för utlägg, avslutade han och reste sig.

– Hoaaahhahahahahahahahah! ekade det. Alex brakade loss i sitt otyglade gnägg så fort Ming och hans vasaller gått. Han fick krana på så där duktigt för de andras skull. Det var ju han som hade foten på gaspedalen och då gällde det att trampa. Så att de

trodde på hans power. Men nu behövde han lite bensin. Alex dansade runt på redaktionen och lyfte upp Sophie.

– Vi fick honom. Fan, ni skulle ha varit med, sprudlade Alex inför resten av redaktionsmedlemmarna. Det här måste vi fira! Jag bjuder på pytt på Järnet! Den jävla kinesen, ha! Han är så snål att han gråter när han skiter, men vi fick honom. Vi har vårt rykte att tänka på, härmade Alex en av fjollorna och lät baken skjuta ut medan han struttade fram. Det ryktet skulle inte jag vilja ha. Alla vet ju att de packar bajs, flabbade Alex. De packar så hårt att det går upp i skallen, ho ho ho ... Då tar vi lunch! ropade Alex. Jag bjuder! Nu måste han helt klart ha sig ett järn, men för att hantera Sophies eventuella protester fick han dra de andra med sig.

– Inte än, sa Lisbet. Klockan är ju bara tjugo över elva. Jag måste rädda en massa först hära. Rita har ringt. Hon säger att hon vägrar åka till Tokyo och intervju Stevie Taylor om hon inte får åka business-class.

– Steve Tyler! rättade Alex. Är hon från vettet den inbilska fladderfittan? Businessclaaaass ... Alex uttalade ordet nasalt. Det kostar ju tiotusen mer!

– Jag vet, sa Lisbet. Och jag har redan bokat turistklass. Men hon säger att hon får blå tår av att sitta så trångt.

– Blåååå tåååår ... Hon är ju bara tjugofyra år, den pimpinetta lollan!

Sophie sparkade plötsligt till en kartong på golvet och marscherade in på sitt rum. Vadnu, tänkte Alex. Tokiga kvinna! Han gick efter och stängde om dem. Vred om nyckeln.

- Vad är det nu? Vad har jag gjort?
- Jag vet varför du vill bjuda alla på lunch, spottade Sophie ur sig.
- Vadå!
- Det är för att du vill hålla i dig öl och besk utan att jag ska kunna säga nåt. Har du beställt tid?
- Vadå för tid?
- Hos doktorn, så du kan få antabus. Det som du lovade.
- Jaså det. Det är klart att jag har, svarade Alex. Ja, vad skulle han säga, han hade ju inte haft tid, men det skulle aldrig Sophie acceptera, hon hade ju ingen förståelse för att Alex hade mycket att göra. Viktigare saker än att springa till doktorn i onödan. Förresten var det befängt att han skulle behöva ta antabus. Men det sa han inte. Jag kan komma redan i eftermiddag, ljög han.
- När då, förhörde Sophie och tittade misstänksamt på honom.
- Halvtre, svarade Alex. Kunde hon inte sluta tjata nu?
- Och kom ihåg att du har lovat att vara vit från och med i dag.
- Vilka krav hon ställde! Jag lovar, sa Alex och tog ett steg framåt. Han kramade henne och ställde sig på hennes fötter som han brukade. De kysstes. Hon doftade Issey Miyake. Och hon doftade Sophie. Hans Sophie. Kunde hon inte vara snäll? Vi två, sa han och kysste henne igen. Hon besvarade kyssen hetare nu.
- Lämna mig aldrig mer, kved hon. Skydda mig.
- Hon lät så spröd, så värnlös. Hans kvinna. De hörde ihop. Allt hade de gjort tillsammans. Genom is

och eld. Vad han än gjorde så fanns hon alltid kvar. Ändå var han så hisnande rädd för henne. Fast inte nu, nästan inte nu. Ska vi åka och titta på sommarstugor nu till helgen? föreslog han. Han visste att hon väldigt gärna ville det. Alla kvinnor ville bygga bon. Först ett vinterrede, sen en sommarkoja.

– Ja! utbrast Sophie och spratt till av glädje. Hennes ögon gnistrade som smaragder när hon log. Så vacker hon var. Också när håret var så kort. Det var läckert att ha en blondin, lika fint som att ha en rödhätta.

– Bara du och jag, sa Alex och höll henne hårt intill sig. De kysstes igen. De kunde varann så väl. Hans läppar mot hennes mjuka mun, tungorna som strök sig intill varann, djupare ibland, ytterst med tungspetsarna ibland, mjuka läppar, hårda tag, mjukhårt, hårdmjukt, öppet, slutet, ut, in ... Så längesen det var! Alex blev hård så kuken värkte, han hade inte runkat på en vecka minst, det hade varit för stressigt och knöligt och nu ... Vad han saknat henne! Åh, Sophie, viskade han. Jag älskar dig!

– Jag vill ha dig, svarade hon och lossade hans bälte.

De fick av sig byxorna och Sophie ställde sig bredbent med ansiktet mot väggen. Alex särade på hennes svullna filéer, drog undan det köttiga draperiet och kände på rosen. Den dröp av varm fukt och han sköt in sig. Snabbt. Hårt. Hon stönade dovt och Alex skruvade upp volymen på radion med vänsterhanden. Stötte. Hon vred kinden mot honom.

– Slicka mig i ansiktet, flåsade hon fram. Jag vill ha dig. Dig. Bara dig. Alex slickade hennes kind, mun och haka med våt och slafsigt tunga, hon sög åt sig

tungan, mumsade på den, han kröp under hennes angoratröja med ena handen och nöp henne i bröstvårtan, tvinnade den, stötte, gnagde henne i nacken. Hon var som en Lamborghini Diablo – svårflirtad och hårdväxlad, men sen ... Mästerlig, smidig, bäst! Och det var bara han som kunde ta henne i kurvorna. Hon vred sig, skruvade sig runt hans påle, slingrade sig, det var så skönt att han var nära att släppa ... Nej inte än, gnydde hon och han höll kvar, gick ner ett snäpp men det var precis på gränsen, hon började stöna längre, gled över i pip och hennes fitta sög tag om hans ollon varje gång han var på väg ut och så in igen, hennes mus var som ett pulserande sjödjur och han kände hur den blev het och började krama och hon vibrerade och hans kuk svällde och fyllde ut henne innan han fyrade av och hennes ljud la sig över hans. Så stod de kvar i ett par minuter och hon bad honom att hålla om henne hårt.

– Lämna mig aldrig, viskade hon igen.

– Aldrig, viskade han tillbaka.

– Jag är så rädd att vi inte ska hitta hem till varann när det är så här som det har varit nu, sa hon med sin hessa mjuka röst. Sophies underbara röst som hon helt förlorade när hon var arg, som hon varit så mycket på senaste tiden.

– Vi har haft en svacka bara, lugnade Alex. Visa mig nu omslaget.

När Alex såg vad Sophie åstadkommit under gårdagskvällen jublade han och rusade ut till ateljén.

– Min fru är ett formgivargeni! Kom allihop! Han rusade tillbaks igen. Fast det fattas en spronkstjärna och några splattar, sa Alex och sällskapet flinade åt

hans Galne Gunnar-filosofi. De gillade ändå sin chef, det märktes. Har vi det inte kul ihop! började han sen och de andra tog sig för pannan. Har vi det inte så bra som två människor kan ha det? sa han till Sophie och kramade henne hårt när de anställda gått ut. Hans kvinna. Hans Lamborghini Diablo. Ingen annan skulle klara av att köra henne. Det var han som satt vid rat-ten.

Jävlar vad det skulle sitta med en fet pytt. Och en stor stark!

ANDRA DELEN

10

Sophies ben skälvde när hon tio på skärtorsdagskvällen lämnade in det sista paketet på expressgodsavdelningen. Allt utom omslaget, för Alex hade ännu inte kunnat bestämma vem de skulle ge den stora äran. Vartenda förslag hade han röstat ner och nu lutade det tydligen åt Chrissie Hynde i alla fall. Sophie brydde sig inte om att överväga förslaget, Alex ändrade sig ju hela tiden. Bestämde Sophie nånting gav Alex kontraorder. Så hon hade slutat protestera, slutat driva igenom sin vilja.

Trött, hungrig och med rödfhasigt ansikte av statisk elektricitet från bildskärmen tog Sophie emot inlämningskvittot. Hon hade brutit tjuoen sidor den här dan, det var snudd på rekord. På plattformen utanför SJ Expressgods med de försupna rödklädda mannarna stötte hon ihop med chefredaktören för Nöjesvärlden, en av Stockholms mest etablerade gratistidningar som nu enligt ryktena höll på att köpas upp av Stålström. Den också, till Alex högljudda förtret. Redaktören stirrade på henne med samma sorts utarbetade ögon som hennes egna: ovala fast på fel håll. Hans hår var flottigt, och längre från designerstubb kunde man nog inte komma. De behövde inte säga varann nåt, de hade mötts flera gånger tidigare på

det här sättet. Så de bara ruskade på sina myllrande huvuden och log igenkännande.

Efter en pressläggning kröp det som en myrstack i hjärnan. Sophie tänkte på alla missar, alla skönhetsfel – denna orimliga tidspress! Var det värt det? Hon hade inte sett en TV-såpa, inte läst en dagstidning, inte gått på bio, inte strosat på stan, inte läst godnattsaga för sina barn, ingenting annat hade hon gjort än att blänga in i det där bildskärmsåbäket i två veckor. Är du klar i dag, mamma? frågade barnen hoppfullt varje morgon, men det kunde hon aldrig säga för ingen lämnade i tid och ibland kunde hon sitta och trumma med fingrarna på primetime och inte ha nåt material att jobba med. Då brukade hon skälla som en mångalen tik på Alex eftersom det faktiskt var hans jobb att få in knäcken i tid och eftersom han själv gick runt med piskan och målade upp allt hemskt som kunde hända om inte tidningen kom i tryck på utsatt datum. Sophie fick alltid löpa ikapp med tiden och det gjorde henne rädd, så rädd att hon inte ens kunde sova de få timmar hon hade till förfogande i sängen. Rädslan att inte hinna gav henne konstant hjärtklappning, hon tyckte inte det var logiskt egentligen, ingen skulle ju dö om hon inte hann knyta ihop säcken. Men det hjälpte inte, förnuftet styrde inte, det var som om hon stod i brand under dessa pressläggningar som blev alltmer kaotiska, alltmer hysteriska med de nervösa utbrotten som flammade upp allt oftare. Alex och hon hade börjat smälla i dörrar på kontoret och gapa åt varann utan att bry sig om ifall nån hörde. Deras borg började vittra, folk såg in genom sprickorna. Och hon satt där och

matade ut nummer efter nummer i en tröstlös ström och däremellan var det ett vakuum. Inga telefonsamtal och ingen post. Inte till henne. Hon bara satt där och kunde inget ta sig för. Urkramad. Hon kände sig obemärkt som en tapetblomma men kunde inte prata med Alex om det, för inte ens han tog nån notis om henne mellan pressläggningarna om hon inte hejade på honom under alla nya strider de skulle utkämpa. Och strider fanns det gott om; Alex såg fiender i varje buske. Men Sophie orkade inte slåss längre, vare sig mot inbillade eller verkliga fiender. Och när hon klagade, bråkade, tiggde, grät, befallde, rasade – då bara la han i en högre växel och körde över henne. Sen stack han. Och hon blev mör som en klubbad biff.

Nu skulle det bli bråk, det visste hon. Det blev alltid bråk när Sophie jobbat klart. För då skulle Alex ha sin beskärda ranson av övertid, då var det hans tur att stanna kvar på kontoret och jobba, minsann. Som om det var ett privilegium att få jobba dygnet runt. Varför hade det blivit så här? De måste tala med varann, det här höll inte, tänkte Sophie. I kväll kunde de kanske prata med varann, kanske kunde de försöka hitta på nåt annat att göra, kanske sälja både Fanzino och den där radiostationen som ändå inte hunnit sätta igång ännu, de hade inte ens ordnat en riktig lokal. Varför måste man äga sin arbetsplats själv? Vore det inte mycket bättre att nån annan stod för allt runtomkring så man kunde jobba på fasta tider och inte bekymra sig för annat. Sophie hade tyckt att det varit en befrielse om Stålström köpte upp deras bolag men Alex såg rött varje gång hon nämnde det. Han verkade livrädd för att ha nån som bestämde över

honom. Men det var ju bara en chimär – det fanns alltid nån som var mäktigare och då var man ändå i underläge, fast så ville inte Alex se det. Visserligen såg han hot från alla håll, men det verkade samtidigt vara det som laddade hans batteri. Han tjtade jämt om att ”köra sitt eget race”, om att vara frifräsare, lockade med att de skulle bli mångmiljonärer en vacker dag. Sophie upplevde inget eget race, hon kunde inte som Alex erfara nån frihet i att vara chef. Tvärtom kände hon sig ynkligare och maktlösare än nånsin. Hon drev omkring på ett hav utan hamnar. När var det de hade sex senast? Nån gång förra månaden tog de ett snabbskjut på kontoret och då hade det också varit längesen gången innan. De hade visserligen haft längre pauser förut men det var i samband med barnafödande. Då hade Alex börjat läsa porrtingningar. Hon mindes när hon hittade en tjock packe porrbaskor i Alex portfölj. Han hade blånekat och sagt att nån måste ha lagt dem där. Sen hade han erkänt och kallat henne frigid kärring. Det var efter tvillingarna. Fast förr eller senare hade alltid sexlivet knakat igång igen. Men numera hade de nästan ett vitt äktenskap.

Taxin svängde upp vid Slussen, det var Alex som hade bilen för han skulle helhandla, hade han lovat. I morgon var det långfredag. Så fort Sophie tryckt ner dörrhandtaget kände hon att dörren var låst. Var de inte hemma? Hade det hänt nåt? Oron knoppade sig i henne och hon ryckte hårt i handtaget. Men när det välbekanta klingandet från bjällrorna ovanför dörren ljud hörde hon hur alla ungarna kom springande därinne, glammande och gläfsande som en kull hundvalpar. Alex låste upp.

– Vad fan låser du för? frågade Sophie irriterat och ängsligt.

– Äsch, det är bara ifall nån delgivningsman skulle komma, sa Alex och suckade på det sätt som avslöjade att saken inte var så bagatellartad som han försökte få den till. Först äsch. Och sen suck.

– Är det fler obetalda skulder? fortsatte Sophie medan hon böjde sig ner för att krama om småttingarna som stod och hoppade. Hon ramlade baklänges när Putte försökte klättra upp på hennes rygg. Den lille spjuvern var så glad att han skrattade högt, som om han blev kittlad. De hade ju knappt sett sin mamma på fjorton dar. Lilli sträckte ut handen mot henne och visade en liten skär gris. Hon var galen i grisar. Grisar i alla tappningar, även stora råa grishuvuden som stirrade likstelt mot dem när de handlade i Söderhallarna. Sophie pussade sin enda dotter på näsan och reste sig. Lilli var så söt. Såg ut precis som ett litet lyckotroll med sin breda nos och sitt mörka hårburr.

– Nej då, det är betalt, det är grönt. De har bara inte hunnit ...

– ... registrera det än, ifyllde Sophie menande men Alex stod bara och strålade mot henne. Var han nykter? Men barnen hann före igen.

– Du ska få strampanj! stojade Putte.

– Och såna där svarta prickar som man äter med sked, fortsatte Lilli.

– Rysk kaviar! rättade Niki.

– Är det sant? frågade Sophie och såg på Alex. Alex nickade och hans ögon blänkte. Han hade druckit. Men hon längtade själv efter ett glas så ...

I köket var det uppdukat med levande gula ljus. En varm glänta öppnades inom henne. Det såg så inbjudande och löftesrikt ut med ljusen och champagnen i kylaren och det stora fånget grå påskfjädrar och den röda brödrosten från Illum och ostarna och druvorna på det stora bokbordet på den svarta klinkern, och hon kunde se ut över vardagsrummets golvplankor och svartvitrandiga mattor att det var dammsugat och fräscht och längst bort sprakade en brasa och det var år och dag sen de hade haft eld i spisen, ja det kändes nästan som förr och tanken snuddade helt kort vid Sophie. Att hon nog ändå var världens lyckligaste kvinna.

– Titta på min påsktupp! sa Jaki stolt.

– Och min påskgris, sa Lilli.

– Och min påskhäska, sa Putte och hoppade.

– Påskhäxa heter det ditt dumma CP, brölade Niki med sin nya målbrottsröst. Mamma! växlade han sen och blev lika ivrig som sina småsyskon. Kom och kolla mitt nya demo.

– Nej, nu måste vi äta. Mamma får kolla på det sen, avstyrde Alex och böljade hälla upp skumpa i glasen. Skål för formgivningens gudinna! Er mamma är en renässanskvinna, ungar. Hon kan allt. Alex svepte glaset. Sophie kände sig förlägen. Alex överdrev. Berömmet blev för svävande och diffust, vad hon verkligen gjorde försvann i det där snömoset. Den flotta och utsmyckade ram Alex satte runt hennes bragd glänste för starkt. Hon åt en sked ur den dyra burken.

– Vad kostade den? kunde hon inte låta bli att fråga.

- Fyrahundra, svarade Alex. Den är bara till dig.
- Fyrahundra! sa Niki och Jaki i mun på varann.
Får vi smaka?
- Nej! sa Alex. Ni har ätit.
- Men det var ju bara pizza, gnällde Jaki surt. Varför får inte vi sånt som ni äter!
- Gå och lägg dig om det inte passar! sa Alex skarpt.
- Ilskna tårar blänkte till i Jakis ögon och han stampade i golvet. Så jävla orättvist, fräste han sammanpressat.
- Kom får du smaka, sa Sophie och räckte fram en sked som Jaki glupskt svalde, fortfarande med sträv min.
- Men nu behöver du väl inte sura längre, sa Sophie.
- Jag har ju bara fått en tesked, morrade Jaki med hopknipet ansikte och verkade samla sig för ett litet utbrott, men då flög Alex över bordet och högg tag i pojkens öra så han tjöt.
- Din jävelunge! Tror du att du ska kunna slafsas i dig en hel burk rysk kaviar. VA! Gå och lägg dig omedelbart, ditt otacksamma monster!
- Släpp! skrek Sophie. Låt bli honom!
- Jaki stampade med ett rasande vrål iväg till sitt rum och smällde igen dörren på elvaåringars vis. Sophie tyckte att Alex bestraffning var överilad men hon sa inget. Han överdrev i allt.
- Fan att man inte ska kunna få en lugn stund, svor Alex och hällde upp mer i glasen. Så! Gå och lägg er allihop, skrek han åt resten av ungarna.
- Får vi ingen godnattsaga! började Putte.
- Nej, klockan är nästan elva. Ni fick vara vakna

tills mamma kom, det räcker. I säng med er, gläfsste Alex.

Nu skrek de två minsta i en ostämnd kör och Sophie malde i sig kaviaren, men det kunde lika gärna ha varit en varmkorv. Hon klunkade törstigt ur glaset, men det kunde lika gärna ha varit folköl.

Det var så här det var.

Champagne och kaviar och besvikna barn.

Vitkalkad vindsvåning med bjällkar och öppen spis.

Eget företag och utsikt över takåsar.

På köpet livsleda.

Detta var året då hon tröttnat på gåsleverpastej, oxfilé, räkor, ostron, hummer, löjrom, lax och hela den förbannade så kallade guldkanten som Alex aldrig ansåg sig oförtjänt av. Det var året då ordet pengar fått en taskig klang.

Snart tystnade ungarna och knoppade in i sina sängar. Bara ett lätt ploppande från Nikis dataspel hördes men drunknade snart i Hansson de Wolfe United. De varsamma harmonierna fyllde det stora rummet. ”Gå ner i varv och sätt dig i soffan här intill. Säg mig nu allt det som hänt dig, berätta om du vill. Dagens vila är så välkommen när dagens arbete tagit slut. Jag bjuder dig svalka jag bjuder dig solen. Du bjuder mig, vi har vår högsäsong. Att himlen inte finns på jorden, det har jag min egen fundering om ...”

– Jag köpte deras samlings-CD i dag, sa Alex och var återigen på skinande humör när han satte ner brickan med ostar och en ny flaska Gula Änkan på det svarta marmorsoffbordet.

De hade en gång haft den här musiken som balsam runt sin fattiga och snärjiga tillvaro, softat på de

behagliga rytmerna och slingorna och drömt sig in i texternas luftslopp. De lyckade trettiofemåringarnas trygga och ombonade paradiser. Yuppielivet. Reklambyråsvängen. Nästan tio år senare levde de själva det där livet och lyssnade sällan på den musiken. Men nu snurrade trots allt Hansson de Wolfe United i spelaren för det väckte minnen till liv. Minnen och gemensamma planer som dittills fungerat som skimrande broar mellan Alex och Sophie. På den tiden när de ännu kunde drömma. Radarparet. Den dynamiska duon.

Sophie lutade sig tillbaks i soffan och tände en Camel. Tömde sitt glas, det tredje. ”Allt var försvunnet ... men visst sker under”, sjöng Lorne de Wolfe.

Bubblorna började krypa i henne, hon hade ingen ro. Nån gång skulle de väl kunna prata på allvar. Utan att Alex avbröt eller skruvade upp musiken eller lovade en massa som skulle hända sen, ”bara de kunde ha det lugnt och skönt i kväll”. Hon ville att de verkligen skulle reda ut saker, berätta för varann vad de väntade sig av resten av sina liv och att de tillsammans kunde byta kurs, sakligt och lugnt utan grämelser och anklagelser. Diskutera exakt hur de skulle gå till väga, lägga upp en plan de kunde sätta i verket steg för steg. Kanske skulle Alex förstå att det sätt de levde på nu inte var bra för nån av dem. Nu sov ju barnen också så hon började:

– Alex. Jag vet inte om jag orkar hålla på mer med Fanzino. Det är för mycket output och för lite input. Det ger mig inget. Jag skulle vilja att vi försökte sälja bolagen så att vi kunde ägna oss i lugn och ro åt nya projekt, kanske TV. Som det är nu känner jag mig

osynlig, det känns inte som om jag lever. Jag har inget spelrum längre. Och det är bara du som får cred ...

– Ähh! sköt Alex ifrån sig. Du är bara trött nu, det går över.

Varför sa han alltid ”ähh!”, de hann ju aldrig prata. Det här var tusende gången.

– Men jag menar allvar, envisades hon. Mitt liv rinner mellan fingrarna på mig, jag får ingen luft, det är bara du som träffar folk medan jag ...

– Sluta tjata nu, bröt Alex och reste sig. Du har bara en fyrtioårskris, tillade han när han återvände med en påse från Presscenter full med internationella magasin han slängde upp med en fläskig duns på bordet. Genast började han bläddra i Sky Magazine.

– Kolla så läckert omslag, sa han och höll upp den skrälliga blaskan med orangefluorescerande rubriker.

– Jag har för fan ingen fyrtioårskris! snäste Sophie.

– Nä okej, trettioårskris, då, sa Alex och bläddrade vidare.

Sophie hällde upp mer skumpa åt sig. Alex plockade upp Esquire och fortsatte sitt bläddrande. Sophie tänkte en ny Camel. Alex satt tyst och läste en stund.

– Här, sa han och räckte henne Ray Gun, det amerikanska musikmagasinet som alla formgivare börjat använda som bibel eftersom formen begravnade innehållet. Hon glömde för en stund sitt missnöje och glodde igenom den spretiga, kaotiska tidningen.

– Ha ha ha! Ho ho! Det här måste vi köra, flabbade Alex. Här står att män som misshandlas av sina kvinnor blir mycket värre skadade än de kvinnor som får stryk av sina män, för kvinnor använder tillhyggen. Han flinade till. Golfklubbor är tydligen ett

jättevanligt vapen. Tjoff, så får karln en golfklubba i nacken. Aj! Och strykjärn. Flaskor, stolar, gitarrer, plättlaggar, oj oj oj ...

Sophie kunde inte heller hålla sig för skratt.

– Där är du, skrattade Alex och pekade på en illustration med en bindgalen kvinna med håret på ända som svingat en flaska i vädret för att drämma till sin man bakifrån med, medan han intet ont anande satt och råglodde på en fotbollsmatch på TV.

– Åtminstone är det där du, sa Sophie och pekade på den TV-drogade mannen. Nu surnade hon till igen, han bara undvek att lyssna på henne. Och hon var för trött för ett gott humör. Hon blev fast besluten att till varje pris nå fram, fram till kärnan av Alex, spränga igenom hans pansar.

– Om män bara slår dövörat till när deras kvinnor vill tala med dem, så blir de så där arga. Tror du det är roligt för mig att jämt få höra att jag har en livskris varje gång jag vill prata om saker som angår mig, som angår oss. Du försöker få det till att jag har en massa psyktrassel, men det handlar om att jag hamnat i ett hjulspår som bara går runt. Dessutom är jag trött på popsmeten. Ska vi sitta som femtioåringar och harva med den där töntiga skiten. Ska du fortfarande dansa ryggdans på Café Opera då? Och tro att det är kul med en stinn gubbe som krälar på golvet? Du skulle ju ha en vit månad förresten, hur blev det med den? Och dina antabus? Och du sa ju att vi skulle skaffa en barnflicka, vi skulle få det bättre. Jag ser ingenting av det, jag ser bara en förbannad trampkvarn! Vad blev det förresten av den där Porschen du dillat om nu i två år? Och sommarstugan? Va!

Sophie höjde rösten mer och mer och nånstans under kaskaderna som spolade runt i huvudet kände hon, visste hon, att hon borde hoppa i säng och låta saken svalkas av men en obetvinglig ilska pulserade vilt mot pannbenet, den gick inte att dämna upp. Han provocerade henne till bristningsgränsen med sin arrogans.

– Måste du bråka, bad Alex, vilket bara öste tändvätska på Sophies glödande raseri.

– Bråka! Jag försöker nå dig, prata med dig, få kontakt men du lyssnar ju inte! Vad är det som händer egentligen? Varför får ingen betalt i tid? Alla bara tjarar om pengar och du gömmer dig. Så får jag träda in och lugna ner snorilskna frilansar och anabola delgivningsmän.

– Det är bara en tillfällig likviditetssvacka, försökte Alex stävja sin trätgiriga hustru. För Sophie var samtidigt förmögen att se det hela utifrån – hon var en grälsjuk kärring nu, det var hon klar över, men hon tog ändå ett nytt språng.

– Tillfällig svacka, tillfällig svacka – hur ofta säger du inte det? Det här är en permanent jämmerdal, det håller på att gå åt helvete med allting, tror du inte jag hajar det? Du sitter bara och degar ner dig i dessa tomma blanka blaskor och skiter i hur allt rasar runt dig. Hade du bott i en jordkula hade du väl varit nöjd ändå. Hon ryckte åt sig amerikanska Details och skickade den över rummet så den smaskade rätt in i väggen och var nära att träffa en tavla. Alex tittade myndigt och förmanande på henne med en sorts upphöjt lugn som retade halvt ihjäl henne så hon tog tag i Arena också för att låta den fara samma väg, men då grep Alex hårt om hennes handled.

– Tror du andra kvinnor gör sådär? Du är ju fan från vettet!

Sophie ryckte handen till sig och nu började Alex tända på alla cylindrar. Han smällde ner sitt champagneglas så det stänkte över bordet.

– Du är ju inte en riktig kvinna, du är som en tonåring! gick han på.

– Riktig kvinna! spottade Sophie fram. Är du en riktig man, då? Som inte ens kan ...

– ... försörja din familj, härmade Alex med ett groteskt ansiktsuttryck. Fittjävvel!

– Fikusjävvel! svarade Sophie genast.

Allt hade sagts förut och ändå skulle det vädras. Alex såg på Sophie med det där diaboliska uttrycket. Han log fast ögonen svämmade över av hat och Sophies mage sögs ihop av skräck men ändå kunde hon inte hålla tillbaks ordet, det utvalda ordet som slutligen satte fingret på avtryckaren. Varje gång.

– Konkursgubbe!

Alex dök på henne och pressade sig över henne i soffan. Han höll handen över hennes ansikte och tryckte ihop hennes kinder, den andra handen klämde över hennes hals.

– Nu ber du om ursäkt, stötte han fram.

Hon försökte skrika men han höll så hårt om halsen att hon bara fick fram spruckna pip och så gav han henne en saftig örfil på munnen. Sophie kände blodsmak och klöste Alex i pannan så att tjocka bitar hud fastnade under hennes naglar. Han släppte taget om hennes hals. Då klämde hon i för kung och fosterland.

– HJÄÄÄÄLP!

Alex höll för hennes mun och näsa och slog henne

med knytnäven hårt i huvudet flera gånger tills hon själv fick in en pärla på hans dumma vanskapta näsa och lyckades ta sig ur soffan. Hon sprang mot köksavdelningen men Alex hann ifatt henne vid vitrinskåpen och Sophie tjöt av skräck och försökte skylla ansiktet.

– Konkursgubbe, va! Alex ögon var svarta bläckstrålar och munnen löjligt åtsnörpt. Säg förlåt! kommanderade han med sitt ansikte tätt, tätt inpå hennes. **SÄG FÖRLÅT!**

Så ful han var! Ögonen två sneda svarta streck, näsan som en barkbit, munnen som ett tvärstreck. Och så håret. Svart och spikrakt med en krusig tofs mittuppå eftersom han satt och gned sig på hjässan för jämnan. En störtvåg av förakt brusade upp. Sophie sköt av en loska rätt i hans mörka syn.

– Rör mig inte, ditt äckel! skrek hon innan Alex dunkade hennes huvud i skåphörnet några gånger och vred om hennes arm så hon vek sig av smärta och kröp ihop på golvet. Han fortsatte att vrida armen bakåt och hon ylade hämningslöst. Nu hade ungarna vaknat och försökte slå en mur runt sin mamma med sina pyjamasklädda kroppar, men Alex pucklade kallt och metodiskt på Sophies rygg tills Lilli gav upp ett illtjut av fasa. Ånej, nu kände Sophie desperationen komma. Det här var det värsta barnen visste. De trodde deras mamma skulle bli dödad, hon förstod det, och hon försökte hålla om dem. Så resignerade hon. Han kunde lika gärna döda henne. Då reste sig Alex och gav Sophie en hård spark mot baksidan av hennes lår. Sen gick han till kylskåpet och öppnade en flaska Maker's Mark som han halsade djupa klunkar ur.

– Och dig skulle man vara nykter för, kläckte han ur sig med hätsk röst och la av en fet whiskyrup följd av en fjärt som av ljudet att döma fick krystas ut med viss ansträngning eftersom han visste att det där var nåt som Sophie avskydde. Ungarna grät och kramade Sophie, försökte trösta. Hon låg kvar på golvet en stund och hulkade.

Där fanns hat, harm. All världens förakt. Men där fanns nåt annat. Befrielse. Mitt i alltihop, nånstans, njöt hon. Inte av slagen och smärtan, inte av situationen. Men av att hon hade det moraliska övertaget. Det fanns ingen ursäkt för Alex. Hon hade en självklar anledning att hata honom. Han hade skitit i det blå skåpet. Hon reste sig och tog de små i handen. Linkade uppför trapporna och la dem i deras sängar, drog täcket över dem och satt med tårarna trillande bredvid. Hon kunde inte säga ett ord, kunde inte få fram andra ljud än snyftanden och nu lägrade sig äcklet och skammen. Vilket uselt liv hon levde! Nerifrån köket kunde hon höra hur Alex sa till de större barnen att de inte skulle vara oroliga, mamma och pappa hade bara haft en fajt. Fy fan, tänkte Sophie och släppte ut ännu mer ånga av förakt. Hon avskydde Alex av hela sin själ och mäg. Ett sånt missfoster hon gift sig med. Minnena bröt fram. När Lilli var bebis och han började veva mot Sophie men bommade hennes ansikte så bebisen blev träffad i stället. När han slog henne på bröstet så hon fick mjölkstockning och inte kunde amma. Varför kom hon aldrig ihåg sånt annat än varje gång det hände på nytt? Varför glömde hon vem han egentligen var?

Smällen i dörren och bjällrorans kling nådde hennes

öron. Bjällrorna som Jaki gjort i skolan, en attiralj han säkert tänkt på som ett trivselgarnityr, en locksång i porten till hemmets ljuva hägn. Numera var det den signalen hon och barnen allt oftare lyssnade efter när de satt och bävade över vad Alex gjorde och var han höll hus. Hem ljuva hem – jisses.

Alex hade säkert inte hunnit ner på gatan än. Sophie fick en impuls att hejda honom men översköldes av lättnad över att han stuckit. Att bli av med det bestialiska rovdjuret. Hon gick in i badrummet. En marmorplatta var trasig efter den gången då Sophie kastat verktygslådan i väggen när den stått och dammat i två månader vid tvättmaskinen som Alex hade lovat laga. Till sist hade Sophie låtit forsla iväg det obrukbara tvättmaskinsskrället. Marmorplattan skulle aldrig komma att lagas, avloppet aldrig rensas, cykelpunkorna aldrig fixas, bilen aldrig tvättas, blanketter aldrig fyllas i, räkningar aldrig betalas, gympakläder aldrig köpas, läxor aldrig förhöras, semestrar aldrig bokas om det inte var Sophie som ordnade det. Hon såg sig i spegeln. En fläskläpp, det var allt som syntes, förutom att hon var rödsvullen av gråt. Muskeln bakom låret värkte, skulderbladet, skallen och armen lika så, men annars inga märkbara tecken. Hon tog en Treo comp ur röret på badrumshyllan och löste upp i en tandborstmugg. I spegeln fanns den bedrövliga åsynen av världens olyckligaste kvinna. Aldrig mer skulle hon fälla en tår för det där skrävande, supande kvinnomisshandlande vraket. Inte en enda förbannad tår till.

Hon såg in i sina pupiller. Är det så här du vill leva? tycktes de fråga henne.

– Jag vill inte leva alls, sa Sophie högt och började gråta.

Men barnen, då? var nästa tanke. Hon var fast i cirkeln igen. Ingen väg ut, ingen väg in ...

Hoppas han dör, tänkte hon och snöt sig. Så gick hon ner i köket och hämtade whiskyn ur kylskåpet. Drog en klunk och återvände upp. La sig med flaskan på golvet nedanför sängen. Tog ytterligare ett par klunkar. Den jäveln! Han skulle få se. Hon skulle ta ut skilsmässa. Hon och ungarna skulle fira påsk tillsammans. Skita i Alex. Låtsas som om han inte fanns.

Sophie blev väckt av Jaki.

– Var är pappa?

– Han har rymt, sa Sophie entonigt. Har småttingarna fått frukost?

– Ja, spretade Jaki irriterat. När går du upp, mamma?

Sophie stirrade på klockradion. Tio och trettiosju. Hon hade betongkeps.

– Kan du göra en Treo åt mamma? bad hon Jaki fast hon visste att det var åt helvete att en mamma låg utslagen i sängen och bad sina barn om Treo. En väninna till Sophie var så där. Hennes ungar vågade inte väcka sin morsa utan ett glas Treo och cigarrrettpaketet. Det hade Sophie tänkt att hon aldrig skulle utsätta sina barn för. Men nu var hon tvungen att ha en turbotreo-kick off för att kunna möta denna misär som till råga på allt var långfredag.

Djungeltelegrafan hade gått och alla barnen visste när Sophie klunsade ner på en köksstol. Visste att pappa hade rymt. Jaki hade redan gjort kaffe. När

pappa hade rymt kantrade tillvaron. Tiden stannade, allting stannade, fast liksom i fel fas, i ett slags infekterad utbuktning på livspulsådern. Sophie kände hur skräcken började sticka i nacken tills Treon med kodeinet la sitt membran framför henne, blev till en tjock glasruta. Dan fortsatte på samma sätt. Sophie i köket, barnen lite varstans. Hon la sig redan åtta. Glina fick höra en kort godnattsaga. Hon tog en djup klunk av whiskyn vid sängen innan hon somnade.

Nästa morgon vaknade hon av att dammsugaren rev igång från ett av barnens rum. Det var lördag och de städade pliktenligt sina utrymmen. Tillochmed fyra-och-ett-halvt-åringarna dammsög och röjde på sitt rum och allt detta, hela denna skeva världsbild som ungarna växte upp med ... Det var ett fiasko. Familjen som hon skrutit om var en tragedi. Hon var diskvalificerad som mamma. Hon gick håglöst ner i köket och satte sig med pannan i bordet och skämdes. Alex hade inte ens vett att skämmas. När Sophie druckit sitt kaffe ur en av de franska jättekoppar de köpt med sig från sin vinglande Medelhavssemester, kom Jaki in i köket.

– När får vi våra påskägg? frågade han frustrerat. Ängsligt.

– Har pappa köpt godis? undrade Sophie med släpig och tjock röst.

– Nej, svarade Jaki.

– Då ska jag duscha, så går vi ut och handlar sen, sa Sophie med tillkämpad stringens och reste sig såsigt medan hon kände att uppgiften var i det närmaste oöverstiglig. Hon gjorde sig i ordning i slow motion, försökte mejka bort svullnaden från torsdagvällen

och på nåt underligt sätt lyckades hon, bestyckad med sina Ray Ban, gå en runda med ungarna på Konsum där hon med robotrörelser slängde ner ägg, lax, spenat, lammstek, sill, löjrom, keso, gräddfil, citron, dill, avocador, baguetter, påskmust och enorma mängder godis.

När dörrpinglorna riste till och hon satte ner kassarna i hallen fick hon hjärtklappning. Han kunde ha ringt. Men det var så klart bra att hon inte varit hemma. Då skulle han kanske undra. Fast telefonsvararen blinkade inte. Hon gjorde i ordning en Treo och fick en idé om att ta ungarna med sig på en charterresa. Komma bort. Utan att Alex fick reda på vart. Det var så typiskt av honom att rymma under en långhelg. Då skulle bara Sophie och ungarna komma till skada men inte det heliga jobbet. Vilket as. Sophie började lipa. Niki och Jaki kom och klappade om henne och hon gjorde så gott hon kunde för att åtminstone spela mamma. Sanningen var att hon själv hade behövt en mamma. Men det var uteslutet att ringa hem. Ge föräldrarna rätt. Att hon valt fel man. Det skulle göra nederlaget ännu värre. Och kanske definitivt. Hon började dela upp den överdrivna mängden godis i de fyra äggen. Allt fick naturligtvis inte plats. Så satte hon igång att koka äggen de skulle måla. Vad glädjelöst det här var i jämförelse med den tiden då de hade lustfyllda traditioner i familjen. Varje sommar då de tog den årliga bilpromenaden till Simrishamn och insöp de österlenska mulliga kullarna och kuperade ängsmarkerna. Bokskogarna de kröp genom, Christinehof, Brösarps backar, Fågeltofta, Kivik. Alex som skruvade upp bilradion och de skrå-

lade till nån landsplåga. Så enkla men mustiga nöjen, bara att ta en mjukglass på Simrishamns pir, titta på båtarna, skälla på nån av ungarna som gick för nära bryggkanten, hålla om varann och drömma om en framtid då barnen växt upp och Alex och Sophie kunde skaffa en båt, en riktig gammaldags träbåt att kajka runt i – så unika och magiska de stunderna var, vackra ljus som lyste upp deras gemensamma vandring. Lugna mellanrum som pauser mellan födslovärkar. Släntra in längs Simrishamns kullerstengator och köpa nyrokt makrill och porter, åka hem en annan väg än den de kom, duka utomhus, äta makrill och färskt bröd ... Lyckliga barn, kossor, höfläktar och en och annan traktor. Tänk som de kunde ha haft det, det låg så nära och ändå så långt borta. Alex som plockade fram gitarren och hela familjen sjöng och skrattade tillsammans, en gång hade han varit en frivol och glad speleman ... Allt det var söndersmulat och Sophie började lipa igen. Hur kunde han trampa på allt det här? Han var inte mänsklig, han var en grobian, ett hår av hin, en undergångsmaskin. En terminator.

– När ska vi måla påskbonaden? frågade Jaki uppfordrande. Det var han som plågades mest av brotten i traditionerna.

– Måste vi göra det nu när pappa har rymt, bad Sophie varpå Jaki genast började morra. Okej, okej, la sig Sophie och bad Jaki plocka fram kriter och pappersrulle. Hon fick stöka över och genomleva. Genomlida. De satt på det stora vardagsrumsgolvet och målade bonaden. Sophie målade en sol som grät. Barnen tittade förundrat på den. Lilli ritade rutiga

monster som visade tänderna. Putte, som låg senare i den mentala utvecklingen, tecknade blå huvudfotingar med händer som liknade krattor. Han råkade sätta sig på Nikis teckning och fick en smäll i ansiktet av den äldre brodern och så var det skrik och tjut och ilsket oväder ett tag och Sophie tyckte att livet inte kunde vara mer orättvist och taskigt än så här och röt åt ungarna att hålla käft. Jaki frågade varför hon måste vara så sur jämt och hon skrek att deras jävla farsa hade lämnat dem i sticket igen och det var inte hennes fel och så sa hon att de ritat färdigt och nålade upp bonaden i köket. Den gick inte i påskens färger, de dominerande färgerna var dova; blått och mycket svart.

Telefonen ringde och Sophies hjärta började banka. Men det var Kicki från repron.

– Vill ni se chromalinerna i dag? frågade hon käckt. De jobbade fast det var helg.

– Nej, det behövs inte, svarade Sophie med fast röst.

– Har du Alex där? frågade hon.

– Nej, han är ute och handlar.

– Kan du be att han ringer när han kommer. Det gäller den där delbetalningen. Den har tydligen inte blivit registrerad hos oss ännu, så om han har nån verifikation han kan faxa över ...

– Visst, sa Sophie. Hej då.

– Dyngkuk! sa Sophie högt för sig själv. Hon borde sagt som det var till Kicki. Varför gjorde hon aldrig det? Och var höll han egentligen hus? Nu började skräckslingorna åla runt hennes hals igen. Tänk om det hänt nåt! Alex såg ut som ett Rinkebykid. Han kunde ha åkt på stryk. Han kunde bli mördad som

han bar sig åt när han var full. Eller tänk om han verkligen på allvar gett sig av? Och bara skulle vara spårlost försvunnen? Sophie fick en grav ångestattack och började vanka av och an i våningen. Hon höll händerna på bröstet och udda läten kom ur hennes hals. Nä, det här gick inte. Hon traskade upp i sovrummet där whiskypavan stod kvar och gick ner med den. Hållde upp ett halvt dricksglas och stälpte i sig. Sen skötte hon resten av påskaftonens bestyr som en drogad fabriksarbeterska.

Mitt i natten vaknade hon upp i ett besynnerligt tillstånd. Det hade ringt, tyckte hon. Men när hon lyfte luren hördes bara den kalla kopplingstonen. Sängen bredvid henne var tom. Varför? Var var Alex? Och barnen? Hur kom hon i säng, hur kom de i säng? Tänk om de var borta? Hjärtat stångade henne hårt. Hon gick in i småttingarnas rum. Lilli sov i sin säng, men inte Putte. Var var Putte! Sophie sprang nerför trapporna. Där låg han. I soffan. På golvet låg halvfyllda påskägg och chips och popcorn. En nästan urdrucken Maker's Mark på bordet. Hon svängde vänster vid köket, förbi hallen, in i Nikis och Jakis korridor. De låg i sina sängar med kläderna på. Lakanen hade glidit halvvägs av madrasserna. Nikis monitor stod och blinkade. Det var tänt i bägge rummen. Sophie gick tillbaka mot köket och satte sig. Hon tog fram block och penna. Hon skulle skriva eller teckna eller göra nåt, vad fan som helst. Hennes vända perforerade henne som dumdumkulor. Hon var dålig. Dålig, dålig, dålig.

Ett spjut mot hennes bröst. Var det så här hon ville ha det? Han kanske aldrig mer skulle komma tillbaka. Aldrig mer ...

Sophie kedjerökte och drack det sista av whiskyn. Då och då gick hon en runda ut mot vardagsrummet. Hon hade svårt att andas. Det sprängde i mellangärdet, nånting stort och kantigt hade fastnat där. Ljuset tassade in över taken långt bortifrån. Hon var ensam, övergiven. Och det var hennes fel. Hon kunde aldrig styra sin tunga. Hon kunde inte behålla husfriden. Och inte sin man. Hon var oduglig. Värdelös. Och hon kunde inte leva utan honom. Hon slog hårt mot sitt bröst. Hon ville skada sig själv, funderade ett tag på kniven, vek sig sen dubbel, gick ner på huk, höll sig för magen, såg genom de bågformade fönstren hur gryningen tog sig fram som tidvatten. Därute nånstans fanns den hon älskade. Den ende som stod ut med henne, men som hon ändå fördrev.

Pinglorna ljud från dörren. Alex tumlade in. Hon gick fram till honom men hann inte säga nåt. Han kom emot henne och skickade en rak höger mot hennes öga. Slaget träffade precis under.

– Vad gör du? sa Sophie och tårarna bröt fram. Ser du inte vad du gör?

Alex sa inget. Hans ögon såg henne inte, blicken var fast i fjärran och han fortsatte att gå ut med knyt nävarna. Träffade hennes ena bröst, hennes haka och hon grät men vek inte undan. Niki stod plötsligt i korridoren och såg på.

– Lagg av, pappa.

Men Alex gick fram som en röjningsmaskin, trampade uppför trappan och in i sängkammaren. Sophie såg sig i hallspegeln. Hennes kind hade fått en öppen glipa som blödde. Hennes ansikte! Han ville förstöra hennes ansikte. Hon grät tyst och la sig i gästrummet

längst bort i korridoren. Men han var i alla fall hemma.

Niki väckte Sophie på förmiddagen.

– Pappa sitter under duschen i badkaret, sa han. Han har suttit så i över en halvtimme.

– Titta vad han har gjort, sa Sophie. Hennes kind var nu svullen och ena ögat kändes ihopklämt.

– Jag säger åt honom, sa Niki och gick.

Efter tio minuter kom Alex stormande nerför traporna och började stöna och tjoa på sitt mest melodramatiska vis.

– Ungar! Er pappa har en sjukdom! Jag är alkoholist! Hörde ni, jag är alkoholist! Jag ska operera in en antabuskapsel så jag inte kan dricka mer, jag lovar. Vet ni att er pappa har sovit i en port i natt. Åååå-hhhh, stönade han. Efter ytterligare en stund kom han in till Sophie och satte sig vid gästsängen med en kopp kaffe. Jag fattar inte, sa han. Jag måste ha fått en blackout. Jag gör vad som helst. Säg nåt, snälla Sophie. Vad vill du jag ska göra? Jag ber dig att förlåta mig. Det ska aldrig hända igen, jag ska bli nykterist. Jag gör allt du ber om, bara du förlåter mig. Snälla. Alex började gråta, fast utan tårar. Han grät aldrig med tårar. Jag fattar inte hur jag kan göra så mot nån jag älskar, fortsatte han. Snälla, kan du inte säga vad jag ska göra? Slå mig om du vill!

– Vad ska JAG göra, sa Sophie ynkligt. Som jag ser ut. Jag kommer att få ett ärr under ögat.

– Får jag se, sa Alex och studerade hennes kind noggrant. Nej, det där läker, det kommer inte alls att synas.

– Är du säker på det? frågade Sophie.

– Helt säker, tröstade Alex. Får jag krypa ner hos dig, frågade han sen.

– Mmmm, sa Sophie svagt.

– Jag har burit mig hemskt åt mot er allihop, sa Alex. Jag skäms som en hund.

– Vad ska jag göra med mitt ansikte? kved Sophie. Jag kan ju inte visa mig bland folk.

– Jag ska sköta om dig, sa Alex. Du ska bara ligga och ta det lugnt, så ordnar jag allt.

Sophie tyckte det var skönt att Alex tröstade henne, skönt att bara få falla ihop äntligen i nåns armar. Fast samtidigt var det så fel alltihop, det kände hon också. Alltför tydligt. Fel!

– Men det är ju du som har gjort så här! fräste hon och knuffade till honom. Du är för fan min bödel! Jag ska polisanmäla dig. Du borde skaka galler, för det är det enda som kan få dig att sluta.

– Låt mig få ta hand om dig, min älskade kvinna, tygde Alex och Sophie resignerade igen.

Hon hade bara honom. Och han hade ju kommit hem. Hon kände hans kroppsvärme, hans välbekanta lukt. Deras ansikten låg tätt intill varann så som de hade legat under Sophies förlossningar. Samkörda, sammankopplade. Sophie blev plötsligt våldsamt kåt. Jag vill knulla, mumlade hon. Nu! Ta mig bakifrån. Sätt på mig.

Alex stängde dörren om gästrummet och låste. Hans fjong gjorde Sophie ännu kåtare, hon höll på att gå i partiklar. Skynda dig, jag dör. Hon stod på alla fyra.

När Alex ollon borrade sig in gick det för henne direkt. Men det ökade bara på hungern. Han höll

om hennes skinkor och förde ihop dem. Stönade. Hon kom närmare. Närmare. Nu kom svallvågen, hon började snyfta, blev slapp och Alex brände av. Sophie grät medan efterdyningarna kilade genom henne då och då. Hon frossade i tårar och Alex kramade henne.

– Jag älskar dig, sa han.

– Lämna mig aldrig, sa Sophie.

– Aldrig, bedyrade Alex. Hur skulle jag kunna lämna världens bästa knull. Den kvinna som har skänkt mig fyra barn.

– Skydda mig, sa Sophie och kröp ihop. Världens bästa knull, det var Kurt Cobains sammanfattning av Courtney Love, tänkte hon och undrade om han också tänkte på det.

– Jag ska skydda dig, sa Alex och höll henne hårt, hårt intill sig. Jag kan känna ditt hjärta, viskade han. Min kvinna.

– Min man, viskade Sophie tillbaka. Men där var det ögonblickligen nåt som ville upp. Det var fel! Du är en hustrumisshandlare – fattar du det! exploderade hon. En vanlig jävla hustrumisshandlare! Dra åt helvete! Stick ner till Mariatorget och sätt dig på en parkbänk bland A-lagarna där du hör hemma.

– Jag vet, sa Alex dämpat. Jag klarar inte av att dricka. Det är då jag ballar ur.

– Men vad fan har du tänkt göra åt det, då?

– Jag ska ...

– Ska, ska, ska! Du kan skriva en hel bok om allt du ska. Världens längsta bok dessutom!

– Jag lovar, jag ska operera in en antabus kapsel. Ligg nu här och vila, så ska jag ta hand om allting.

Städa och göra det fint. Alex hade rest sig och gick tungt mot köket. Han suckade. Er pappa är ett svin, hörde Sophie honom säga till ungarna.

Snart dånade U2 genom korridoren och efter en stund kom Alex med en bricka som han satte vid sängkanten. Själv slog han sig ner på täcket och räckte Sophie ett glas champagne.

– Du vill att jag ska bli berusad. Lallig och medgörlig, sa Sophie trumpet.

– Nej, det här är dig väl unt, övertalade Alex. Så jävligt som jag har burit mig åt. Drick nu!

Alex förde glaset till Sophies läppar och hon drack. Sen tog han upp en toast med lax och citronmajonnäs och matade henne. Bono sjöng med sin ekande stämma: ”Who’s gonna ride your wild horses ...”

– Den här låten handlar om dig, sa Alex. Tänk om du lämnade mig! Han gömde ansiktet i händerna och tittade sen upp på Sophie. Vem skulle då tygla mina vildhästar? Vem skulle rida ut stormen? Du är allt jag har, Sophie. Gå aldrig ifrån mig! Du får bestämma allting. Bestäm över mig, snälla.

– Men då måste du lyssna på vad jag säger, svarade Sophie matt.

Alex fortsatte att mata henne med ömsom kaffe, ömsom champagne, ömsom laxtoast. Så la han de nya utländska magasinerna på täcket.

– Det är ju fan att vi inte kommit på nåt omslag än. Du kan väl försöka tänka ut nåt, sa han och började automatiskt bläddra i GQ.

– Ta hand om ungarna nu, sa Sophie och blev hyperirriterad när hon märkte hur lätt han hade att flytta över koncentrationen. Hon fick en impuls att klösa

ögonen ur honom. Har du nånsin funderat på att ta livet av dig? frågade hon.

– Ja, svarade Alex. Särskilt när ...

– Då tycker jag det vore på tiden att du gjorde slag i saken, avbröt hon.

Alex la sitt huvud i händerna igen och kved faan, faan. Sen började han pussa Sophie på halsen. Hon kände så våldsamt äckel att hon hastigt vände bort huvudet. Fet och stinn hade han blivit. Magen stod ut som på en bebis. Tillochmed celluliter hade han lyckats få på sin tjocka röv.

– Vad är det? frågade han när han äntligen registrerade hennes aversion.

– FETTO! fräste hon.

– Jag vet, svarade han med spräckt röst. Jag är en riktig fettis. Om du lämnar mig, vem vill då ha en sån här äcklig fettis ...

– Jag har ont, sa hon sammanpressat.

– Förlåt, svarade han.

– Hala in mig, pep hon sen. Hon var på väg ut i kosmos och ville att nån skulle hålla fast henne. Och det fanns ju bara en som kunde göra det.

11

Våren började blomma och solstrimmor skuttade över Dagens Nyheter som Alex hade framför sig på bordet. Det var den nionde april, en lördagmorgon och barnen såg på Children's Channel däruppe medan han kunde ta det lugnt och lyssna på Lloyd Cole. Han släppte ner en Treo comp i glaset och gjorde kaffe åt sig. Sophie skulle få senare. Hon låg kvar i sängen. Hon hade varit hemma hela veckan och blåtiran var nästan borta nu, den gick i alla fall att dölja med makeup. Han hade kört fast med det där omslaget trots att han gick och grunnade på det nästan oavbrutet. Utgivningen hade skjutits fram för de behövde en riktig kioskvältare, en saggig rock-sjungande tvåbarnsmorsa som Chrissie Hynde gick inte att sätta på framsidan. Nej, det var inget bra nummer det här. Det kändes inte särskilt bra nånting, faktiskt. Som ersättare för dissidenterna efter Linus Linsons värvning till sin nya outsägligt töntiga och osäljbara tidning hade Alex fått installera ett par gröngölingar från landsortspressen. Stockholmstidningarna hade låtit Linus släppa ut tonvis med skit om Fanzino och Alex hade fått ringa upp de korkade nöjesjournalisterna och tala dem tillrätta. Den stora

invigningen av Playboy närmade sig men ingen tog tag i det. Sophie hade fortsatt att tjata om TV, att det var ett medium hon mycket hellre slog sig på än att göra tidning. Inte ens en radiokanal dög åt henne. Hon svek honom. Det var Sophie som bar skulden till demoraliseringen på jobbet när hon hela tiden hotade med att hoppa av. Sånt smittade av sig. Nån slemmig typ som kallade sig Albin Book hade försökt få tag på henne. Han påstod att han var anlitad av Voxx-TV. Vad fan ville han Sophie?

Alex hade varit officiellt vit sen annandag påsk då han för att få Sophie på bättre humör sett till att de kom iväg och tittade på sommarstugor och hon hade haft på sig sina solbrillor för att dölja blåmärket. Redan där skar det sig; han avskydde när hon hade mörka glas framför ögonen, han blev osäker på hennes sinnesstämning då, tyckte hon verkade arg. Vilket hon mycket riktigt blev med jämna mellanrum och utan förvarning eftersom han inte kunde se tecknen i hennes ögon. Han brukade annars kunna avgöra på en kvarts sekund exakt hur det var fatt. Sen hade det så sakteliga lugnat ner sig under veckan på hemmafronten, men inte på jobbet där alla var hopplösa. Självsvåldiga. Lisbet som satte ihop modesidorna utan att längre rådfråga Alex. Peå som sydde ihop slappa dealer och sköt upp avsluten. Nisse som kom och gick som han behagade. Och de enfaldiga praktkantlollorna som bara sprang omkring och tjattrade, kastade disktrasor på varann och slog i dörrar. De skall inte älska mig, utan slåss! hade Patton sagt. Han var en bra ledare, en vinnare om inte idioterna stoppat honom.

Tryckeriet bråkade om obetalda fakturor. Repron likaså. Annon-Benke tjtade maniskt om att behålla faktureringsunderlagen om han inte fick betalt för två nummer tillbaka, fast Alex hörde hur hans korskade kärring stod bakom och surrade, det var förstas hennes idé. Att obstruera. Den krampaktige och tvångsneurotiske revisorn jagade honom med blåslampa. Alla bara tjafsade om pengar, han kanske skulle bli tvungen att lägga upp ackordsförhandlingar. Och det gick inte att prata med Sophie om sånt här, då fyrade hon av sina hänfyllda anklagelser. Hon hade börjat håna honom allt oftare. Ungarna hakade på, raljerade över honom.

Alex ruskade sitt långa hår, drog i den trassliga testen och rös, ville rysta itu tankemonstren, ville springa, ville skrika, ville slå nån på käften, ville ... Där var det. Ville supas skallen i splitter. Han tömde Treoglaset och tog en slurk kaffe. Ungarna hade höjt ljudet från sin jinglande TV-kanal.

– SÄÄÄÄNK! röt han.

– Sänk själv! brötade de två äldsta nerför trappan.

Så arga alla var jämt, då. Var fanns respekten? Alex började fundera på om han skulle ta en runda nerom kontoret, fast då skulle Sophie såklart börja trilskas. Det var bäst att ligga lågt. Men han kanske kunde bjuda ut familjen på restaurang och då kunde han nog trixa till sig en öl trots att han var ”vit”. Sophie fick dåligt samvete av att dricka om inte han gjorde det. Därför kunde han ju beställa in bärs eller vin åt henne och sen ge henne skuld känslor och hon skulle säga: Jamen ta en öl du också. Alex blev skitnödig och gick in på toan.

Han tog inte med sig DN utan ryckte åt sig Automobil från soffbordet.

När han bombat färdigt, drog han igång en skinnbanjo. Han tänkte sig en kvinna, möjligen Sophie. Hon hade på sig en lång vit stickad tröja men inga trosor och hon låg på rygg. Hennes händer var bundna ovanför huvudet. Han drog benen till sig och hisgade upp låren. Sköt in den. Inte i köttrosen utan i ... dajmkrysset ... Ååååå, där kom det. Därefter torkade han upp och återvände till kaffet och DN.

Alex bläddrade snabbt igenom ekonomidelen, läste kungörelserna för att se vilka som gått i konken. Sen över till kulturdelen, nöjessidorna. Han la märke till en liten notis med rubriken "Kurt Cobain död".

Det rasslade genom huvudet på honom en stund tills poletterna forsade ut. Det var en jackpot! Bingo! En turbomotor vrålade igång inom Alex. Han dundrade uppför trapporna och rev upp dörren till sovrummet.

– SOPHIE! skrek han. KURT COBAIN ÄR DÖD!

Sophie satte sig käpprakt upp i sängen och bara gapade.

– Vårt omslagsproblem är löst! fortsatte Alex jublande. Fattar du, Sophie. Vi måste stoppa produktionen. Vi lyfter ut allt skräp och viker hela numret åt Kurt. Jag måste ringa alla och sen åker vi ut till Sjöberg Press och snor åt oss varenda jävla bild. Jävlar. JÄÄÄVLARRRR! Tjohoooo!

Sophie sa fortfarande ingenting, såg bara vimmelkantig ut.

– Me ... men ... men ... hur? stötte hon fram.

– Vi tar bilen så klart, sa Alex. Vad hon tänkte konstigt!

– Nej, men hur kan han vara ... död? stammade hon.

– Han har tagit livet av sig. Han sköt sig i skallen med ett avsågat hagelgevär. Kom upp! Alex klev fram till tv:n. Flytta på er, ungar!

Putte började grina ilsket när Alex zappade över till MTV.

– Tyyst, unge! Kurt Cobain är död!

MTV hade redan satt igång en specialsändning om det nydanande (nåja, tänkte Alex) rockbandet Nirvana som så snabbt efter världssuccén förlorat sin redan legendariske frontmän. Sophie satte sig på golvet framför. Alex växlade om till text-TV där det fanns en intervju med färskan änkan Courtney Love. Sophie satt stel och stum med uppspärrade ögon.

– Jippe, det här är för bra för att vara sant, tjode Alex. Och vi har option på den sista intervjun, den i Rolling Stone, den kör vi rakt av. Och Nisse skriver den totala Nirvanaguiden, och ...

– Jag skriver om Kurts och Courtneys äktenskap, mumlade Sophie.

– Klockrent! tjöt Alex och slet upp telefonluren. Ha! Det var så här det var att göra tidning. Det här hade han alltid drömt om sen han läst boken om Jann Wenner, Rolling Stones koleriske och dynamiske grundare. När John Lennon blivit mördad hade de stoppat pressarna och knaprat speed i tre dygn och gjort ett helt nummer om Lennon. Det blev all time high i tidningens försäljningshistoria.

Alex tunga kändes som en elvisp när han ringde runt och jagade upp medarbetarna och han njöt.

– Skynda dig nu, så sticker vi till Älvsjö och väljer

ut bilder. Nya adrenalinkickar mjölkades ut i honom hela tiden. De skulle hinna före alla konkurrenter. Vilket generalflyt! Men vad trög Sophie var, då. Hon-djävul! Vad i helvete gjorde hon nu? Gick och la sig igen – hade hon helt tappat sans och balans? Men upp med dig nu då, befallde Alex. Varför var hon så skör, så överkänslig? Eller var hon apatisk? Lat? Okej, han skulle ta med silkesvantarna. Jag gör kaffe, gumman, så gör du dig i ordning, tillade han med sirap i rösten, så som man måste tala till ett barn i trotsåldern. Men när Alex kom med kaffet låg Sophie fortfarande under täcket. Hon var absolut inte klok. Han ville slå henne. Vilket Gud förbjöd honom att göra i detta akuta ögonblick.

– Jag kan känna en knöl i bröstet, sa hon med den där rösten, det där avskryvårda tonläget som varskodde om nån av hennes outhärdliga mentala excesser. Och så nu! Nu, av alla stunder på jorden skulle hon få ett av sina förbannade hypokondrianfall. Gud, vad han hatade henne.

– Men det är inget farligt, det är bara en mjölk-körtel, lugnade Alex behärskat.

– Nej, för den var inte där innan, var Sophies obstinata svar med den ynkliga men samtidigt pockande tonen.

Nu skulle hon käfta också. Alex ville slå in hennes loja nuna, mosa henne, utrota henne. Han var livrädd, kände sig som på toppen av en vulkan och började nästan darra, det ryckte i hans hand, han ville knipa ihop hennes käft.

– Sophie, res dig nu. Det är inget farligt, snälla, vi måste iväg nu. Jag går ner och kör fram bilen så är du

och ungarna klara när jag kommer upp igen, okej? Eller förresten, jag ringer nerifrån bilen. Sophie svarade inte och det sjöd i Alex huvud. Får inte slå, får inte slå, får inte slå ... Han suckade djupt och tog en snabbdusch, klädde på sig och gick ner.

När han satt sig i bilen kändes det lugnare, det var alltid bättre att sitta bakom en ratt. Han tänkte att han kunde ta en sväng runt kvarteret för att se om löpen kommit upp än. Sophie skulle säkert ta tid på sig. Han svängde ner mot Hornsgatan. Extrabladet hade Kurt på löpet, han stannade till vid tidningskiosken och köpte tidningarna, tuffade sen runt Mariatorget som börjat grönska och parkerade vid porten. Inte mycket nytt om Kurts självmord. Töntiga kommentarer om att drogerna tog hans liv. Vadå droger? Han sköt sig ju! Efter fem minuter öppnades porten och Sophie kom förvånande nog ut med ungflocken. Hon var läcker som ett heavy metalriff. Utsvängda jeans, högklackade boots, skinnkeps, jeansjacka och ovanpå en slimmad svart läderkavaj. Hans kvinna. Irriterande förstås att hon hade solglasögon, men det var ju föralldel sol. Hon skyfflade in ungarna därbak och de äldsta stönade och bråkade och Niki luggade Lilli så Alex vände sig om och försökte ge sin äldste son en hurring, men Niki duckade och handen träffade Jaki i stället som gav upp ett tjut och började lipa och det blev liv och kiv som vanligt när de skulle iväg. Fan att alltid behöva släpa på en stor skock! Alex brände iväg och Sophie satt tyst bredvid som en ömtålig porslinspjäs. Han gav henne en puss på kinden men hon verkade helt frånvarande. Vad hon gjorde honom nervös då! Jävla hondjur! Vad hade han gjort? Var hon arg på honom?

Turbon rev igång och gick upp på varvtal som körde över allt, alla tankar, all rädsla, här skulle han fram och ingen fick stå i vägen. Inga ynkryggar i min armé, skallade det inom honom. Det var pansar-general Pattons ord.

12

Sophie hade knappt gått ur sängen på två veckor. Så fort hon skrivit storyn om Kurt och Courtney, som hon kallat "Århundradets kärlekssaga" efter Märta Tikkanens långdikt, hade hon fått huggande smärtor strax under bröstet. Först var hon säker på att det var levercancer. Hon hade typiskt nog bara nån dag tidigare läst en artikel om hur just den tumörformen ytttrade sig och det stämde på prickén överens med hennes symptom. Men när hon sen drabbades av hög feber och började hosta blod fick hon genom en telefonkonsultation den möjliga diagnosen lunginflammation. Därefter ringde hon sin morbror som var läkare och såg till att få recept på antibiotika och en ny laddning Treo comp. Hon hade inte varit hos doktorn på tio år och tänkte minsann inte gå dit nu heller.

Alex hade satt upp utrustningen hemma så hon kunde redigera tidningen trots att hon var sjuk. Hon jobbade två timmar och sov två timmar. Dygnet runt. Fyrtiotvå sidor Kurt Cobain plus omslag gjordes färdiga på tre dar och ett rör Treo. Därefter kröp Sophie ihop mellan lakanen och bäddade in sig i en slummer som avbröts av hostattacker och av att Alex kom och gick med ungarna. Han pratade om det förestående partyt och om radiostationen, om de två DJ:arna han

värvat som bägge var från USA och hur bra det skulle bli och om annonspengar och att de skulle bli rika nu, men Sophie orkade inte lyssna. Hennes feber gick oroligt upp och ner och hon kunde fortfarande inte förstå riktigt att Kurt var död. Hon kunde heller inte fatta att han verkligen var heroinmissbrukare. Det hade hon aldrig velat tro, det var bara mediernas knarkfixering hade hon intalat sig varje gång det braskades om hans turnéavbrott och hans kollapser. Hon var nästan säker på att Kurt skjutit sig för att Courtney hotat att lämna honom. Det stod ingenstans att det var så men hon kunde inte föreställa sig att självmordet berodde på nåt annat än just det. Alla på redaktionen hade ringt och berömt Sophie för hennes artikel. De tyckte den var "så oerhört gripande". Nisse hade sagt att den var skriven med en inlevelse så att man nästan kunde tro att den handlade om hennes eget liv. Sophie kände sig bara övermäktigt trött.

Nu satt hon i sängen med det nytryckta numret uppvikt framför sig. Hon tittade länge på den relativt färska bilden av familjen Cobain: Courtney med ett praktleende i mitten visande ett segertecken ovanför Kurts huvud. Kurt till vänster med tårfylld blick som sprutade ångest. Dottern Frances Bean till höger som med bekymrad min tittade ut ur bilden. Hon kanske förstod mer än nån annan.

Detta var den lyckliga familjen, tänkte Sophie. Den moderna, jämlika, ultraballa, multimediala, världsberömda lilla familjen. Kurt som inte hemföll åt branschens skråmässiga mansgrisen utan valde en kontroversiell, gapig och yvig kvinna till livskamrat. Courtney som fick löpa gatlopp i medierna för att hon

tillskansat sig världens profitablaste knull genom att bli befruktad av en levande legend. Men Kurt och Courtney var sammansvetsade och de stormade mot svartmålningen av Courtney, den ömtåliga nyblivna mamman, som inte visades nån som helst hänsyn. En tidningsdrake hade tydligen köpt hennes sjukjournaler av en penninglysten sjuksköterska. Ofattbart snuskigt, tyckte Sophie. Kurt och Courtney stod ju för nånting; de vågade skaffa barn, de trodde på familjen, på kärleken. Räckte då inte kärleken för Kurt? Sophie kunde inte släppa funderingarna runt myten som brast. För hon kunde inte se hela bilden. Det var som den där teckningen i psykologiböckerna som än kunde föreställa en vacker dam, än en ful häxa, beroende på vilken infallsvinkel man tog.

Det här var tredje feberfria dan, men det hade Sophie inte berättat för Alex. Varför? Höll hon på att bli hospitaliserad? I sängen var hon på nåt sätt trygg. Hon hade alltid inrett sina sovrum så att hon trivdes i dem. Det här var litet, dubbelsängen fick nätt och jämnt plats, snedtaket hade hon fäst ett japanskt rödsvart skynke över och den stora runda spegeln hängde så att hon kunde se sig själv i den. Det kändes inlindat. En gång hade hon och Alex fotograferat sig själva i den spegeln medan de stod på golvet framför och knullade. Men det var tusen år sen och det hade varit mest på skoj. Hon kom på att det hade gått två år sen hon senast klistrade in bilder i fotoalbumet. Ungarna brukade älska att titta i den tjocka pärmen med de obligatoriskt töntiga bildtexterna. Men det var också längesen sist. Hon skulle nog ta itu med det nån dag. Kanske blev det så att de kunde titta i albumet allihop

tillsammans nu på Valborg. När var det? Hon tog upp sin agenda från nattygsbordet. Bläddrade. Den var alldeles tom, sida upp och sida ner. Varför skulle hon egentligen ha en agenda? I dag måste vara en torsdag. Oj – Valborg var visst redan i övermorgon. Telefonen intill henne kvillrade. Det var Alex.

– Sophie! Det här är inte klokt! Nya numret går som smör, de har redan beställt fler från Tidsam. Död-köttet som hoppat över till Linus pissblaska kan gå och dränka sig. Sug kuk, Linus, sug kuk! Ha! De är så jävla korkade så de har satt Blur på sitt omslag. Ho ho ho – vilken dödbakad tidning, det är en anka, Sophie! Och Playboy rullar på som på räls, en massa reklamtid är insåld. Fattar du, Sophie? Vi håller på att bli rika. Och de har ringt från TV Cityzen och vill att jag ska sitta med i en panel fyra fredagar. Fy fan vad jag ska plugga Playboy. Tjohooo! Hämtar du ... Nej visst ja, du är ju sjuk, hur är det?

– Så där, svarade Sophie.

– Den sextonde maj måste du i alla fall vara frisk. TV4, TV Cityzen och Voxx-TV och en massa pressfolk kommer att vara på Playboyfesten. Hela jävla branschen. Det blir helgjutet, jag har fixat ärkehomot Freddie Grahn som konferencier. Han är kult. Och så Peter Ziehe. De två tillsammans, jag tror jag måste runka!

– Ska du och jag presentera? frågade Sophie men fick akut magkatarr vid blotta tanken på att stå på en scen inför TV-kameror.

– Nä, det kan jag ta, sa Alex och Sophie kände oväntat en dräpande besvikelse.

– Varför det?

– Två är en för mycket.

- Men vi är ju två!
- Men det är jag som är chefredaktör, Sophie. Alex lät plötsligt grötmyndig och Sophies skyddande bubbla sprack av en forsande vrede.
- Jo tack! Men det är bara på papperet. Du vet att jag har kommit på nästan allt som gör tidningen läsvärd, jag är lika mycket chefredaktör som du.
- Menar du att jag inte behövs? sa Alex med kärv röst.
- Jo, men du producerar inget, bjäbbade Sophie. Hon blev med ens matt av att höra sig själv klämma ur sig dessa fraser för femtioelfte gången. Ändå var det som en ritual, den måste genomföras, så hon avancerade:
- Du kastar upp en massa bollar i luften, men vem är det som fångar dem innan de åker i marken? Varför ska du ta åt dig all äran?
- Lugna ner dig nu, sa Alex. Vi får tala mer om det där sen, jag måste röja bland mina papper, snart kommer det skivbolagsfolk och jag ska tjäna pengar, massor med pengar, vi säger så så länge ...
- Så fan heller! skrek Sophie och började hosta våldsamt.
- Jag hinner inte mer nu, sa Alex med neutral ton, som om han pratade med vem som helst.
- Du hinner baske mig tala med din fru och dina barns mor och din kompanjon i fem futtiga minuter! fortsatte Sophie att skrika. Om du inte har tid med mig så lägger jag av. Jag knallar upp och tömmer mitt skrivbord. NU!
- Du är ju fan sjuk i huvudet! Fattar du inte att jag måste jobba?

– JOBBA! röt Sophie. Du talar ju bara om för andra att de ska jobba. Själv sitter du där som en tupp på en dynghög och ...

Ett klick i luren hördes. Alex la på. Sophie var rasande och började slå numret men avbröt sig. Hon orkade inte. Så här var det varenda gång de pratade i telefon nuförtiden. Först Alex maniska rapporteringsvada, sen när Sophie tog till orda fick han brått att klippa av. Hon tänkte ut olika sätt att hämnas men det fanns bara ett: skilsmässa och det spöket hade hon viftat med så länge att hon inte ens gitte tro på det själv. Förresten ljög Alex säkert om allting han sagt. Han ljög jämt. Eller tolkade allting till sin fördel. Dealar som han påstod var klara var bara klara i hans förljugna grandiosa vanföreställningar. Ingenting han sagt blev nånsin av när det väl kom till kritan. Ingen fick sina pengar som han sagt att de skulle få, tappade han bort nycklar ljög han och sa att han hade dem nån annanstans, tills Sophie fick ordna nya nycklar. Han verkade leva i sin egen värld, som en drömmare, precis som hans mamma hade påpekat. På kvällarna satt han uppe och glodde på krigsfilmer och bläddrade i biltidningar. På nätterna snarkade han så hon inte kunde sova. När han inte snarkade låg han vaken och stirrade upp i taket. Det var verkligen nåt konstigt virus som hade ätit sig in i deras liv.

Det ringde igen och Sophie slet åt sig luren och fräste ett jaaa! Men det var inte Alex. Det var nån som hade en röst hon kände igen. Han presenterade sig som Albin Book. Namnet sa henne inget förrän han berättade att det var han som suttit i soffan bredvid henne på MTV tidigt i våras. Han hade försökt få

tag i henne på jobbet ett par gånger men hon hade aldrig ringt tillbaka. Men nu hade han flyttat från London för att hjälpa gänget på Voxx-TV att proffsa till sig. Han undrade om hon hade lust att ta lunch med honom nån dag. De kunde kanske tala igenom en idé han hade.

Sophie behövde inte titta i sin tomma agenda för att avgöra en tid och hon tänkte att hon kunde säga ja och sen avboka, hon iddes inte hitta undanflykter. De kom överens om torsdag veckan därpå. Han avslutade med att fråga om hon mådde bättre nu. Hon tänkte först att han menade lunginflammationen men den kunde han knappast känna till så det måste vara det där andra. Det. Hon svarade att hon var okej, kände hur kupan slöt sig på nytt om henne. Han var väl bara en pervers kåtbock som ville ha sig ett råjuck. Såna där förföringsknep kände hon allt till.

Kurt Cobain var död. Det var fel. Sophie slumrade in. När hon vaknade var klockan fyra. Alex hade inte ringt. Ett glödande klot slog ner i henne, fläkte ut sig, tog över befälet. Hade han stuckit? Var han ute och söp? Hon vågade inte ringa till kontoret och få sina farhågor besannade. Hjärtat slog som en hackspett. Hon borde inte ha skällt på honom. Nej, hon var tvungen att ringa. Lisbet svarade.

– Han stack för en timme sen, sa hon. Jag vet inte riktigt vad han skulle göra, han skulle visst gå några ärenden. Det där lät inte bra. Vad tyckte förresten Lisbet om henne egentligen? Att hon var en lat skit som bara låg i bingen. Att hon var en satmara. Prinsessan på ärten.

Sophie steg upp och duschade. Gick nerför trappor-

na. Vardagsrummet och köksplatsen vilade i damm och leksaker. Det var nåt ogripbart över alltihop. Det här var hennes hem, men hon tyckte inte att hon hörde hemma här. Hon hörde inte hemma nånstans. Hon var ett få. Hon måste göra nåt bra nån gång, nåt snällt, så hon tog fram dammsugaren och började städa upp. Skulle hon kila till Systembolaget och köpa öl? Nåt tjockt stockade sig hela tiden i halsen, det blev svårt att andas. Varför var hon inte glad och tacksam att hon hade en man? Nu kanske hon hade förlorat honom ...

Telefonen ringde och hennes hjärta pumpade igång så det nästan gjorde ont. Det var Alex! Ångesten rann av henne som en silkelig negligé.

– Jag trodde du hade rymt, sa hon. Jag älskar dig. Jag har gjort det fint här. Jag håller på att bli frisk. Kommer du nu?

– Jag hämtar Lilli och Putte, sa Alex obekymrat. Bered dig på en överraskning. Puss!

Sophie satte igång diskmaskinen, torkade av det smuliga köksbordet och undrade sen om hon skulle ta och betala räkningarna som kommit. Hon tittade igenom bunten. Där låg två betalningspåminnelser från Telia. Teleräkningarna skulle gå på företaget så dem skulle Alex betala. En vass ilska sköt mot bröstet. Varför gjorde han aldrig som han sa? Skulle telefonen bli avstängd nu igen? Nej, hon ville inte arbeta upp sig för småpotatis, hon la tillbaks räkningarna i hyllan och såg att där låg en massa papper från skolor och fritis och dagis. Det orkade hon inte titta igenom, inte nu. Hon gick över till att vattna blommor i stället. På fönsterkarmen i köket stod barnens påskprydnader

kvar. Det var ju lite fel eftersom det var många veckor sen påsk. Hon visste inte var hon skulle göra av dem så hon slängde dem, tryckte ner dem under annat skräp så inte ungarna skulle se. En skvätt av dåligt samvete steg upp från slaskhinken där en tom vinflaska halvt lyckades dölja en dammig påskkärring av flörtkulor. Hon tänkte som ett slags försvar att barnen skulle komma hem med nya lass påskpyssel från skola och dagis nästa år, det var ju ett evinnerligt pysslande de där fröknarna höll på med. Då högg det till igen. Nästa år ... Tänk om inget var detsamma då längre, tänk om nåt fasansfullt hänt då. Oron skruvade sig in i henne. Hon ville inte tänka så långt fram i tiden som nästa år. Vad Alex dröjde, förresten. Och varför hade de stora barnen ännu inte kommit hem? Just då rycktes dörren upp och småungarna stormade in. Putte gnällde om att han var hungrig.

– Öppna ordentligt, stänkade Alex. Han bar på en stor tavla.

– Vad är det där? undrade Sophie.

– Jag har grejat Peter Weiss-tavlan, sa Alex belåtet och ställde den mot hallväggen. Den är din.

Peter Weiss "Musikanterna" var det enda objekt som arvingarna och änkan grälat om efter Alex farsas död eftersom tavlan var det enda som var värt nåt, men den hade fått gå till auktion för att täcka dödsboets skulder. Nu hade Alex slagit klorna i den. Hur hade han råd med det?

– Så, nu sätter vi upp tavlan! Sen äter vi ute. Det här kapet måste vi fira.

– Har du betalt den? kunde Sophie inte avhålla sig från att fråga.

– Jepp, sa Alex medan han hämtade verktygslådan. Allt är klart. Jag har dealat mig till den.

Sophie valde att tro honom, trots att en envis tagg borrade in sina hullingar i tilltron.

– Är du inte glad? sa Alex uppfordrande.

– Jo, jätteglad, sa Sophie men hon kände sig konstigt nog inte glad och det fick henne att känna sig ännu mer oförmögen.

Tavlan kom på plats men de stora barnen dröjde med att dyka upp och Sophie började rastlöst vanka omkring.

– Varför kommer inte Niki och Jaki? sa hon till sist.

– Lägg av nu, sa Alex och plöjde igenom kvällstidningarna.

– Men det kanske har hänt nåt, fortsatte hon.

– LÄGG AV!

Då klingade dörrbjällrorna och pojkarna drällde in.

– Du håller ju bara på och hispar jämt, skällde Alex och reste sig. Du oroar dig i onödan. Är du inte glad för tavlan? Kan du aldrig bara vara glad?

– Jo, jag är jätteglad, sa Sophie och kramade Alex. De kysstes. Han stod på hennes fötter. Fast vad Sophie var glad för var att pojkarna kommit hem.

De åt på Pizza Hut. De drack en massa öl. Putte skrek och bråkade så högljutt att personalen höjde volymen på jukeboxen. Han spillde cola över sin pizza och sig själv och skrek ännu mer. Sophie berättade om Albin Book, att han ringt men inte att hon skulle träffa honom för det visste hon inte om hon tänkte fullfölja. Alex förkunnade i sin mästrande ton att TV var ett ointressant medium i allmänhet och att Voxx-

TV var det i synnerhet. De hade ju noll procent tittare, sa han föraktfullt.

– Ska du lämna mig i sticket nu och bara gå vidare? frågade han sen aggressivt. Tillochmed till en konkurrent?

– Nej, det vill jag ju inte, sa Sophie. Men jag sitter fast ...

– Äsch, du har bara en fyrtioårskris, slog Alex fast för hundrade gången.

– Lagg av, fräste Sophie.

Då bytte Alex taktik.

– Jag klarar mig inte utan dig, Sophie, sa han kvalmigt. Om du hoppar av kommer det att gå åt helvete. Följer du med till jobbet i morgon? Alex tog hennes hand och såg bedjande på henne och hon sa som vanligt ja.

När de skulle lägga sig undrade Alex som vanligt om han fick krypa ner hos henne och hon sa ja. Han bad henne som vanligt att klia honom på ryggen och hon sa ja.

– Har vi det inte så bra som två människor kan ha det? var det sista han sa innan han slocknade. Kunde det vara möjligt? tänkte hon. Att han nöjde sig med så lite? Men så länge han sov i hennes säng kunde hon själv inte somna. Han ryckte ständigt till, han svettades floder och han snarkade som ett sprucket bilhorn. Hon knuffade över honom i hans egen säng och kunde sen inte sova. Tankarna bara fladdrade omkring som osaliga andar men tog aldrig fäste, slog inte rot.

På morgonen kröp Alex intill Sophie. Hon var hans fru men hon kände sig mer som hans morsa. En usel morsa. Han talade med spröd och ynklig röst.

– Jag känner mig så liten och svag, Sophie. Det känns som om jag inte klarar av att leva, att alla runt omkring är mycket större och starkare än jag. Snälla, lämna mig aldrig ...

– Aldrig, svarade Sophie men hon förmådde inte annat än att klappa lätt över det svarta hårnystanet på hans hjässa. Hon var alldeles tom på känslor. Hon brukade kunna trösta, ge styrka när han var svag. Ja, hon brukade känna sig stark och ömsint när han var liten, men nu kände hon absolut ingenting alls.

Absolut.

Ingenting.

Alls.

Sophie hade ändå inte följt med till kontoret på morgonen. Hon var grymt trött, utpumpad. Utan anledning, tyckte hon. Men det var också nåt som hindrade henne från att ta sig upp ur sängen, det var som om hon hade låst in sig i ett skyddsrum och slutat bry sig om kriget. Med stor möda hade hon i alla fall klivit ur sängen för att sortera ut bilder att klistra in i fotoalbumet.

Skagensemestern för två år sen. Hon kunde knappt hitta en enda bild där hon såg snygg ut; hennes kinder var rödfnasiga, håret torrt och sprött och kläderna hängde som stuvbitar från hennes kropp. Halva den semestern hade de grälat sig igenom. På varje bild syntes ölflaskor. Det var nog mest det de grälat om. Tills kulmen nåddes en sen kväll då Alex bröt ett finger på Sophie under ett av grälen och sen bara återgick till sina sysslor som bestod i att bläddra i tidningar – vad annars? – och att bälga i sig elefantöl – vad annars?

Sophies finger svullnade upp på nolltid och hennes ilska befruktades av några flaskor Tuborg. Hon spårade ur och tappade besinningen. Den här scenen var fastfrost i minnet på henne: fnoskig av ilska grep hon tag om en tom ölfaska, ställde sig bakom Alex och såg som på en avlägsen bioduk hur han fick flaskan i skallen så den krossades. Hon visste att hon måttat så att inte den hårda flaskbotten skulle träffa honom och hon visste att hon konstaterat att de danska ölflaskorna var tunnare än de svenska men nånstans mitt i den där vanvettiga handlingen mindes hon alldeles knivskarpt att hon ville att han skulle dö. Men hon fattade ändå inte att hon gjort detta: slagit en flaska i skallen på sin man. Det tog ett par sekunder, så vände sig Alex om mot henne. Hon kom ihåg att hon blev häpen över att han rörde sig efter smällen. Hans ena ögonbryn hade fått ett skärsår som det blödde ur och hans panna var rispig. Han reste sig så skärvorna klirrade ner på den danska klinkern och gick rätt ut genom altandörren, fram mot klitterna och havet. Sophie sprang efter och de brottades en stund i den vita sanden. Hur det nu blev så återvände de och gick och la sig. På morgonen vaknade Sophie av att Jaki dammsög upp glassplittret. Hon hade en rungande ågren och en grym värk i högra långfingret. Hon väckte Alex. Han var på ett lysande humör och skämtade och sa att han hade alltid velat få en flaska i huvudet för det hade Obelix fått och så gick han upp och sköt kapsylen av en öl och de kramades och blev vänner och det varade semestern ut. Liksom Sophies dunkande dåliga samvete. Men det fanns inga bilder på Alex sargade panna efter incidenten. Däremot

fanns det bilder på Putte som låg som en liten apa i bäddsoffan med täcket uppdraget till öronen medan han vråglodde rakt fram med klotrunda ögon. Det var sommaren då han sett Havsnäcken. Han hade råkat komma åt ett glas portvin som Sophie hade suttit och sippat på medan Alex kolkade öl, och så hade han raskt svept hela glaset. En liten stund därpå hade han stelnat av fasa och stirrat ut genom fönstret, fått nåt som bara kunde liknas vid ett deliriumanfall och klamrat sig fast vid Sophie, och Alex hade utbrustit att Putte gått in i en psykos. Putte hade legat blickstill i soffan hela nästföljande dag och bara blåstirrat ut mot fönstret. Sen gav det hela med sig. Stackars Putte, tänkte Sophie och klistrade in en av bilderna. Hon gick igenom ännu en bunt från semestern på Jylland. Strängt taget fanns det inte så många kort på Alex, det var ju mest han som plåtade. Men den där kunde hon ta med, bilden där han satt i sina grällt polkarandiga stora shorts. Han hade glömt packa med sina badbyxor så de hade gått in på ett varuhus för att köpa ett par. Alex ville vara sparsam och valde ett par billiga tygshorts som slutade vid knäna. Han tyckte det polkagrisrandiga mönstret var adekvat eftersom det var dan efter att danskarna vunnit VM i fotboll; dannebrogen hade ju samma färger. Mycket riktigt blev danskarna överförtjusta av att se de glada rödvita shortsens lysa upp badanläggningen. De gjorde dansk succé. Alex skulle testa vattenrutschbanan. Sophie ville se när han åkte men han dök aldrig upp. Då blev hon orolig, hon blev som alltid nervös när Alex inte dök upp. Så hon satte sig upp i solstolen och spanade krampaktigt mot den vindlande rutschbanan. Unge

efter unge splaschade ner i vattnet, men ingen Alex. Då kom han plötsligt. I upprätt ställning. Hela badet såg storögt på medan en man i grälla långa dannebrogensshorts promenerade nerför hela banan med tvär uppsyn. Folk pekade muntert. Det var shortsens fel, förklarade Alex missnöjt när han satt sig. Tyget hade haft för mycket friktion så han kom ingen vart när han skulle åka. Det var ett semesterminne de hade skrattat åt efteråt.

Hon rotade vidare i fotopåsarna.

Medelhavssemestern. Den manifesterade sig inte heller särskilt idylliskt bildledes. Bild efter bild med vin- och ölflaskor. Det var nåt som gjorde att de inte fann ro när de campade. Ligga poolside och klunka öl omgivna av doften från eukalyptusträden – vad var det i den tillvaron som lämnade nåt övrigt att önska? Inte ens ungarna var glada. Hela familjen hade fastnat i nån sorts obotlig konsumtionssjuka. De stannade aldrig mer än några dar på en plats, sen drog de vidare som om de vore jagade av nåt. De konsumerade vitskimmelost, blåskimmelost, kittost, vitlöksost, pepparost, roquefortost, getcamembert, mascarpone, granrislagrad färskost. Gåsleverpastej, ankaladåb, tjocka skivor fransk skinka, bamsiga broilrar, varma croissanter, färska sniglar, marinerad bläckfisk. Drivor av pastrami och salami. Aprikoser, jordgubbar, moreller, sardeller, mozzarella, mortadella. Alkoholhaltiga drycker strömmade mot dem som ur ett ymnighetshorn, men de drevs vidare, vidare, vidare. Konsumerade länder, landskap: Medelhavsutsikter från Genua till Marseille, vildhästarna i Camargue, skymten av Pyrenéerna, sluttningarna i Bretagne. I Saint Raphaël hade alla kunnat höra syr-

sorna utom Sophie, vilket hade gjort henne smådeppad. Jaki tröstade henne när Alex retades för att hon fått nedsatt hörsel. Alex och ungarna hade matförgiftning några dar och sprutlackerade de primitiva golvtoalett-erna, tyskar stegade tvångsneurotiskt fram och tillbaka i oupphörliga vändor med sin kemtoadunk till och från toaletten, Sophie fick soleksem, Jaki fick öroninflammation. De köpte en surfbräda av frigolit, köpte solhattar, solkrämer, parasoll, badfiskar, simringar, sandaler och glass. Putte och Lilli fick varsitt lyckotroll med ögon som kunde lysa, hela familjen gjorde nästan dagliga utflykter till de bombastiska supermarknaderna och botaniserade i timal bland de överfyllda hyllraderna. Vad sökte de? På hemresan stannade de på en övergiven campingplats i de franska alperna. Den låg invid en konstgjord sjö. Kyrkklockor ljud i nån fjärran dal. När ungarna lagt sig tände Alex en brasa. De grillade kött och drack vitt vin. Från sluttningarna runtom hördes ett ödsligt plöngande från koskällor. Det skymde och de upptäckte med häpnad att de satt mitt i ett moln. De småpratade. Drack mer vin. Molnet var rått och fuktigt men brasan värmde. Ett egendomligt sörplande hördes nerifrån sjön och de märkte att den höll på att sakta tömmas på sitt vatten. Båtarna stod så småningom på land. Kvällen gled in i en förtrollning. De ville att den aldrig skulle ta slut. De höll om varann. Öppnade mer vin. Var det den stunden de letat efter under hela sitt kringkajkande med Sophies rastlösa finger ständigt krypande på bilatlasen? Den där oförglömliga natten då de satt omfamnade av ett moln vid en slurpande konstgjord sjö på en spöklig folktom campingplats i de franska alperna en dag i slutet av

juni för nästan ett år sen. Har vi det inte så bra som två människor kan ha det? sa Alex. Gång på gång. Var det inte så att han upprepade det som en besvärjelse för att han samtidigt visste att limiten var nådd och övertrasserad? Att de levde på kredit och att det här var en bonuslott? Sista given.

En gråkall dimma av letargi flöt in och la sig runt Sophie, som molnet de i somras suttit i. Hon satt på golvet med bilderna utspridda. Hon pusslade med det förflutnas kort. Limmade samman verkligheten som hon ville se den. Slutavsnittet.

Insikten dök ner. Hon satt och gjorde konkursbokslut. Av ett äktenskap!

En blixt av skräck lyste upp rummet. NEJ! Hon ruskade kraftigt på huvudet.

Sophie måste bli klar med det här nu. Limma och lappa. Klistra och laga. Kommentarererna under bilderna gled oavsiktligt över i ironi, hon fick använda tipp-ex och formulera om, vinkla till, tona ner. Där fanns en bild på Alex, den var lätt underexponerad. Han satt på färjan mellan Göteborg och Fredrikshavn. Det var nästan två år sen, på semestern i Skagen. Innan en ölflaska gick i skallen på honom. Han hade ingen tofs på hjässan på den tiden. Hans hår låg blankt tillbakastruket. Guldringen i örat blänkte. Ögonen likaså. Han liknade en varg. Sophie granskade bilden länge. Så förändrad han blivit. Han hade inte alltid haft den där rovdjurslika uppsynen. Eller hade han det? Till en början hade hon uppmuntrat hans machotendenser, hon satte det i samband med dådkraft, men nu hade han blivit så läderartad. Så djurisk. Samtidigt så hjälplös. Det fanns två sidor av Alex, men en av dem hade

tagit överhanden. Hon fick en hastig förnimmelse av att den sidan var en tärande sjukdom.

Det ringde. Alex suckade i luren. Peå har sagt upp sig, sa han med en ny suck.

– Varför det? frågade Sophie utan att riktigt tycka att det angick henne.

– Han ska ha barn och har blivit värvad till Voxx. Stålström anfaller från alla håll. De ger honom en månadslösn på 25 papp.

Nu blev Sophie irriterad. Hon retade upp sig på Alex kluvna inställning till alla. Ena dan vita som snö, andra dan roten till allt ont.

– Men du har ju sagt i två år att du tänker ge honom sparken, att han slarvar med allt och super för mycket och jämt kommer försent, återtog hon.

– Jo, men han har faktiskt skärpt upp sig sista tiden, suckade Alex. Förjävligt, det här. Förjävligt.

Sophie visste att Alex just nu satt och gned sig på skallen och snurrade sin tofs.

– Vad vill du ha till middag, jag kan handla, sa hon matt.

– Ta nåt som du gillar, det blir alltid bäst, sa Alex. Jag älskar dig. Jag ska sitta i TV Cityzen mellan halv sju och sju, så äter vi sen.

– Du, sa Sophie.

– Ja?

– Du dricker inget, va?

– Nej, för fan. Jag måste raca här, det är skitmycket nu ...

– Hej då, sa Sophie och la på men kände ett kvardröjande obehag, som ett hårstrå i ögat. Vad brått han fick att lägga på jämt, då.

Hade Courtney och Kurt en kris i sitt förhållande? Började det redan i Rom på hotell Excelsior, den fjärde mars, när Kurt hamnade i koma efter att ha proppat i sig en burk Rohypnol och druckit en massa champagne till? Hade de grälat då? Courtney kom ju inte till hotellrummet förrän sex på morgonen, då hon upptäckte att Kurt låg livlös med blod rinnande ur näsborrarna. Tog de bägge lugnande medel för att de inte kunde klara upp sina konflikter? Försökte Kurt ta sig av daga där i Rom för att Courtney stuckit? Läm-nade hon honom för att han inte la av med sitt horse? Tyckte Courtney att Kurts karriär la sig i vägen för hennes? Samtidigt som omvärlden trodde att Kurt hjälpt henne mot stjärnorna? Hon kanske ville göra sig fri från honom. Och då gick han djupare in i sitt missbruk. För att han var rädd att förlora henne. Så vreds tumskraven ännu ett varv. Och alla tyckte att Courtney var en häxa som gjorde Kurt olycklig. Och så kanske hon riktade sin besvikelse mot Kurt för att deras giftermål ledde till att ingen tog henne för den hon var. En begåvad artist. Precis som sin man.

Sophie funderade på de här sakerna medan hon gick till Söderhallarna för att köpa mat. Hon kände sig blek och vinglig efter sin sängtillvaro de senaste veckorna. Hon återvände med två kilo kalvlägg, buffel-mozzarella, biffotomater, basilika, svarta oliver, balsamvinäger, svamp och sex flaskor bra vin. Hon blev andfådd som en åttioåring av att bära kassarna och när hon gick upp med varorna de sista trappstegen började hon på allvar misstänka att hon led av en svår sjukdom. Sen traskade hon till dagis för att hämta tvillingarna. En pappa till nåt av de andra barnen kas-

tade sin fyraåring i vädret och barnet skrattade så det nästan tappade andan. Putte och Lilli skrek och den där pappan tittade på Sophie med urskuldande blick. Eller var det förakt? Hon fick syn på sig själv i kapprumsspegeln när hon knöt Puttes sko och förstod genast att pappan hade sett på henne så där för att hon såg så risig ut. Hon hade inte sminkat sig på länge och hennes ansikte var blekt. Blått under ögonen. Läpparna hopknipna, inte ett dugg fylliga längre. Med tröga steg gick hon tillbaks och sköt vagnen framför sig. Det kändes som att gå i vatten.

När grytan stod och puttrade på spisen och nästan var klar ringde det. Klockan var tjugo över sju. Alex borde komma när som helst. Ungarna såg på TV. Det var Marcus, Alex brorsa. Han var i Stockholm. Sophie bad honom komma upp och kaka med dem, då skulle säkert Alex bli glad.

Åtta prick var Marcus där. Men Alex hade inte dykt upp ännu. Sophie samlade sig fastän oron kravlade sig upp i strupen på henne. Vad fan gjorde Alex? Hon hade sett hans medverkan glimtvis när hon inte behövde springa till köket och fixa med maten. Alex hade verkat väldigt nervös av att vara i TV och välte ut en hel ölsejdel på bordet de satt vid. Hon hade tyckt synd om honom men hörde inte så mycket vad han sa, det var mest blajs och flams som panelen kläckte ur sig. Öl, förresten. Svikaren. Inga löften kunde han hålla.

– Men hej, käre svåger! Sophie spelade hjärtlig. Hon bredde ut armarna till omfamning och gav Marcus en puss på kinden. Han var otroligt lik Alex från näsan och ner. Men ögonen var blå och han var lång

och senig, inte kompakt som Alex. Välkommen in, fortsatte hon. Du är punktligare än Alex.

– Jaså Alex har inte kommit hem ännu? sa Marcus och lät förvånad.

– Nej, jag fattar inte riktigt varför. Han skulle vara hemma senast halv åtta. Vill du ha en öl?

– Ja tack. Jag har förresten vin med mig. Vad var det Alex gjorde nu igen?

De satte sig i vardagsrummet och tände varsin cigarrett. Sophie sket i att hon inte borde röka efter lunginflammationen.

– Han är fast gäst i ett caféprogram på TV Cityzen. Men det slutar sju ...

– Bara han inte satt sig att dricka öl. Han vet inte att jag skulle komma, va?

– Nej, han var ju där när du ringde. Sophie blev nästan arg på Marcus för att han oroade sig för samma sak som hon. Vad gör du i Stockholm förresten? gick hon vidare och hörde hur ansträngd hon lät på rösten.

– Vi har ett par spelningar häruppe.

Samtalet gick knackigt. Sophie låtsades intresserad men sneglade mest mot dörren.

– Är det folkmusik ni spelar?

– Nja, på sätt och vis, fast mycket vildare.

– Hur går det för er, då? frågade Sophie forcerat. Herregud, vilket inferno Marcus hamnat i. Så där tillsnörpt nervös som hon var hatade hon när andra kvinnor var.

– Jo, det har lossnat rätt bra, faktiskt. Vi ska ut på turné i höst.

Äntligen ljudet från dörrpinglorna och Sophie gick

ut i hallen. Ställde sig avvaktande ett par meter från Alex. Han gick fram och kramade henne men hon slet sig loss.

– Jag är hemskt ledsen att jag är så sen, förklarade Alex med låg röst när han fick syn på sin bror. Jag kunde inte hjälpa det ...

– Du kunde väl för fan ha ringt! förebrådde Sophie väsende. Jag trodde du var på rymmen igen.

– Jag ville ringa men de tvingade upp mig på en båt som åkte runt i nästan en hel timme – det var ju premiär för min medverkan i programmet. Kom! Alex försökte krama Sophie igen men hon slog undan hans händer.

– Bullshit! Du brukar väl aldrig ha problem med att hävda din vilja annars, det är bara när jag får stå emellan som det inte är så viktigt. Men din egotripp – den är viktig den. Hon fick kämpa för att inte gräla så Marcus skulle höra.

– Kom igen nu, förlåt. Jag borde ha försökt ringa men jag hade glömt kvar nallen på jobbet.

För säkerhets skull, tänkte Sophie. Så jag inte skulle kunna nå honom och störa hans pimplande. Marcus är här, sa hon med högre röst.

Marcus reste sig tveksamt ur fåtöljen och mötte Alex.

– Tjena, brorsan! hojtade Alex. De omfamnade varann.

– Var är era barn förresten? frågade Marcus.

– De glor på TV och var glad så länge det varar, sa Sophie. Nu drar jag igång maten. Jag har väntat med att koka riset.

– Vill du ha hjälp? sa Marcus.

– Nej då! Sitt ni kvar, ni har ju bara träffats och pratat en enda gång och det var på er farsas begravning.

– Men så känns det inte! försäkrade Marcus. Jo, att det var en begravning kändes ju. Men att vi bara träffats en gång, menar jag. Det är jättekul att ha fått en bror.

– Ja du lillbrorsan, det tycker faktiskt jag också. Marcus och Alex skakade hand länge och såg på varann.

– Nä, nu ska vi banne mig fira det här med en lille en! Alex gick till kylskåpet, förbi Sophies ögon som sköt av menande gnistor. Han slog ut med armarna som för att få tillåtelse. Sophie mjuknade, nickade och log, hans bror var ju här. Alex öppnade flaskan med Gammeldansk och hällde upp i tre snapsglas. Nu är det kört, tänkte Sophie. Bara att sätta på säkerhetsbältet.

– Skål för min begåvade bror och för min begåvade fru!

De skålade. Alex var verkligen plastig.

– Vad synd att du inte kunde vara med på minnesstunden efter pappas begravning, sa Marcus plötsligt.

Alex uppsluppenhet gick i moln. Han reste sig hastigt upp så soffbordet åkte fram en bit.

– Vaffan menar du! Jag VILLE inte vara med! Vad skulle jag där att göra? Skulle jag komma där som en utomjording och se på hur ni andra gullade med varann och mindes, MINDES. Vad skulle jag minnas? Va! Jag har ju för fan inte ett enda minne av den jävla gubben. Det var tillräckligt jobbigt att sitta av den där

jordfästningen. Ni andra satt och sörjde Allan medan jag sörjde att jag aldrig haft nån farsa. Jag har aldrig känt mig så grymt förfördelad. Och alla hans fruar och exflammor var där. Utom MIN morsa. Sen kom ni och frågade om jag ville vara med på er egocentriska minneshögtid. Och ni blev helt förvånade – ja till- ochmed förolämpade – över att jag vägrade. Fan ... Alex hade den svarta blicken; munnen ett streck, ögonbrynen som en tvärså och ovanför den djupa lodräta fåran i pannan. Han såg ut som om han fått horn.

– Jag vet, slätade Marcus över. Jag fattar.

– Du fattar inte ett jävla skit!

– Jo, det gör jag. Jag har alltid haft dåligt samvete över att jag hade en pappa och inte du. Att jag hade nån. Och jag tjatade jämt på honom, försökte få honom att kontakta dig.

– Visst, visst ...

Sophie kom in från köket. Att Alex inte kunde vara hövlig! Att han alltid fick henne att skämmas!

– Men Alex, det är ju inte Marcus fel att din farsa sket i dig, sa Sophie.

– Nä. Men jag har all rätt att känna mig bitter.

– Ja och det förstår jag, tröstade Marcus. Jag är uppriktigt ledsen för det.

– Marcus! utbrast Sophie. Nu kan jag äntligen få höra om er pappa. Hur var han egentligen?

– Jaa ... Han var en rätt jobbig typ. Marcus skratade till. Som mamma alltid sa: en glad gamäng med hål i fickan.

– Hål i fickan?

– Ja, det märktes ju när han dog. Han lämnade mest

skulder efter sig, som du väl vet vid det här laget. Han lånade pengar i stället för att spara ihop till det han ville ha. Som när han åkte på en lång resa till Amazonas som han alltid hade drömt om. Det var den vi fick betala när han dog. Flygeln tog han också ett banklån för att kunna köpa, och den är inte heller betald. Jag försökte faktiskt få honom att skriva ett testamente, men det gjorde han aldrig. Han gitte väl inte.

Sophie anade en sprängladdning av bitterhet hos Alex som suttit och glottt ner i en kvällstidning. Mycket riktigt vaknade han till liv.

– Testamente?

– Ja, den där tavlan som hänger på er vägg nu, ”Musikanterna”. Och så en antik luta. Det är de sakerna som jag växt upp med. Som betydde nåt för mig. Alex flög upp ur soffan.

– Jaså! Jag fick aldrig ha en farsa, men det hade du. Och sen försökte du gå bakom ryggen på mig och snuva mig på det enda han hade som var värt nåt. FY FAAAN.

– Oj, nämen det var inte så jag tänkte!

– Jag skriver ut en check genast på de där trettiofemtusen, som är en tredjedel av vad jag gav för tavlan, så får du dem. Varsågod, ta du resten också!

– Men det var inte pengarna som var viktiga, jag visste inte ens hur mycket tavlan var värd då.

– Jaså! Du visste inte att Peter Weiss mest berömda konstverk var värt nåt! utbrast Alex syrligt. Ha!

– Nej, det gjorde jag faktiskt inte. Jag brydde mig i alla fall inte om det. Det var bara det att tavlan symboliserade den gemenskap vi hade i musiken. ”Musikanterna” har alltid funnits i mitt liv ...

– Men jag spelar ju för fan också, skrek Alex. Jag är också musiker. Fast jag håller inte på med sånt där jävla fiolgnissel som du. Jag har alltid fått klara mig utan nån jävla farsa som kom hem och gullade med mig och nåt jävla klassiskt instrument. Jag började spela gitarr helt av egen kraft. Men det dög väl inte för den där snobben, det var väl inte fint nog. Och så tänkte du roffa åt dig resten också. Du hade ju för fan en farsa, räckte inte det!

– Jag vet inte vad jag ska säga. Jag har alltid haft skuldkänslor över att han inte sökte upp dig. Jag tjtade jämt på honom om det, det har jag ju sagt.

– Men du hade ändå sinnesnärvaro nog att försöka robbas åt dig allt som fanns i boet. Jag ger dig trettiofemtusen, du ska få dem, så hoppas jag att du är nöjd.

– Men jag har ju sagt att det inte var pengarna det handlade om, det var själva konstverket.

– Jaha, och varför ropade du inte in tavlan på konstauktionen, då!

– Hur skulle jag kunna ropa in en tavla för minst hundratusen?

– Du är ju för fan trettio år! Har du inga pengar?

– Nä, jag är rätt fattig.

– Ha ha! Du är precis som farsan när han var trettio. Barnlös och en jävla fattiglapp. Ser du väggen där, domderade Alex. Ser du konsten som hänger där?

– Ja, de är verkligen läckra, de tavlorna.

– Den stora där av Toni Laroy, vet du vad den kostade?

– Nej, men säkert en hel del.

– Den kostade sextiofemtusen. Och den har jag KÖPT! Och jag åkte ner till auktionen och ropade in ”Musikanterna” också. Och det blev ett herrans liv på den där fyllekärningen Allan hade. Vill du ha en tavla, så köp en tavla då för helvete!

Alex satte sig igen och hällde upp en ny runda snapsar. Sophie gick ut i köket.

– Kom och sätt er nu, så äter vi, ropade hon. UNG-ARRR! Kom och ät. De satte sig. Ungarna kom inte.

– Låt barnen äta senare, så får vi vara ifred, sa Alex.

– Det ser jättegott ut, berömde Marcus.

– Ossobuco, en italiensk rätt som min fru lärde sig göra i somras när vi semestrade på Rivieran, sa Alex högdraget. Har du varit där nån gång?

– Ja, en gång när jag var liten. Med pappa, faktiskt.

– Jag tog mig dit utan nån pappa, markerade Alex och hällde upp vinet. Ja, skål då och så skiter vi i det där tjafset nu. SKÅÅÅL för kokkonstens gudinna! fortsatte Alex och höll upp glaset.

– Kan du lägga av med det där nördiga smickret, är du snäll? bad Sophie.

– Förlåt, brorsan, jag menar det verkligen, sa Alex.

– Men sluta, det är ingen fara. Jag är jätteglad att jag fått en bror.

– Ja och det är jag också. Men du måste fatta hur det har känts för mig. På skolgården ... Vet du hur det funkar på skolgården? När man inte har en farsa? Man blir nån sorts ... allmänt villebråd. Och vet du varför? Jo, för att man inte har en farsa som kan komma och klå upp de grabbar som jävlats med en.

De vet det, de känner det i ryggmärgen och de blir så inihelvete stöddiga.

– Fast farsan var inte sån att han tågade upp till skolan och hjälpte mig att slåss.

– Men behövde du slåss, då? undrade Sophie.

– Men det är ju det jag menar! utropade Alex. Marcus, du fattar ju inte hur det är. För du hade ju en farsa! Det är en känsla, det är instinkter. En flock utan hövding är en svag flock. Jag hade ingen hövding. Jag hade en morsa som jobbade jämt, och när hon inte jobbade satt hon i bingohallen eller hemma i köket och pimplade billigt vin. Skål, förresten!

– Du ska nog ändå vara glad att du inte växte upp hos farsan.

– Vaffan menar du?

– Han hade tryckt ner dig. Han var förbannat krävande. Han hade säkert tvingat dig också att hålla på med sånt där fiolgnissel som du kallar det.

– Förlåt att jag talade så nedsättande om ditt instrument.

– Nä, det förstår jag. Det är ju ett ganska mesigt instrument.

– Du håller bara på och ursäktar dig hela tiden, föll Sophie in. Varför säger du inte vad du tycker?

– Men det är inte så himla lätt. Jag hade ju ändå en far. Fast inte så länge. Han sjappade ju från mig också. Han stack ifrån morsan när jag var tretton. Det var meningen att han skulle komma tillbaks, men han kom aldrig tillbaks. Morsan kom aldrig över det. Svikare! Marcus skakade på huvudet.

– Menar du det, sa Sophie, att hon aldrig kom över honom?

– Javisst. Hon var tvungen att lägga in sig på hispan för hon blev så knäckt. Det var ju på sjuttioalet och alla skulle leva i fria förhållanden, och så har hela min uppväxt varit. Våra föräldrar var som barn, helt ansvarslösa. Lallande bohemer. Och farsan lämnade ruiner efter sig överallt. Krossade civilisationer. Jag fick trösta morsan ända tills jag flyttade hemifrån. Jag hatade ofta farsan, han var generös mot sig själv men ändå sträng mot andra. Och det konstigaste av allt – detta kan jag alltså inte fatta – han hade själv en far som förnekade honom. Som han aldrig hade växt upp med. Så på den gubbens sextioårsdag, vår farfars sextioårsdag, skickade farsan ett brev till honom med en massa tidningsklipp där det stod om honom själv och sånt.

– Den skiten visade han mig också! hojtade Alex. Fan vad man kan ta sig själv på stort allvar, va. Alex öppnade en ny flaska vin. Och vet du: inte en spänn har han betalt i underhåll till min morsa. Inte ett nickel! Vet du vad han gjorde sen när han ringt ett par gånger och velat träffa mig? Han skickade femhundra kronor. Alex fnös. Femhundra kronor! Ha ha ha!

– Han hade ju alltid ont om pengar, sa Marcus.

– Just det, men vart tog de vägen? Han hade ju en heltidslön. Men den jävla slösnissen spenderade väl allt på sig själv och den där fyllekajan han skaffade sig på äldre dar. Sonja.

– Ja, han hade hål i fickan. Och Sonja hade aldrig pengar. Hon var ju konstnär.

– Om hon var konstnär och utfattig borde hon väl bytt yrke!

– Nääe ... Hon gjorde rätt bra grejer, faktiskt. Det var det många som tyckte.

– Jaså, sa Alex sardoniskt. Men om hon gjorde så bra grejer, varför var det ingen som ville ha dem då? Kan du förklara det, lillebror?

– Jag tycker du är lite orättvis där, faktiskt. Hon var kanske inte så himla produktiv, men hon var ändå rätt erkänd.

– Bullshit! Vilken bullshit! Antingen gör du konst som människor vill ha, och då kan du livnära dig på den, eller också tar du ett jobb och försörjer dig på det och ägnar dig åt konsten på fritiden. Som en hobby. För då är du inte tillräckligt bra. Så enkelt är det.

– Nä, så enkelt är det inte.

– Jaså? Titta på mig då. Jag gör en tidning som har fått en läsekrets. Folk gillar den och jag tjänar pengar på den. Punkt slut.

– Jag? Jag? snäste Sophie. Har du glömt mig?

– Nej då, min lilla ros. Förlåt, jag menade ju *vi*. Vi tjänar pengar ihop.

– Men jag tycker ändå du har fel, Alex, envisades Marcus. För även om folk gillar er tidning, så betyder ju inte det att tidningen är bra ... Jag menar, det är ju inte riktigt samma sak ... Kvantitet och kvalitet går ju inte alltid hand i hand. Nu tänkte jag alltså inte först och främst på er tidn ...

Alex for upp och satte på Guns n' Roses, skruvade upp volymen, fläskiga gitarrer vräkte ut ur högtalarna.

– Lyssna på det här! Det här är fan ta mig bra! Den här plattan har sålt i tio miljoner ex – då är det BRA. Be, ärr, aaa!

– Men sänk! uppmanade Sophie.

– SÄÄÄÄNK! lät det från ungarna däruppe.

Alex sänkte.

– Men bara för att nästan alla kollar på Bingo-lotto, så måste väl inte den där Loket eller Klotet eller vad han nu heter vara bra? framhärdade Marcus.

– Nej, Loket är inte bra, erkände Alex. Men det som INGEN vill ha är inte heller bra.

– Nä, jag håller inte med dig helt. Innan ni fick en hög upplaga, var ni inte bra då, till exempel?

– Nej, inte tillräckligt bra. Vi var för konstnärliga – ha ha ha!

– Vi var bättre då, sa Sophie och försökte gardera sig mot skammen hon kände inför den där burduse flåflabbande fånen hon hade framför sig, den där enögde schimpansen som var hennes man.

– Du tycker det alltså, Sophie. Att ni var bättre när ni inte hade några kommersiella framgångar. Marcus såg lättad ut.

– Ja, absolut. Då hade man en helt annan konstnärlig frihet.

Alex fnös och grymtade.

– Konstnärlig frihet, vilken klyscha.

– Det är väl ingen klyscha om det är sant! sa Sophie bitskt. Man vågade vara nyfiken, testa gränser och olika stilar. Då var det som att gå på upptäcktsfärd tillsammans med läsarna. Nu är jag en text- och layoutmaskin och tidningen en plottrig postorderkatalog, allt handlar bara om att styra ungdomar att köpa grejer så att annonsörerna gillar skiten. Det vi gör är bara en produkt bland andra produkter.

– All konst är skapande och allt man skapar blir produkter, stänkade Alex.

– Det DÄR var verkligen en klyscha! fräste Sophie.
– Men jag förstår precis hur du menar, Sophie, fortsatte Marcus. För det slog mig i går när vi repade: nu när vi börjar få flyt, då har vi liksom slipat ner det där ... det där vilda. En del av glädjen försvinner helt enkelt. Det blir bara ett hantverk.

– Ja – som det här.

Alex skruvade upp volymen på Guns n' Roses igen och spelade luftgitarr. Sophie betraktade honom med samma uppretade min som man kunde få av ett Jehovas Vittne vid tröskeln en tidig söndagförmiddag. Att han aldrig kunde bruka allvar! Hon undrade vad Marcus tyckte om sin brorsa.

Ungarna kom ner och åt, Alex öppnade mer vin. Han var en bra bit inne i sitt fyllerace och bläddrade i en av alla biltidningar som låg och slängde överallt. Yrande om alla bilar han tänkte köpa. När han fick veta att Marcus inte ens hade körkort rågarvade han.

– Du är ju en riktig kärring, Marcus. Kan inte ens köra bil. Ho ho ho! I nästa ögonblick låg Alex under bordet med näsan i tidningen, fortfarande skrävlande om olika bilmärken.

– Vad gör han? frågade Marcus och vände sig mot Sophie.

– Jag vet inte, svarade hon trött.

– Är det så här jämt? undrade han.

– Vi ska gifta oss i sommar! kastade Alex ur sig från bordets undersida.

– Jag trodde ni var gifta, sa Marcus förvånat.

– Ja, men i kyrkan! Familjen behöver en uppgradering, men det fattar ju inte du som inte har nån. Vi ska gifta oss högtidligt för att hylla familjen. Som de

där jävla kommunisterna och sociopederna vill avskaffa.

En ödslig vindpust blåste genom Sophie. Hon kände sig så osedd. I kyrkan med den där hedningen! Alex kunde gifta sig med sig själv. Hon gick uppför trapporna och bytte om till en kort uringad röd klänning. Marcus sög hungrigt i sig anblicken av henne när hon kom tillbaka och tittade länge på hennes uppsnofsade byst.

– Jag tycker Alex är bortskämd, sa han.

Alex låg fortfarande under bordet. Han släppte en ljudlig prutt och råkade välla omkull vinglasen han ställt bredvid sig. Det var Jaki som torkade upp sen han trampat i pölen. Sophie satte på Annie Lennox och bjöd demonstrativt upp Marcus. De dansade en tryckare, tills Alex föste isär dem och ställde sig emellan.

– Hörni, det där är min fru! käftade han.

– Ja, och det är min svägerska, sa Marcus. Får jag inte dansa med henne? Du bryr dig ju inte om nån annan än dig själv just nu.

Sophie brände av en hatisk blick mot Alex.

– Vi älskar varann, sluddrade Alex. Du är precis som farsan. Kan inte hålla ihop ett förhållande. Sophie och jag har varit gifta i tretton år. Det du!

– Det är för fan du som är som farsan. Han krälade också under borden. Och sa en massa dumma saker till folk, kontrade Marcus. Nu tycktes alkoholen ha klubbat även Marcus gränspoliser och han fortsatte:

– Farsan var helt ihålig, en jävla bluff. Han satt och skröt i fyllan och villan i de kulturella salongerna. Men till vardags var han en förgrämd gnällspik

som bara skyllde ifrån sig på alla andra för att han inte tyckte att han blev bemött med respekt. Men det var han som saknade respekt. Precis som du. Du är otacksam.

– Vad i helvete menar du med det? Jag har skapat allt det här själv. Du håller på precis som farsan och gnider din fiol för kulturfikusarna. Du har inte ens pallat att skaffa barn.

– För en kille är det väl ingen konst att yngla av sig, bröt Sophie. Det är ju bara att spreja med spaken.

Alex lyssnade inte. Du är precis som Allan, fortsatte han och stötte ett pekfinger mot Marcus bröst.

Marcus gick mot hallen och ryckte åt sig sin malättna kavaj.

– Du är fanimej som en kopia av Allan, sa han dovt och gick ut. Pinglorna dinglade och klingade adjö.

Alex mökade högljutt och hällde upp en Gammeldansk åt sig och Sophie.

– Skål för den dynamiska duon, sa han och tittade på henne med smala svullna springor till fylleögon.

Hon betraktade sin man med avsmak.

13

På Valborgsmässoafton hade Alex vaknat med blyluva och gruvlig ågren. Milda Matilda! Alla fakta knatt-rade fram som telexmeddelanden. Han hade fördrivit sin egen bror i ett löjligt fyllegräl! Hans trogne dräng Peå skulle sluta! De två amerikanerna som skulle vara DJ:ar på Playboy var ett förbannat slödder som redan hade representerat bort tusentals sura kronor! Tuh Ming, det gula aset, hade inte gittat ordna sponsorsprit till invigningen, så den fick Alex mynta själv! Bob Hund hade inte "känt för" att spela på festen, de var "så trötta"! Herregud, vilka mediokra kryp han hade att göra med. Och så revisorn! Han var fan sjuk i huvudet. Och Sophie sen! Bara hånade och förlöjligade honom. Och svek honom. Nu när det var så kärvt. Så där var kvinnor. Ta bara Ulf Lundell, tänkte Alex och gned sitt ömma huvud. Hans fruar drog så fort han fick oflyt, när vägen blev lite gropig.

Alex upptäckte att Sophie inte låg i sin säng. Men det fanns problem av akutare slag. Han steg upp för att slå en morgondrill. Grep om fjonget på vägen till badrummet. Det var nära att han trampade på byltet som låg på golvet och sov på en knölig hög av badlakan med en morgonrock som täcke. Det var allt en snygg hustru han hade. En kort viskning susade genom

honom. Tänk om ...? Men hon andades djupa tag. Han klev över hennes spensliga kropp och skvalade ut sin morgonurin. Den doftade fränt. Han hade känt av prostatabesvär senaste tiden. Kunde han ha fått ...? Äsch! Direkt till skåpet nu. Där stod polarn, bakom dammsugarpåsarna. Han tog en djup klunk Maker's Mark och satte tillbaks flaskan. Nu började turbon långsamt spinna loss. Han skulle fixa det här också. Då kom ungarna nertrillande, en efter en.

– Får vi frukost nån gång, grinade Putte innan han ens hunnit sätta sig.

– Lugna er lite, sa Alex medan han satte på kaffe-
vattnet. Så gick han in i vardagsrummet med DN och satte sig i soffan. Urdruckna glas och vinflaskor stod framme. Och ett överfyllt askfat. Fy faaan, utbrast Alex äcklat och gick tillbaks till köket för att tömma den vidriga askkoppen medan han höll för näsan. Han hade verkligen aldrig förstått sig på nikotinbegär. Köksbordet var belamrat med gårdagens middag. Jaki hade börjat ta fram smör och pålägg. Bra, då slapp Alex. Han satte sig i soffan igen och prasslade med tidningen.

– Ska vi gå på majbålet i kväll? frågade Jaki med kvävd stämma. Som om det låg en makalös fräckhet i att sitta och ta det lugnt i sitt eget hem.

Alex var nära att få ett raserianfall av sin elvaårige son. Alla hans gester och tonlägen var som impregnerade med en missriktad och förvriden aggressivitet. Jaki betedde sig som en riktig ögontjänare men frustrationen sken igenom. Alex tyckte han befann sig på en krutdurk – ja, hela tillvaron kändes som en tickande bomb. Dynamitgubbar och skruvade bollar över-

allt, tillochmed hos hans eget kött och blod. Han behövde en jäkel till men nu kunde han inte ta fram flaskan i barnens åsyn. Helvete att han aldrig fick vara ifred!

– Va? pockade Jaki med sin kväkande röst.

– TYYYST och låt pappa vara ifred en stund nu, röt Alex. Ja, vi går väl dit, det tror jag. Om mamma vill.

Jaki slog handflatan hårt i bordet och var nu röd i ansiktet av återhållen ilska.

– Mamma sover på toaletten, sa Lilli och fnittrade. Putte föll in och de skrattade bägge två, som om det nu var nåt lustigt men Jaki gick från bordet och stampade iväg till sitt rum. Hans dörr pangade igen.

Vad är det för familj jag har, tänkte Alex. Alla var arga jämt. Hade de haft en hund hade säkert den också varit arg. Eller en guldfisk med för den delen. Han ville krypa ner hos en varm och mjuk kvinna. Men hans kvinna låg ju utslagen. Paniken började sjuda igen. Hon måste vakna nu. Var var Treon? Han hittade ett rör uppe i städsåpet och gjorde i ordning två glas, fixade kaffe i två muggar, höll upp en tallrik fil och müsli åt sig och gick upp med en bricka. Sophie hade nu flyttat över till sängen.

– Åååh, vad jag spydde i natt, sa hon sluddrigt. Jag är helt förstörd.

Alex kunde inte riktigt pricka in det, men Sophies sängliggande hade ofta ett slags lugnande effekt på honom. När hon väntade tvillingarna hade hon fått högt blodtryck mot slutet och fått ligga till sängs. Innan dess hade det varit mycket stök mellan dem. Alex dröm om att bli musiker var nedmonterad för

gott. Han hade blivit alltmer rastlös därute på landet medan han tuggat i sig kruskabrödet och hirspuddingarna och palsternacksgratängerna och Sophies mjölksyrejästa hälsofanatism, och han hade haft ett starkt sug efter att komma ut bland folk medan Sophie vaggade runt med sin jättemage och knappt ville se skymten av andra människor. Det var då han hade köpt alla de där porrblaskorna som Sophie upptäckte först ett år senare. Men när hon fick havandeskapsförgiftning var det som att landa mjukt med luftballong på en blomsteräng. Han fann sin kvinna på nytt där hon låg nerbäddad med sin enorma mage, som en fruktbarhetsgudinna, och han ville vårda henne, skydda henne, hans hjärta svallade av ömhet. Han studerade recept på blodtryckssänkande kost, gav henne frukost på sängen och han bäddade i myshörnan på kvällarna där de låg bredvid varann och åt pistageglass och glodde på deckare medan grenarna från lindbersån vajade utanför fönstret. Och de älskade för första gången på månader, strax efter att Sophies värkar satt igång den där blåsiga dan i augusti för snart fem år sen när de fortfarande bodde i det stora röda vackra tegelhuset på Österlen.

Subban! Hade hon tagit tillvara hans uppflammande kärlek? Hade hon känt nån tacksamhet för att han äntligen blev vuxen och förlikade sig med att vara fyrabarnsfar, med att aldrig ha fått vara ansvarslös och ung och dum? Nej, hon gick på i ullstrumporna. Han kände sig mer och mer oduglig och hon bara klagade på honom och de fick mer och mer att göra och sen dog hans farsa.

Alex tyckte faktiskt synd om sig själv och det hade

han jävlar i det all rätt till också. Nu hade den tokiga Sophie satt sig upp i sängen. Hon tittade rakt ut i tomma intet och bet på naglarna. Vad han avskydde när hon bet på naglarna! Särskilt ljudet det åstadkom. Hon såg fjärr ut. Avstängd. Vad hade det tagit åt henne egentligen? Alex fick lust att provocera den riviga fågelskrämman, säga att han stack ut på stan en sväng eftersom han visste att det skulle ge henne tuppjuck. Men han var samtidigt rädd för hennes nerviga crack outs så han gav henne en kram i stället.

– Du luktar ju sprit! utbrast hon då. Men han hade repliken klar.

– Det är i så fall från i går, sa han. Du luktar själv som en hembränningsapparat.

Nu skämdes Sophie. Bra. Hon ville dölja sin andedräkt när han la sig över henne, men Alex tvingade sig till en kyss.

Sophie hade hittat på att de skulle titta i fotoalbumet efter maten som bestått av sill, prinskorv och äggrora, bakfylllekrubb som måste ha sällskap av starka drycker. Alex hade faktiskt lyckats utverka en öl och en snaps genom att sätta en colaburk på huvudet och pluta barnsligt med läpparna. Det var ett spel som de hämtat ur en Reiserserie de haft enormt roligt åt. På den tiden de kunde ha roligt ihop, innan Sophie blev ding i bollen. Men det blev bara en enda öl och snaps, och efteråt satt de alltså med stimmande ungar runt sig i soffan och plågade sig igenom albumet som Sophie klistrat in nya bilder i. Eller det var kanske bara han som led. Fast ingen verkade särskilt road. Ungarna trängdes och pucklade på varann när nån satt i vägen

och Sophie blåddrade lite väl snabbt, som om även hon tyckte det var en trist ritual man fick uppoffra sig för. Ingen tycktes kunna koncentrera sig, det var bara ett nervpåfrestande stoj och surr och Alex gäspade ideligen.

Så var det dags för nästa tunga arbetspass: promenaden till majbrasan. De anslöt sig till lämmeltåget av föräldrar med griniga ungar och kolonner av barnvagnar och vaggade trögt mot Tantolunden. Niki och Jaki knuffades hela tiden, och en gång puttade Niki sin lillebror så hårt att han stapplade ut på Hornsgatan rätt framför en taxi och Alex ryckte Niki hårt i örat, och så blev det skrik och kalabalik om det. Alex manövrerade den breda tvillingsulkyn där Lilli och Putte tronade som två dästa klumpar. Var de inte för stora för att dras i vagn?

Det var så han nästan fick kolik av att se alla dessa vuxna jämställda karlar i sina barnsliga färggranna jackor, se dem ständigt böja sig och pjollra och dalta med sina småbarn. Som kärringar! Kunde de inte åtminstone klä sig anständigt? De skulle ju gå till nåt ganska så högtidligt. Alex gick fortare än resten av processionen, varför han fick nöjet att med sulkyn försöka skära hälsenorna av de framförvarande som tydligen omedvetna om sin omvärld utan förvarning kunde stanna upp och bara proppa till flödet. Dessa vegeterande feminiserade kastrater! När sulkyn högg dem över hälarna hoppade de till och såg inte ett dugg hotfulla ut, de log bara generat.

– Hoppsan! utbrast Alex varje gång med ett tonfall som talade om hur klumpiga de var som stod i vägen.

Sophie fnittrade så hon fick kramp i käkarna. Vad kul att hon var glad. Fick han henne på riktigt gott humör, så kunde de kanske ta en rackabajsare där vid bålet. Han hade nämligen packat med sig whiskyn. Fast då fick han förstås förklara det där med en öppnad whiskypavas plötsliga uppenbarelse, nej det var inte läge för sånt. Sophie kunde ju när som helst få frispel av det här med spriten. Nu hade hon solglasögon på sig igen – varför?

– Kan du inte ta av dig de där brillorna, bad han.

– Nej, svarade Sophie. Dumma satmara! Hon hade dem på sig för att jävlas, det var han övertygad om.

Efter en som det tycktes evighetsvandring kom de slutligen till bålet.

– Vilken futtig skitbrasa! skrattade Alex.

En kör stod och sjöng nånstans men täcktes av folkmassorna som inte stod i proportion till den där lilla sketna lägerelden de var dömda att hålla till godo med. Rena förolämpningen. Sophie skrattade också, fast hon hade fortfarande på sig glasögonen, trots att solen nu gick ner bakom betongkasernerna nere vid Hornstull. Det gällde att passa på att utnyttja de strimor av uppsluppenhet som kom från Sophie. Hon hade ju haft den där apatiska men ändå ängsliga slöjan över sig ända sen Kurts självmord, även om det rimligtvis inte kunde bero på det. Fast vem vet, tänkte Alex. Hon var ju så överkänslig att hon kunde grubbla en hel dag över nån sorglig tidningsnotis. När den där tioåriga flickan Helen från Hörby blev mördad fick ungarna inte gå ut ensamma på flera veckor. Mördaren kunde ju finnas i närheten, menade Sophie, eftersom mordet ägt rum några mil från deras hus. Ja, her-

regud, vilken hispig kvinna han levde med. Nu hade hon börjat bita på naglarna och det knäppande ljudet fick det att krypa i honom. Hon verkade återigen frånvarande.

– Jag sticker en sväng runt elden med pojkarna, sa han.

Sophie nickade och tände en cigarett. När de kommit ur Sophies synfält sa Alex åt pojkarna att vänta medan han slog en sju. Bakom några buskar tog han upp pavan han hade i sin axelremsväska och halsade tre rejäla klunkar. Aaaah! Pojkarna var inte kvar när han kom ut ur buskaget. De fick roa sig själva, det behövde de. Alex klev omkring och hälsade på en del föräldrar han kände igen från olika föräldramöten, fast han visste inte vem de var föräldrar till eller vad de hette. Nikis fröken kom fram och sa hej. Hon var riktigt ärtig. Blond och smärt. Försökte hon flörta? Sophie upplyste ju jämt Alex om hur ful han var, så han hade nästan börjat tvivla på sin attraktionskraft. Han stod kvar en stund och pratade med Nikis fröken. Hon var faktiskt en puma där hon stod klädd i röd dräkt och svarta pumps. Hon hade åtminstone smak nog att klä sig propert. Whiskyn slätade ut missmodet och släppte fram fyndiga kommentarer och detta kvinnliga sällskap tycktes uppskatta hans verbala talang. Då såg han den solglasögonbeväpnade Sophie speja mot honom från en förhöjning på andra sidan brasan och fick brått att avsluta samtalet. Vad rörde sig nu i hennes överhettade hjärna?

– Var är Niki och Jaki, sa Sophie skärrat när han slöt upp vid hennes sida. Du skulle ju passa dem.

Herre min skapare! tänkte Alex. Hon har ett dår-

pippirace på gång. Här gällde det att ha politikerlugn. Han behövde sannerligen spritens dämpande verkan för att stå ut med detta nervknippe till fru.

– De springer runt och morsar på polare och spanar efter brudar, sa Alex. Låt dem vara. De klarar sig, de är stora nu, Sophie.

– Men de kan ju komma för nära elden! skvätte Sophie. Eller komma bort, det blir ju mörkt snart ...

– Faaan, vad du är jobbig, väste Alex sammanbitet och försvann för att leta men också för att ta sig en hutt till. Det var precis vad han behövde i den här dårskapen. Han hittade Niki vid brasan fullt absorberad av att slänga snö rätt in i elden så det fräste till varje gång. Jaki stod och kastade smällare med en klasskompis. Alex återvände till Sophie. Tvillingarna gnällde om att de omväxlande frös, var hungriga, kissnödiga och hade tråkigt. Alex gick och hjälpte Putte pinka och gav sig själv ett järn i belöning innan det var dags att på Sophies spattiga begäran gå en ny vända efter pojarna och en ny klämtare bakom en buske. Så hade de till slut genomlidit en riktig familjekväll, precis som Sophie ville ha det.

På hemvägen råkade Alex snubbla till över en trädroten.

– Du verkar ju full, sa glasögonormen Sophie. Men sen sa hon inget mer.

Ha! tänkte Alex.

14

Räckte inte kärleken för Kurt Cobain? Eller var det kärleken som brast? Varför behövde han skjuta horse när han hade allt en människa kunde begära? Familj, talang, pengar, publik, uppskattning – ja, hela kitet.

Ekvationen gick inte att lösa, Sophie kunde inte få klarhet hur mycket hon än vred och vände på det. Hon låg i sängen och bläddrade i engelska Cosmopolitan. Dröjde vid en artikel med rubriken ”When love makes you sick” som handlade om att man kunde bli fysiskt sjuk av sitt förhållande. Där fanns en lista på symptom: matsmältningsrubbningar, magkatarr, ihållande huvudvärk, underlivsblödningar, infektionskänslighet, melankoli, ångest, ryggbesvär, oförklarlig trötthet. Sophie fyllde hela kvoten. Men det verkade befängt att skylla sånt på förhållandet. Sophie blev ofta irriterad över den skilsmässopropaganda som förekom så ymnigt i medierna nuförtiden. Om bara den där obegripliga tröttheten och ledan kunde gå över så hade hon mått okej, hon såg faktiskt ingen anledning till att vara så trött nu när hon inte ens satt och slavade på redaktionen.

Alex hade varit ilsk när han tågat iväg till jobbet. Tanken på att gå upp ur sängen hade känts oöver-

stiglig för Sophie även denna morgon och hon skyllde som vanligt på sviterna från lunginflammationen. Men hon mådde illa av blotta tanken på kontoret och på det allmänna och eviga kaoset där. Allt handlade om festen och samtidigt skulle ett nytt nummer gnuggas fram. Sophie vägrade att sitta och layouta inbjudningskort, orderbekräftelser, brevhuvuden, prenumerationsfoldrar, pressreleaser och reklamutskick. För att inte tala om Benkes Sök & Finn. Alex hade därför kallat in en kompis från en halvtaskig annonsbyrå som assistent för att utföra de tröstlösa rutinuppgifterna. Säg till när materialet är inne, sa Sophie. Då börjar jag jobba. Alex frustade och svor och hon visste att hon borde men förmådde ändå inte resa sig.

Ytterligare en dag förflöt på samma sätt. Sophie i halv-dvala på dagen, framåt femtiden handling och matlagning så maten stod på bordet när Alex kom med ungarna, sen gräl i köket. Alex brukade fara fram mot henne tills hon stod tryckt mot väggen. Han skrek och skrällde med nästippen tryckt mot hennes. Ge mig en kram! befallde han. Så gjorde hon det, stel och bottenfrusen. Det där är ingen riktig kram, propsade Alex. Krama mig riktigt nu! Hon vågade inte röra en fena, för då ryckte han till och dunkade hennes huvud i väggen. Han var spänd som en stålfjäder. Han drack inte sen nån vecka tillbaka – jo, litervis med lättöl. Sophie brukade glömma vad grälen handlade om nästan direkt efteråt. Det kunde vara om inkassokrav på räkningar Alex hade påstått att han betalt, nån bortslarvad pryl, att han ville tillbaks till kontoret och jobba över, att videofilmerna han hyrt aldrig blev till-

bakalämnade, att bilen behövde repareras eller nåt annat småttigt och futtigt som vildsint växte sig över deras fattningsförmåga. På kvällarna var familjen skingrad: tvillingarna i TV-rummet, Niki och Jaki på sina respektive rum, Alex nere i soffan och Sophie i sängkammaren.

Det här var en tisdag och klockan var halv tolv på kvällen. Sophie kunde inte sova. Då planterade sig en kraft i henne, en kraft lika stark som den könsdrift hon en gång haft och denna kraft tvingade henne upp. Hon tog på sig en nästan genomskinlig beige Pernilla Forsman-klänning, stay-ups och en brun Anna Holtblad-kofta. Gick ner till Alex. Han satt och snarkade i soffan. Nån avlägsen fjärrkontroll styrde Sophie, en obetvinglig jättemagnet som sög henne till sig. Hon gick ut i hallen och spände på sig de högklackade Red or Dead-skorna i juteväv. Tog Katharine Hamnett-jackan med teddyfoder och gick ut.

På Mariatorget snubblade hon genast på ett par killar i tjugofemårsåldern. De var lätt på kanelen och morsade på henne. De jobbade på TV4, sa de, varför de nu ansåg den informationen nödvändig. Det bekom inte Sophie. Hon var bara på väg nånstans.

– Vi ska ner till en svartklubb i Hammarbyhamnen, har du lust att hänka? frågade den ene.

– Visst, sa Sophie och de knölade in sig i en taxi.

Dörrslusken ville se Sophies leg. Hon halade upp presskortet och TV4-killarna sa: Åh fan.

– Vadå, sa Sophie.

– Att du är journalist, det trodde man aldrig.

– Nähä, sa Sophie och gick in. Hon trodde inte heller på att hon var journalist. Hon trodde inte på att

hon var mamma eller hustru, hon trodde knappt på att hon fanns, hon var som en döende på remission.

Det var inte särskilt mycket folk på stället, mest spridda klungor av invandrarkillar, och brudarna var underrepresenterade så Sophie blev idogt uppvaktad och stjälppte mekaniskt i sig hinkvis med Vodka Russian. Technon pumpade oavbrutet. Sophie styrde till dansgolvet och röjde loss som en speedad älva. Den transparenta dunlätta klänningen svajade upp och ner och hon inspirerade tydligen fler att skaka loss på den lilla plätten. Hon rullade med höfterna och vevade med armarna. Skrattade och flörtade. Men det var inte hon. Det var nån som stod och höll i tåtarna på marionettdockan Sophie.

Timmarna böljade framåt och rätt vad det var stängde klubben. Ute var det ljusvit morgonsol. En skinande ny Merca stod utanför med ett gäng mörkhyade män i som vinkade in henne. Sophie var fortfarande på nåt sätt fjärrstyrd och dammade ner i baksätet. I samma ögonblick for bildörren upp och en lång, gänglig, blond kille i slitna jeans började hala ut Sophie igen. De mörkhyade sprintade ut och det blev ett väldans jidder. De skrek åt varann på ett slags invandrardialekt allihop, de var ju av olika härkomst. Det var alltså så här den så kallade Rinkebysvenskan lät, tänkte Sophie slött.

Så småningom rev Mercan iväg och den blonde som visade sig vara finsk promenerade vid Sophies sida i det bländande morgonljuset. Vart de gick spelade henne ingen roll, men de hamnade så småningom i en park som hon nånstans kunde identifiera som Vitabergsparken. Där svepte de en liten flaska Strohhrom som

finnen grävde fram ur sin fodrade jeansjacka. De satt på en bänk på nån sorts utsiktsplats.

– Ååååhhh, vad vackert! sa hon drömskt gång på gång. Hon satt där och såg på den där utsikten och kände sig som om hon svävade ut i det blå, tills hon blev pissnödig. När hon skulle slå en drill i buskarna ramlade hon baklänges så finnen fick hålla henne under armarna medan hon uträttade behovet. En svartskalle kom och slog sig ner en stund och tände en fet jonne och de puffade på. Finnen och han snackade på Rinkebysvenska. En snutbil stannade till och de frågade om allt var som det skulle. Jodå, typ. Finnen viftade bort poliserna.

Så fortsatte vandringen, hemåt antog Sophie för hon anade med autopiloten att de gick åt rätt håll. Finnen höll om henne. De pratade korthugget, han sa att Sophie var vacker. Hon kunde inte förstå vad han menade med det, hon tyckte inte att hon hade nån utsida alls. Ofta stannade de och kramades. Hon borrade in ansiktet i hans bringa. Han sa inte så mycket där de släntrade genom Söders kvarter. Han var hennes vita snöleopard. När skatteskrapans stränga gestalt reste sig över deras huvuden insåg Sophie att hennes färd höll på att nå sitt slut. Vid Bofills båge drog hon in finnen i ett prång där det var folktomt. De började hångla. Han var innanför hennes trosor och tryckte kuken mot hennes lår. Stor. Stenhård. Sophie bad honom hålla henne så hårt han kunde. Hon rös. Hon ville stanna kvar där med honom, hon ville sväva till väders och hon bad honom bita henne. Först var han försiktig men Sophie befallde honom att ta i och han lydde. Han bet henne i hela nacken och på halsen

så hon fick hårstånd och det började som en liten kula i maggropen, sen började kulan snurra och växa och den snurrade och växte allt fortare och så rämnade hon ut i rymden. Hon hade fått en orgasm, men den gjorde henne varken lättad eller förvånad.

De fortsatte att gå. Hon visste inte vem han var, inte vad han hette, ingenting, men de gick där, med armarna om varann. Han påminde om Kurt Cobain på några av de sista bilderna, en tungsint och tystlåten kuf.

Sophie fick syn på den äldre kvinnan på andra sidan Bofillsparken. Rotande i en papperskorg med kutig rygg. De närmade sig. Tantens rörelsemönster var kantigt. Hon hade tunna ben under smala höfter och sen svällande buk och tung byst, som om nån stor hand hade kramat upp muskler och fettvävnad mot halsen. Kvinnan hejdade en portföljgubbe och gestikulerade ryckigt. Han ignorerade henne. Nu var de tvungna att passera tanten. Hon hade tunt, gråblont rakt hår, vinröd täckjacka, lågprisjeans och svarta stövlar ovanpå jeansen. Ansiktet var pussigt med röda blemmor runt näsan och på kinderna. Huden i ansiktet hade rasat ner och låg under hakan som en skinn-polo.

Då vände sig kvinnan mot dem. Hennes ögon fångade upp Sophies, höll dem kvar. Sophie stirrade in i två helvetestunnlar. Då for fasan upp som en svart ande och kastade sig mot henne. Hon skulle kunna bli sån! Sophie vände sig mot sin vite riddare, men han var en utslagen lösdrivare. Hon började springa, som skjuten ur en katapult. Hon såg sig inte om. Förbi Björngårdsskolan, in på S:t Paulsgatan, snett över

torgets gräsmatta och in i porten, upp med hissen och äntligen genom den pinglande dörren till sitt hem.

Hon kolliderade nästan med Alex i hallen. Han höll på att knyta skorna på Putte och Lilli.

– Vad i helvete har du gjort? tutade Alex. Va! Är du helt jävla utspejsad? Och fy fan vad du stinker ...

Sophie stod och hängde med huvudet men inte långvarigt, för Alex släpade henne i örat till duschrummet, rev av henne kläderna så den dyra Pernilla Forsman-klänningen gick i trasor och knuffade ner Sophie på golvet i duschkabinen.

– Du har ju bitmärken på hela nacken, du är banne mig helt mentalsjuk, din jävla slyna!

Alex kranade på med iskallt vatten och Sophie skrek till av kallchocken. När hon låg där som en dyblöt katt och skälvde stängde han av och slet ner hennes trosor. De var jordiga.

– DIN JÄVLA HORA! gastade han och stack in ett finger som han sen förde upp mot sin näsa. Har du spermier i fittan, va! Han gav henne en hård spark med ökenkängan och klampade sen hastigt iväg med de stimmande tvillingarna. Pinglorna klirrade skräckslaget mot dörren.

Sophie kravlade sig ut ur duschkabinen som en ilanddriven sjöjungfru. Hon tittade förskrämt på sina trosor som låg slängda bredvid tvättkorgen. Kunde det vara så att ...? Det spratt till i henne. Nej, så var det inte men vad mindes hon egentligen? Vad var hjärnspöken och vad var kalla fakta? Hon svepte ett badlakan om sig och gick mot köket. Klockan var tio. Solen stod högt och polerade taken. Ljuset var skimrande och dallrande gult. Vad hade hon gjort?

Alex hade rätt.

Hon var mentalsjuk.

Det var bara så enkelt. Nu visste hon vad allt berodde på. Hon höll på att förlora förståndet.

När hon somnat kom mardrömmen. Alex och Sophie på en båt. Runtom en festande folkhop. Det var Alex födelsedag, men Sophie hade inte orkat uppvakta honom på morgonen. Eller också hade hon inte hunnit. Det var känslan hon jämt hade. Att inte orka och sen inte hinna. Hon fick syn på sig själv i en spegel. Hon var röd runt ögonen och upptäckte att hon gick med bar underkropp. Alex reagerade inte. Sophie gick vidare in i en liten hytt för att gömma sig. Där låg fullt med tidningar på golvet. Hon märkte att det började blöda mellan hennes ben och försökte stoppa blodflödet med tidningspapper. Men det gick inte att hejda, det bubblade ut blod och plötsligt vräkte sig en röd fors fram ur hennes underliv. Det svallade upp mot ansiktet. Sophie kunde inte få fram ett ljud alltmedan blodet fortsatte att välla ur hennes inre. Men Alex var inte där. Hon skulle dö och Alex skulle hitta henne tappad på sitt blod. Tömd på livet.

Nästa dag var en torsdag. Sophie hade sovit som en gris i nästan ett dygn. Hon hade råångest. Verkligheten började få skönjbara konturer igen. Strama, anklagande konturer. Alex satt vid hennes sängkant med en kopp kaffe. Och en Treo. Treo comp så klart. Var det normalt egentligen att surfa på Treo för jämnan? Ingen fara, sa Alex. Men att få eld i baken och ränna ut på svartklubb och flimra ut i kosmos när man var en trettiofemårig fyrabarnsmorsa, det var väl inte nor-

malt? Du överdriver, sa Alex. Att inte orka ta sig ur bingen, då? Var det normalt? Eller att känna hur man bara sjönk genom kvicksand?

Alex sa att det var normalt. Att allt var normalt. Att livet var så här. Att Sophie hade en fyrtioårskris, eller trettioårskris, eller varför inte att hon var deprimerad av Kurt Cobains självmord, eller kort och gott att hon var lite knäpp och att det var det hela. Annars var allt i sin ordning. Normalt. Ja, det kanske var så. Han sa ju det. Äsch! sa han. Han hade svar på allting.

Och nu satt han vid hennes sängkant med kaffet och Treon och sa att han skulle åka till jobbet och att hon kunde komma in senare. Att han hade tre viktiga möten. Och hade de det egentligen inte så bra som två människor kunde ha det? Bara att de hade en svacka just nu, att det var så för alla ibland.

När Alex gått med ungarna steg Sophie upp för att stänga av Tom Petty som skvalade ut ur högtalarna på ministereon i fönsterkarmen. Det blev tyst och Sophie stod och tittade ut över hustaken utan att egentligen se annat än ett grått töcken. Hon gick fram till spegeln. Nacken värkte av fyra röda bitmärken. En svart skräcködlas satte klorna runt hennes strupe. Kunde man få aids av bett?

Ljuset från sidan simmade genom linjerna under hennes vänstra öga. En ny och djupare rynka hade grävt sig fram. När kom den? Det måste ha varit i går. Hon var inte ung längre. Tur att hon hade en man att dela ålderdomen med. Ingen annan skulle vilja ha henne. Knäpp och gammal och ful.

Skulle hon sätta på MTV? Eller kanske radion? Läs en bok? Ett magasin? Ringa nån, fast vem? Just

då ringde telefonen. Det var Kerstin från dagis. Tryckvågen var där, for upp genom halsen för att studsa mot pannans insida. Hade det hänt nåt? Nej, hon skulle ju vara på föräldrasamtal klockan nio, hade hon glömt det? Jävlar, tänkte Sophie och förklarade att hon var sjuk och att hon varit så dålig och febrig att hon glömt bort vilket datum det var. Kerstin bokade in en ny tid och Sophie tog fram sin tomma agenda. När hon antecknade tiden såg hon att filofaxen inte var helt tom, där var ett lunchmöte. I dag. Med den där efterhågsne Albin Book. Skulle hon spola det? Nej, det var taskigt. Det var nog till och med osmart.

Hon såg Albin på långt håll. Han satt längst in på Mårten Trotzig och vinkade mot henne. Han verkade äldre nu än när hon sett honom i London. Han tog henne i hand och lät de stora, lite sorgsna bruna ögonen vila i hennes, aningen längre än vad som var brukligt. Sophie blev förlägen men också smickrad. Började genast ett skamlöst dealande med sig själv om hur det skulle gå ifall ... Men nej, han kände henne inte. Hade han lärt känna henne hade han sprungit så fort benen bar, det var inte lönt. De beställde in. Sophie tog rimmad lax med dillstuvad potatis, han tog lammkotletter. Men Sophie hade ingen aptit.

Så började han dra sitt ärende. Han hjälpte Voxx-TV med att strukturera upp programtablåer och även dra upp riktlinjer för nya programsatsningar och han hade hört att Sophie var en duktig tjej. ”Duktig tjej.” Han skulle bara veta hur usel hon var, tänkte Sophie. Men han fortsatte i lycklig ovisshet. Det var nämligen

så, redogjorde han, att de ville köra med en sjsyst könsfördelning och headhuntade därför brajta damer och det var ingen lätt uppgift.

Sophie blev livrädd. Hon skulle aldrig klara att göra nåt på egen hand utan Alex. ”Brajta damer.” Hon var ju bara en bluff och det skulle alla snabbt förstå. Dessutom skulle ingen stå ut med hennes labila nerver. Men hon spelade angelägen – eller var hon angelägen?

... Möta ledningsgruppen i slutet av maj ... Skiss på program för tjejer ... Ett test ... Sophie hade svårt att behålla koncentrationen när Albin pratade, men hon kände en liten energimängd bubbla upp som en smula Treo i ett glas vatten. Hon blev nästan glad, fast snart växte rädslan ikapp med glädjen och dränkte den och hon skruvade på sig, ville avsluta mötet och sa att hon skulle utföra skissen. Sen kunde hon ju skylla på nåt.

– Men se på fan! Är det hippa hörnan? Den bullrande rösten tillhörde Josef Beck som hävde sig över bordet för att ge Sophie en kram. Sen hälsade han stormigt och familjärt på Albin. Det var uppenbart att Josef redan hade minglat med Stockholms nya trendimport.

– Ska du till Fanzino? frågade han Sophie.

– Ja, svarade hon.

– Det ska jag med, vi kan ha sällskap, föreslog Josef glatt varpå de reste sig alla tre.

Utanför gav Albin Sophie en lätt klapp på kinden. The only way is up, sa han och gav henne en snabb ögonblinkning innan han vek upp mot Storkyrkan.

Om han ändå vore bög, tänkte Sophie. En stor trygg härlig bög.

– Säg inte att du har häng på den där häradsbetäckaren, brötade Josef.

– Vem? sa Sophie virrigt och såg sig omkring.

– Albin Book, så klart!

– Så han är inte homo? undrade Sophie hoppfullt.

– Ho ho ho, garvade Josef. Ge dig nu. Vad träffar du honom för, din lilla räv?

– Bara business, sa Sophie och stramade till tonen. Är du sotis?

– Nej, men Alex kanske blir.

– Lägg av! Sophie tog på sina solglasögon.

– Nu ser du farlig ut, garvade Josef och la armen om henne.

Det började redan i trappuppgången. Hon hann inte mer än att ta ett steg in i receptionen förrän maran red henne. Surren från datorerna, drillet från telefonerna, Soundgarden från högtalarna och åsnegnägget från Alex rum, alltihop blev till ett krälände eldsprutande odjur som väsende räckte ut sin kluvna tunga åt henne. Det var rena röda Babylon. Och hon backade rakt ut genom dörren. Hon ville krypa ner i sin säng. Fort som fan.

Vid Medborgarplatsen gick hon av. Det var ute-serveringsväder och torget badade i solgass. När hon gick nerför trapporna till Bofills båge klapprade demonerna efter henne. Hon försökte avgöra vilket prång det var hon stått och hånglat i med den där blonde finnen, men minnesfragmenten gled ihop.

Så snart hon åter låg mellan lakanen började det krypa nedanför naveln. Gud, hon var sprängkåt! Så där sömngångaraktigt och lurvigt kåt som hon kunde minnas att hon varit i sin gryende pubertet, innan hon

ens påbörjat knulleriet. Hon vätte fingret och särade brett på låren. Började gnida. Hon ville ha nån och bilder flöt fram, hakade i varandra, passerade. Där kom Alex. Men det var fel! Hon avbröt det hela.

Hon längtade efter en annan man. Nån som inte fanns.

Längtade Alex på samma sätt? Efter en kvinna som inte fanns?

Alla bara svek honom. Nu var kanterna riktigt taggiga. Lisbet hade kommit in på Alex rum just som han tagit en dust med tryckeriets juridiska ombud. Det skulle få bli ackordsförhandlingar. Och så hade Lisbet stått där framför honom. Hon hade stängt dörren. Jag måste få prata med dig, Alex, hade hon sagt. Prata, prata, prata. Han hade dragit en djup suck och så började hon. Hon hade fått ett magproblem, läkarna sa att det kunde bli kroniskt, de rådde henne att varva ner. Det tog en stund innan Alex fattade vad hon försökte säga. Då begravde han sitt ansikte i händerna. Hur ska vi klara oss utan dig? hade han frågat. Hur ska det gå här? Men hon lät sig inte bevekas, måste sätta sin hälsa i första rummet. Då hade han försökt med den andra metoden: att skrämmas. Du har aldrig varit en bra stylist, det är inte din starka sida, Lisbet. Marknaden är tuff därute, hur ska du klara dig? Men loppet var kört. Hon stannade säsongen ut, meddelade hon. Hennes ansikte var rödflammigt av nervositet och de små bruna ögonen undvek konsekvent hans. Jävla subba!

Alex hade ringt Sophie men hon svarade bitskt att det var väl skönt att äntligen bli av med Lisbet, han hade ju bara klagat på henne ända sen dag noll. Själv

låg Sophie med täcket till hakan och vägrade gå upp. Paniken kilade längs ryggraden. Josef hade berättat att Sophie lunchat med den där Book som rände runt överallt och snodde folk åt Stålström, den jävla torsken. Skulle Sophie, hans parhäst, också spilla över nu? Hon hade berättat om mötet när han fört det på tal och han hade hållit god min i elakt spel, ja vaffan – det kanske rentav var bra om hon började resa på sig igen, men ändå. Hur skulle han klara sig? Råttorna lämnade det sjunkande skeppet i stället för att hämta var sitt öskar. Vilka kryp!

Då kom Nisse in och stängde om sig. Hans ögon var gula och hatiska. Tobaksångorna pös runt hans flottiga bakåtkammade hårman. Han luktade svett, den där blommiga skjortan hade han nog haft i två veckor nu. Det var som om han med flit släppte ut avgaser. Anla stridseld. Hans spørsmål var givet, tänkte Alex. Han ville bergis ha påökt. Utnyttjade så klart övertaget nu när Lisbet sagt upp sig. Insåg sin chans, den fege fascisten. Men enligt lagen om alltings jävlighet kom chockbeskedet: också han sa upp sig.

Alex satt och tittade honom kallt rakt in i hans aggressiva trotsiga ögon. Med Nisse var det inte lönt att förhandla. Och som om inte jävligheterna räckte och blev över, så berättade han triumferande att han blivit värvad av – Stålströms Intertainment. Alex frös till is. Det enda han sa till Nisse var att i det där gänget går det inte att surfa på deadlines. Nisse log mot honom. Hånfullt, överlägset. Jag får tjugosjutusen i månadslön, sa han och gick ut.

Varför skulle Alex ringa Sophie? Hon högg ju bara mot honom. Varför skulle han leva? Men varför skulle

han ge nån glädjen i att se honom kasta in handduken! Han hade alltid fått klara sig själv. Men nu ville han ringa sin mamma.

När Alex hade talat med sin morsa, tyckte han att hon pratat mest om Sophie. Frågat vad Sophie gjorde, om hon hjälpte honom. Det var så med kvinnor. De begrep direkt hur saker och ting låg till i den privata sfären. Men Alex ville inte snacka skit om sin livskamrat. För hon var ju ändå det. Eller? Han var förlamad, kunde inte tänka. Nu hade klockan blivit fyra, det var lika bra att packa ihop.

– Jo, jävlar. Han skulle ta sig en sväng inom Järnet.

Alex satt och tittade ut över Järntorget och svepte i sig en sexa Jäger och en stor stark. Ensam. Tänk att han aldrig fick vara ifred nån gång. Det var det han behövde. Så fylldes han av innerlig ömhet för Sophie. För barnen. Hans familj – vad hade han varit utan dem? Känslan smekte hans kinder som ett lätt juniregn. Sophie hade problem med nerverna. Han ville hjälpa henne. Han beställde in en ny omgång. Vad kunde han göra för Sophie? Hon var så missnöjd, så låst. Men vad ville hon egentligen? Hennes skalle trillade ur led för minsta bagatell. Sen den där natten då hon svirat på svartklubb och raglat hem på morgonen hade hon mest legat i sängen och sett ut som Putte gjort på Skagensemestern då han sett Havsnäcken. Paralyserad av nåt bara hon kunde se. Borde inte Sophie söka hos en psykolog? Thanks, but no thanks, tänkte han sen. Sitta där och jämra sig över sitt mansmonster. Det var ju så de gjorde, kvinnorna. Och skrynklaen skulle smörja hennes irrande tankegångar och till slut skulle Alex stå där som den borne synda-

bocken. Han var ju redan syndabock för all världens lidande. Själva helvetet hade tydligen han och ingen annan instiftat. Nu morrade turbon igen. Bränslet var hat. Hat och hämnd. Han plockade upp sin nalle och ringde Sophie. Hon lät tvär som vanligt. Inga ömma fraser, inga kärleksförklaringar. Det hade blivit nåt maktspel: om han inte ringde och meddelade att han kom hem, så gick hon inte och hämtade småglinen på dagis. Det var ett sätt att kontrollera Alex. Så att han var tvungen att komma hem. Hem till fängelset. Nu hade han ringt, och nu skulle Sophie masa sig iväg och hämta ungar och handla.

Alex satte sig i bilen och gjorde ett kort överslag med sig själv. Skulle han köra när han druckit? Typiskt Sverige att sänka den tillåtna promillegränsen. Han var ju inte ett dugg berusad. Han hade full koll, så han vred om nyckeln och tryckte ner kopp-lingen. Gasade hårt och rullade iväg mot Kornhamns-torg, till vänster längs vattnet och så upp mot Slussen. Men shit! En snutbil! Två snutbilar! Han passerade med yttersta skärpa. Lugnt och fint, lugnt och fint. Tittade i backspeglarna, en taxi efter, ingen bäng i sikte. Körde snyggt längs Hornsgatan och parkerade utanför porten. Puh. Ha! Han lurade de jävlarna.

Dörrens klirrande bjällror avgav sin tveeggade hälsning och Alex kände oron suga tag i magen. Vilket humör var Sophie på, tro? Där kom hon. Kramade honom. Ville ha en kyss. Säkert för att kolla om han luktade sprit, och mycket riktigt.

– Du har druckit! sa hon och tog ett steg bakåt. Du har ju lovat ...

– Jag hade så jävla ont i magen, jag svär, jag tog

bara en trea Gammeldansk, jag var tvungen, annars skulle min mage kollapsa.

– Skitsnack! snäste Sophie. Du kunde ha tagit en Novalucol.

Barnen kom rusande.

– Bråka inte nu, bad Alex. Kan vi inte ha det lugnt?

Han lyfte upp Lilli och Putte på varsin arm och gosade med de små gluttarna. Sophie marscherade in i köket. En doftande gryta stod på spisen.

– Mmmm, vad gott det luktar, fjäskade Alex. Vad är det för nåt?

– Sjömansbiff, muttrade Sophie.

En halv porter stod på köksbänken och Alex tog den utan att riktigt tänka sig för.

– Ge fan i den! hackade Sophie.

– Men det är ju bara folköl, försökte Alex. Han suckade och plutade med läpparna.

– Men än sen! sa Sophie grälsjukt. Du skulle ju vara vit.

– Det är väl själva fan! sa Alex. Jag jobbar och ligger i som en iller. Och du bara grälar så fort jag kommer hem. Peå sticker ut flera kvällar i veckan och drar några bärs, alla män gör det. Nån måtta får det väl vara. Du förbjuder ju allting, din förbannade morrhoppa.

Hon var helt makalös, tänkte Alex och kände plötsligt att det inte bara var han som hade ansvar för husfriden. Han ville plåga henne där hon stod med sitt ilskena ansikte. De svarta ögonen, den förvridna munnen. Så ful hon var! Monsterkvinna. Han tog ett par steg fram mot henne och hon satte genast med en överdriven gest upp armarna för ansiktet. För att mar-

tyra sig. Som om han tänkte slå henne. Satmaran. Nu fick han lust att slå henne, när hon gjorde så där. Hon stod pressad mot väggen och fradgan frodades vit i hennes mungipor. Han stod tätt inpå henne och hon höjde sin arm för att klösa honom, men han tog tag i hennes händer och tryckte till så hårt han kunde. Ungarna började fladdra nervöst runt köksbordet.

– TYYYYYST! vrålade Alex. Så stötte han sin panna mot Sophies och höll henne tryckt mot väggen.

– När fan fick jag resa bort en vecka, va! När fan fick jag åka skidor i Alperna? När fick jag vindsurfa? När fick jag kaffe på sängen? När fick jag vara ifred? IIIIIIFREEEEED!!! Va!

– Fy fan vad du stinker, ditt jävla fyllo! tjöt Sophie och började lipa, men inte ledset utan argt. Du skiter i din familj! fortsatte hon. Du skiter i alla utom dig själv. Släpp mig!

Alex skallade henne lätt och släppte taget om henne med ett ryck. Sophie gick genom vardagsrummet och tågade uppför trappan. Jaha. Nu skulle hon gå och lägga sig och smälla igen dörren. PANG! Där var den, ja. Hon betedde sig precis som en tonåring. Han grepade portern och satte sig i soffan med kvällstidningarna. Men den stunden varade inte länge. Ungarna väsnades och skrek och frågade vresigt en gång i minuten när maten var klar.

– Fråga er mamma! röt Alex.

Han fick syn på den konstant frustrerade Jaki som gick på mattan framför soffbordet i små spattiga lovar och stampade till med foten vid vart tredje steg. Hans ansikte var hopsnörpt och han utstötte små konstiga spruckna läten. Händerna var krampaktigt böjda.

Som klor. Alex stod inte ut med den ungen. Nu fick det vara nog. Han studsade upp ur soffan för att ge Jaki en hård lavett, men det dumma ynglet vände på huvudet så handen träffade örat. Jaki bröt ut i ett skallrande vrål och så var det dags för honom att stampa mot sitt rum och PANG! där slog även hans dörr igen. Vilken familj!

Vad hände egentligen på spisen? Lata horfitta! Alex gick uppför trapporna och in i sovrummet. Sophie låg i en underlig ställning med ena armen lealöst hängande nerför sängsidan. Huvudet halvvägs utanför kanten. Ögonen halvslutna. Hon svarade inte när han tilltalade henne. Han la handen under hennes näsa. Andades hon inte? Han tryckte hela handflatan mot hennes ansikte så luftvägarna täpptes till. Då började hon vrida sig loss. Men ögonen var fortfarande så där vidrigt halvslutna. Hysterika!

– Sophie? upprepade Alex med svårbemästrat lugn.

Hon rörde sig inte, låg bara där med halvöppen mun och halvslutna ögon.

– Snälla Sophie, sa Alex med desperationen i antågande. Hans röst blev egendomligt komprimerad. Han kände sig vanmäktig inför kvinnan som låg apatisk och livlös framför honom och ett hårt klot rullade oroligt i magen på honom. Vad hade han gjort för att hon skulle ligga så här? Vad hade han gjort?

– Sophie, snälla, svara mig! vädjade han gällt men hest.

Hon rörde inte en fena. Det började lukta misstänkt nerifrån köket. Paniken försökte äta upp hans inälvor och han kunde inte styra sig, visste inte vad han skulle ta sig till när hon bara låg sådär. Han var så

rädd att han darrade. I nästa ögonblick slog han. Han slog henne med öppen hand rätt över kinden. Den rodnade. Men hon rörde sig ändå inte. En fritt flytande, fluorescerande avsky la sig som ett gasmoln runt honom. Han visste inte vem han avskydde mest – sig själv eller henne, han visste bara att det här var outhärdligt, han var på bristningsgränsen och hans händer slog och slog mot hennes hemska ansikte. Och hon rörde sig inte. Hon var alldeles kall!

– Stig upp! tjöt han och tog tag i ett stycke hår som nu var tillräckligt utväxt för att få grepp om. Han släpade henne ur sängen så hennes livlösa kropp föll ner på golvet med en hård duns. Så mager och äcklig hon var! Han försökte lyfta upp henne genom att hålla henne under armarna men de bara gled undan och när han släppte tjongade hennes huvud i golvet. Herregud, vad händer? tänkte Alex febrigt. Han ruskade hennes huvud så han trodde halsen skulle gå ur led på henne. Hon var ond. Ond, ond, ond! Hur kunde hon göra honom detta? Då såg han tårar rulla ner längs hennes kinder. Men inte ett ljud, inte en min. Hon bara grät uttryckslöst. GUD! Vad skulle han göra? Han höll på att förlora fattningen. Där låg hon på golvet som en geléhög. Tyckte synd om sig själv. Han slog henne över näsan. Den började blöda. Hjälp! Det fanns ingen återvändo mer och han tog hennes ena arm och vred den bakåt tills det knakade. Detta var inte sant, hur kunde hon jävlas så med honom? Vad hade han gjort? Han måttade en spark mot hennes ena höft, sen en till mot det beniga låret och då äntligen rörde hon sig. Hon kröp ihop i fosterställning.

Nej, han stod inte ut mer, han klarade inte detta. Hon var galen. Han gick nerför trapporna. In i köket, öppnade skåpet där skoputslådan stod, Sophie putsade aldrig några skor, den lata subban, och så fiskade han upp whiskyn. Tog ett par rejäla halsningar och la tillbaks pavan. Djungeltrumman hade redan gått och ungarna strömmade till.

– Ska vi äta nu? frågade Niki surt.

– Var är mamma? frågade Lilli.

– Er mamma skiter i att laga mat, hon ligger hellre i sängen, fräste Alex och drog den vidbrända grytan av spisen.

– Duka! befallde han Niki och Jaki och de lydde utan protester för en gångs skull.

Alex öppnade kylan för att se om där fanns nåt att dricka och upptäckte ytterligare en porter som han bräckte korken av med en vild gest. Han gick efter sitt pintglas och hällde upp. Det skummade inte ordentligt. Sophie hade diskat glaset med diskmedel fast han uppmanat henne att inte göra det. Typiskt. Säkert på rent djävulskap. De åt under tystnad. Det smakade kärvt och beskt. Alex rapade och bad de stora barnen att duka undan. Men han såg inte till att ordern åtföljdes, så när han satte sig i soffan för att bläddra igenom kvällstidningarna pep grabbarna in på sina rum. De små knallade upp till tv:n.

Han passade på att gå till sin whiskygömma men tänkte sen att vadå, varför skulle han skåpsupa? Han hällde upp i ett brett glas med tjock botten och la is i.

Nördarna härjade på nöjessidorna, de okommerciella oduglingarna. Vad nu! Den lilla fjolliga slemödlan Linus Linson hade fått lov att intervjua sig själv

i Extrabladet. Nä, nu gick skam på torra land. Han hade dessutom fått göra sin personliga tio-i-topp-lista. Och högst upp på den hade han satt sin egen dumma tidning! Fick man göra så!? Alex skulle faktiskt ta och ringa nöjeschefen och upplysa honom om ett och annat. Intervjua sig själv. Va! Vem brydde sig förresten om vad en liten insekt till musiksribent som fått en nördtidning i present av farbror Stålström tyckte? Utgår! Men att få göra distanslös och ohöjd reklam för sin produkt på detta sätt – var det helt enkelt fråga om en satanisk konspiration? Han ville springa upp till Sophie och berätta. Fan! Sophie hade ju klappat ihop. Och de falska kräken till anställda hade sagt upp sig. Han snurrade några hårslingor uppe på huvudet och glodde tomt rätt fram på ”Musikanterna”. Det var allt han hade kvar efter sin fähund till farsa och det hade han fått köpa själv. Vart han än vände sig stod en grinande varg och flåsade mot honom med snålvattnet rinnande.

Han längtade tillbaks till det stora ståtliga tegelhuset på Österlen, att få sätta sig en vårmorgon med tidningen han just hämtat ur brevlådan. Det dagglänsande gräset, stillheten, det österlenska ljuset, kastanjerna med sina vita pyramider, Sophie och barnen som sov, den rykande kaffekoppen, de flitiga bönderna som puttrade förbi med sina traktorer, den gamle slitne enstöringen som pulsade över sina betesmarker ... Vad fanns kvar?

Alex drog en djup suck och reste sig. Gick uppför trappan med tunga steg och satte sig framför tv:n. Putte sov i soffan. Han bar in sonen till hans säng. Lilli hade lagt sig redan och sussade sött. Alex stop-

pade in ”Patton: pansargeneralen” i videon. ”Ingen jävel har nånsin vunnit ett krig genom att dö för sitt land. Han har vunnit det genom att få nån annan stackars dum jävel att dö för SITT land”, förkunnade Patton. Han borde ha fortsatt, tänkte Alex. Han borde ha tagit kommunistjävlarna också. Sabla dårar som motarbetade Patton. Precis så var det för Alex.

Plötsligt åkte sovrumsdörren upp och flög i väggen. Sophie stod i öppningen och såg ut som en vansinnig vampyrett. Hon hade blod under näsan och sminket runt ögonen hade bildat mörka ränder längs kinderna. Det var en skrämmande syn och Alex gjorde varenda muskel i kroppen alert. Vad skulle hon ta sig till? Närmare mentalsjukdom än så kunde man nog inte komma. Hon hoppade framåt och slet av sin dyra Ghostskjorta så knapparna sprätte som ur en kul-spruta. Så stod hon i sin röda push up-behå och sina vita jeans med bröstkorgen hävande sig upp och ner så revbenen stack ut som på en Belsenfånge vid varje rosslande inandning. Alex registrerade varenda ögonblinkning hos henne, pupillernas förändring, ryckningarna i näsvingarna. Så öppnade sig munnen på spöket och hon föll ner på knä, vrålande, och sen började hon klösa sig vilt över bröstet. Långa rosa revor syntes efter hennes vassa mörkröda naglar och revorna blev spräckliga av blod.

– Lagg av! var det enda Alex kunde få ur sig.

Då kastade hon sig fram mot tv:n och knuffade den i golvet med ett brak. Både ljud och bild dog. Sen tog hon ut familjens fotoalbum ur en av de låga hyllorna och slängde det med all kraft mot Alex. Han duckade så det i stället rammade en prydnadskaraff av glas på

fönsterbrädet. Karaffens långsmala hals bröts av när den föll och bilder från albumet singlar ner bredvid Alex som satt förstenad och undrade vad som skulle bli denna psykotiska hondjävuls nästa drag.

– Jag står inte ut! råmade hon och gick åter ner på knä. Jag vill skiljas! Skiljas! SKIIILLJAAAAS! Hon flög upp och öppnade klädsåpet. Tog fram en stor väska. Nu var hon med ens kall och effektiv. Packa! befalld hon.

– Snälla Sophie, försökte Alex. Han blev skitnödig. Hon verkade mena allvar.

– Packa! upprepade hon. Packa och ge dig av.

– Menar du verkligen vad du säger nu? frågade Alex medan hjärtat tuggade hårt i honom.

– Packa och dra, sa Sophie med frostig röst.

– Du ångrar dig inte sen, vädjade Alex.

– Snabba dig, manade hon.

Det tog tio minuter så hade han som bedövad packat ner kläder lite hipp som happ. Han gick nerför trappan och in i köket där han stoppade ner whiskyflaskan. Dröjde lite vid dörren. Sophie ångade ner som ett jehu och började dra i väskan. Nej, tänkte Alex, nu skulle han bort från galenskapen. Då kände han en skarp smärta på ena kinden och direkt därpå hade hon klöst honom även på den andra så två av hennes långa häxnaglar bröts av. Han slet sig loss och brakade nerför trapporna.

– Dra åt HELVETE! tjöt hon mellan räckena så det skallrade i trapphuset. Hon var inte klok nånstans.

På Cafét kom en kvinna i fyrtioårsåldern fram till Alex. Han hade stått och lutat ansiktet i händerna.

Han hade åkt till kontoret men där kunde han ju inte sitta så han hade ställt ifrån sig väskan och sen gått ut.

– Hur är det med dig? frågade hon. Hon såg bra ut, hade mörkt rakt hår i page och en enkel, stickad klänning. Men vad har hänt med ditt ansikte? frågade hon förskräckt när hon granskade Alex närmare.

– Det är min fru, sa Alex.

– Varför har hon gjort så?

– Jag vet inte vad hon vill, sa Alex och ruskade på huvudet fram och tillbaka. Jag vet inte vad hon vill.

– Vad säger hon att hon vill, då?

– Jag vet inte, hon säger inte vad hon vill, gnydde Alex.

– Men då är det väl hon som inte vet vad hon vill, sa kvinnan. Och det måste hon i så fall ta reda på själv.

Äntligen en klok kvinna, tänkte Alex. Men hon skulle gå för de stängde och hon hade redan sällskap, men hon stack åt honom en lapp med sitt nummer. Du behöver nån att prata med, sa hon.

Han var kanske inte så värdelös som Sophie sa jämt. Alex tömde sitt whiskyglas, betalade med kortet och gick vidare till Rogers, men där var megakö så han drog till Sloppy's. Dubbla whisky i upptempo, han sket i allt nu.

Solen skenade in och på den svarta döds kalleryttare. Invasionen högg i honom, skar hans mage och tarmar i slamsor: urvrålen från massgravar, de dödsdömdas klättrande på väggarna, sirener som tjöt, spädbarn som skrek och det där gröna hemska ansiktet som dök fram, ett ansikte av ormfjäll med röda ögon.

Ljuden och bilderna rusade mot honom. Och så kom siffrorna. Tre nio nio ... Alex var sjöblöt, han darrade, svettades och frös. Sprit. Måste ha sprit. Ner för trappan, in i Lisbets moderum, flaskor med rakvatten efter doftguiden, dricka rakvatten, fy fan, in på toan, måste skita, hjälp han sprängdes, måste torka, måste spy, spy och skita, aj aj aj, tvätta händer, ut ...

Lisbet stod framför Alex. Han låg på golvet med huvudet på en väska med kläder. Paltor krälade runt honom. Var var han?

– Vad gör du! sa Lisbet. Två Lisbet. Han såg två Lisbetar och blundade. Sen skar insikten honom i två delar.

– Sophie och jag ska skiljas, sa Alex ynkligt.

– Men det hjälper väl inte att supa för det, sa Lisbet.

– Vi ska skiljas ...

– Men Alex! Är det inte bättre att ni går i familjeterapi än att du håller på så hära. Snart kommer de andra, seså – gå upp nu. Och snygga till dig! Vad har du druckit? Det stinker ju rakvatten. Och ditt ansikte – du ser förjävlig ut rentutsagt. Är det Sophie som klöst dig så där? Nu får du rappa på, serru. De andra får inte se dig så hära.

Alex satte sig upp och började rota fram rena kläder. Lisbet kom tillbaks med en kopp kaffe. Nu var hon bara en. Men Alex huvud kändes fortfarande som om nån slagit en klyvyxa genom det.

– Vad har du gjort inne på toan! Den är ju helt nersölad! Gå in och gör i ordning efter dig. Du kan inte hålla på så här, Alex. Det håller inte. Spriten löser inga problem.

– Nej, jag vet, gnydde Alex. Sophie vet inte vad hon vill ...

– Men ni måste ju prata ut om det här! sa Lisbet stressat.

– Och så ska du sluta också, kved Alex.

– Men det är ju för att jag måste vara rädd om min hälsa, sa Lisbet och la huvudet på sned. Hon hade en munter koloni nya fräknar över näsan. Fast ögonen var stickiga. Det borde du också göra, fortsatte hon och började spola vatten i handfatet. Alex stod på ostadiga ben utanför toan och spillde kaffe på golvet när han försökte föra koppen till munnen. Händerna darrade som hos en åldring.

– Vadå? knarrade Alex.

– Tänka på din hälsa, vetja! Så här kan du ju inte hålla på. Det begriper du väl.

– Jag är en jävla loser, gnölade Alex. En fuck up.

– Nä nu får du ta och skärpa till dig, sa Lisbet. Det där du har gjort på toaholken får du ta själv. Jag måste gå och ringa jeansföretagen.

Så konstigt hon alltid uttalade ordet jeans, tänkte Alex grumligt. ”Jinns.” Aj, vad skallen värkte. Han torkade skamset undan på toan. Var nära att kasta upp. Efteråt damp han utmattad ner i sin kontorsstol och satt med pannan lutad mot händerna en stund. I huvudet var det ett ekande sorl som på en centralstation i rusningstid. Han ryckte åt sig telefonluren. La ner den. Tog den igen. Suckade.

Sophie svarade vasst.

– Är du nöjd nu? raspade Alex. När du knäckt mig.

– Det är rätt åt dig, ditt as, sa Sophie iskallt.

– Mitt ansikte är helt lemlästat, sa Alex. Och jag ...

– Och hur i helvete tror du jag ser ut då, högg Sophie av. Sen la hon bara på.

Det här var illa, kände Alex. Ett sammanbrott. Han satte på Neil Young. ”Why do I keep cracking up?” Han vred upp högre, det tycktes faktiskt hjälpa. Och så kaffe.

Flickorna kom med posten. Gänget droppade in. Än så länge jobbade de åt honom. Han skulle visa Sophie. Ta över skiten. Så kunde hon ligga där i sitt högmod. Väskan med kläderna låg och skyltade. Alla såg, alla begrep. Det var slut.

De var tvungna att få iväg ett paket till Arlanda. Det kunde Alex mer än gärna ta. Han beställde en taxi. Då ringde Sophie.

– Jag måste till doktorn, sa hon. Du får ta Lilli och Putte. Jag har ringt dagis och sagt att de är sjuka. Klockan tre har jag en tid, så jag kommer två.

– Jaså, sa Alex och fnös. Och la på.

Taxichaffisen som var jugge eller nåt likvärdigt frågade vad han gjort på kinderna. Alex sa som det var, att det var hans fru. Hon måste vara knäpp i skallen, tyckte juggen och kisade mot hans klösmärken medan han höll fingret ovanför sitt buskiga ögonbryn.

Alex lämnade in paketet på Jet Pak och lät sen taxin köra honom vidare mot utrikesterminalen. Han satte sig i baren och beställde in en dubbel whisky och en Tuborg. Drack snabbt och beställde ytterligare en Tuborg som han gömde innanför kavajen medan han reste sig och gick. Han visste inte vad han kände. Han var tom. Då och då snärtade volter till inom honom som en instängd orm. Ibland en rödglödgd puff mot bilden av Sophie, ibland en blå gaslåga som flämtade till i brös-

tet. Rött – blått. Flygplanen utanför lyfte och landade. Lyfte – landade. Rött – blått. Han ställde sig alldeles vid fönstret och tittade. Varje gång ett plan landade välldede vemodet in och snart grät han. En tår, två tårar pressades fram. Ett gäng businessmän stolpade förbi och pratade på sitt ryckiga, onaturliga och völdresserade sätt. Han var inte en av dem. Han var inte heller en av de två förälskade tjuugoåringar med ryggsäckar i afrikanska tyger och vildvuxet hår som drog förbi med sin slängiga gångstil. Han var inte en av några på det här satans arma klotet. En stor jumbo lyfte. Jävla fitta! flammade det upp. Hon hade sabbat hans liv. Alex tömde ölen, gick ut, grabbade en bulle och åkte in till stan.

I Gamla stans Systembutik köpte han en Maker's Mark. Bitrådet betraktade honom skeptiskt. Han satte sig på en bänk på Kornhamnstorg och började bälga i sig av whiskyn. Våren steg upp ur Slussen. På en annan bänk mittemot satt några A-lagare. Han kände att ... att han ville bli som de. Bli fri. Men när de kom pladdrande och vinglande mot honom reste han sig upp och gick genom Passagen och till vänster på Västerlånggatan. Fan, han fick aldrig unna sig nåt! Nu var det slut på det stränga självförnekandet, slut på Sophies pekpinnar. Han gick förbi ett litet skivbolagskontor med eldsjälur som bara gav ut udda hardcore. Backade bakåt ett par steg, slängde upp dörren och gick in. De tiggde jämt om att Fanzino skulle skriva om deras artister, men det gick sällan. De var för smala. Nu kom han här. The King. Fri man på stan. Rätt in i ett sammanträdesrum befolkat av långhåriga sluskar och en flintskallig äldre stresskula, han som ägde skiten.

– Tjena moss, dönickar! hojtade Alex. Jag ska skiljas! Han svängde med flaskan och tog en sup, räckte sen fram den. Ingen ville ha. Är det inget go i er? Vad är ni för några pussycats? sa han utmanande men de såg bara besvärade ut. Alex gick igen. De fick skylla sig själva.

Han svajade vidare längs Drottninggatan, parkerade en stund på Cityhallen där han drog en öl. När han kommit ut igen släntrade han vidare i den milda men friska luften. Knallade över plattan och hamnade på NK. Gick in på toan och tankade lite mer sprit. Åkte upp till herr. In på Polo Ralph Lauren. När köpte han en skjorta senast? Han valde en svart-och-vit-rutig. Nästan sjuttonhundra.

Nej, city var jobbigt. Han återvände till Gamla stan. Han älskade Gamla stans mörka gränder. Sånt där fattade inte Sophie. Att det var skönt att bara gå och skrota. Utan att prata-prata-prata.

Varför skulle han ha en kvinna som Sophie? Varför skulle han hålla till godo med henne? Det fanns en massa söta brudar som beundrade honom. Han sket väl i den där missunnsamma satkärringen. Hon var bara sträng och vrång och tvär. Trodde inte på honom, hånade honom. Talade om för honom hur ful och fet han var. Hon älskade honom inte längre.

En cykelaffär. Nu skulle han slå till på en cykel. Han hade inte köpt nån ny cykel åt sig själv, bara begagnade och de hade jämt blivit stulna. Nu skulle han ha en riktigt sjsst hoj. En svart 24-växlad. Och ett kraftigt lås. Sjutusen. Låset dealade han till sig gratis. Det gjorde honom nöjd. Han hade alltid haft sinne för affärer.

Alex ledde cykeln längs Västerlånggatan och stod och trasslade med låset en stund utanför Järnet. Gick in men blev bortmotad i dörren av den tyske kyparen som alltid hade varit så hygglig. Vad nu då? Var han inte klok?

– Är det problem? sa Alex och försökte spänna ögonen i honom. Ursäkta, men jag ska bara bidra till ditt uppehälle ...

– Du är inte välkommen här i dag, sa kyparen karskt.

Vem trodde han att han var? En sketen knodd stod och försökte bossa honom. Nu fick det vara nog.

– Din tyska dumma stjärtis! skrek Alex. Har du inte fått nåt i bajan i dag? Eller har du hemorrojder? Jag är ju för fan stammis!

– Inte nu längre, svarade kyparen och stängde dörren men Alex hann få in en fot emellan. Du – om du inte packar dig iväg, ringer vi efter polisen, varnade kyparen.

– Du har blivit påsatt av för många negrer! gormade Alex. Din själ är lika svart som ditt rövhål. Har du fått aids i hjärnan, din jävla faggot! Sug! Hör du det – sug kuk! Jag ska köpa hela Järnet, och dig med!

Ingen jävel skulle sätta sig på honom mer. Alex ställde sig med ändan mot Järnets dörr och tryckte fram en braskit.

Han vinglade nerför Järntorget och gick in på Zum Franziskaner, där stod inget tyskt bögsvin och domderade i dörren. Alex placerade sig vid fönstret och tog in en pytt, en sexa av deras berömda besk och en stor stark. Saltsjön stirrade stum in mot honom. Drunkningsdöden påstods vara den lindrigaste. Några

regnstänk började slå mot rutan. Lunchgästerna strömmade in. Somliga vände sig om efter honom när de passerat. De kände antagligen igen honom från TV Cityzen. Just det, där skulle han ju vara i kväll.

Nånstans klipptes filmen, ett kapitel revs ur boken. Alex stod i farstun till det hus där Bittan bodde. Bittan hade känt Alex sen han var barn. Nu brukade hon passa hans barn. Hon skulle i alla fall inte kasta ut honom.

Han stod där och snurrade i farstun men visste inte riktigt var han var. Han hade tappat nycklarna till kontoret. Vad hade han mer tappat? Han gick fram och tillbaka i trapphallen med händerna på huvudet. Vad hade han tappat?

Till slut stod han ändå på Bittans tröskel. Hon höll upp dörren.

– Men är det du, Alex. Hur mår du?

– Sophie älskar mig inte längre, sluddrade Alex med tunn röst. Och jag har tappat ... motorn. I havet.

16

Direkt när Alex stuckit var hon isande övertygad. Hon skulle ta ut skilsmässa. För att befästa sitt beslut satte hon sig vid köksbordet och skrev ner den malande inre dialogen i sin nästan tomma agenda:

– Sophie! Din man är en hänsynslös alkis som miss-handlar kvinnor. Varför vill du inte förstå det? Han kommer ju aldrig att ändra sig.

– Men jag vill inte tro att jag kunde välja så galet! Och att jag satsade så många år förgäves.

Men han älskar dig inte! Du är värd kärlek och respekt. Inte att bli tvingad på knä.

Hon skrev det för att hädanefter kunna påminna sig om hur det verkligen var. Annars suddades det ut. Hennes öra ven av en spräckt trumhinna. För vilken gång i ordningen hade han spräckt trumhinnan på henne? Hur kunde han överhuvudtaget vilja skada henne så? Och sen inte ens känna ånger? Det var det som var nästan värst. Att han bara skyllde ifrån sig. Han var psykopat. Psykopater saknade samvete. Sophie kände sig kall och beslutsam. Men när hon råkade få syn på Alex kläder i hallen – hans linnekavaj från Paul Smith, Marlboroblazern i manchester

och Ralph Lauren-duffeln i buffelskinn bröt ilskan fram som en svetslåga. Hon hämtade en sax. Gjorde sen en blind massaker på hans kläder. Hon gick upp för trappan med mersmak och saxen i högsta hugg. I byrån klippte hon av benen på två par 501:or och ärmarna på en Chevignonskjorta han fått i julklapp av henne. Där fick den jäveln. Skulle han nu förstå vad ont han gjort? Hon ville sova, men hjärtat pumpade i hetsiga ryck och hela hennes kropp molade av slagen och sparkarna. Vänsterarmen kunde hon knappt röra längre. Hon gick och tittade i badrumsskåpet. Där fanns en karta starka värktabletter som Alex morsa glömt en gång. Man blev lullig av dem. Hon tog sex stycken. Efter tjugo minuter försvann världen.

På morgonen hade hon vaknat av att Alex ringde. Hon hade varit omtöcknad men fortfarande säker på sitt beslut och hon var glad över att vara så kall att hon kunde avfärda honom rakt av. Må han brinna i helvetet, tänkte hon. Småbarnen satt på sitt rum och lekte. När de hörde att hon var vaken gick de in till henne.

– Varför ligger tv:n på golvet? frågade Lilli. Putte stod bredvid och såg missnöjd ut men sa inget.

– Ja, jävlar. Det där med tv:n hade hon faktiskt glömt. Så tog hon itu med förödelsen från gårdagen. Reste upp tv:n, slängde den trasiga karaffen. På golvet låg bilder från albumet. Hon hade kastat fotoalbumet på sin man. Hon förstod vad det betydde. I det låg alla minnen. Den ihopsnickrade familjemyten. Hon plockade upp fotona och la dem i albumet. Överst hamnade en bild på Alex som höll i den nyfödde Niki. Alex var finmig, Niki såg ut som en liten myra. Men

Sophie kände inget när hon stannade upp inför bilden, en av de lyckliga stunderna.

Tvillingarna kunde hon inte gå till dagis med i det skick hon befann sig, så hon ringde och anmälde dem sjuka. De virvlade runt i våningen. De stora hade gett sig av till skolan. Hon tog upp sin nästan tomma agenda och skrev en lista över rationella åtgärder: advokat, service på bilen, boka en resa. Slog upp numret till Silberskys advokatkontor och fick en tid. Vad härnäst?

Tiden tog ett andetag.

Sen började slöjan falla.

En skarp stråle som hettade uppåt längs ryggraden, den kalla vätskan som sipprade ner i magen. Järnkulan som landade i underlivet. Det fick inte komma, men det kom med besked. Hon hade inte trott att skutan skulle göra den där 180-graderssvängen nu när den lagt ut och nästan var ute på öppet vatten. Men nu vände det i alla fall. Vågorna skummade och fräste, och det rusade runt runt i hela hennes kropp. Hon måste ha hjälp. Lugnande medicin eller nåt. Hon slog upp husläkaren och ringde, krävde att de skulle ta emot samma dag. Klockan tre kunde hon komma. Då ringde hon Alex så han kunde ta småttingarna, men den här gången var han bepannsrad. Han var stark nu. Han ville inte ha henne nu. Han hade också vänt, fast åt andra hållet.

Hon hade gått ner och röjt. Städat som en besatt i några timmar, trots den ömma armen. Bytt lakan i ungarnas sängar, de gamla var pinsamt snuskiga. Hon hade gett Putte och Lilli mackor och yoghurt, själv kunde hon inte äta. Hon gjorde en kopp kaffe men

hällde i fil i stället för mjölk och fick slå ut sörjan. Hon gick över till att darrhäft lägga ett tjockt lager smink över blåmärkena på kinderna, knölen på näsan kunde hon inte rå på. Sen klädde hon sig och barnen för att åka till kontoret. Det sista hon såg när hon stängde om sig var Alex sönderstrimlade svindyra skinnduffel.

Bilen stod nere på gatan med två böteslappar. Hon ryckte bort dem med en bisarr grimas och la dem på instrumentpanelen. Startade och brummade iväg. Färgerna var egendomligt skarpa och konturerna svällde ut, det var som om nån vridit på en glow-effekt. Strax före Slussen grävde hon i väskan efter sina solglasögon, men det gick inte utan att hon vred hela överkroppen eftersom armen värkte så förbannat.

Hon hann precis ställa sig på bromsen när hon såg vad som höll på att ske, men det var för sent att få tvärstopp. Ljuset hade slagit om till rött och hon brakade rätt in i baken på en vit Volvo kombi. Lilli och Putte ramlade ner på golvet och slog sig. De gastade ikapp och Sophie vände sig om, skakad, men bägge barnen kravlade sig upp igen, fortfarande på full volym fast tydligen oskadda. Hon gick ut och mötte de mulna uppsynerna från paret i Volvon. Bad tusen gånger om ursäkt och ville sjunka genom marken när hon såg att de också hade två småbarn i bilen, lyckligtvis fastspända. Hon tittade på Volvons bakre kofångare som hade blivit inbucklad och på bakluckan som också fått sig en kyss. Sophie lånade ut sitt leg och lät dem anteckna alla uppgifter. Hon utplånade sig till en liten dammrätta och ursäktade sig igen tills det irriterade paret satte sig i bilen och körde iväg.

This is not my life, sa Sophie till sig själv. Bilarna bakom tutade hetsigt innan de vräkte sig förbi henne. Hon kände sig alldeles matt och spillrig av krocken och försökte trösta sina små gnuttar som nu utspyde ilskna tjut.

– Vi slog oss! Varför bromsade du så fort?

– Förlåt, sa Sophie. Mamma såg inte. Ni ska få glass. Vilken usel morsa hon var! En värdelös människa överhuvudtaget.

Inne på redaktionen hade hon stått handfallen en stund när hon fått veta det hon ändå känt på sig: att Alex inte var där.

– Han åkte till Arlanda vid tiotiden, sa Lisbet stressat medan hon susade förbi och började plocka med några tidningar i soffhörnan på receptionen.

Lisbet var rastlös och ryckig. Hon kändes så främmande. Sophie sa ingenting. Hur mycket visste Lisbet egentligen? Borde de tala? De hade ju stått varann rätt så nära. Men Lisbet tycktes hata henne. Och det var ju klart, så som hon burit sig åt. Förstört sämjan på deras arbetsplats.

– När skulle Alex komma tillbaka? frågade den nye marknadsassistenten. Han såg ut som Carl Bildts lillebror. Sophie hade knappt sett honom innan, hon hade ju inte varit där på veckor.

– Han borde ha varit tillbaka nu, svarade Lisbet. Vad gäller det?

– Det är från Gino, svarade Bildts lillebror.

– Jag tar det, sa Lisbet och försvann in i ateljén.

Nisse gick förbi och tog nästan ingen notis om Sophie. Peå svajade runt på sina rangliga käppar till ben och nickade mot Sophie men sa bara ett lamt hej.

Hon var utfrusen! Alla hatade henne. Hon kände sig som en pestsmitta, hon var inte välkommen i gänget längre.

– Kom här, sa hon till tvillingarna och tog dem med sig genom korridoren till Alex rum. Dörren stod öppen och väskan som Alex packat tronade mitt på golvet. Klädslamsor stack upp ur den. Det kunde lika gärna ha varit hennes inälvor som legat halvvägs utfläkta på golvet, så kändes det. Ångesten böljade över henne, pumpade fram som ur en sönderskuren pulsåder. På skrivbordet stack en tub Treo comp upp ur den permanenta röran. Hon tog en och gick in i köket efter ett glas vatten. Från Peås rum kunde hon höra: Nej, han är inte inne just nu, han är på Arlanda. Nisse svepte förbi henne med ihålig blick i stenansiktet.

Sophie gick upp på andra våningen. Där var fortfarande inte riktigt iordningställt inför Playboystarten. Där nere ringde telefonerna. Alla jobbade. Och här stod hon. Hon hade kastat ut sin man, kastat sitt liv ur livet. Hon hade sumpat allt. Ungarna började skvimpa om den där glassen hon lovat dem. Snart, läspade hon svagt och möttes av bråk och oväsen men hon förmådde inte släppa in ljuden. Hon var gipsad. Gipset var en självmordsplan. Hon tänkte inte leva mer.

Allt det här har jag betackat mig för, tänkte hon och såg ut över de blå tågen, vattnet, Söders torn och tinnar. Genom fönstren på andra sidan syntes Storkyrkan. Utanför låg en gassig solaltan med sjöutsikt: allt hon kunnat drömma om fanns här. Hon hade kunnat ordna en liten vrå åt sig och starta nya projekt. I stället slog hon sin egen handlingsförlamning i skal-

len på Alex tills möjligheterna rycktes bort. Nu hade hon inga möjligheter längre, för nu skulle hon dö. Hon kunde inte leva utan Alex. Fick hon bara en chans till, tänkte hon och såg ut genom fönstret, upp mot den bolstriga himlen. En enda ...

Alex dök inte upp och hon hade redan missat tiden för läkarbesöket. Hon var tvungen att röra på sig, paniken røjde i henne som en elakartad tumör vilt växande åt alla håll i rasande tempo. Det här var värre än allt. För den här gången var det på allvar. Den här gången visste alla. Ungarna lekte kurragömma bland bänkar, apparater och lådravar. De stojade och tjattade på ett nervigt och uppskruvat sätt. Genom nån sorts underlig manöver fick hon ner dem till bilen. Ingen hade sagt hej när hon gått.

Sophie vred om nyckeln och körde hemåt. Stannade till vid Systemet och köpte en flaska röd bourgogne. Försökte ta sig ur zombietillståndet under färden för att undvika ännu en krock. Åtminstone så länge hon hade ungarna i bilen. Glassen var det, ja. Hon parkerade utanför Konsum och drog sig fram mellan raderna. Frysta pizzor, cola och två Dajmglass.

Hem igen. Inga meddelanden på svararen. Delgivningsbevis och betalningspåminnelser på hallgolvet. Big deal?

Ett glas vin. Två starka värktabletter. Skulle absolut inte kombineras med alkohol. Big deal? Pizza till barnen när de stora kommit hem.

Hon satte sig i soffan och tog fram sin nästan tomma agenda. Raderna hon skrivit till sig själv, hennes förmättna inre dialog, hoppade mot henne som ett hänflabb. Hon rev ut papperet, skrynklade ihop det

och kastade det i den öppna spisen. Tog powerbooken från hyllan och började skriva ett avskedsbrev. Medan hon skrev blev hon lite lugnare. Hon berättade om sin uppväxt, om hur rädd hon hade varit för sin pappa. Om att det var därför hon bekämpat alla män hon haft. Om hur hon nu förstod att hon inte var skapt för livet. Om att Alex var den ende som visste hur hon skulle tas i kurvorna och nu körde hon utför branten och det var hennes eget fel alltihop. Hon tog farväl och sparade brevet på hårddisken. Gick uppför traporna för att skriva ut det, skrev ut det och läste det. Tänkte ut olika sätt att få slut på det hela. Kom fram till att hoppa från balkongen skulle vara det bästa. Gick ner och fyllde på vinglasen. Upp till tv:n för att knäppa på Cityzen. Det var fredag och Alex skulle ha varit med i deras panel, men de sa att han fått förhinder. Ångestspelaren steg. Hon läste saga för småglina. Beskows Tomtebobarnen. Mamma-pappa-barn. Så som alla ville ha det. Som hon hade ödelagt.

Nu var klockan nio och hon fixade det inte mer, hon var tvungen att tala med nån. Hon ringde Bittan.

– Hej, det är Sophie. Rösten spritsades fram stötvis som ur ett trångt rör.

– Hur är det? sa Bittan med sin mörka stämma. Den kloka damen som alltid tycktes finnas till för andra.

– Joooo ... Det är för jävligt! brast Sophie. Alex har ...

– Alex är här, sa Bittan lugnt. Han sover djupt.

En tyngd ramlade ner i Sophie och pressade mot ändtarmen. Han fanns!

– Jag kommer och hämtar honom, sa hon.

– Är det inte bättre att han får sova här tills i morgon, då? Så är han utvilad.

– Men då kanske han sticker igen! sa Sophie skrämt.

– Men ni kan inte hålla på så här, Sophie, sa Bittan eftertryckligt. Ni förgör ju varann. Ni lever i ett slags folie à deux och du kommer att bli sjuk om ni fortsätter så här.

– Men det är mitt fel, grät Sophie. Jag är så jävla hopplös.

– Du är säkert inte lätt att leva med, sa Bittan. Men det finns ändå ingen ursäkt för att Alex lämnar er i sticket gång på gång. Ni tar ju kål på varann.

– Menar du att vi ska skiljas? frågade Sophie skrämt.

– Det vet jag inte, men så här kan ni inte hålla på. Ni får ju tänka på barnen. De kommer att hata er när de blir stora om ni inte ser till att bli vuxna. Ni lever ju som tonåringar.

– Men jag kan inte leva utan Alex, ynkade Sophie.

– Det kan du visst. Den enda du inte kan leva utan är dig själv.

– NEJ! sa Sophie. Vad pratade Bittan för smörja? Hon fattade inte.

– Ja, gör som du vill, sa hon sen. Han ligger på min soffa. Han har nog druckit en del.

– Jag kommer, sa Sophie.

Niki och Jaki kom ut ur sina rum när de hörde Sophie gå nerför trappan. Pappa är hos Bittan, sa hon. Ni får se till småttingarna om de vaknar. Nu ska jag rädda mitt äktenskap.

– JAAAAAA! jublade pojkarna.

Sophie knäböjde vid divanen där han låg. Hennes allt. Hans svarta hår var tovig. Han luktade träck. Klösmärkena på kinderna lyste illröda. Hon grät.

– Kom hem, bönföll hon.

Han ruskade på huvudet och öppnade små ögon-springor.

– Jag ska stå vid din sida, fortsatte Sophie. Stötta dig. Snälla, ge mig en chans.

Alex bara ruskade på huvudet.

– Kom hem nu, så får vi tala sen, bad Sophie. Du kan vänta och se. Låt mig bevisa vad jag går för. Du ska få se. Ungarna längtar efter dig. Kom ...

Alex satte sig upp till hälften, fortfarande med halv-öppna ögon. Jag är en rätt så trevlig människa, sa han med skorvig röst.

– Ja, det är du, instämde Sophie.

– Jag är inte så jävla dålig. Jag träffade en kvinna och pratade om dig. Hon sa att du måste ta reda på vad du vill. Och sen talade jag med en taxichaffis och han sa att du var helt kokobängbäng.

– Jag vet, sa Sophie ödmjukt. Men jag ska bättra mig. Nu satte han sig upp helt. Ögonen såg inte.

– Jag har jävligt stor kuk. Jag har större kuk än Stålström. Jag måste få kriga med de stora. Men du vill bara hindra mig.

– Jag ska stå vid din sida, försäkrade Sophie och lät tårarna rinna ner i mungiporna.

– Varför knullar jag inte Ellinor Geete, sludrade han. Eller Josefin Nilsson. Det finns massor av söta tjejer som skulle vilja ha mig.

– Men det är ju du och jag, sa Sophie och lipade en skvätt till. Hon blev rädd när han sa så men kände

samtidigt en smältande sympati med Alex. Han var så slut, så rufsig, raggig och gaggig. Hon ville skydda honom, rå om honom. Måtte han vilja följa med hem.

– Jag har köpt en cykel, fortsatte han. Den står vid Järnet. Så la han sig igen med händerna framför ansiktet. Vet du att jag har blivit portad på Järnet! knirrade han. Jag! Järnet som var mitt favorithak. Jag är en jävla loser.

– Nej då, tröstade Sophie. Fast hon tyckte det var pinsamt att han ränt runt med sina stora rivmärken. Då skulle ju alla se hur hemsk Sophie var. Själv gjorde hon allt för att dölja blesyrerna han gav henne.

– Jag har köpt en skjorta på Polo, berättade Alex vidare. Fast den har jag tappat bort. Nycklarna också.

Sen började Alex om med att han var en hygglig typ, att han hade större kuk än Stålström, att han borde knullat med Ellinor Geete, att han blivit portad på Järnet, att han köpt en cykel och en skjorta som han tappat. Därefter ville han sova och när Sophie lirade upp honom tog han om hela sekvensen på nytt och till slut fick hon in honom i en taxi. Han ville ha ”knark”, detvillsäga Treo comp vilket han fick när de kommit till den nystädade vindsvåningen vid Mariatorget, drömhemmet som Sophie inte haft vett att uppskatta och han fällde sina konstateranden huller om buller, särskilt det om kuken och Stålström och Sophie ville försvara honom och beskydda honom och låg hela natten tätt tätt intill sin man. Hon var lycklig och lättad som en nyammad bebis med snustorr blöja. Ibland spydde Alex. Då steg Sophie upp och torkade eller bytte lakan. På morgonen sa Alex att han måste ha åkt på nån djävulsk maginfluensa. Han kräktes

igen. I en hink den här gången. Sophie ringde jobbet och förklarade att Alex var sjuk och frågade vad som behövde göras. Lisbet lät precis som vanligt när hon rapporterade om vilka telefonsamtal som skulle ringas och Sophie utförde uppgifterna som om hon aldrig gjort annat. Allt var som vanligt igen. Tack gode Gud.

Att vara älskad av en man, det var det högsta av allt. Det visste hon nu. En snyting kan man väl i allsindar ta. Det där med kvinnovåld var överdrivet. Inte så mycket att orda om. Alex och hon slogs ibland – big deal? Alla gnatiga feminister var i själva verket förgrämda över att de inte hade en man som älskade dem. Hon funderade faktiskt på att skriva en artikel om det.

Det var ju det allting handlade om. Och detta hade Sophie varit en hårsman från att förlora.

Saken låg mogen som en kladdig camembert, men än höll han fingrarna borta. Alex visste intuitivt att det här var the last supper.

Han hade alltså varit på vippen att omintetgöra sin egen dunderhippa. Kvällen före Playboys invigning hade han stuckit till Cafét sen Sophie gått och lagt sig. Han hade stött på Ming med sina undersåtar och fått bekräftat att varenda popstar, fotomodell, inneskådis, TV-kändis och stjärnalist skulle komma att logga in på Playboypartyt. Det skulle bli en tummelplats för stans alla trendposörer. Ming hade tillkallat förstärkning i dörren, för en sån här fest hade en benägenhet att suga till sig små förortskungar med vidhängande patrisk.

Alex hade känt sig toppad, det här gick ju på såpad bana, även om radiostationen inte kommit igång ännu. När Cafét stängde hade han ryckt tag i en droska utanför men blatten som körde ville inte ha in honom. Alex slog hårt mot bilrutan och då for blatten ut och gav honom en fet snyting över käften. Alex blödde ur både näsan och munnen och tågade ilsket iväg. Han borde ju naturligtvis ha tagit sig hem men det var som om den tanken känts allt omöjligare på sistone. Han visste inte vad det var, men han fylldes av

obehag varje gång hans förnuft sa åt honom att bege sig hemåt. Sophie skulle säkert ha upptäckt att han var borta och ställa till en scen. Eller också skulle hon inte göra det, och det var nästan värre. Hon hade blivit på tok för följsam och fördragsam. Han anade en tidsinställd bomb. Därför knatade han över Kungsan efter bråket med taxigubben och svängde in på Akvarium där han tog ett par whiskyshots. Sen gick han och la sig på kontoret.

Tidigt på morgonen hade han vaknat med en dunkande smärta runt munnen och en ilska ågren. Han hade en enorm fläskläpp och såg ut som om han drabbats av akut påssjuka på höger kind. Så fort han kommit hem hade han flängt runt i våningen och bekänt att han var alkoholist för att blidka familjesystemet och Sophie hade legat i sängen och glott på honom och till sist fyllts av medömkan. Hon började till och med skratta. Han kunde pusta ut. Men nånting var alltså ändå åt helvete uppfuckat, det visste han nu. Sophie hade varit underdånig som en stryktäck jycke, brett ut sig som en golvtrasa för honom. Och det var fel. Som hon var innan var fel, men det här var också fel. Hon hade i praktiken slutat jobba, så layoutassistenten fick ta över. Ibland dök hon upp på kontoret, i munderingar som hon visste att Alex gillade, för att peta lite lamt i den grafiska formen. En gång hade hon suttit en hel eftermiddag och meckat med ett omslag och då hade Alex sett ett stort varmt skimmer runt henne och bildskärmen och känt en böljande nostalgi. Men sen när hon reste sig och gick hem för att ordna med maten blev det så där konstigt igen. Hon var inte sig själv längre. Hon ville bli hemmafru, sa hon. Han

fick kaffe på sängen och sina favoriträtter till middag och han fick jobba över när han ville och ändå var det uppåt väggarna allting. Så här kunde inte Sophie hålla på i längden, det stred mot hennes natur. Hämn- den låg och lurade nånstans i henne.

Alex skulle själv inleda presentationen på scenen nu i kväll och Sophie hade hjälpt honom att skriva talet. Hans morsa skulle komma och se till ungarna och det blev snart dags att åka och hämta henne på Centralen.

När han fraktat hem morsan åkte han iväg igen, till Gino sa han, men dit skulle han först senare. Lisbet och Peå var redan på plats, de fick fixa råddandet med ljud- och ljuskillarna. Alex skulle först ha sig ett järn. Han hade blivit sittande lite för länge på Zum Franziskaner och då han klev in på Gino stod en ilsken skara och väntade på honom.

– Var fan har du hållit hus! utbrast Lisbet. Hon var rödflammig över både ansikte och hals. Sophie sa att du var här när jag ringde, fortsatte hon. Du kan ju inte bara försvinna, hajar du väl. Här är kaos. Ljud- och ljuskillarna har gått och käkat och det var nära ögat att de bara hade sjappat hem. De är tvärsura, jag har fått göra allt för att få dem att stanna. Det var fan nästan att jag också bara pös hem. Nu får du ta över!

Peå stod och tittade på Alex som en vettskrämd häst med sina rullande ögon. Det här var väl inget att hispa om, tyckte Alex och satte igång med körschemat. Ljud- och ljuskillarna kom tillbaka och de gjorde genrep och allt flöt som ett väloljat knull. Han skulle greja det här, det var allt han skulle lägga sin power på, sen fick vad som helst hända, men exakt vad gick det

inte an att tänka på nu. En makeuptjej maskerade skickligt hans svullnad vid munnen. Serveringspersonalen var kvinnlig och alla bar sexiga bunnydräkter, kompletta med kaninöron och allt. De vickade med rumporna när de gick och Alex tänkte att det där jävla feministstimmet, de hade inte begripit att kvinnor verkligen trivdes med att få vara sexiga. Men sånt fick man ju inte säga nuförtiden.

Redan vid halv sju-snåret stod fullt med folk och trampade utanför med inbjudningskortet fladdrande över sina huvuden som vimplar vid en hockeymatch. Ming stod avvaktande en bit in och beordrade ungdomspraktikanterna Lotta och Lydia att visa yttersta artighet mot de insläppta. Även dessa två klumpiga småbrudar hade kanindräkter och de fnissade överspänt. Vid slussöppningen klockan sju var det hårt tryck vid dörren och politiken var stenhård. Många blev avvisade. Framåt nio, strax innan scenframträdandet skulle börja, var stället packat. Sura klungor utan namn på gästlistan stod utanför och svor.

Sophie satt på en av andra våningens långsidor och drack öl. Alex kunde se henne nästan var han än befann sig. Hon såg skör och liten ut. Som en prydnadsdocka på en hylla. En kort svart rynkad klänning, svarta långa handskar, svart liten keps, mörka strumpor med söm, mycket svart runt ögonen, svarta små stövletter som hon trippat fram på. Han fick nästan tårar i ögonen av att se henne.

Voxx-TV gjorde en intervju med Alex, därefter TV4 och sen TV2 och TV Cityzen. Han hade en ordentlig svada. Bert Molko knackade honom på axeln.

– Jaså, där är du ditt svin! tjoade Alex och dunkade honom i ryggen. Molko ville ha en bild på Alex. Men Alex gick först upp och drog med sig Sophie, så att hon inte skulle kalla honom egoist. Där stod han sen och grinade mot kameran med sin fläskläpp och höll sin svartklädda fru tätt och hårt intill sig. Efter fotograferingen lösgjorde sig Sophie och återtog sin position.

Alex kunde lätt konstatera att det fanns gott om mingelobjekt för Molko att låta stå parad på Extra-bladets nöjessidor, och när de fick syn på Molkos tempohöjda uppenbarelse med det midjelånga svarta håret kunde man på avstånd registrera hur denna glupskt ätande, wanchande och frenetiskt drickande kändishop långsamt kröp närmare kamerablixtarna, som en flock utsvultna hundar runt en sprakande lägereld. Naturligtvis under försök att verka oberörda av att de, när de smugit sig inom Molkos synfält, visste att de i ett smärtsamt ögonblick stod på den osynliga vågen. Alex var glad över att slippa ställa sig på den vågen, han hade sin egen våg. Men Molkos prestige-fyllda viktmätare var de kamerakåta tvungna att ställa sig på medan Molko sekunds snabbt avgjorde deras status på celebritetsstegen. Kändisar var en färskvara och de nattståndna blev utgallrade och fick med väl dold skam låtsas ha ett ärende ut i periferin igen, eller också oförväget smyga intill en annan vimmelfotograf. En del kändisar hade en väldigt kort produktcykel och blev snabbt skämda. ”Skämdisar” brukade de kallas i nöjeskretsar. Men Lisa Nilsson, Per Gessle, Jannike Björling, Izabella Scorupco, Agneta Sjödin, Josefin Nilsson, Stakka Bo, Kattis Ahlström, Martin Timell,

Orup, Dr Alban, Henrik Schyffert, Dominika Peczynski, Thåström, Alexander Bard och en handfull till passerade nålsögat med höghalsad självklarhet. Andra fick svettigt stå och väga ett tag. Och se, där råkade Leonard Müller ut för en malör. Han rumlade fram mot kamerorna men var tydligen för lättviktig trots sin valrossliknande uppenbarelse. En kort stund, men lång som en evighet i denna avslöjande blyxtmönstring, stod han och kliade sig i sin ljusa snagg. Sen bufflade han sig mot baren, fullt medveten om sin låga rang – han var inte ens en skämdis. Gud, vad pinsamt!

Alex förstod exakt hur Müller måste ha känt sig medan han iakttog spelet från scenen han ställt sig på för att dra igång själva galan. Han sneglade upp mot Sophie. Hon satt med ryggen mot scenen och språkade med Viveca Lind på Voxette. Retsamt att hon frotterade sig med fiendelägret och inte gjorde minsta min av att önska honom lycka till. Var hon arg? Nu kom en mörk kuf utstyrd i hela hippgarderoben och klämde sig ner intill henne som ett frimärke. Honom skulle Alex ta itu med när han klarat presentationen. Och så fladdrade Skuggornas herre, Josef Beck, upp vid Sophies sida. Så klart. Josef bangade lite inför Alex sen han dykt upp på kontoret och berättat om Sophies lunch med den där göken som var ingen mindre än den fjant som för närvarande satt alldeles intill henne vad han nu hette. Just det, Albin Book. Josef hade flinande påstått att han omnämndes som Albin Bock. Då hade Alex tagit ett kraftigt grepp om Josefs små frökenhänder och pressat ihop dem tills Josef precis skulle till att ge ljud ifrån sig och så hade han väst: Jag har en fru – det har inte du. Vet du, att vem som helst

kan knulla Irene? För hon är inte din fru, hon tillhör ingen, hon är inte betäckt. Han hade särskilt betonat ”knulla” och Josef hade rest sig och mumlat nåt taffligt svar. Nu satt ungarlarna där och omgärdade Sophie som fortfarande hade sin späda rygg mot scenen. Då och då lyfte hon armen med ölfaskan för att ta en klunk. Hon höll på att supa sig full. Bra, tänkte Alex.

Strålkastarna gick på och Alex trodde för en mikrosekund att han skulle svimma, herregud – här stod stans hela nöjeselit, men sen drog han snabbt sin presentation och fick upp Freddie Grahn och Peter Ziehe på scenen. De tog vant över och började genast slänga käft. Publiken visslade, spriten flödade och Alex slank in backstage för att ta sig en tequila och skickade ut Lisbet att samla ihop killarna i Nordman, en ny grupp som bubblade ordentligt och som skivbolaget hade bestämt sig för att vrålsatsa på. De körde nån sorts folkmusikinspirerat trallvänligt koncept och hade goda möjligheter att kröna den bana som avsevärt mindre rumsrena Ultima Thule hade plöjt. Nordman använde också vikingaromantik och Sverigenostalgi men mer som garnityr än som ideologi och det var ju tur för dem. Alex sket i vilket. Varför skulle man förresten inte få vara stolt över sitt land? Som Patton.

Jodå, publiken åt ur händerna på Nordman, det blev storslam. Alex mådde så bra att han fick klämma ner ännu en tequila. Vilken röjarskiva! Peå ryckte i hans ärm.

– Det är mycket strul i ingången, sa han. Dörrnissarna håller på att ruttna. Det behövs nog en direktör Dittling till det här, gnäggade han inställsamt. Allt

ska man behöva ordna själv, tänkte Alex och höll på att kollidera med Lisbet som svischade förbi med sin svallande guldman och körschemat prasslande i vinddraget.

– Var fan är Lisa Ekdahl? frågade hon gällt.

– Säg åt Sophie att leta, sa Alex och trängde sig mot utgången. Nåt kunde hon väl bidra med. Utanför var det värre än han trott. Hela gatan och trottoaren kryllade av folk och ju närmare Ginos entré, desto större var trängseln. Fortfarande stod en skog av inbjudningskort och vajade över folkhopen. En vakt vrålade gång på gång.

– Det är bara gästlistan som gäller, ni kan lika gärna dra, det är ingen idé att pressa!

Ming hade dragit sig inåt och muttrade insinuant åt Alex om att rock'n'rollpartaj nog inte var hans bag. För mycket trash och bus, menade han. Är det där dina polare, förresten? Ming nickade högdraget och försmädligt mot ett gäng anabolstinna invandrarkillar.

– Nej, det är Latin Kings, skämtade Alex trots att Ming, den förarglige pussyn, tiggde stryk. Ming tycktes inte ligga på en humoristisk våglängd, utan hävdade att det inte ingick i hans kontrakt att rensa upp i blattegetton.

Ett ögonpar sköt sig fram mot Alex. Det tillhörde en ung skinnskalle som stod i ett gäng likasinnade. Blicken var stum, ihålig. Men där var ändå nåt som ville ut ur den ... harm, hämnd. Som hos en sviken och hjälplös unge. Där fanns inga ingångar, det var igenbommat om den unge mannen. Högst arton år var han. Satt och vältränad med armarna i ett slags försvarsställning. Bomberjacka, jeans och stålskodda

kängor. De andra i gänget såg likadana ut men den här killen hade en fix idé av nåt slag, han var inte frisk.

– Där står ju den jävla gulingen! sa en av skinnbollarna och tog upp en mobiltelefon.

– Rasistsvin, muttrade Ming. Han hade på sig en röd mantel och nån sorts fez på sitt stolta huvud som han höll en aning tillbakalutat. Han lät fingrarna glida över den smala mustaschen som övergick i ett långt pipskägg.

– Vill ni dra nu! skrek en vakt åt den stampande hjorden.

– Vi har polare där inne! hojtade skinnbollen tillbaka. Han var lång och senig och hade ett djupt jack i pannan. Det lös om det här gänget att de var ute efter bråk, det såg Alex på lång väg.

– Hjälps inte! hojtade vakten tillbaks.

Skinnhuvudena talade lågt med varann och så började de tränga sig bortåt ett stycke. Vi kommer igen, svullo, det ska du ha klockrent klart för dig! gastade den länge åt vakten, med långfingret i vädret.

Alex gick in igen. Det kröp lite i honom och han ruskade på huvudet medan han fortsatte mot scenen där Lisa Ekdahl skickade ut sin klara flickröst till sambarytmer. Inne på backstage var det nu fullt hållgång. Alex drog en Sol med tequila till. Slog sig ner en stund vid Stakka Bos bord. Gick och hämtade mer öl och tequila som han delade ut.

– Potent party det här, sa Stakka.

– Inte potent, bräschade Alex. Omnipotent!

– Kralligt ord det där, sa Stakka. Omnipotent, omni ... Omnibus, förresten – vad betydde det egentligen?

– Antabus, fast tvärtom, slirade Alex. Ta en omnibus och få fart på fyllan, hä hä hä, ho ho ho ... Alex var ett partymonster nu, det visste han, men det hörde till.

Henrik Schyffert kom in och satte sig.

– Vill du också ha en omnibus? frågade Alex och gick för att hämta mer tequila.

– Sjsst skiva, sa Schyffert.

Just då åkte backstagedörren hastigt upp. Där stod Sophie. Hon dröjde oroväckande blickstillta medan hennes radar gjorde ett snabbsvep över lokalen. Så fastnade hennes lysande, galna ögon vid Alex och hans sällskap och hon satte rak kurs ditåt. Hon höll en öl i näven. Alex mage sögs ihop till ett russin vid den fasansfulla synen av denna bindgalna kvinna. Fast ändå: hon var sig själv igen.

– Gratulerar, sa Schyffert när hon gjort halt framför dem.

– Till vad? sa Sophie beskt. Till vår skilsmässa?

Så lossnade hennes grepp om flaskhalsen och flaskan kraschade i golvet så det stänkte åt alla håll. Schyffert reste sig och gick medan Alex la handen runt midjan på sin vettlösa fru och drog henne ut ur backstagelokalen, in i det gungande folkhavet framför scenen där de två lustigkurrarna Grahn och Ziehe stod och rajade till publikens tjoande och garvande.

– Det där var väl onödigt, sa Alex och försökte fixera hennes ögon men hon var topplarmad. Han ville ju bara gratulera till en lyckad fest! försökte Alex förklara.

– Och ni håller bara på och fjäskar och smörar för den där viktigpettern, fnös Sophie och började fäkta

med en arm, den givna signalen om att hon var på väg att arbeta upp sig.

– Så, sa Alex lugnande. Det är okej, det är inte hela världen, sånt händer. Jag står på din sida.

Gudskelov lugnade Sophie ner sig och började dansa med Josef Beck när Brainpool drog igång sin kolsyrepop. Fyllan gick in på utvecklingsstadium två, detvillsäga kraftig tillväxt. Alex minglade omkring och hälsade och chattade till höger och vänster och tänkte skadeglatt på att Linus Linson med anhang inte blivit bjudna. Ha! Där kunde de sitta och sura på sitt inpyrda Tranan bäst de ville.

Men fastän partyt var perfekt och flöt som en badanka, så gav ett inre jordskreds första mullranden sig till känna och ytan kuperades. Som om en propp dragits ur och virveln sög tag i Alex hjärta. Det gällde liksom att sätta in ett acceleratorkort och fylla på vätskemängden och han halsade allt fortare ur ölflaskorna med påspädning av en och annan shot. Det här var sista nattvarden och viskningar av skräck men också lust rullade längs ryggraden. Han visste inte men han kände. Han hade alltid litat på sin intuition. Nåt stort och ödesdigert var på väg att landa. Han anade inte var och inte när men det låg nära i tid och rum. Sorlet ekade mot taket, steg och sjönk. Sophie var nånstans där i vimlet. Det var hans fru. Så var det, det visste han. Men så var det ändå inte riktigt. Inte nu längre. Och det här var Gino, ett ställe de aldrig drömt om att kunna husera på medan de ännu bodde långt utanför stans flimrande frekvenser, ett ställe mitt i huvudstans glassiga trendiga snurriga lyckohjul där Alex just nu stod och höll i spakarna. Så var det också,

det var sant och riktigt. Men det var samtidigt på andra sidan det med. Han hade gått över en osynlig gräns och vägen tillbaka var definitivt lika slutna som ägget när en spermie vunnit kapplöpningen. Oåterkalleligt hade han tagit ett steg.

Den magnifika avslutningen på scenshowen smälde av och den femhundrahövdade exklusiva skaran sprutade öl, tjöt och applåderade åt inomhusfyverkeriet. Jublet visste inga gränser, publiken var toppad till max. Säg vad man ville om Ming, tänkte Alex, men han var nog värd sin prislista.

Då började folk tjuta igen, lite längre bak. En kvinna gav upp ett gällt läte och sen fylldes skriken på av fler kvinnskrik och hesa mansvrål. Alex plogade sig fram som en skördetröska tills han såg vad som hänt.

Det här var ännu mer överkligt än allt annat. En knallröd mantel låg utdraperad på golvet och under den ett bylte. Det var Ming. Var han död? En ung mörk kvinna knäböjde vid hans huvud och grät hejdlöst. I kanindräkt. Två andra flickor kom till platsen, också i kanindräkter. De knäböjde vid ett annat bylte till vänster om Ming. Det var – kunde det vara möjligt – jo, det var Molko. Molko låg på sidan med det svarta håret uthällt på marmorn. Å fy fan: en stor blodpöl vid hans mage, han måste ha blivit knivhuggen. Ytterligare en kaninflicka kom och la ett skynke över Ming och Molko. Så barockt med de där dräkterna! Florence Nightingale i bunnydräkt. Den ena av kaninerna la sin hand på Molkos panna. Han rörde på huvudet. Han levde! En av vakterna spydde på golvet och nu hade den hejdlösa paniken fått sitt fäste i den

pressande, tjutande folkhopen. Alex fick en hård knuff i ryggen. De som stod närmast dörren gjorde vad som helst för att komma ut, och inte som nån timme tidigare, för att komma in.

Sophie! för det genom Alex. Men han kunde inte gå mot den knuffande massan utan vek in mot garderoben och stängde om sig. Han satte sig på en pall och la ansiktet i händerna. Det här var för mycket. Nån ville jävlas med honom ... Hjärtat hamrade som knytnävar och det hettade till i kinderna. Ångan steg uppåt tills han blev klar över att han kanske själv svävat i livsfara när han stått och tittat på de två kropparna. Det kanske var honom de ville åt. Nu hördes sirenerna och tjöt snart högre än den hysteriska människomassan. Nåt var definitivt till ända, men Alex tankar bara korvade sig och sen kom liksom en köttyxa och choppade itu dem. Han var omringad – chop! Var fanns Sophie – chop! Nån ville hämnas – chop! Han behövde Sophie – chop! Han var rädd – chop! Han ville till kontoret – chop! Var var Sophie – chop! Han sprattlade i ett nät – chop! Trenollsexnoll, det var deras lägenhetsnummer – chop! Han älskade Sophie – chop! Han ville till havs – chop! Tjugoåttatrettio två, det var portkoden till kontoret – chop! Nån ville döda honom – chop! Han ville bort – chop! Ville hem – chop! Ville bort – chop! Hem, bort, hem, bort, telefonnumret till Warner var sjufemtvåtjugosexnollnoll, sjufemtvåtjugosexnollnoll, sjufemtvåtjugosexnollnoll, chop, chop, chop, chop ... Inte en enda tankegång mynnade ut i nåt. För en utvidgad sekund anade han att han förlorat förståndet. Aj, vad sirenerna tjöt! Han höll för öronen.

Sen gick allt väldigt fort. Poliser överallt. Snutbil till stationen. Vad hade hänt? Hur gick det till? Signalement på gänget som stått och muckat. Var hans fruörd? Inga rapporter på henne. Namn, personnummer, adress och telefonnummer. Telefonnummer, telefonnummer, han mindes inte sitt eget telefonnummer ... Siffrorna for upp huller om buller.

Alex släntrade planlöst längs Skeppsbron. Klockan var över fyra och det började ljusna. Han hade stått på det nattöppna Akvarium och hållt i sig. Sophie hade han inte sett till efter förhöret. Han hade ropat efter henne på det avspärrade Gino men där sprang fortfarande murvlar och snutar och en massa gamar. Somliga var fulla och stod och tjöt. Sophie låg väl och sov hemma.

Efter Akvarium gick han ner mot vattnet. På en bänk satt en ensam lodis och nickade till. Så blir jag utan Sophie, tänkte Alex och satte sig allra längst ner vid kanten. Ändå kunde han inte gå hem. Han kanske kunde ta värvning på en båt. "Världen har blivit stor, det är synd", hade Patton sagt. Världen hade växt över Alex huvud till en gigantisk ballong som nu lossat förtöjningarna. Han satt på kajen och såg ballongen stiga mot den väldiga blå himlen, bort mot ljuset, bort, bort. Han tog upp sin plånbok och tittade på bilden av Sophie. Hon hade kvar sitt långa hår. Hon var så finlemmad och spenslig. Hon var det vackraste han sett. Men också hon var på väg bort.

Han reste sig och gick in mot Gamla stan. Upp och ner längs gränderna. Det var kallt. Han hade nästan inget att ta på sig längre sen Sophie klippt sönder hans kläder. Han kunde gå upp på kontoret, ingen skulle

komma dit, men telefonerna skulle säkert börja ringa tidigt. Alla kvällstidningsmurvlar ville väl höra kommentarer om tumultet. Men det där var också borta. Alex hade inte med det att göra längre. Han skulle bara se till att hålla sig undan.

När telefonsignalerna började peppra skallen på honom reste sig Alex och gick ut från kontoret. Hans ben skakade när han låste upp cykeln. Systemet hade inte öppnat än och han stod och huttrade utanför. Han var i gott sällskap. En liten skara frusna män stod också och bad att tiden skulle gå fortare. Han hängde på låset till Systembolaget och han visste exakt vad det betydde. Han hade vetat det länge, förstod han plötsligt. Men Sophies tjat hade lagt insikten i träda. Klart att han var alkis. Han köpte två flaskor Maker's Mark och trampade sen iväg på sin svarta cykel. Förbi Järntorget, slottet, regeringskansliet, ut på Strandvägen och utåt mot Djurgården. Han stannade cykeln på en avskild plats och ledde in den i ett buskage. Satte sig på Systembolagspåsen, lutad mot ett träd. Vitsipporna blinkade runt honom, trädkronorna hade sin vackraste färgsättning och fåglarna sjöng, nej skrek. Han var fri och nåt lurvigt tumlade om i magen på honom.

Det kändes som rampfeber innan han fick av korken på flaskan och högg de bästa och ljuvaste klunkarna han nånsin upplevt. Han behövde lägga en kabel och gick ett stycke bort genom det daggvåta gräset. För rättade sitt tarv och torkade sig med späda blad från en buske.

Sophie var nog hemma, hans morsa var säkert hemma, ungarna var hemma. Han la sig ner på den fuktiga

marken. En vit fjärl fladdrade ovanför. Marken var kall. Han kom att tänka på vad en flummig grönavågare berättat om träd en gång när han och Sophie fortfarande sökte efter livets mening, när de med naiva sinnen nyfiket letade upp underliga existenser, vildhjärnor och dropouts av alla slag för att se om någon hade lösningen, om någon hade lyckats inrätta det enkla livet, det liv som framtidforskarna yrat vitt och brett om då på det ystra åttiotalet. Men ingenstans fann de det enkla livet. Skrapade de lätt på den gulliga ytan såg de girighet, bidragsjakt, smutsiga ungar, neuroser, ohyra, droger, lättja och egoism. Det mytomspunna hippiekollektivet Moder Jord gjorde pastor av mögliga nötter och Sophie var skräckslagen över det farliga giftet aflatoxin som valsat runt i larmrapporter och som särskilt lätt utvecklades i nötter. Getfarmen Capra som klingade så exotiskt var en ful plåtbyggnad alldeles invid en bred trafikerad väg. De makrobiotiska butikerna sålde müsli som krälade av mjölbaggas och larver och Sophie och Alex fick sanera sitt skafferi gång på gång. Det var bara business. Överallt bara business. Den enes bröd, den andres död. De mest pengafixerade människor Alex stött på var just de som med ett heligt flin på läpparna härjade inom alternativrörelsen, de hade fem rävar bakom varje öra.

Den där grönavågaren hade i alla fall berättat att under den synliga delen av trädet växte ett rotsystem som såg likadant ut, fast det förgrenade sig under jorden. Alex såg upp mot lövverket och föreställde sig de mörka rötternas djupa spridning under sin kropp. Mot ljuset och mot mörkret, fast samma organism. Det mullrade i magen på honom, marken snurrade och

han började sugas neråt. Ner i det underjordiska grenverket. Han hade inte sett, inte velat se. Han var nere i den djupaste förtvivlan. Och den hade slagit rot och förgrenat sig och levt sitt liv, runnits där i årtal. Hade han haft nån att luta sig mot? Nej, det var han som skulle vara världens stöttepelare. Sophie hade skyfflat över ansvaret på honom, ansvaret för att hon skulle må bra. Hon var sjuk. I huvudet. Och hon gjorde honom sjuk.

Han hatade henne. Men han kunde inte klara sig utan henne. För han älskade henne. Och hatade henne.

Alex bälgade i sig whisky och somnade in.

Motorcyklarnas knattrande kom närmare och Alex satte sig upp med hjärtklappning som nästan fick honom att kräkas. De var ute efter honom! Han drog i sig en klunk ur flaskan. Hojarnas ljud dog bort och Alex plockade fram sin lilla nalle och ringde hem. Det var hans morsa som svarade.

– Var håller du hus nånstans? sa hon uppskärrat. Sluddrigt också, den äckliga subbatanten.

– Ett tag trodde vi att det var du som blivit knivstucken, fortsatte hon.

– Vad har det stått i tidningarna? skrek Alex.

– Det står att två personer har blivit svårt skadade. De är två av Stockholms mest framträdande nöjesprofiler, Tuh Ming och ... Det är så hemskt, hulkade hon. Vilket trassel du jämt råkar in i. Här kommer jag och ska hälsa på och fira pingst ...

Tyckte kärringmonstret synd om sig själv nu! Hade hon inget sinne för proportioner? Fanns det bara galna kvinnor överallt?

– Håll käften! sa Alex fylld av förakt. Vad säger de på nyhetssändningarna?

– De har inte nämnt dig eller Sophie. De säger att det var en kändisgala på Gino. Och att polisen söker efter två unga män i tjugooårsåldern.

– VAAA! En kändisgala på Gino? Ingenting om Playboy eller Fanzino?

– Men det ska du väl tacka din lyckliga stjärna för, Alex. Nu lät kärningen plötsligt rationell. Att bli indragen i det här, det ger ju ingen goodwill begriper du väl, förklarade hon uppläxande.

Hon kanske hade rätt. Men det var säkert på rent djävulskap som de satans murvlarna inte nämnde vem som anordnat festen.

– Är Sophie där, frågade Alex.

– Hon är inte här, hon gick iväg i morse, svarade hans morsa och så blev hon hysterisk igen. Nu kommer du genast hem! bräkte hon skarpt. Här sitter jag och vet inte vad jag ska göra. Lisbet har ringt flera gånger. Och Sophies föräldrar har varit ifrån sig av oro. Nu ser du till att ...

– Jag vågar inte komma hem, klippte han. Sophie är så arg.

Alex la på och stängde av telefonen. Hon kunde gott sitta där, häxan. Han tog sin cykel och rev av mot stan. Det var grönt. Hans namn var skyddat. Han var i en frizon. Ingen visste vem han var.

Alex Wallner var bortkopplad.

Pingsten äntligen över. Han flög upp som en stålspiral ur hennes säng och började klä på sig. I fem dar hade han haft samma kläder. Han stank förmodligen. Tjej-

en reste sig på armbågen och spärrade upp ögonen medan hon ruskade sitt blonderade hårtrassel.

– Ska du redan gå? Vill du inte ha frukost? frågade hon.

– Jag är alkoholist, svarade Alex och tittade på henne i fem sekunder. Hon bara ruskade på huvudet igen innan han vände om och gick ut.

Han var på Thulegatan. Nu skulle han aldrig mer kunna komma hem, nu var han säker. Cykeln hade han glömt utanför Gino. De hade varit på East. Alex tillsammans med Morgan från Polygram. Morgan hade precis blivit utslängd av sin sambo. De hade två barn. Alex hade just blivit utslängd av sin fru. De hade fyra barn. Det var inte så märkvärdigt när allt kom omkring. Skilsmässorna haglade runt dem. Kvinnorna stannade kvar i boet med barnen, männen röktes ut. Sophie hade sagt åt Alex att han inte fick komma hem, att han behövde vård. Som om han ville hem till den där neurotiska pytonormen! Det var barnen han ville träffa, inte henne. Men detta var vad han befarat varenda gång han stuckit. Att Sophie en dag inte skulle släppa in honom igen. Nu var det så. Men hon var ju inte klok. Han ville inte leva med henne mer. Och för att slutligen för sig själv bevisa detta faktum, så lät han sig bli uppraggad av en blonderad brud i trettioårsåldern som jobbade på bank. Han knullade med henne. Ett fiaskoknull så klart, men ändå som pricken över i. Sista penseldraget. Det var finito. The end. Och han höll på att gå under.

Han vinkade in en taxi och tog sig till kontoret. Vartenda löp ylade fortfarande om överfallen. Ming var ännu medvetlös, han hade blivit slagen med en

kätting och sparkad i huvudet och fått svåra skallskador. Molko var vid medvetande och hade fått tre knivhugg i mellangärdet, ett precis under hjärtat. Journalistförbundets ordförande hade bränt av en högljudd fackla om en yrkeskår som levde farligt och hur allvarligt man måste se på det inträffade. Extrabladets chefredaktör hade använt sidan sex och sju för att bre ut sig om att yttrandefriheten nu ännu en gång var hotad. Alex hade frustat till under läsningen. En oseriös fjant till skvallerjournalist hade väl inget med yttrandefrihet att göra. Ginos ägare och flera andra av Stockholms innekrögare hade gjort pompösa uttalanden. Men inte ett ord hade ännu nämnts om vem som haft festen. Kvällsextra dristade sig till att nämna att ett litet oberoende mediebolag arrangerat galan men inte vilket. Dyngkukar! Två ansikten hade manglats ut i pressen, de var efterlysta. Två skinnskallar med meterlånga listor över tidigare domar. Vanliga jävla förortsligister hade sabbat Alex toppenpartaj. Nåt vimmel i Extrabladet hade det ju så klart inte blivit nu när Molko nästan blivit dödad under själva vimlet.

På kontoret slog Alex målmedvetet upp Provita i telefonkatalogen. Lyckligtvis var han ensam på redaktionen. Egentligen åt helvete, men det var av undre rang. Han kände sig stum och kall. Han skulle inte dö, det var hela saken. Det fanns ett behandlingshem i Saltsjöbaden som Mercystiftelsen ägde, fick Alex veta. De tog emot akut. Han ringde Sophie.

– Jag lägger in mig nu. Jag är inte pansargeneral Patton.

Sophie hummade bara.

Äntligen kunde hon ta av sig solglasögonen. Hon satt i psykdoctors rum.

Först hade hon fått vänta i två ohyggliga timmar på Maria psykakut. Det var Sophie och så några vagnslaster fyllisar, kvinnliga som manliga. En del hade utvecklat höggradiga alkisars särartade gång; de lyfte fötterna vid varje steg som om de klev över små osynliga hinder. Den typen var mager och tanig. Andra var feta och bullriga. Kvinnorna hade mönstrade tajts, allihop. Många bröt på finska. De fick tabletter som de stoppade ner i sina galonhandväskor. De flesta verkade känna varann. Fylltanterna såg okvinnliga ut. De satt inte som kvinnor brukade med benen korsade, de hade jumprar i skrikiga färger, företrädesvis knallrosa, eller också stora t-shirts med enorma motiv, bland annat tigeransikten. Deras hår var uppsatt i tofsar, många var blonderade, de såg ut som förvuxna barn. Hade nån av dem slickat på en stor klubba hade Sophie inte blivit förvånad. Detta var inte åsynen av ett folk som förlorat sin värdighet, människor som gjort det brukade vara stolta och taggiga – som Sophie. Nej, de här varelsena hade aldrig haft nån värdighet att förlora. Och bland dem hade Sophie suttit. Som en värdelös människospillra bland andra värdelösa människospillror.

Nåt hade knakat loss och hon behövde inte tänka, bara sätta på sig solbrillorna och promenera till psykakuten där hon hörde hemma. Det var bara för mycket, allt var för mycket. Så småningom hade hon slussats vidare till en psykavdelning där hon efter att ha krockat ett par gånger med kvinnliga vrak i korridoren blivit insläppt till översteprästen. Han slickade sextiostrecket, var glasögonprydd och hade samma uppsyn som en engelsk fårhund när han långsamt placerade in henne i nåt av sina psykfack.

– Nu får du berätta vad som ledde dig hit, sa han milt.

– Jag orkar inte mer, sa Sophie mellan snyftningarna.

– Nej, det har jag förstått, sa psykdoctorn. Vad är problemet?

– Min man har gett sig av. Och nu klarar jag inte mer. Först trodde jag att han blivit mördad men nu vet jag att han lever.

– Mördad?

– Ja. Vi hade en stor fest i går där några ligister överföll Tuh Ming och Bert Molko och sen var min man försvunnen, jag tror han blev chockad av vad som hände, han är nog jätterädd nu. Och jag kan inte låtsas längre, alla ringer och frågor och ... Jag är så jävla orolig!

– Så du var där, din stackare. Jag känner till den hemska misshandeln på Gino, sa psykaren. Behöver du inte tala mer om det?

– Jag hade precis åkt hem när det där hände, sa Sophie. Jag såg inget, mer än på tv:nyheterna i morse. Men jag orkar inte ha det så här längre. Att han bara

sticker. Ginodåden kändes väldigt långt borta, angick henne liksom inte alls. Det spelar ingen roll vad jag gör, jag har försökt allt, sa hon och spände rösten för att låta behärskad. Jag har gett honom frukost på sängen på morgnarna och lagat hans favoriträtt och varit vänlig och ... jag älskar ju honom. Men jag fattar inte – vi har fyra underbara ungar och utåt sett är vi framgångsrika men det blir så här ändå ... Sophie lutade pannan mot händerna. Fast den här gången känns det värre. Hon skakade till.

– Men vad gör han när han sticker, din man?

– Är ute på stan ... Krökar. Och det känns som att det är mitt fel.

– Har han slagit dig nån gång?

– Ja, svarade Sophie förvånad. Många gånger. Men jag älskar honom!

– Vad är hans favoriträtt? frågade gubben oväntat.

– Det är inte vad du tror i alla fall, sa Sophie och kände sig fånig. Det är en rätt jag lagade förr när vi hade ont om pengar, berättade hon och skruvade på sig. Psykdoktorn lyssnade med vänlig min och hon tyckte det hon sa lät så beklämmande. Hon ville krypa upp i hans famn. En stor trygg farbror Doktorn.

– Ja, vad var det för en rätt då? uppmuntrade han henne.

– En arabisk rätt, den som i bibeln blivit översatt till linssoppa, den som Johannes Döparen åt. Den kallas megadarra och består av linser, lök, ris och olja. Fast min man älskar den. Vad dum hon kände sig mitt i detta. Sitta och tala om en biblisk maträtt när allt var käpprätt åt helvete.

– Men ingenting hjälper? Han sticker ifrån sin familj ändå?

– Ja, oftare och oftare och jag orkar inte mer. Jag har gjort allt. Men jag älskar honom.

– Älskar han dig, tror du?

– Ja! brast Sophie ut och kände en våldsamt stöt i magen.

– Är det så man behandlar den man älskar, tycker du? Är det inte så man behandlar nån man hatar? Läkaren tittade en stund på henne medan hon baddade sig under ögonen med en pappersservett.

– Men det är mitt fel, kved Sophie och sprutade ut nya tårar.

– Hör nu här, sa psykdoktorn. Din man är alkoholist. Och det har ingenting med dig att göra.

– Va!?

– Troligtvis periodsuper han. Han är alkoholist. Och lägg nu det jag säger på minnet: Ett, det är inte ditt fel! Två, det blir inte bättre!

– Inte mitt fel? upprepade Sophie och kände förvirringen växa. Men han säger alltid att det är för att jag är omöjlig ... och ... det är jag ju.

– Han säger det ja, svarade doktorn lugnt. De säger så. De lovar en massa också. En alkoholist kan sitta och säga att han har slutat röka samtidigt som han bolmar som en fabriksskorsten, och om nån påpekar det, svarar han bara: Jamen jag har ju sagt att jag har slutat, räcker inte det? Din man behöver hjälp, sa läkaren medan han lutade sig fram och såg på henne med glasögonen på näsan. Men du behöver bli stark så du kan klara era barn. Kom ihåg: det är inte ditt fel, och det blir inte bättre.

Kunde det vara sant, det han sa? Alkoholister satt på parksoffor. Så var inte Alex.

– Men då måste jag ju skilja mig! sa Sophie förfärat. Och det kan jag inte. För jag älskar honom!

– Du är intelligent. Du klarar det du vill klara. Du är ju här nu. Du vill ju ta dig ur den här situationen. En sak vill jag att du ska tänka extra noga på, sa han. Din man är beroende av alkohol, men du har blivit beroende av en alkoholist. Det är mycket vanligt att kvinnor som skilt sig från en alkoholist träffar en ny alkoholist. Det ska du akta dig för.

– Men tänk om han träffar en annan! Ett nystan av maskar krälade i Sophie.

– Vad vill du helst, då? Att han gör dig olycklig eller att han gör en annan kvinna olycklig?

Sophie svarade inte. Men hon skrev ut sig och gick hemåt. Under de fjorton minuter som det tog att gå hem kunde hon uppfatta vårens späda nyanser. Rosenlundsparken var dränkt i den tunga parfym som hon mindes från sin barndom, den kom från en träd-sort men hon visste inte vilken. Förra våren hade hon känt sig lycklig av att dra in lukten i näsborrarna. Eller? Var hon lycklig då? Det fanns kanske ett bättre liv. Inte mitt fel, mumlade hon för sig själv längs Swedenborgsgatan. Inte mitt fel. Inte mitt fel. Hon var i virvelns mitt.

Sophie stod på knä med knäppta händer på det slipade brädgolvet i vardagsrummet i våningen med utsikt över Söders takåsar, våningen med klinker och bokträ och öppen spis och bjälkar och vitkalkade tegelväggar med konst på. Hennes värld hade slocknat.

Alex morsa satt i soffan och rökte som en atom-bombssvamp. Barnen såg på TV däruppe. De hade glidit in i pingstaftons kväll och folk hade slutat ringa. Polisen hade undrat om Sophie sett nåt av överfallen eller nåt annat misstänkt och hon sa som det var att hon blivit för berusad så hon hade åkt därifrån innan infernot satte igång.

Vanmakten drev runt i Sophie, i ett oändligt kretslopp. Var var han? Hos en annan kvinna? Skulle de skiljas nu? Hon såg Kurt Cobain och Courtney Love med nya ögon – det var så här de hade haft det. Och en av dem använde döden som utgång.

På pingstdagens kväll bökade sig Alex morsa in i en taxi och for iväg till Centralen och på tisdagsmorgonen ringde Alex.

– Jag lägger in mig nu. Jag är inte pansargeneral Patton.

Så knäckande! Sitta bland en massa fyllon och pundare och säga att man var alkoholist.

I början hade Alex tänkt sjappa från det flåsiga Forsmannhemmet med sina haglande Hasselafloskler. Han hade business att sköta. Han hade minsann inte blivit ditskickad av sociala som de andra vraken, han hade myntat ur egen ficka. Men när han satt i telefon och försökte se till att allt flöt som det skulle hade Loppa avbrutit och ställt ultimatum. Hon hade sagt: Antingen skriver du ut dig eller också ägnar du dig åt det du är här för. Du kom hit för att du höll på att gå under, okej? Går du ut nu så kommer det ändå att gå käpprätt åt fanders med alltihop, både familjen och företaget. Sen hade han fått ta skeden i vacker hand och sitta igenom dessa jobbiga gruppsessioner. Sophie ville inte snacka med honom, hon höll sig undan, det falska stycket. Hon var säkert i full galopp med att sno barnen från honom. Men när han berättade för gruppen om den fnoskiga bitchen klippte Loppa av: Det här handlar om dig, Alex. Ditt liv. Det är du som supit dig ner till din botten, ingen annan. Du har klarat det alldeles själv. Det gick inte att finta personalen, de hade ju själva varit där allihop. Så småningom började Alex tycka att det var skönt. För de visste exakt på

millimetern hur det kändes, hur jävligt det var att behöva se sin egen skit så att man blev yr av stanken. Det där slapp Sophie fast hon var minst lika full av skit.

Alex satt på sitt rum efter frukosten och svalde ner tableterna han fått för sin envisa urinvägsinfektion. Hans ena ben började darra. Det hände rätt ofta när han blev rastlös. Han tog på sina joggingkläder för att springa en runda. I dörren blev han prompt hejdad av Pekka, en riktigt dum jävla plit, en som bara varit nykter i tre år och egentligen inte hade meriter nog att jobba på ett sånt här ställe. Pekka tyckte allt han var en riktig John Wayne när han pompöst ställde sig framför utgången.

– Hepp hördu, sa den gamle finske tjackpundaren och satte upp hakan så att han såg utomordentligt löjlig ut. Och vart är du på väg?

– Jag tänkte ta en krogsväng så här på morgonkvisten, svarade Alex giftigt. Det ser du väl på min uppsnajdade klädsel.

– Nä nä nä, sa Pekka med sin rostiga stämma. Sånt där snack går inte hem här förstår du. Har du bett om tillstånd för att bara ränna iväg?

– Jag brukar inte be om tillstånd att motionera, sa Alex och försökte fösa bort finnellen så han kunde öppna.

– Det här gör du på egen risk, varnade Pekka med patetiskt allvarsam min.

– Du, jag har pyntat för behandling, inte för förmynderi, sa Alex snävt och trängde sig förbi. Han sprang ner på den vanliga stigen och lät varje nedslag bli till en smocka på Pekkas dumma trut. Fan, nu ville

han snacka med Sophie. Hon skulle stått på hans sida, hon avskydde översitteri lika mycket som han ... Det försökte hugga tag i honom bakifrån, flåsade honom i nacken men han sprang fortare. Okej, han hade varit otrogen. Men det kunde man inte räkna. Han hade inte känt ett piss för Sophie då. Han älskade inte henne då längre, och då räknades det inte. Hon skulle hata honom ännu mer om hon fick veta. Äsch, nu kom det där upp igen. Den långa minnesluckan under sista fyllefjonget. Hur länge hade den varat? Ett dygn? Fast alla som var på Forsmannhemmet hade haft klipp i filmen. Rena vardagsmaten.

När han kom tillbaks kunde han ändå inte stå emot. Han ringde Sophie. Jaså! Hon var glad hon! Hon hade varit på Webers förlagsfest kvällen innan och bubblade ystert på om alla hon träffat. Branschfolk. Och Alex hade inte varit där. Vad hade hon sagt om honom? Jo, hon hade sagt att han var sjuk och det meddelade hon med självgott, beskyddande tonfall. Sen berättade hon misstänkt detaljerat om den extremt förmögne och lika extremt försupne deckarförfattaren Billy Nilsson som hon antagligen åmat och kråmat sig för.

– Är du tänd på honom? frågade Alex.

– Nej, svarade hon och tuggade genast vidare på temat. Har du varit otrogen? undrade hon med darr på rösten.

– Nej, svarade Alex. Vad annat kunde han säga till denna ömtåliga porslinspjäs? Ändå fick han lust att knuffa ner henne från det där falska välbefinnandet hon befann sig i. Ut och förlusta sig, va!

– Jag tycker du ska ta det försiktigt med att springa

på fester, föreslog han lugnt och sansat. I ditt tillstånd är det lätt att tappa balansen och då kanske du hamnar i tråkigheter. Säger saker du får ångra och så, menar jag.

– Jag vet vad jag gör, svarade Sophie malligt. Men jag förstår att det är jobbigt för dig att höra att jag varit ute. Att du känner ett väldigt sug efter sprit då och måste kämpa med det. Jag förstår det, upprepade hon.

Vilken psykopatapa!

– Jag har ångrat mig, sa han vresigt.

– Vadå? frågade hon. Nervigt och förvirrat. Se där så lätt hon kom i obalans!

– Jag vill inte att du kommer hit på fredag, sa Alex bestämt.

– Varför det nu då? frågade hon med en ocean av besvikelse som sköljde ut genom luren.

– Jag måste koncentrera mig på behandlingen, jag är inte mogen att träffa dig än.

Det tog skruv.

– Du, du, du! sprutade hon. Allting handlar tydligen bara om dig och dina behov! Din satans fylleclown! Tror du inte jag har hört vad du pysslat med? Örlat runt i Gamla stan med en whiskypava du kolkat ur på öppen gata. Har de gjort ett neurologiskt test på dig därute? Och kollat så att du verkligen inte är hjärnskadad? Det tror jag nämligen att du är, förstår du!

– Jag hör att du inte mår bra, sa Alex och la på. Han skulle gå hel ur det här.

De hade suttit i två dar ute på det där hemmet och sett på pedagogiska videor och haft gruppsamtal om sjukdomen alkoholism. Sophie visste redan allt. Hon hade läst varenda bok på biblioteket som handlade om det. Alex morsa hade suttit skenheligt och skvätt ur sig sina platta grodor. Hon fattade ingenting, det var som om hon tyckte att hon tillhörde terapeuterna och var inkallad som expert. Sophie försökte undvika henne men på tredje dan sprack det. Hon var försenad till gruppen för ungarna hade bråkat och vägrat klä på sig och Sophie missade tåget, och nu kom hon in i grupprummet och såg matronan sitta där med sin ihålliga svarta blick med huvudet på sned i sitt eldröda hår och nya violetta tygsjok över sin stabbiga kroppshydda.

Loppan sa menande till Sophie att det var viktigt för gruppsamarbetet att komma i tid. Loppan påminde till sitt yttre om de alkade kvinnorna som suttit på psykakuten. Hon såg barnslig ut trots att hon var över fyrtio, med sina mönstrade tajts, rosa jacka och sitt vätesuperoxiderade hår. Skillnaden mellan henne och de ordinära alkistanterna var att Loppans kläder var dyra och inköpta på nån Östermalms-

boutique, men ränderna går aldrig ur, tänkte Sophie. Loppa var hård. Hon skulle ha befälet. Hon hade svar på allt.

När Sophie väl satt sig kokade grytan över. Hon kunde inte behärska sig längre. Där satt den självgoda och förljugna Randi och ömmade för sin tyrann till son. Satt bara där som en violett julgran med sina klumpiga tennsmycken och spelade oskyldig. Det var ju hon som gjort Alex till den han var! Hon hade sett Sophies blåtiror, hon visste om alltihop. Sophie var lurad! Hon hade litat på fel människor. Hon hoppade upp och ställde sig framför Randi. Började tala stötvis som en sprucken trumpet.

– Din falska kossa! Du sitter där och låtsas som om du inte vet. Du vet att din son är en hustrumisshandlare, du vet hur jag haft det ... Sophies röst klövs och tynade bort, sen tog hon i för full hals igen när hon såg Randis självömkande uppsyn. Din jävla mentalpatient till son, han ligger på rygg och lapar i sig en fyrtiotusen kronors behandling medan jag ska klara allt. Du tycker väl synd om Alex och dig själv, du tycker att det här är mitt fel, va?

– Nu tycker jag du ska gå härifrån, sa Loppa skarpt. Här behandlar vi varann med respekt, förstår du.

Sophie stirrade mållös in i Loppans solbränna. Menade hon allvar? Hon var också en svikare! Alla svek och tårarna trängde fram som tunga bubblor ur Sophies ögon. Hon sparkade omkull stolen och gick ut. Smällde igen dörren. Kom ut på den ödsliga lilla gatan. Träd kronorna var jämngroa, våren hade kläckt ut sommaren i full skala men för Sophie var allting grått så fort det trängt igenom hennes blyfilter.

Hon grät, tänkte gå hem till Bittan. Gick hundra meter neråt till en vägkorsning ... Sen tillbaks igen.

Nä nu jävlar! Hon skulle minsann ta vad hon hade rätt till. Hon hade rätt att sitta med de andra och inte bli utkastad. Beppe, en lätt grånad make till en alkoholiserad kvinna, kom emot henne. Han la armen om Sophie.

– Jag förstår dig verkligen, sa han. Jag är nykter alkoholist och min mamma var likadan som din svärmor. Hon var den främsta anledningen till att mitt första äktenskap sprack. Hon ringde varje dag och bestämde till och med vilka kalsonger jag skulle ha på mig. Jag var helt fast i hennes gam och min fru orkade inte till slut. Mamma accepterade aldrig att jag gift mig. Hon ville ha kvar makten över mig. När hon dog kände jag ingenting annat än lättnad. Jag fällde inte en tår. Men jag slutade dricka. Beppe såg på henne med sina stora blå snälla ögon. Och jag skäms inte för att jag inte sörjde, fortsatte han. Nu har jag varit gift med Lola i fyra år. Hon är alkoholist. Du ska veta att det är ett värre helvete att leva med en alkoholist än att själv vara det.

Beppe kramade om Sophie. Beppe var en björn och hans famn en grotta. Hon hade velat stanna i den grottan men hon kände ju inte Beppe. Kanske såg Alex henne nu genom ett fönster. Kanske såg Bepptes alkisfru dem genom ett fönster. Det skulle vara rätt åt dem.

– Kom, så går vi in. Du ska inte sumpas den här veckan. Den är till för dig, inte för din alkoholist.

Det blev tyst i rummet när Sophie bänkat sig. Hon grät en stilla flod.

– Hur känner du dig nu? frågade Loppan varsamt.
– Jag känner mig så ... övergiven, pressade Sophie fram med mascaran rinnande. Så missbrukad. Jag har litat på folk jag inte kunnat lita på ...

Loppan reste sig och gick fram till whiteboarden. Där ritade hon två blomvaser med varsin stjälk.

– Så här ser ett sunt förhållande ut, sa hon. Två vaser som står sida vid sida. Men i ett alkoholistäktenskap ser det ut så här. Loppan ritade två nya vaser men den ena stjälken låg lindad runt den andra. Den som växer runt den andre kan inte utvecklas och till slut kvävs bägge blommorna, sa hon.

– Du menar att det är jag som är sjuk, sa Sophie irriterat.

– Nej, sa Loppan. Inte så som du kanske tror nu. Du trodde du var tvungen att linda ditt liv runt din mans eftersom han inte klarade att ta vara på sig. Du gjorde det du trodde var bäst för att rädda relationen. Hade du inte slingrat dig runt hans stjälk hade den ju fallit. En missbrukare blir beroende av att andra räddar och undsätter honom. Han drar med sig sina anhöriga så att det ser ut på det här viset.

Loppan pekade igen på slingerväxten.

– Men det sorgliga är att ju mer den medberoende hjälper alkoholisten, desto mer hjälplös blir han. Till slut är bägge lika nedbrutna. Alkoholisten av att han inte kan kontrollera alkoholen, den anhöriga av att hon inte kan kontrollera alkoholisten. I stället ska man låta den som missbrukar själv ta konsekvenserna av sitt beteende. Då når han snabbare sin personliga botten. Det är fel att reda upp det alkoholisten ställt till med.

– Men alkoholisten får ju all hjälp, avbröt Sophie härsket. Ni håller ju på och klemar med de där jävla fyllona hela dagarna. De slipper ta konsekvenserna. Igen. Det är väl samma sak.

– Sophie, sa Loppan med trött min. Först måste drogen bort. Innan dess kan de inte tillfriskna. Men jobbet är deras. När jag tog farväl av mina droger hamnade jag i en djup sorg. Det var som att lämna ett långt och innerligt kärleksförhållande. Jag hade inte utvecklats som människa under alla de år jag missbrukat. När jag skulle möta människor nykter insåg jag att jag var sjutton år, häruppe i skallen. Men jag var trettio-tre. Det är en lång och svår vandring att mogna och bli vuxen. Det är det vi missbrukare har flytt från.

– Det var ju väldigt vad synd det är om de där fyllpundarna då, fräste Sophie.

– Jag vill inte att du avbryter hela tiden, sa Loppan. Vet du vad? Du är ganska så självcentrerad. Jag menar inte att du är egoistisk eller så, men du har svårt att få grepp om dig själv och svårt att lyssna. Jag tror du behöver hjälp.

– Vadå hjälp! Menar du att det är jag som är sjuk?

– Nej, inte på det sättet men du har haft det svårt så länge att du behöver hjälp att ta dig upp igen.

– Men var ska jag få hjälp? Det är inte jag som ligger och jäser på en anstalt och har lämnat familjen i sticket. Jag står på benen, vem skulle annars göra det? Och hur ska jag kunna ta hem det där skrället efter allt han gjort? Ska inte det räknas in bland de där konsekvenserna? Ska jag dalta med honom ännu mer nu? Är det hustrumisshandlaren som ska visas hänsyn?

Sophie regnade ur sig sina, som hon ansåg, rättmätiga protester tills Loppan sa:

– Är du säker på att han vill hem igen, då?

Sophie blev likstel. Alex hade sagt till Loppan att han inte ville hem, så måste det vara. Sophie skulle inte ens ges nöjet att kasta ut svinet.

– Jag menar – ni kan ha sårat varann för mycket, förtydligade Loppan.

Hon stod på Alex sida. Missbrukarna höll varann om ryggen. Det fanns ingen rättvisa alls i det här.

– Skulle jag ha sårat honom! utbrast Sophie.

– Ja, genom saker du sagt ...

– Men han har ju sparkat och slagit mig tillochmed när jag varit gravid och nu är det som om han är förlåten. Sophie började gråta igen.

– Många missbrukare bär sig vansinnigt illa åt, men i grunden är de fina människor, sa Loppan. Så vände hon sig mot Sophie. Men hade jag känt för Lasse som du känner för Alex, då hade Lasse och jag inte varit ihop mer.

Hur kunde Loppan stå där och bara anklaga henne? Nej, det gick inte att lita på alkisar, inte ens om de varit nyktra i en massa år. Hur kunde hon bara påstå att Alex var en fin människa? Nu satt väl Randi och mådde. Sophie tittade på henne. Hon satt fortfarande uttryckslös i sin lila gardinuppsättning.

– Alla som lever med missbrukare lever farligt, fortsatte Loppan sitt föredrag. Jag levde ihop med en man en gång som slog en tennljusstake i pannan på mig när han var full. Jag fick åka in på sjukhus och har två djupa jack här som ni kan se. Den mannen bor i samma område som jag nu och har ett respekterat

yrke, hela hans fasad är välputsad men han missbrukar ännu. Så länge någon hjälper honom dölja det kan han fortsätta. Men när jag ser den där psykopaten så vänder jag på klacken, för jag vet.

– Jaså. Sophie kunde inte avhålla sig från ett inpass. Tycker du inte att han är en fin människa då? insinuerade hon.

– Hur menar du nu? frågade Loppan med tillkämpad behärskning.

Sophie höll på att få dit henne.

– Jo, han som slog tennljusstaken i pannan på dig kallade du psykopat. Men alla missbrukare på Forsmannhemmet är ju i själva verket fina människor, sa du. Då måste väl även psykopaten räknas dit?

Haha, nu var hon torsk! Loppan spände sina hårt målade ögon i Sophies som kantades av upplöst rinnande spackel.

– Jag ville förklara vad missbruk gör med människor. Alkoholism är en sjukdom och det är lika meningslöst att tro att man kan tvinga någon att bli frisk från den som att tro att man kan tvinga någon att tillfriskna från diabetes. Däremot har man ett ansvar gentemot sig själv. Blir alkoholisten farlig måste man sätta sig i skydd. Men det gör sällan de medberoende. De har slutat ta hand om sig själva. Det är det jag försöker säga. Man kan inte ta ansvar för någon annan än sig själv.

Det blev kafferast. Två av tjejerna i gruppen, Misse och Monica, kom fram och klappade om Sophie. De hade också fått stryk av sina karlar. De hade varit långt nere och bökat i samma träsk. Misse och Monica satt intill Sophie i rökrummet.

Hennes liv var slitet i trasor, det var hit ner, till en källare i ett gult hus i Nacka hon hade ramlat från Stockholms glamourösa gräddhylla. Här nere i den absoluta förtvivlans brunn satt hon med människor hon aldrig träffat förr och som hon förmodligen aldrig skulle stöta på i sina egna kretsar. Men i den här källaren fanns inga statusstegar. Och ur det sipprade nåt fram. Nåt ärligt, nåt innerligt.

Randi satt en bit bort för sig själv och blossade på sina Prince. Hon stirrade hållögt ut mot ingenstans. Hennes kinder var skrovliga av akneärr och fårorna runt munnen gav henne ett slitet och bedrövat uttryck. Kanske var det lite synd om Randi i alla fall. Sophie hann ikapp henne när de var på väg in i grupprummet igen. Hon la handen på Randis violetta axel.

– Jag är ledsen att jag for ut så mot dig, sa Sophie.

– Ja, jag är också ledsen för det, svarade Randi. Martyraktigt.

Loppans man, Lasse, kom in och skulle hålla föredrag. Han var över femtio men uppseendeväckande välvårdad. Han presenterade sig som alkoholist. Där stod han och glänste i vita tänder och solbränna och ljusa kläder och guldklocka. En nykter alkoholist som mådde prima. Fanns det nån rim och reson i att dessa nyktra alkoholister som förstört så många liv var så tillfreds med sig själva? Sophie kände vågen av ilska igen.

– Alkoholism är en känsl sjukdom, sa Lasse. Vi som har den klarar inte av starka känslor, vare sig de är positiva eller negativa. Vi klarar inte beröm och vi klarar inte kritik. Så vi kapar både toppar och dalar med kemi. Har det hänt nåt bra, då ska vi fira och känns det jävligt, då måste vi banne oss ha ett järn.

Och så drar vi med våra anhöriga i det där spelet. Ju mer de försöker få oss att sluta, desto mer manipulerar vi dem. Och de manipulerar tillbaka. Men det är alltid vi som vinner, för vi manipulerar för att överleva. Vi är övertygade om att vi inte klarar oss utan drogen. Min förra fru brukade komma och hämta mig med bilen efter jobbet. Vad gulligt, tänkte jag första gången. Men så insåg jag att det inte var av omtanke, det var bara för att jag inte skulle kunna ta vägen om Systembolaget och då gick jag ut på lunchen i stället och handlade det jag behövde. Jag köpte blommor också, så att frugan skulle bli glad. Men det var inte av omtanke. Det var bara manipulation.

– Älskade du inte din fru? frågade Sophie.

– Nej, men jag tyckte hon var bra att ha, svarade Lasse.

Asshole, tänkte Sophie. På det här stället var det nästan nåt fint och märkvärdigt att ha supit ner sina liv. Sophie sjönk ihop på stolen. Om hon bara kunde sluta känna denna klösande vrede. Om hon bara kunde bli vän med Alex, om de bara kunde krama om varann och förlåta varann, om han bara ville komma hem igen så skulle de börja om, förstå, se med andra ögon ... eller älskade han inte henne längre? Var det bara så enkelt? Så som Lasse hade känt för sin fru?

– Jag vill bara förbereda er nu inför konfrontationen efter lunch, sa Lasse. Tänk på att det kan komma fram sånt ni inte känt till tidigare. Det kan göra ont. Men kom ihåg att vi behandlar varann med respekt. Inga sarkasmer och ingen pajkastning. Ärlighet och öppenhet är vad som gäller. Och ingen avbryter, alla får tala till punkt. Lycka till.

Sånt man inte känt till tidigare? malde det i Sophie medan fasorna började mullra i henne. Att Alex kanske hade en ny? Att en annan kvinna skulle sitta där också? Som på en begravning, där en okänd kvinna står i svart och gråter ett stycke från sällskapet?

De lunchade på en pizzeria i närheten. Alla i gruppen utom Randi. Hon åt på hemmet. Sophie kunde nästan inte svälja ner maten.

De släntrade tillbaks. Nu skulle Sophie träffa Alex. Nåt ville upp i halsen på henne. Då såg hon en figur i fönstret på den gula byggnaden. Han hade blå träningsoverall. Det var Alex. Hennes hjärta gick över i trav.

– Hej, Sophie! Alex stod framför henne med armarna i kors över bröstet som alltid när han kände sig hotad. En hållning som han felaktigt trodde skulle inge pondus och styrka. Du har min väska ser jag, fortsatte han.

Vad menade han med det? Sophie kunde inte få fram ett ljud. Han såg så konstig ut, var det där verkligen hennes man? Hon kände inte igen honom. Han hade blivit brun, men de tidigare så spända kinderna hade sjunkit in och den där hårtofsen som han brukade tvinna var borta. På fötterna hade han ett par hiskligt fula nya sandaler. Var han inte en riktig tönt? En Åsa-Nisse som stod där och kaxade sig. Sophie tittade i golvet när hon gick förbi honom och ner i källaren.

De satt i en ring. Det var de anhöriga och de intagna och Loppan och en annan kvinnlig terapeut. Ett par killar såg ut som typiska Pundar-Percy med

långt hår och massor av silverringar i öronen. Alla fick presentera sig med namnet och vad de var där för. Ordet kom till Alex.

– Hej, jag är Alex. Jag är alkoholist och beroende. Han stirrade på Sophie medan han sa det.

– Hej, jag är Sophie, sa Sophie när det blev hennes tur. Jag är medberoende. Då flinade Alex till och titade i taket. Varför gjorde han så där?

Monica skulle börja. Hennes mamma flyttade fram sin stol en halvmeter mot sin dotter och hon gjorde likadant. Monica började berätta hur hon känt det som barn alla de gånger då hennes mamma varit stupfull och skämt ut sig och hur hon aldrig fått vara liten och känna sig beskyddad, hur hon fått vara mamma åt sin egen mamma och hur hon ändå älskat sin morsa och velat hjälpa henne. Det var en berättelse om det största sveket och Monicas mamma nickade och lipade och alla andra grät också. Alla utom Alex och de två pundarkillarna. Och terapeuterna. Mitt på golvet låg en stor pappersrulle att torka tårarna med. Alex räckte artigt en lång bit papper åt Sophie. Han kanske hade förstått, han kanske äntligen hade insett hur Sophie haft det.

När Monica var färdig frågade Loppan hennes mamma vad det var Monica hade känt. Mamman svarade knapphändigt och såg på sin dotter. Kanske var det första gången hon verkligen såg sitt barn. Sen fick mamman berätta hur det hade känts att vara alkoholist. Det var en historia om värkande skuld känslor och sjöar av självförakt. Om en tröstlös livsleda och om kärlek som aldrig omsattes i handling. Konstigt, precis så hade ju Sophie känt det.

När det var Misses tur flyttade en av pundarna fram sin stol mot henne. Det var hennes karl. Hans ögon var bassängblå men tomma. Misse talade om svek. Allt handlade om svek i detta rum, tänkte Sophie. Svek ända in i råa mörken.

– Jag var så glad, sa Misse med sin nikotinknastriga och läspande röst, när vi äntligen fått vår lägenhet i Rinkeby. Vårt hem. Vi skulle få det så fint ihop, jäntan och du och jag. Men vad jag kände, det var att mitt hem ... mitt hem blev buskarna utanför balkongen. Där fick jag sova på nätterna när du var påtänd och galen och slängde ut mig. Och när du gav dig på jäntan min, Berra, då kunde jag inte mer. Hon är så rädd för dig nu. Hon litade på dig. Vi litade på dig, Berra. Den där sista gången kanske du minns, när jag var tvungen att ringa snuten, det jag aldrig trott jag skulle göra. Jag låg på golvet i hallen och du fortsatte att sparka med stövlarna på. När du sparkat av min käke och mina framtänder ... då stod du där och flinade. Och så sa du: Fy fan vad ful du blev. Sen drog du med alla pengarna. Vårt hem var sönderslaget och jäntan satt bakom soffan och vågade inte komma fram fastän du gått. Jag kunde inte ens skydda min dotter. Och det hade jag lovat henne att alltid göra ...

Rosslande grymtljudd högg in i Misses tal. Det var Randi som satt och hulkade så väggarna skalv. Hela det violetta Randitältet skakade och ovanpå det vilade ett rött hårburr som slängdes bakåt vid varje ny högljudd snyftning. Sophie sneglade harmset på den stortjutande tanten.

– Jag trodde att jag inte förtjänade nåt bättre, avslutade Misse. Sophie förstod exakt hur hon kände. De

hade levt samma sorts liv. Hon skulle aldrig mer se ner på pundartjejer, aldrig mer fnysa åt nån av samhällets bottenresenärer. Aldrig.

Det blev Sophies tur. Alex och hon flyttade fram sina stolar. Det pep och knorrade i hennes mage. Alex tittade på henne med bakåtlutat huvud. Hans drag var utslätade, där fanns en sorts fromhet hon inte skådat tidigare. Eller var han bara nollställd? På andra sidan? At the point of no return, dit det inte gick att nå? Hon var ändå tvungen att ta upp det första som sått split mellan henne och Alex. Ingen i det här rummet skulle ju skvallra.

– Du sa att du var bög, började Sophie. Och jag vet ännu inte hur det är med den saken.

Alex såg ut att vilja resa sig och slå henne över ansiktet men så fladdrade ett annat drag över hans ögon och han nickade med den där svårtydda blicken. Sophie försökte hålla rösten stram och klar men den gick upp och ner som yviga vågor. Ibland bröts den och blev svag och ibland skummade den ut. Lät det förresten klokt det hon sa? Att Alex trott att han varit homosexuell och att de inte tagit konsekvenserna av det – det lät skruvat. Var det inte nån som drog på smilbanden någonstans i hennes ögonvrå? Hon fick snabba sig att dra igenom listan.

– Första gången du misshandlade mig ordentligt, när jag väntade Jaki. När du sparkade mig i underlivet så min svanskota spräcktes och sen slog sönder hela mitt ansikte ... Usch vad det där lät kladdigt. Alldeles för köttigt och intimt. Hon var tvungen att förklara hur hon kände också, det hade de fått i hemuppgift att beskriva. Hon tog sats. Jag kunde inte sitta, för min

svanskota gjorde så ont. Och barnet i magen rörde sig knappast på ett helt dygn. Jag såg grotesk ut och när jag sa till alla att jag ramlat med cykeln märkte jag att de inte trodde mig ...

Nu var det bestämt nån som skrattade till helt kort, en hes mansröst hon inte kunde placera. Eller var det bara en harkling? Men Alex nickade på samma stumma sätt. Sophie lät tårarna forsa. Hon hade redan lipat bort allt smink.

– Och den gången då du kom in i tomtedräkt med en motorsåg på julafton och jagade oss ...

Nu flinade Alex och drog med sig en snabbt övergående fnittervåg från de flesta. Fan! Det här var en fars! Sophie sneglade mot Loppan men hon var allvarlig och nickade mot Sophie och Sophie fortsatte med att berätta om när Alex försvann i dygn, när han skämde ut sig på alla fester, när han rattfyllade, om alla lögner och om att hon alltid var rädd att han ljög om andra kvinnor eftersom han mörkade allt och då lika gärna kunde ljuga om det och nu bölade Sophie hejdlöst för det var hon fortfarande så rädd för, att han varit otrogen hela tiden.

– Jag började hata mig själv, Alex, eftersom du behandlade mig så illa. Och jag trodde att jag inte förtjänade nåt annat.

Alex nickade och hade nu kopplat på sin slöa underliga uppsyn.

– Kan du säga vad det var Sophie kände, bad Loppan.

– Du kände dig övergiven. Sviken. Att du inte kunde lita på mig. Sa Alex och såg på Sophie, fast nu brände blicken till.

– Då kan du berätta Randi, sa Loppan.

Randi hasade fram sin stol.

– Jaa, suckade hon. Jag minns den gången då Alex och Sophie och barnen skulle komma ut till sommarstället en midsommar, och jag hade handlat fullt med god mat som jag kånkade den långa vägen från affären. Stekt köttbullar och gjort det fint hade jag. Men de kom aldrig. På midsommarafton ringde jag Alex och han bara gapade och skrek att ...

– Jag vill påminna om att vi ska undvika att säga ”han”, avbröt Loppan. Det är Alex du talar med nu.

– Ja, fortsatte Randi, jag ringde upp dig och då hade du och Sophie bestämt er för att åka till Skagen i stället och där stod jag med maten och ...

– Det här ska handla om hur själva missbruket påverkat er anhöriga, inskräpte Loppan.

Randi kom aldrig till skott, hon verkade inte riktigt fatta poängen utan surrade bara vidare om banala oförrätter.

Det blev Alex tur.

Alex beskrev hur han bara försökte få vara ifred så han kunde supa och att han blev beroende av allt han tyckte om – rock’n’roll, snabba bilar, booze och business. Sophie trodde han skulle säga brudar också. Han drog ner några skrattsalvor när han redogjorde för sin metod att dämpa pysljudet från öppnandet av ölburkar så ingen i familjen skulle höra: han öppnade dem under en handduk i vasken. Det var väl det Sophie hade tänkt, han hade aldrig några vita veckor, han drack i smyg. Men vad gjorde det nu? Alex log plötsligt mot henne. Isen kanske hade brutits. Nu äntligen hade han blivit nykter, så kanske ... Hoppet gjorde en ils snabb blinkning mot Sophie.

Hon tog ett steg fram mot Alex när de kom ut i korridoren och ville ge honom en kram. De hade ju ändå haft riktig ögonkontakt. Men han hoppade bakåt som om han blivit skållad. Vad nu?

– Du har visst varit hos revisorn, sa Alex med sin gamla vanliga skrälliga röst.

Sophie måste stoppas!

Det var tur att Alex morsa varit där och hört vad Sophie hävt ur sig på grupptimmarna. Hon hatade honom och ville bara hämnas. Den falska hönan hade varit hos revisorn. Hur mycket hade han avslöjat? Skulle Sophie in och rota i ekonomin nu också. Ingenting skulle Alex få ha för sig själv. Sen spelade hon oskyldig när de sågs. Körde sitt snyftrace på konfrontationen, för att vinna över alla på sin sida. Men så enkelt var det inte, härinne visste de andra hur tokig Sophie var och det var därför de fnissat åt storyn med motorsågen på julafton. De trodde henne inte. Och den där gången hon åkt på ett kok stryk som hon mölade om, vad hade hon gjort då? Hon stod med en tillbringare vatten hon tänkte hälla över honom där han däckat. Så gör väl ingen vettig varelse. Det där att han sagt att han var bög hade hon gjort sån affär av, precis som hon gjorde med allt möjligt annat. Han hade sagt det för att han varit ledsen och förvirrad då. Hans farsa hade avvisat honom.

Alex låg och snodde in sig i sängkläderna. I morgon var sista dan på familjeveckan. Och dessutom var det midsommarafton. Då skulle väl Sophie ut och sup

som ett svin, nu när hans morsa tagit ungarna med sig till sommarstugan. Han skulle bli tvungen att ta antabus när han kom ut. Undrar vem Sophie bölat ut hos på kvällen, tänkte han. Fy vad mager hon hade blivit förresten. Hade hon fått anorexi?

Nä, nu kom de där skuldkänslorna skumpande. De hade han minsann fått nog av. Det var ju hon som spårade ur! Hon ville inte tillåta honom att bli man, hon ville ha en lallande lelle. En toffel. Alex kände en turbomotor spinna dovt. Det var så mycket han hade förträngt, men nu öppnade sig de förseglade minnesbankarna, kapitel efter kapitel.

Kallsvettig vaknade han upp. Bilderna hade kommit igen. Bilderna av den livlöse Ming och blodet från Molko. Den gången, vid överfallen på Gino, hade han fått sin första riktiga attack av genuin dödsfruktan. Sen dess hade den återkommit många nätter. Ming hade blivit rullstolsbunden. Han gav en enda lång intervju från sjukhuset i en av Rapports specialsändningar. Alla dagstidningar nöj åt sig av hans uttalanden och körde dem på ettan och löpen dan efter. Ming såg underlig ut. Som en tibetanmunk.

Alex somnade inte förrän det var ljust och fåglarna utanför tjöt som fjortisar på en Take That-konsert.

Det var morgon. Sophie stod i kapprummet och hängde av sig. Hon hade haft fräckheten att norpa hans jacka. Under den hade hon nya kläder. Kort klänning och – fy fan – hon hade tatuerat sig på låret. Värst vad hon kunde kosta på sig.

– Snygg outfit, sa Alex menande. Hon svarade inte, låtsades knappt om honom. Hon kunde inte dölja

särskilt väl att hon hatade honom. Var har du köpt den? fortsatte han. På NK Trend? Nitty Gritty?

– Jag tycker du ska sluta med de där spelen, sa hon bara och slank in på toa.

Oj, oj, oj, vad hon hade lärt sig då. Hur många böcker hade hon suttit med näsan i nu, den översittaraktiga akademikerhoppan? När hon kom ut igen satte hon sig i soffan i allrummet och började bläddra i DN. Den där Beppe kom in och hejade, Sophie hejade överdrivet glatt tillbaks. Sen gick Beppe ut till sin fru Lola på altanen. Stackars Lola, tänkte Alex. Hon hade verkligen inte haft det lätt. Hennes farsa var läkare. Som femtonåring brukade hon bli gynundersökt av honom när hon varit ute och dansat för att han skulle kolla om hon ännu var oskuld. Undra på att hon krökat ner sig. Nu skulle hon börja sitt nakna, nyktra liv utanför hemmet. Precis som Alex. Sophie satt i sin korta klänning och prasslade vidare med tidningen. Självtröstandig och blid. Hon hade verkligen pluggat sitt koncept. Att allt berodde på Alex och att bara för att han kollapsat och insett att hans liv blivit ohanterligt och tagit första steget i Anonyma Alkoholisters tolvstegsprogram, så gick hon fri.

– Vi ska ju äta lunch tillsammans i dag, sa han. Utan plitar. Har du nåt förslag på vart vi ska gå?

– Nej, vad tycker du? frågade hon.

Obeslutsam som vanligt, tänkte Alex.

– Ja, jag vill ju gärna undvika ställen som har med mitt alkoholistiska förflutna att göra, så vi kan väl gå till Ulla Winbladh ute på Djurgården.

– Gärna, sa Sophie. Vindflöjeln.

– Hur gick det hos revisorn?

- Jag ska inte dit förrän på tisdag.
- Hade det inte varit lämpligt att vi gick dit tillsammans? påpekade han.
- Jomen du kan väl komma med på tisdag då, sa Sophie med förmäten uppsyn.

Hon skulle hålla vantarna förbannat långt borta från det där, tänkte Alex.

- Hur är det med barnen, var de glada när de åkte? fortsatte han. Bäst att hålla sig till kallpratet.

- Ja, jättegglada. Vi har fått det ganska trivsamt. Vi har instiftat en massa nya vardagsritualer. På måndagar lagar Niki eller Jaki mat ...

Så slipper den lata hönan själv göra det, tänkte Alex.

- ... och på tisdagar går vi kvällspromenad ...

Gäsp.

- ... på onsdagar äter vi vegetariskt ...

Stackars barn.

- ... på torsdagar gör vi soppa, och på fredagar får ungarna turas om att bestämma sitt favoritkäk, sen badar vi och går på bio på lördagar, fortsatte Sophie självbelåtet. Varje dag innebär nåt speciellt för att barnen ska känna stadga i tillvaron, de har ju känt sig väldigt otrygga. Men jag har förklarat för dem att du har bestämt dig för att bli frisk.

Nä nu jävlar!

- Tror du att du är så jävla frisk då, fnös Alex.

- Inte alls, sa Sophie tvärsäkert och utan att mena det. Men det är ju mitt problem, eller hur? Ungarna mår inte heller prima, det är mycket som behöver repareras, men nu har vi tid för varann.

Tid för henne att indoktrinera skallen ur led på

dem, tänkte Alex ilsket. Och det är förstås mitt fel att ungarna har mått kasst, sa han. De har ju inte träffat mig på en månad, de tror väl att jag är ett vårdpaket eller nåt. Jag tycker det var egoistiskt av dig att inte låta Bittan komma ut hit med mina barn när jag ville det.

– Jag har en annan inställning i den frågan, förkunnade Sophie beskäftigt. Hon lät precis som en lärobok!

– Har du läst ”Kvinnor som älskar för mycket”? frågade Alex.

– Ja, svarade Sophie förvånat.

– Det har jag också. Boken finns här. Du snackar som om du läste högt ur den.

– Så noga har jag inte läst den, slingrade sig Sophie.

– Nämen, det behöver du inte skämmas för. Att du har ett fotografiskt minne.

Ha! Nu blev hon nervös. Bytte benställning så att klänningen åkte upp. Tatueringen blänkte mot honom. En svart panter, jisses vad banalt.

– Jag tycker inte att du förändrats ett dugg, sa Alex föraktfullt och blängde mot pantern på låret.

– Men det är väl mitt problem! försvarade sig Sophie. Sköt du ditt, så sköter jag mitt.

Läroboken igen, tänkte Alex. Stel och förnumstig satt hon där i sin utmanande klädsel. Jag har träffat många på NA som känner dig, sa Alex.

Han visste att hon skulle nappa.

– NA? frågade Sophie förvirrat. Mycket riktigt – nu kom hon visst av sig.

– Anonyma Narkomaner. Jag går hellre dit än på AA. Det är mera action där. Många av dem känner dig. De undrade varför inte du var med.

Nu var hon rejält osäker, började flacka med blicken och bita på naglarna. Isch, det där ljudet ...

– Jag tolererar inte att du försöker finta mig, sa hon och såg ut att vilja resa sig ur soffan.

En ny fras från läroböckerna hade poppat upp i hennes vimsiga hjärna. Hon var som en bingomaskin. Vilken boll som helst kunde hoppa upp genom hålet, men allt var innantillfraser. Inget kom från henne själv.

Nu vinkade Loppan in de anhöriga i filmrummet. De skulle se den där filmen om en alkoholiserad katt som alla tyckte var så gullig. Amerikanskt pjoller, om Alex fick säga sitt.

– Tjena, Loppan! hojtade Alex. Sophie skulle minsann få se att han var bundis med personalen. De hatade inte honom, fast han visat helt och hållet vem han var.

– Hallojsan, Alex, svarade Loppan. Läget?

– Helt okej, sa Alex. Förutom att det är midsommarafton och solsken.

– Jo, det där känner jag igen, sa Loppan i samförstånd och blinkade med ena ögat.

Sophie tittade frågande på Alex innan hon försvann in i filmrummet. Hon blev osäker så fort hon inte kunde koderna. Efter filmvisningen skulle de ner i källaren och genomföra ännu en beklämmande konfrontation. De skulle tala om vad de uppskattade hos varann. Ha ha! Det skulle allt gå fort.

Låt det inte som Sophies skratt därinifrån? Vad hade hon så roligt åt? Alex såg sig omkring i rummet, gjorde ett snabbsvep mot köket och altanen. Ingen där. Han smög fram till dörren och la örat intill.

Nu hördes bara Loppans röst. Sen garvade alla. Vad vispade de ihop därinne, egentligen? Var Loppan också en förrädare? Steg hördes från hallen och Alex satte sig snabbt i soffan och slog upp DN. Han hade redan läst den. De två skinnbollsligisterna som härjat på Gino satt i arrest. Vilken soppa det blivit av Alex stora röjarskiva. Men nu kändes det skönt att inte Fanzino eller Playboy blandats in i härvan. Även om det säkert berodde på en komplott mot Alex eftersom han gjorde en mycket ballare tidning än de där pissblaskorna kunde åstadkomma med sina mediokra fredagsbilagor. Nöjesjournalistiken och den numera så kallade Mingdynastin hade blivit måltavlor för allsköns analyser. Nån lustigkurre reflekterade över att en nöjesreporter levde farligare än en krigsreporter. Mingdynastin, som blivit ett samlingsbegrepp för en handfull urblåsta festfixare, liknades vid en reell maktfaktor. Så korkat och överdrivet! Vilka växlar alla drog på ett tillfälligheternas spel. Krogarna hade skärpt sin bevakning och Café Opera hade avskaffat sitt kösystem. Det spelade ingen roll för Alex privata vidkommande, han hade ju kort till stans ineställen. Men det spelade heller ingen roll längre. Vad skulle han där att göra nykter? Vad skulle han överhuvudtaget göra nykter. Suget ålade runt i magtrakten. Fint väder, midsommar, uteserveringar, parkernas grönska. Måtte det bli en regnig sommar. Fy fan vad mycket han var tvungen att ordna när han kom ut. Knappt ett enda telefonsamtal hade han fått ringa. Och Sophie hade bara slappat försummat alla pressreleaser om Playboy, hela skiten låg i frysboxen.

Det var Lasse som kom. Du ska väl vara med och ta

andra steget nu, sa han och log så guldkronorna gnistrade.

Alex reste sig. Andra steget. ”Vi kom att tro att en makt större än vi själva kunde hjälpa oss att återfå vårt förstånd.” Han visste inte om han trodde på en högre makt men han trodde på det anonyma tolvstegsprogrammet. Sophie trodde han inte alls på.

Tillbaka från grupprummet såg han Sophie ute på altanen. Hon rökte och talade med Jocke. Jocke var 24 bast och horsepundare. Ganska soft kille. Matchade väl henne, hon fixade ju inte män med stake. Hon behövde unga ofullgångna toyboys att vrida om knoppen på. Ofullgångna och omogna som hon själv. Och som Alex varit när de träffades. På avstånd såg hon ut som en nittonåring. Att hon inte kunde växa upp. Alex gick ut på altanen. Än så länge var de i alla fall gifta.

– Härligt väder, sa han högt och klart.

– Typiskt när jag ska skrivas ut i dag, mumlade Jocke och slängde sitt ljusa raka hår över axlarna. Han var piercad i näsan och ögonbrynet och hade minst fem silverringar i ena örat. Barnsligt, tänkte Alex. Han skulle själv ta och plocka bort sin guldring i örat, trots att det var deras vigselring eller kanske just därför. Passade väl för övrigt bra nu. Sophie hade ju bestämt sig för att allt var Alex fel och han skulle aldrig köpa det. Förresten var det Sophies påfund från början, det där med att han skulle ha hål i örat. Det var tillochmed hon som gjort hålet åt honom. Så var det! Hon hade gjort om honom, sett till att han passade i hennes gjutform. Köpt de kläder hon tyckte han skulle ha för att matcha henne, färgat

hans hår, klippt det. Redan från början hade hon försökt göra om honom efter sina ritningar. Tro sjutton att han blev alkoholist, det var ju det enda hon inte rådde över.

– Och vad tänker du hitta på i kväll då, Sophie, nu när du är barnledig och allt, frågade Alex med munter ton. Aldrig att han ville visa sig missunnsam, den egenkapen stod hon för.

– Jag kanske ska dra ut till Ingarö med Lisbet och hennes polare, svarade Sophie torftigt. Som om hon bar på en hemlighet. Vaffan skulle hon sylta in sig med den där svikaren Lisbet för? Nej, det orkade han inte tänka på nu, han hade just tagit andra steget.

– Jaa, sa Alex dröjande medan han kvävde sucken som var på väg upp. Nu ska vi snart ner och tala om hur mycket vi hatar varann.

– Ska ni inte tala om hur mycket ni älskar varann? sa Jocke med blåögd förvåning. Han gav Sophie en uppskattande blick. Fattade inte den där sillmjölken vilken beräknande ögontjänare hon var?

– Det där får stå för dig, rabblade Sophie ur läroboken. Standardformulär 1 A. Hon var verkligen pate-tisk när hon försökte morska upp sig. Nej, det här gick inte, han stod inte ut med henne.

– Det är lika bra vi skiter i den där lunchen, sa han.

Häpp, den satt där den skulle. Sophie förlorade fattningen för ett ögonblick, det kunde han direkt avgöra på den lilla förändringen djupt inuti hennes olivfärgade ögon. Jocke gick in.

– Men det kom vi ju överens om, sa Sophie och försökte låta kontrollerad, men det bet inte på Alex. Han hörde allt den nyvaknade spetsigheten från stämban-

den. Jag tycker gott vi kan göra det, tjtade hon. Vi har ju en del att ordna upp.

– Nej, det blir samma gräl hela tiden, du märker väl att vårt förhållande inte är nåt att ha just nu. Det är lika bra att vi stryker ett tjockt streck över alltihop. Kunde hon inte försvinna, hon ville ju bara korsfästa honom.

– Men Fanzino, då? tjafsade hon. Bolagen är på obestånd. Likvidationspliktiga. Jag har bett revisorn att göra upp en kontrollbalansräkning och då ...

– Det ger du fan i! sa Alex vasst. Men det var väl själva katten vad den lilla fittskallen smidde ränker bakom hans rygg. Den naiva imbecilla maränghjärnan. Adrenalinet kranades ur Alex som en strid fors. Hon tänkte sätta honom i konkurs, det lilla monsterbimbot. Nu tar vi det lugnt, försökte han. En sak i sänder, en sak i sänder.

– Men varför kan vi inte kaka den där lunchen då? gnällde Sophie. Då har vi ju flera timmar på oss ...

Nä, han orkade inte mer just nu. Det viktigaste var att hålla sig nykter, det fick han aldrig glömma. Men hon skulle inte lägga sig i sånt hon inte begrep! Om hon bara kunde låta honom vara.

– Jag har inte lust att ge allt för den där skiten, sa han. Jag har så många projekt på gång, det du vill göra nu är ingen hämnd, Sophie. Jag klarar mig alltid. Men jag tycker du ska släppa taget om bolagen och låta mig sköta det. Du förstår dig inte på ekonomi.

– Men alla skulder, bjäbbade hon. Jag vill inte bli personligt ansvarig för dem, revisorn berättade att ...

Näeej, han var tvungen att hejda henne nu!

– Revisorn vet inte allt, Sophie. Bolagen är utom

all fara, jag har redan kollat allt med Bylund på Vinge Advokatbyrå. Så ta det bara jävligt lugnt. Sen ska du veta att du satt i styrelsen när vi drog på oss de stora initialskuldena, så du gör bäst i att inte trassla till det för dig. Här gällde det att bre på. Och se där, nu tappade hon tråden. Hon började bita på naglarna och blinka frenetiskt. Gud, vad han hatade henne.

– Jag har också kollat med en jurist, sa hon. Om inte du vill lyssna på mitt förslag så tycker jag vi likviderar ...

Men den korkade lilla slinkan! Hon ville ju bara få honom hängd.

– Du ser, sa Alex och försökte låta alldeles lugn. Vi kommer ingen vart. Nu gör vi så att jag tar hand om det här när jag kommer ut, okej?

– Då tycker jag det är lika bra att vi tar ut skilsmässa nu, sa Sophie med sladdriga läppar.

Ja ja ja, visst visst visst, det också, nu kom det också.

– Men du hör, det är bara samma gamla vanliga gräl, sa Alex resignerat.

– Nej, det här är första gången vi skiljer oss, sa Sophie och tog till lipen. Nu skulle självömkans tårar också fram, alla vapen skulle radas upp, slipas och poleras tills de stod där med sitt blänkande grin. Denna rabiata kvinna! Hon jagade honom, ville förinta honom. Sjuk av hämndbegär för att han klarade sig utan henne.

– Okej, vi loggar in hos varsin advokat, sa Alex och gick in från altanen. Sophie hängde honom i häcken, nafsade honom i nacken.

– Hur gör jag för att ta ut pengar från vårt gemensamma konto? frågade hon hispig och gällt.

Ha ha, det kunde hon drömma om.

– Nu relaxar vi va, sa Alex och snabbade på före henne in i köket.

– Jag tänker slåss för mina rättigheter, väste hon mellan tandraderna innan hon gick ner mot källartrappan. Bra, där visade hon sitt sanna jag.

– Vi ses i rätten, ropade Alex efter henne.

Fy fan, vilken blodtörstig bitch. Hon var verkligen ute efter hans skalp. Hon var livsfarlig. Lasse gick förbi. Han stannade till vid Alex som stod och stirrade efter Sophies knotiga rygg medan han funderade febrilt på hur han skulle brotta omkull henne.

– Nu packar jag ihop inför helgen, sa Lasse. Sen ses vi väl inte nåt mer, inte här på Forsmannhemmet i alla fall. Det verkar bistert i dag, tillade han och la sin guldprydda hand på Alex skuldra.

– Ja, sa Alex och suckade tungt. Det är kört med henne. Du vet, hat och hämnd.

– Hon verkar uppriven, sa Lasse. Men kom ihåg att frikoppla. Tänk på din sinnesro. Hej då, Alex och lycka till.

– Hej, och tack för allt, sa Alex medan de omfamnades. Du har verkligen varit till stor hjälp för mig.

– Och du har varit en höjdarpatient, sa Lasse. Ta det lugnt nu, så ordnar det sig. Agera, i stället för att reagera, det minns du, va? Lasse tycker också att Sophie är skruvad, tänkte Alex. Det var vad han menade. Lasses gamla alkoholisthustru satt på hispan. Men Lasse själv mådde som en prins. Alex turbo brummade lågt. Den låg redo.

När han kommit ner och satt sig tittade han rätt på Sophie hela tiden. Hon undvek hans blick men han etsade fast sig tills hon började röra oroligt på benen och satte igång att knäppa med naglarna. Han hörde inte vad de andra sa till varann, iddes inte lyssna på mer känslorjunk. Nu blev det Sophies tur. Han suckade och drog fram sin stol. Milde tid, hon hann inte mer än att öppna truten innan hon fick fartränder i fejan av mascaran som ymnigt rann nerför hennes kinder som ur ett bläckhorn.

– Jag fick i uppgift att plocka fram de egenskaper hos dig jag gillade, snörvlade hon, men jag hade jättesvårt att lista några, och nu känner jag mig så ogin ...

Gud, vad människan ömkade sig då! Han behövde inte höra nåt snällt från den där illvilliga skatan.

– Men en gång i tiden var du väldigt passionerad, jolmade hon. Fast det övergick i storhetsvansinne. Men det kanske kan svänga tillbaka ...

Han sket blankt i vad hon tyckte.

– Och du var också hemskt lojal, men det gled över i feighet ...

Ja, ja, ja. Och hon sen då.

– Vad jag behöver av dig är att du är ärlig, och vad jag tänker göra för mig själv är att satsa all min kraft på att bli hel igen. Många dör av det här ... den här ... sjukdomen. Inte bara de som missbrukar.

Hon kunde som vanligt läxan utantill, tänkte Alex. Så var det hans tur och han rabblade lite om hennes envishet och känslighet och att det var på gott och ont, bla bla. Det var bara floskler, det kunde man säga om vem som helst som var sjuk och besatt. Till sist skulle de intagna dela ut löjliga medaljer till de anhö-

riga. Alex överräckte medaljen till sin hittillsvarande fru och tackade med stadig röst för att hon kommit.

– Jag ville veta hur mitt liv skulle bli, och ... och ... Hon lipade så hon inte kunde snacka. Och nu vet jag, snyftade hon och tog emot medaljen.

Alla anhöriga fick ställa sig i en klunga och de intagna slog en ring runt dem varefter de skulle läsa sinnesrobönen för sina närstående:

– Gud! Ge dem sinnesro att acceptera det de inte kan förändra, mod att förändra det de kan och förstånd att inse skillnaden. Tack!

Alex skanderade högt och taktfast, det här kunde han. Han hade kommit mycket längre än den där insnöade Sophie. De i Sophies grupp kramade om henne och hon kramade tillbaks men när alla skingrats stod hon ensam kvar mitt på golvet och stortjöt. Bara Jocke och Alex var där. Sophie skakade och grät. Medaljen dinglade från hennes armar som låg i kors över hennes mage. Hon stod kvar och lät tårarna strila. Tyst och uppgivet. Hon var liten. Späd. Benen var som tunna penselstreck. Håret var vitt och rufsigt. Alex kom på att hon såg ut precis som när Niki blivit sjuk, ett tag efteråt, då hon också klippt av sig håret och kilona hade rasat. Hon hade ofta gått ut på stan när Niki fortfarande låg inne för behandling och fick hemska mediciner han magrade av. Hon köpte babykläder åt Niki, fullt med kläder som passade tjocka friska spädbarn, inte sjuka och magra. Alex hade låtit henne hållas men det var så tragiskt och ödesmättat att se hur Sophie satte på den lille bleke Niki de där ljusblå kläderna med spetsar och broderier. De bara hängde sladdrigt på den lilla utmärglade

kroppen. Precis så som Sophies nyinhandlade kläder nu hängde sladdrigt på hennes tunna kropp. Då och nu var hon en liten skadskjuten fågel. Medlidandet kom emot Alex i ett starkt ljussken, som en blixtnatt, men försvann lika hastigt. Han fick tänka på sig själv. Och han hade henne fast igen. Hon var totalförvirrad.

– Krama din fru, viskade Jocke åt honom.

Alex ruskade bryskt på huvudet.

– Kom igen då, fortsatte Jocke sin uppmaning och knuffade honom lätt.

Alex skakade på huvudet igen. Sen harklade han sig och gick fram till Sophie. Han slog armarna om henne. Starka armar, men hon blev stel som en pinne och bara fortsatte sin inåtvända gråt. Han lät sig inte påverkas, han tänkte behålla initiativet. Du måste lita på att jag vill dig väl, sa han och höll henne intill sig. Det var ju fyra veckor sen vi sågs.

– Fem, rättade Sophie och slingrade sig ur hans grepp. Uppstudsigt i varje situation. Hon ville bara hämnas. Det gick inte att ta ur henne det.

– Jag har träffat lyckliga män här som förlorat allt, det är ingen hämnd ändå, fortsatte han.

– Vadå hämnd? hickade Sophie.

– Du vill ta ifrån mig allt, men det hjälper inte.

– Jag hade ett förslag, men du ville inte lyssna, pep Sophie. Jag vill ju bara att vi ska kunna prata med varann men du svänger om hela tiden, du pendlar ...

Åååå, vad dum hon var!

– Men du har ju inte fattat nånting, förklarade han. Så var jag också. Trodde jag kunde råda över allting, men jag har gått igenom en fullständig själv-

rannsakan. I dag har jag en själslig balans jag aldrig känt förut. Du skulle också behöva en femveckors-behandling, för du är också alkoholist. Och det syns att du har matstörningar. Du är inte frisk, Sophie. Varken Lasse, Loppan eller Pekka tycker det.

– Men hur kan de fälla omdömen om mig när de inte känner mig, protesterade hon med skrämnda ögon. Det där bottnade riktigt bra, hon blev skraj. Hon var verkligen en crack up, stackarn.

– Du behöver vård Sophie, vidhöll Alex. Jag tycker så synd om dig. Nu tyckte han verkligen att det var synd om henne, så illa därän som hon var.

Sophie tog sin väska och stoppade ner medaljen. Vem skulle hon vifta med den inför, tro? Hon gjorde sig klar att gå. En oformlig stor parasit åt stora håll inuti Alex. Hon skulle gå! Och göra vad?

– Jag menade allvar om skilsmässan, sa hon och hängde med huvudet.

– Visst, vi kan göra en bodelning och så göra upp om ungarna. Jag vill verkligen bli en bra pappa för dem.

Hon kunde gärna dra åt pipsvängen till, men ungarna var hans! Han var stark, hon svag. Turbon ville obönhörligen igång nu. Hon skulle inte klara sig. Det skulle han få henne att känna också. Hon behövde fatta hur svag hon var. Så att hon gav upp.

– Och jag vill allvarligt talat att du ska klara det här, sa Alex medan han följde efter henne genom korridoren. Hon bölade ännu. Sköt om dig! uppmanade han när hon tog på sin – eller hans – alldeles för stora jeansjacka som dränkte hennes klena kropp. Ta hand om dig! Gör inget dumt nu! Och drick inte för mycket

ute hos Lisbet. Och du – förlåt att jag sårade dig. Men du mår verkligen inte bra.

Sophie gick hopkurad och snorande ut genom dörren, ut mot den grönskande midsommaraftonen, ifrån honom. Han såg henne genom köksfönstret. Hon tände en cigarrett och stod rådvill på grusplanen. Då kom Jocke fram till henne. Han var utskriven nu. Han pratade och pekade och de försvann mellan buskarna. Genvägen till pendeln.

På måndag skulle Alex ta samma väg.

Men vart ledde den?

TREDJE DELEN

Tiden. Det var bara en fråga om tid. Tid att stiga upp. Tid att städa. Tid att äta. Tid att gå och lägga sig. Tiden var ett töcken som verkligheten stångade sig fram i. Stångade sig fram med ångestfyllda stridsrop. Sekunderna örfilade henne framåt. Runtom skenade livet vidare.

Låt tiden verka, sa Bittan. Låt tiden verka, sa Lisbet. Låt tiden verka, sa alla. Tiden värkte. Alex ringde nästan varje dag och hotade Sophie med allt han kunde komma på. Så fort hon hörde hans röst spred sig giftet ilsnavt genom henne.

– Du ska få se, stormade Alex. Jag kör full spruta nu. Hela racet. Nu är det krig och jag kommer att vinna vartenda slag, du har ingen chans. Snart kommer den stora bomben ... Alex fnittrade gällt.

Sophie fick knotttror av att höra honom. Hon blev så rädd att hon bytte lås på dörren. Det var inte förrän nu hon kom underfund med att hon hade varit rädd för Alex i årtal.

Sen kom också bombflyget. Fanzinos affärsjurist Rolle Bylund ålade sig tjusigt igenom en rad juridiska kryphål och Sophie var plötsligt ute ur leken. Efter rockaden var krigsutbrottet ett faktum. Sophie hade bostaden och barnen, Alex hade pengarna och jobbet.

Allt blev till vapen och hon kunde inte förhindra det. Hon hade blivit indragen i en duell och var tvungen att skjuta. Bort förnuft, bort all god vilja. Detta var inte den sortens finstiltade uppgörelse som broschyrerna och böckerna rekommenderade. Fanns det överhuvudtaget fredliga skilsmässor? Sophie kände det som om hon stred för sitt liv. Och vilket liv sen. Var detta verkligen hennes liv? Hände det henne eller nån annan?

På nätterna när hon vaknade av att hon grät visste hon alltför väl att det var henne det handlade om. Hon steg upp. Satte på David Bowie. "Ziggy Stardust", "Space Oddity", "Hunky Dory", "Low". Musik hon lyssnat på innan hon mött Alex. Sångers från andra sidan. Hon låg i sängen. Höll sig om magen. Grät. Vad enkelt det hade varit att få dö bort från den skarpa ofattbara smärtan. Bara få göra slut på det lilla som fanns kvar av henne.

Men när Alex ringde på dagarna och skrånade tyckte hon genast att skilsmässan var det bästa hon nånsin gjort.

– Hitta inte på nåt dumt nu, gumman. Ta inte livet av dig eller så, skvätte han med sitt nya tyranniska fnitter.

– Nej, det är det väl bäst att jag inte gör, svarade Sophie med rösten hon avskydde och som hon fick så fort hon talade med Alex. Vem ska annars ta hand om marktjänsten åt dig medan du försöker bekämpa mig. Det måste vara bekvämt för dig att ha en piga.

– Du kan vara lugn, sa Alex nonchalant. Flytta du bara så kommer jag och tar hand om barnen.

– Din dumme lille pitt! var det enda hon fick fram.

– Den duger gott och väl, snattrade Alex självgott

innan han slängde på luren. Hon visste exakt vad det där betydde. Han for väl efter brudar som en propeller med skaft – usch! Varför hade hon inte gjort slag i saken, gjort det som Lorena Bobbit gjort. Hon hade ju funderat på det när hon låg vaken på nätterna med det där grymtande ölstinkande fyllesvinet bredvid sig. Å, om hon gjort det! Skurit kuken av besten. Han skulle få se! Där hon var nu, dit skulle han också. En dag ...

Sophie gick rastlöst fram och tillbaka mellan köket och vardagsrummet. De försummade krukväxterna stod och hängde läpp mot henne. Hon satte sig på balkongen. Där stod cyklar med punka som Alex lovat barnen att laga i våras. Sophie lät solens heta massa omsluta henne. På gården var det alldeles tyst. Surret från bilarna hördes svagt. En port slogs igen. Lät inte allt annorlunda på sommaren? Sommaren var liksom inte på riktigt, den var som en bubbla, en utväxt. Innan den kom längtade hon dit och när den kommit längtade hon tills den tog slut. Slut. Vilket hemskt ord.

Det var olidligt hett på balkongen. Brännande och instängt där uppe vid hustaken. En värme som satte henne på spettet. Över den blå lågan. Av ... ÖVERGIVENHET. Hon förlorade sig, föll ner. Ner, ner, ner. I det där. AJ! Hon reste sig och höll om magen, gick in från den aggressiva balkonghettan. Då blev hon med ens kall. Fick gåshud. Det knöt sig i hennes tomma magsäck. Hjärtat galopperade iväg. Nu kom stormen. Åttahundra sekundmeter. Hon rusade uppför trapporna, in i sovrummet och kastade sig på den obäddade sängen. Borrade ner ansiktet i en kudde och skrek, slog med knytnävarna på kudden. Det var Alex som låg där. Varför! Varför! Varför! gnydde hon för

varje slag. Hur kunde hon sakna honom så? När hon hatade honom så? Sen kom det svidande tårhelvetet. Nej! Hon ville inte böla och lipa varenda eviga dag. Hon satte sig upp.

Låt det komma, låt det inom henne. Släpp fram gråten. Tårarna läker.

Sophie sjönk ihop och la sitt huvud i knät. Hon grät. Först grinigt och trotsigt, därefter stilla. Låt det tömma sig, låt det komma. Efteråt var det lättare. Ännu en sekund av evigheten hade gått. Ännu en värk av Alex hade plågat sig ur hennes kropp.

Tiden var verkligen ett töcken. Sophie hade två stämpelur som ändå bevisade att tiden gick. Det ena var menstruationscyklerna, det andra var bokningstavlan i tvättstugan. Tio veckor hade nu gått sen Alex dundrat in på sin avvänjning. Tredje menscykeln, tänkte Sophie när hon stod i tvättstugan med den rena tvätten och skulle boka ny tid. Hon satte fram låset på bokningstavlan en vecka. Varje gång hon var i tvättstugan hade hon vunnit ytterligare en delseger i form av tid.

Hon ställde ner det tunga tvättberget i hallen. Simringar och badkrokodiler täckte golvet hela vägen in i köket. På bordet stod frukosten kvar. Hon suckade. Lika bra att bre matsäck och sticka till stranden med ungarna. Hon fick skjuta upp städningen till kvällen. Diska och städa och tvätta och laga mat och handla ... Fast nog blev det mycket mindre skräp utan Alex. Just det, det var faktiskt skönt också att slippa honom.

Sophie började bre mackor. De små tittade på TV,

solskenet lockade inte längre. Niki låg i sängen och läste "Mona Lisa Overdrive". Jaki sparkade boll nere på gården med en fräknig och rödhårig grannkille som Sophie aldrig mindes namnet på. Hon visste knappt namnet på nån av barnens klasskompisar och dagispolare och ännu mindre på deras föräldrar som ofta morsade på henne när hon var ute och gick. Barnen hade blivit som statister i Alex och Sophies grande finale. Sophie stoppade de färdigbredda mackorna i en påse. Läsk fick de köpa i kiosken. Så proppade hon ner badkläder och handdukar i bagen. En kort stund höll hon upp Lillis rödprickiga lilla baddräkt. Då började hon utan förvarning gråta. Baddräkten var så liten, barnet den tillhörde var så litet. Så ofattbart! De skulle ju aldrig skiljas, hon och Alex. Det hade de lovat varann och det hade de lovat barnen när de oroligt låg vakna i mörkret och hörde alla nattliga gräl. När du blir sextio ska jag bläddra igenom ditt rumpotek, brukade Alex skämta. Nu låg allt det där i ruiner. Sophie satte sig tungt i soffan och lät tårarna rinna. En snyftballad med Wilmer X strömmade genom henne. "Veem får nu seeee alla tårar mot din kiiiind ...". Ånej sluta, tänkte hon och tände en cigg. Uppe på hyllan stod fotoalbumet och dammade. Hånfullt. Där står livslögnen, tänkte hon och började snyfta igen.

Då ljud pinglorna från dörren och den for upp. In klampade Alex med grova Caterpillarkängor, shorts, beige jeansjacka och små tajta solbrillor. Han hade snaggat av sig allt håret. I ett röj var Sophies sentimentala stämningsläge bortkopplat. Det var som att slå av en strömbrytare, eller som när en skrämdd ödla tappade svansen; hon kunde älska honom bittert,

sakna honom som en mor saknar sitt döda barn, men när han dök upp framför henne i form av kött och blod, då vreds mätaren om till minus. Så dum han såg ut! Hon for upp som en smällare.

– Ut! skrek hon, men Alex marscherade förbi henne och klunsade uppför trappan.

– Pappaaa! lät det från tvillingarna.

Sophie följde efter. Stick härifrån, annars ringer jag polisen! väste hon.

– Hur kan du säga så när barnen hör, sa Alex och fortsatte att krama och pussa småknattarna. Jag får inte träffa er för mamma, förstår ni ...

– Försvinn! skrek Sophie.

– Det är synd om dig, sa Alex och vände sig mot henne. Fy fan, vad mager du är. Du ser faktiskt inte klok ut.

– Men gå då, envisades Sophie. Hon darrade, hon var rädd och arg och nåt mer, nåt hon inte ville förstå. Han såg så främmande ut. Hon kände det. Han hade en ny tjej. Ett nytt liv. Det plöjde i henne, hon fick lust att kasta nåt på honom precis som i gamla rider.

– Jag har rätt att träffa mina barn, svarade Alex och såg kallt på henne. Han gick in i badrummet och började rota bland hyllorna. Stoppade på sig några grejer och tog en vända runt våningen. Rafsade i en mapp, drog upp några papper och en kassett han stoppade ner i axelremsväskan. Öppnade garderoben. Du har köpt nya kläder, ser jag. Vänta bara, sa han med lägre röst. Jag ska nog se till att du blir av med ungarna. Jag har landets bästa skilsmäsoadvokat och nu ligger du risigt till kan jag tala om för dig, jävligt risigt. Vi ska vända på varje sten ...

– Stor i orden men liten på jorden, svarade Sophie spydigt och med rösten hon avskydde. Du med dina lösa skott. Barking dogs never bite.

Hade detta varit tidigare hade Alex rykt på henne, det visste hon. Han hade alltid hatat de där fraserna. Men Sophie ville provocera, ville dränka honom i förakt, hon skulle kunna se på hur han torterades utan att ingripa. Ändå kunde hon skymta linjen. Den var så tunn. Linjen mellan kärlek och hat. Mellan smockor och smek. Så här hade de käbblat förut. Var det här verkligen annorlunda? Vad skulle hända om hon bad om en kram? Nej, det var inte så längre för nu reste sig linjen till en mur. Alex blängde på henne med sin svarta blick och höjde sen lugnt på ögonbrynen.

– Du ska få se, sa han.

En liten kvillrande signal hördes och Alex plockade upp en ny pytteliten mobilnalle. Säkert svindyr. Han kunde kosta på sig han. Med löspenisar.

– Alex. Nähä! Hoahhaahahahahahaha ... Hans överdrivna gnägg hördes hela vägen till hallen. Hej då, ungar! tjoade han och öppnade ytterdörren. Niki kom ut ur sitt rum.

– Ska du gå nu, pappa? raspade han.

– Ja. Mamma tänker förbjuda mig att träffa er, men jag kommer igen, lita på det, sa Alex och försvann ut genom dörren. Han smällde igen den så att bjällrorna studsade. Sophie låste.

Det ryckte i dörrhandtaget. Hon tittade genom kikålet. Det var Jaki som genast böljade bulta. Hon öppnade. Jaki kom in med bollen under armen och en tvär min.

– Vad gjorde pappa här? frågade han pressat.

– Jag vet inte, sa Sophie med rösten hon avskydde. En skarp och gäll gnällröst.

– När åker vi till stranden? fortsatte Jaki med krampaktigt återhållen ilska.

– Nu, svarade Sophie och tänkte att det inte var konstigt att Jaki jämt oroade sig för att saker inte skulle bli som han tänkt sig. Ingenting hade ju nånsin blivit som nån av dem tänkt sig.

Sophie ställde sig med armarna mot köksbordet och såg att tvillingarna varit framme och vänt upp och ner på hennes handväska. Eller var det Alex som snokat? Hennes blick föll på ett visitkort. Hon drog två djupa andetag. Sen ringde hon Albin Book.

Ha ha ha ha! Det hade hon aldrig kunnat föreställa sig. Att det skulle gå så bra för honom. Där kunde hon sitta med sitt värdelösa liv och skita på sig. Han hade fått Sveriges skickligaste advokat att hjälpa honom knuffa ut knäppgöken Sophie ur bolaget. Det var av ren självbevarelsedrift. Tänk att hon var så hämndlysten att hon ville sätta hela företaget i konkurs. Obegripligt, det var vad alla tyckte.

Alex hade nu varit nykter i hundra dar utan några större svårigheter. Han hade träffat en alldeles normal och oneurotisk kvinna. De hade sett varann på East och han hade bjudit henne till sitt bord där han var inne på sin fjärde cola. Han köpte henne ett par drinkar och det visade sig att hon diggade Iggy Pop – vilken smashhit! – så de gick hem till henne på Varvgatan när det började ljusna. De passerade Högalidsparken och huset där Anonyma Alkoholister ofta hade sina möten och Alex hade snabbt konfererat med sig själv. Skulle han berätta för Anna? Hon verkade jordnära och fördomsfri så han gjorde det. Hon hade tittat länge på honom och tackat för förtroendet. Sen var det liksom överstökad, ingen big business, och de fortsatte hem till hennes etta och hon hade lagat te och de hade suttit vakna hela natten och lyssnat på

Iggy Pop och kelat med Mitzo, hennes vita lurviga katt. Hon hade berättat om sin förre snubbe som tydligen inte var riktigt klok. Han spelade på hästar och hade blåst henne på hela hennes lilla sparkapital. På morgonen hade Alex och hon älskat och sen hade de fortsatt att träffas. Anna var söt och vän med sitt blonda vågiga hår och sina gröna ögon. Hon jobbade som undersköterska på Sös gynklinik. Hon kände inte en käft inom mediesvängen och det tackade Alex särskilt för.

Nu skulle han bara ordna så att han fick tillbaks sina barn också, sen var allt klart. Alex la i den lättaste växeln medan han cyklade uppför Götgatsbacken. Han lyssnade på sin egen radiokanal i freestylelurarna. Playboys musikformat satt som en smäck. Bara hårda puckar, inget mesigt bjäfs som brittisk indiepop, ambient, jazz eller imbecill niggermusik som börjat spelas mer och mer överallt. På Playboy var det raka rör – Bruce Springsteen, AC/DC, The Cult, Tom Petty, Stones, John Hiatt, Sator, Soundgarden, Pearl Jam, Alice in Chains, The Cramps, U2. Tungt och rått. Alex fick gåshud av vällust. Han skulle träffa Anna på Snaps vid Medborgarplatsen. Han levde livet nu, inte som med den där stränga krampaktiga skatan Sophie som bara hunsat och plågat honom och jämt oroat sig. Stackars barn att ha en morsa som höll dem i ett sånt järngrepp.

Luften var ljummen och flickorna visade en massa hud, nu kunde han lapa i sig fritt. Han vred huvudet åt höger där ett par brunbrända ben gick på höga plåtå-sulor. Hoppsan då. Det var ju Sophie. Han stannade cykeln och tog av lurarna.

– Vem har hand om barnen nu då, sa han och log menande mot henne. Hon stannade till ett kort ögonblick men satte sen näsan i vädret och knallade vidare med sin rastlösa hispiga gångstil. Jesus vad mager hon var! Som ett föl. Men den pastellblå klänningen var ny, skorna likaså. Hon hade en ljusblå liten basker och den vita luggen var nerkamrad längs ena kinden. Hennes ögon och läppar var målade. Män vände sig om efter henne där hon gick och svängde på akterstället. Vad hon var sorglig. Vart var hon på väg, tro? Nu försvann hon på andra sidan krönet. Hon skulle inte klara sig, snart skulle hon vädja till honom, den erbarmliga varelsen. Varken jobb eller pengar hade hon ju.

Anna hade inte kommit än så Alex gick och köpte tidningarna och satte sig sen på uteserveringen. Rätt vad det var stod Josef Beck framför honom. Även nu på sommaren hade han en stor mörk rock med skillnaden att sommarrocken var något kortare och tunnare men lika luggsliten. Märkligt att mannen inte brydde sig om sin klädsel, tänkte Alex.

– Alex! sa Josef och dök över bordet för att ta tag i hans axlar. Så satte han sig. Vad är det jag hör? fortsatte Josef med buller och bång. Att Sophie och du ...

– Schhhhhh! markerade Alex indignerat och Josef sänkte volymen med viss möda.

– Att ni två av alla människor har skilt er, det låter ju helt omöjligt. Ni som var så sammansvetsade, herregud Alex, ni var ju som ett kungapar i mediekretsar. Förtalade och bespottade men ändå oåtkomliga, ett idealpar. Kungen och Silvia! Fast nu verkar det mer luta åt prins Charles och lady Di, ho ho ho ... Nä, förlåt Alex, det var inget att skoja om.

Tokfrans, tänkte Alex. Men här gällde det att spilla ut den rätta versionen, innan Sophie körde sin snyftvals. Jag försökte hålla ihop vårt förhållande i flera år, suckade han, men det gick inte längre. Sophie skötte ingenting hemma, jag fick ta hand om rubbet medan hon låg i bingen och pimplade vin.

– Gjorde hon? utbrast Josef bestört. Jag hörde att du hade lagt in dig för avgiftn ...

– Schhhhhh! väste Alex. Den korkade kesohjärnan, kunde han inte vara lite diskret. Alex såg sig omkring. Där kunde ju sitta nån jävla murvel och lyssna. Josef, sa Alex med sin mest behärskade röst. Sophie är en djupt störd människa. Jag tog in på ett vilohem för att jag var helt utmattad. Och när jag sa att jag ville separera hittade Sophie på allt skitsnack för att hämnas. Du vet, sårade kvinnor ...

– Vet du vad jag mer har hört, sa Josef, äntligen med ett röstläge avpassat för situationen.

– Nej, sa Alex och la armarna i kors över bröstet. Fan, vad häxan spritt dynga då, tänkte han nervöst.

– Jo, att du skulle ha misshandlat henne under alla år ni levde ihop.

– Jag har inte så mycket som blåst på henne, svarade Alex med lugn röst. Men vet du vad hon gjorde? En gång när jag kom hem från ett viktigt möte som hon försökt hindra mig från att gå på, så hade hon klippt sönder alla mina kläder. Kan du fatta? Kläder för säkert fyrtiotusen spänn. För att jag varit på ett affärsmöte. Alex skrattade till.

– Det låter ju inte klokt, svarade Josef med sina nyhetsöron på skaft.

– Och en gång försökte hon köra över mig med

bilen. Helt utan förvarning. Det blev bara värre och värre. En annan gång kastade hon en TV-apparat nerför trappan. Hon var helt galen, Josef. Jag försökte hjälpa henne men till slut klarade jag inte av henne längre. Och nu vägrar hon att låta barnen träffa mig, fattar du hur det känns? När det är jag som skött dem under alla år. Jag håller på att kräkas av längtan ibland och jag vet inte hur hon klarar att ta hand om dem när hon är så obalanserad. Alex lät alldeles fast på rösten. Josef trodde honom. Han drog en djup suck och fångade Josefs små irrande ögon, höll kvar dem en stund innan han fortsatte:

– Jag är djupt oroad över mina barns psykiska hälsa, Josef. Djupt oroad. Men vi lever tyvärr i ett lesbiskt samhälle, där mannen inte har några rättigheter. Kvinnorna är det alltid synd om, fastän hela lagstiftningen går ut på att ...

– Men hur går affärerna då? Bolagen är visst på obestånd, var det nån som sa.

– Bara skitsnack det med, sa Alex härdad. Den jävla kossan, tänkte han. Hon ville verkligen skada honom.

– Är hon utsparkad som det stod om i Extrabladet? frågade Josef vidare.

Nu var det nära att en säkring smällde av i skallen på Alex. VA!! Närdå?

– I dagens tidning, den ligger ju där, svarade Josef och pekade på bordet. Alex slet upp Extrabladet och började bläddra. På nöjessidorna tror jag det var, upplyste Josef.

– Tyst! bröt Alex och fick upp sidan. Nästan en helsida, med bild på Sophie. Under rubriken ”Dags att ta tjejer på allvar” stod det att hon skulle bli pro-

gramledare för Voxx-TVs nya satsning Könsklyftan, en talkshow om kvinnofrågor. Bisittare skulle Leonard Müller vara. Det nersupna mongot. Bla, bla, ”Kvinnofrågan i korseldsbelysning”, bla bla. Oj, vad hon kunde ta i då, ordbajsaren Sophie. Längst ner stod det om Alex. ”Min man skickade ut mig från vårt gemensamma livsverk när jag tog ut skilsmässa. Jag antar att det där är ett manligt sätt att visa känslor, fast priset blev ganska högt för mig och barnen. Vi har fått sänka vår materiella standard betydligt ...”

– Men vaffan är det den dumma kattan har fabrikerat ihop för nån smörja! skrek Alex. Det är mitt livsverk, inte hennes. Och hon får ju för helvete femtusen varje månad i bidragsförskott och lägenheten har hon slagit klorna i. AAAAAHH! Alex vrålade rätt ut, han var så arg att han måste avreagera sig på nåt sätt. Josef stirrade nyfiket på honom och flinade till.

– Giganternas kamp, skämtade han.

– Men det är ju lögn vartenda ord som hon vräker ur sig! fräste Alex. Hon ville ju sluta för fan, hon hade redan slutat jobba ... Hellveteee! Alex läste sista raderna: ”Men jag har beslutat mig för att inte tröska i gamla hjulspår, jag går vidare på egna ben.” GUUUUD! röt Alex. Varför kan hon då inte gå vidare i sitt nerlusade liv i stället för att dra mig i skiten. Nä nu jävlar, nu ska jag ringa den där flanellpitten Follin. Alex drog upp sin nalle ur bröstfickan och bläddrade fram tidningens redaktionsruta.

– Ska du ringa Extrabladets chefredaktör? sa Josef fylld av spänd förväntan.

– Det ska du ha klart för dig, det här ska stå dem dyrt. Publicera såna amsagor! Alex knappade numret

och blev kopplad. Hej John, sa han med fast röst. Jag sitter här med Extrabladet. Mmmm, mmmm, mmmm. Fittskallen Follin försökte slingra sig. Men det gör mig lite bekymrad det här faktiskt, framhärdade Alex. Mm, mm. Det var ju fan vad Follin slirade då, begrep han inte? Talade om att Alex inte var huvudvinkeln. Nu råkar det vara så att uppgifterna inte är korrekta, fortsatte Alex, och det vore lite trist, om jag ska vara helt ärlig, lite tråkigt om jag blir tvungen att stämma ansvarige utgivaren för det här ... Mmmm, mmmm, mmmm. Inte huvudvinkeln nä, men min verksamhet och goodwill kan bli lidande av det här, detta är alltså ren smutskastning, en partsinlaga. Alex höjde rösten något. Jaha, det var ju tråkigt hördu, jag återkommer. Hej då. SLINKA! skrek Alex och knycklade tidningen till en boll. Hon har faxat över aktuella handlingar i ärendet, säger den där ryggradslöse mjuktofsen. Det är ju för fan privata handlingar!

Nej, det här gick inte, Alex drog ett djupt andetag och började rabbla sinnesrobönen i huvudet. Han skulle anlita Sveriges skickligaste tryckfrihetsjurist. Hon skulle minsann få se. Anna dök upp bakom Alex och gav honom en kram.

– Förlåt att jag är sen, sa hon på sin mjuka värm-ländska. Hur är det?

– Sophie är i farten, sa Alex och såg på sin kvinna. Sin lugna normala kvinna.

– Jag skäms faktiskt för mitt släkte varje gång jag hör talas om henne, sa Anna och satte sig. Josef hälsade.

– Vill ni ha varsin öl, jag bjuder, föreslog Josef.

– Jag tar en cola, sa Alex.

– Jag med, sa Anna.

Josef tittade med underlig min på Alex. Du som är en sån ölfantast! Och i den här värmen, kom igen, Alex ...

Himmel, vad Josef var närgången. Kunde han inte dra nu? Alex såg på sin klocka.

– Hoppsan, vad tiden rinner iväg. Jag skulle ju möta brorsan vid Slussen sju. Sorry, Josef. Vi får ta det en annan gång.

Anna reste sig och de gick. Hon fattade galoppen som vanligt och småpratade glatt bredvid honom där han ledde sin cykel. Alex hörde inte vad hon sa. Han måste tänka ut ett sätt att stoppa den hämndsjuke Sophie. Anna skulle han tiga om än så länge. Hur skulle miffot Sophie klara av att leda ett TV-program, förresten. Hon som fick dåndimpen av rampfeber bara de ringde från en TV-redaktion. Det skulle aldrig gå. Sophie hade verkligen hybris. Om hon bara kunde förstå hur sjuk hon var. Han la armen om Anna. Hon hade flåtor. Hon log mot honom. Alex log tillbaka.

– Har vi det inte så bra som två människor kan ha det? sa han till henne och hon log mot honom igen.

– Men du svarade aldrig på min fråga, sa hon.

– Förlåt, jag var så upprörd av den där artikeln, så jag hörde inte.

– Jo, jag undrade varför du inte bröt upp från Sophie när du begrep att hon inte var som hon skulle.

– Jag hade såna enorma skuldkänslor för barnen, svarade Alex.

– Vilket helvete du har haft, sa Anna med en suck. Du får inte tro att alla kvinnor är som Sophie.

– Nej, gudskelov! sa Alex och gav upp ett kort

skratt. Men Sophie hade ju ständiga problem med det där att vara kvinna. Hon ville hellre vara man. Det var därför hon var så fallisk och expansiv. Hon tillät inte mig att vara man. Män står för utveckling och kvinnor ägnar sig åt avkomman, men Sophie ville ha allt ...

– Men hallå, sa Anna. Vad menar du egentligen? Det är väl klart att kvinnor också ska delta i yrkeslivet, inte bara stå vid spisen!

Shit, tänkte Alex. Där gick han visst på en mina. Förbannade feminister. De hade syltat in sig överallt, till och med Anna hade låtit sig lindas in i det där kvinnokampstjafset. Nej, skyndade han sig att tillägga. Så menade jag inte heller. Morsan har alltid yrkesarbetat. Jag beundrar starka kvinnor. Men ni måste låta oss män få trampa spiken i botten ibland. Vi är handlingsmänniskor som drar ut på jakt och sen tillreder kvinnorna bytet och baddar våra sår ... Fan också, Anna hade fått en rynka mellan ögonbrynen. Alex valde att lägga en skrattridå framför sitt resone-mang. Äsch, jag skojade bara. Sophie är sjuk, det är det som är grejen. Hon hade behov av att trycka ner mig hela tiden, hon bara krävde och krävde och ändå blev hon aldrig nöjd. Och nu ska hon försöka ta ifrån mig allt, monstret.

– Har du inga känslor alls kvar för henne? undrade Anna och såg på honom med sina gröna kattögon.

– Nä, fy faan, sa Alex med avsmak.

När de åkt upp med hissen och Alex lett in cykeln i sitt rum, det som Sophie tidigare suttit i, drog han Anna till sig. Hon var rund om baken men stjärten var fast och fin. Han ledde henne uppför trapporna till sitt loft. Så här hade han alltid drömt om att bo. Loft-

living. Mitt i Gamla stan och med arbetsplatsen i samma lokaler.

Han kysste Anna. Han var man, hon var kvinna. Han grep om ett av hennes mjuka bröst. De hängde en aning men inte mycket. Han hade fjong, han ville borra sig in i henne, bakifrån så han kunde se hennes härliga skinkor. Han vände henne om och fick ner henne på alla fyra. Vad följsam hon var. Han drog upp hennes småblommiga röda klänning och halade ner de vita spetstrosorna han köpt åt henne. Hon skalv till när han smekte stjärthalsorna. Så knäppte han upp sin gylf och drog ner shortsens. Gud, vilken läcker syn! Den stora runda vita ändalykten lyste mot honom som en fullmåne och den lilla söta blonda muffen stack fram inunder. Han gick till attack. Staken rände rätt in i mumset och hon kved svagt. Han drog ihop skin-korna och klämde till om snabeln. Han hade full koll, växlade ner när det var nära och accelererade sen igen. Anna stönade men var ganska tyst när de knullade, inte som den tjoande Sophie, henne var det ett herrans hallå på tillochmed mellan lakanen. Anna bara njöt och tog emot. Tänk att Sophie hånat honom och fått honom att tro att han hade liten kuk. Här dög den i alla fall och han ökade farten tills det var precis, då drog han ut den och mjölkade sin säd rätt på den mjälla balumparumpan.

– Vill du ha fler barn? frågade Anna när de låg bredvid varann i sängen.

– Nej! sa Alex bestämt. Inte det nu, tänkte han. Det fanns allt ett litet krux i kråksången när man städslat en kvinna på trettio två med katt, det visste han. Där stod en äggklocka på tinning.

– Men om jag vill ha barn då, sa Anna och satte sig upp. Hon såg på honom med stora pupiller i det gröna.

– Inte nu i alla fall, okej? sa Alex och pussade hennes rosa mun. Solen hade stekt taket hela dan och det var hett i rummet. Han blev plötsligt vanvettigt sugen på en kall pilsner. En kall pilsner i ett immande glas, fy så gott. Allt han kunde se var en immande öl, allt han ville ha var en immande öl ... Suget gick inte att hejda. Det var som om nån hade stoppat in en diskett i hans hjärna, med ett datavirus som raderade allt annat. Han ville kräkas, slå nån, göra vad som helst. Fan! Han slog hårt med näven i kudden.

– Hur är det? frågade Anna.

Alex ville inte berätta för Anna om suget, då skulle hon kanske bli skraj, det där fick han sköta själv. Jag mår så jävla dåligt, gnydde han och kröp ihop. Jag får sån fruktansvärd ångest av att Sophie är så elak.

– Hon är verkligen hjärtlös, tröstade Anna och klappade Alex långsamt över hans stubbade huvud. Det började klika precis där hon strök med handen. Utan att vilja det blev han irriterad på henne för det. Han reste sig och gick nerför trapporna. Vad skulle han göra nu? Han märkte att han gick och spände magmusklerna. Det var suget som ville ut. Ut i benen som skulle gå till Systembolaget, ut genom munnen som skulle be om åtta starkbärs, tänk om han kunde dricka åtta Grolsch och sen var det stopp, han hade ju aldrig testat ... NEJ! Alex ruskade hårt på skallen, shit, det där var en riktig lömsking. Han måste tänka på nåt annat. Siffror. Han hämtade sin powerbook och öppnade kalkylprogrammet. Ögnade igenom

utgiftsposterna. Om han sparade in tjugotusen på nästa nummer skulle han kanske kunna köpa en båt. De kunde ju faktiskt gå ner till 70-gramspapper eller ta bort UV-lacket på omslaget ... Playboy, förresten. Det var inte nödvändigt att ha två DJ:ar på heltid, även om de skötte administrativa sysslor samtidigt. Ha! Han fick en lysande idé och knäppte till med fingrarna. Varför hade han inte tänkt på det förut? De som jobbade åt Fanzino fick såklart ta med sig bandaren under sina intervjuer och göra knäcket åt Playboy samtidigt. Sen kunde de även läsa upp sina recensioner i radio. Och så kunde Playboy bjuda in gästpratare, det skulle åtminstone hålla i ett halvår, alla kända profiler ville lägga en stor ångande fet fullkornsbajskorv i allt som var nytt för att stinka in sitt revir. Med mera prat skulle sändningstiden fyllas ut och dessutom skulle det inte kosta så mycket Stimpengar om det inte var musik hela tiden. Radioarvodena låg lyckligtvis ännu på en ofattbart låg nivå. Just det ... Nu fick han ännu en idé. Den bara dök ner i huvudet på honom. Ha! Gang Bang! Varje fredagkväll skulle ett gäng killar sitta och säga rakt ut vad de tyckte. Gang Bang, yes – vilken snilleblix. Där kunde Sophie få känna på en motvikt till det där lesbiska feministprogrammet hon skulle leda. Det var minsann många män som ruttnat på det skrämmande fittstimmet. Alex hade ju ett eget forum! Vad han saknade nu var ett bollplank. Anna fungerade inte som det.

Suget la inte av riktigt, det låg i bakhåll, det där kände han så väl igen. Nu skulle ingenting hjälpa mer än en sak. Att gå på möte. Han plockade fram mötesboken. Anonyma Narkomaner hade möte i kväll på

Söder. Anna satt och rökte i soffan och bläddrade i Veckorevyn. Han fick inte låta det här gå ut över henne. Ändå retade han sig på att hon rökte. Och på att hon läste Veckorevyn. Åh, en kall öl och en Jäger ... Han öppnade altandörren och gick ut. Solen skickade guldhälsningar över Riddarfjärden. Över hela stan satt folk på uteserveringar. En kall öl ... Det var så ohyggligt orättvist. Magen var en primitiv grotta, rökfylld. Röken bolmade upp mot halsen. Han blev torr i strupen. Han befann sig på ett tåg på väg mot en tunnel som skulle explodera, han tog sig upp på taket, tåget rusade snabbt mot det svarta hålet, han hoppade bakåt på vagnarna, men tunneln närmade sig, ville sluka honom, en kall öl, bara en enda, det skulle kanske gå ... Nu var sista vagnen på väg in, NEJ! Han hoppade.

– Jag måste gå på ett möte! sa han med oavsiktligt skarp röst till Anna som såg upp från tidningen.

– Okej, jag ska ändå hem och ge Mitzo mat, svarade hon och reste sig baktungt.

Måste hon göra allting så långsamt? tänkte Alex. Det där påminde om Sophie. Nej, han stod inte ut med nån människa just nu. Jag har bråttom, sa Alex och krängde på sig sin nya vita tröja medan han gick i förväg nerför trappan och drog ut cykeln ur det lilla rummet som en gång Sophie suttit i. Kunde hon masa sig, då? Anna kom äntligen och de gick ut. Han kysste henne innan de skildes, hans tunga kändes som sandpapper. Skulle hon orka med honom?

Det hade stått i ett par tidningar om TV-programmet, så föräldrarna på Puttes och Lillis dagis hade börjat tilltala henne på ett nytt sätt. Ställde vänliga frågor. Innan hade de förmodligen inte vågat mer än nicka ett kort hej åt isdrottningen Sophie där hon oåtkomlig skridit fram i sin stålmask. Nu berättade hon om sig själv och sitt liv och det tinade runt henne. Folk bits inte alls, tänkte hon. Men det mjölkiga diset omslöt henne ändå. Visst, hon kunde skratta, hon kunde prata, hon kunde gå ut och träffa folk. Men hon var grå och frusen. Under hela den brännheta sommaren hade hon släpat sig fram i en privat istid, pulsat genom den dystra färglösa snömodden som tiden kört fast i. För Alex hade allt gått lätt. För honom var det ingen match att bekymmerslöst rusa vidare efter tretton års äktenskap med fyra barn. Han hade anställt nytt folk och gick på som om ingenting hänt. Hur kunde hon ha spillt så mycket tid på en psykopat? Hade han överhuvudtaget aldrig älskat henne? Hon stannade till och såg ut mot Bofillsparken. Drog in den nya sortens luft som hösten hållt ut. Kunde hon inte känna ens för ett ögonblick att hon levde? Färger, dofter, förstaklassare i sina nya skolväskor. Boulespelare, skratt, liv. Nej, den här klara, objektivt vackra, höstdan var dessutom

mycket värre än vanligt. Fanzinos nya löp studsade mot henne vart hon vände blicken, tyckte hon. Hon skakade ner luggen framför ögonen för att slippa se. Det här var första utgåvan utan Sophie. Tidningen såg främmande ut. Farlig. Precis som Alex. En tjej med nakna tuttar prydde omslaget. Det kändes hotfullt, som om det var ett budskap riktat mot henne. Tidigare under dan hade hon sett annonskampanjen för Playboy i tunnelbanevagnen. Alex sparade då inte på krutet. Längst fram vid förarplatsen hade han köpt placering så kampanjen inte gick att missa. På annonsen poserade två nakna tjejer med varningstrianglar framför muffarna. Och så texten "PLAYBOY – KANALEN FÖR DIG MED STAKE. RATT IN ETT-HUNDRASEXKOMMASEX". Töntigt, tänkte Sophie men rös ändå till. Vad skulle det bli av henne? Jo, hon skulle leda ett TV-program, men hon kunde inte intala sig att det var viktigt. Det, som allt annat, saknade betydelse. Antagligen skulle hon göra fiasko. Hennes liv var slut.

Dessutom var hon intrasslad med den där Gustav Malm. Albin Book hade sett till att Gustav och hon kunde träffas, Gustav hade makt och pengar och Albin ville hjälpa Sophie när han hört hur Alex blåst henne. Gustav var ett av höjdargubbsen inom Entertainmentkoncernen och hade fått en annan bild av Sophie än den miserabla uppenbarelse hon i själva verket var. Hon klev in i Sheratons lobby en extremt het dag i slutet av juli. Hon hade tagit på sin tunnaste, kortaste, ärmlösaste klänning på grund av värmen. Hon ville inte att nån skulle läsa hennes ögon så hon hade på sina Ray Ban, de som Alex avskytt. Så hade de

suttit där och druckit gin och tonic och ätit chilinötter och hon hade berättat och Gustav hade sagt att Intertainment satsade på nöjessidan nu och nog kunde tänka sig att inkorporera även en tidning som Fanzino och hon hade känt sig en aning upprymd men också beklämd. Sen hade de åkt ut till Ulla Winbladh på Djurgården och ätit gåsleverpastej och sjötunga och druckit chablis och han gjorde upp en plan och hon blev ännu gladare men också ännu mer beklämd när hon påminde sig själv om att hon alltid i hela sitt liv tagit nåt slags tillflykt till män när det knep. Gustav var till en början som en farsa för henne och de träffades en gång i veckan och han ringde varje dag. Hon intalade sig att det var strikt business, och hon visste ju också att Intertainment var lystna på Fanzinos annonsörer. Gustav gjorde alltså inte henne bara en tjänst, han hade givetvis också egna intressen. Så började han ge henne pengar att köpa kläder för men hon valde att inte tolka generositeten utan köpte en cykel till Jaki för pengarna. Alex hade ju bara brytt sig om att köpa cyklar åt sig själv. Gustavs plan gick ut på att han skulle kontakta Alex och erbjuda honom kapitaltillskott mot att han fick 25 procent av aktierna. Till sammans med Sophies 30 skulle han då äga 55 procent och kunde vid en bolagsstämma kräva att Alex avgick som VD i styrelsen. I stället skulle Sophie tillträda. Hon fantiserade om hur hon fick det stora nöjet att skicka Alex rätt ut i kylan, så som han gjort med henne. Sen kunde Intertainment driva rörelsen vidare. Så länge de höll sig till planen tyckte Sophie det var uthärdligt att sitta i diverse hotellvestibuler med Gustav. Men för varje gång som Alex och Gustav haft

möte och Sophie efteråt suttit med Gustav och petat i nån hotellobbys speciella clubsandwich så packades olustkänslorna allt hårdare och i går kväll hade hon känt för att bara resa sig och skrika neeeeej! Dealen med Alex var klar, det skulle bara hållas bolagsstämma först. Gustav redogjorde för vad Alex sagt om Sophie och hon blev lika nedstämd varje gång. Och varje gång brukade Gustav säga: Han struntar i dig. Han säger att du är en sårad kvinna som bara vill hämnas. Men ibland tror jag min själ att du fortfarande är kär i den där knölen. När Gustav kom till det där sista brukade han hålla henne om hakan. Sen tänkte han en Marlboro. Varje gång. Och såg sur ut. I går hade han varit segerviss. Han hade tagit in champagne och kaviar. Han satt där i sin Rolex och Armanikostym och sina femtioåtta år på nacken. Han var inte för ful för ett fuck. Det var inget fel på honom, mer än att han ville nåt speciellt med Sophie, vilket hon anat hela tiden. Varför annars detta hyschhysch i dessa lobbybarer. Sophie hade plötsligt känt sig precis som ett tvättäkta fnask och just då började Gustav klika henne i nacken. Hon avskydde när män kliade henne i nacken, hon visste också att män älskade att bli kliade i nacken och att det var därför de gjorde det med kvinnor de ville göra nåt speciellt med, de hoppades på att få samma sak i gengäld och mer därtill. Jag vill att du ska komma loss, hade Gustav sagt och gett henne en faderlig klapp på axeln. Att du ska bli fri, att all din kraft ska spruta ur dig. Jo tack, tänkte Sophie härsket. Spruta tänker du nog mest att du själv ska göra. Gustav var gift, det var ändå ett plus, en hållhake, tänkte hon sen. Han tog henne om nacken och

drog henne till sig. Han doftade Polo. Han gav henne en puss mitt på munnen. Vilka friheter han tar sig, tänkte Sophie samtidigt som en annan tanke la sig framför. Hon var tvungen att använda list. Hålla god min i elakt spel. Kontraktet mellan henne och Voxx-TV var klart, det kunde han inte spolia. Eller? Helt säker kunde man aldrig vara när det gällde Intertainment. Hon fann sig på nytt i en mans våld. Det gjorde henne rädd. Kom, så går vi upp på rummet, hade Gustav helt fräckt föreslagit. Han hade hyrt rum också, snuskhummern. Avtalet klarnade: Gustav skulle få bestiga Sophie innan han hostade upp kulorna det kostade att krossa Alex, närmare bestämt 200 lax. Visserligen ett fantastiskt smickrande pris på hennes kropp, men hon skulle låta honom förstå att först fick han störta Alex, sen kom belöningen. Hon var faktiskt beredd att sära på benen för att få Alex fälld. Men inte innan uppdraget var utfört. Fast sen fanns där en annan sak som stod i vägen. Hon kunde inte längre tänka sig att ha sex med nån överhuvudtaget. Det var som om hennes underrede blivit förseglat med ett sigill där det stod: "Alex was here. That's all, folks!" Och nu stod där en gubbe och ville bli insläppt för att hon skulle få ut sin hämnd. Hon fick göra som kvinnor alltid gjort. Locka och gäcka men låta dem hänga i ett snöre. Spela svag och hjälplös. Tindra och beundra. Bete sig oberäkneligt och vimsigt. Sophie hade skött spelet hyfsat uppe på rummet på Grand Hôtel där de dinerat. Hon hade låtit honom klämma på hennes bröst utanpå kläderna, ta henne på låret, gett sken av att njuta av det men sen låtsats vara okoncentrerad och sprallig och till sist

rest sig snabbt och börjat pladdra oroligt om riskerna för att kuppen skulle gå i stöpet. Gustav lät sig manipuleras, inget var uttalat – de förhandlade under bordet, i skrevhöjd. Gustavs sista bud var, översatt: okej, ett steg till men sen ska jag fanimej få spetsa dig, din krångliga lilla markatta.

Men nu gick Sophie denna objektivt sett vackra höstdag och sköt de tunga småttingarna i tvilling-sulkyn längs Swedenborgsgatan. Löpen matade fortfarande ut rubriker om kändismisshandeln på Gino. TV-tyckarnas tungor hade sprätt runt sina grötmyn-diga plattityder och debattsidorna hade fyllts av diverse forskares och politikerns ordsuffléer. Just det faktum att Molko och Ming bägge var av utländsk härkomst – Molkos mamma var latinamerikansk indian och Ming var född i Korea – utlöste en våldsam verbal klåda. Särskilt i kombination med att förövarna var skinnskallar. Rasismen blev enormt upphottad som diskussionspunkt. Därefter kom tryckfrihetsdebatten med tanke på att Bert Molko var journalist. Hans ”djärva journalistgärning” hade hyllats av den ena kollegan efter den andra. Tidigare var han den mest bespottade i hela journalistkåren. Tuh Ming utmålades som en ovanligt ödmjuk, intelligent och generös människa. Bert Molko, som nu blivit befordrad till den seriösa journalistiken, tecknade ett omfattande personporträtt av Ming i Sveriges mest ansedda månadstidning där denne hyllades som en av landets viktigaste kulturpersonligheter. Ming hade dragit sig tillbaka och studerade taoismen. Han var fortfarande rullstolsbunden och tittade ut ur tidningsbilderna med ett förklarad skimmer över sitt vackert utmejslade

ansikte. Det viskades om att han skulle leda en talkshow om livskriser.

Kändisarna tvådde sina händer i spalterna och fick yttra sig om sin djupa oro över ”vart samhället var på väg”. Sveriges artistelit spelade in en nyskriven låt som genast toppade alla listor och spelades oavbrutet på radio och de höll en jättegala där intäkterna skulle gå till en fond för dem som råkat ut för rasistbetingat våld. Sen kom de allvarsamma debattinläggen om förörternas förslumning, det ökande ungdomsvåldet, de frånvarande fäderna, censurdebatten, dagisdebatten, gaydebatten och drogdebatten. Och så stod partiledarna på tur. De utnyttjade läget som valfläsk inför den stora dan. Alla lovade ”krafttag mot våldet”.

Varje gång löpen om Ginodåden skickades i synen på Sophie påmindes hon om den där sista kvällen då Alex och hon ännu var ett par. Nu gick hon in genom porten till huset med våningen de drömt om. Hon kände sig dammig och loppäten. Hon önskade verkligen att hon varit förälskad i Gustav Malm. Då hade allt gått som smort. Fast hur skulle hon överhuvudtaget orka med en älskare, tänkte hon i nästa stund när Putte drog Lilli i håret så hon ylade och genast klöste sin bror på kinden varefter han öppnade sin oljudsport på vid gavel. Handla, laga mat, plocka, stöka, diska, fylla i lappar, läsa saga, torka bajs i en ändlös upprepning.

När Putte och Lilli fyllt år hade Alex inte ens hört av sig. Han var precis som sin egen farsa, tänkte Sophie. Inte en spänn betalade han för sina barn. Han som varit så upprörd över att Allan inte betalat underhåll till Randi. Men han hade klarat sig! Det skulle gå

kanonbra för honom. Sophie skulle hamna i slaskhinken ... Hon var instängd i en centrifug av grubblerier och kom varken in eller ut. Hur kunde han leva utan henne?

När hon kom hem stod redan Bittan och stekte köttbullar. Kvinnor var solidariska. Män var egoister. Då och då nöp Bittan nån av ungarna så de skrek uppskruvat. Vilken tur att hon fanns, tänkte Sophie.

– Gå nu, och ha det så kul, sa Bittan medan hon dukade.

Kul, tänkte Sophie när hon vecklade sig ur taxin på sina höga vita pumps. Kul, tänkte hon när hon gick in på Sturecompagniet. Hon skulle stå till svars för TV-programmet inför pressen och hur kul var det? Demonerna slickade henne i nacken, viskade i hennes öron, föll mot henne som dominobrickor. Vad har du här att göra, lät det i hennes huvud.

Där kom Albin. De skulle börja med att presentera de nya programledarna och visa hopklipp av pilotprogrammen på storbildsskärmen, sa han. När Sophie stod på scenen och tittade över gratisätarna och journalisterna, slog en vass bländvit ström genom hennes kropp och det ryckte i benen. Hon ville springa iväg men musklerna lydde inte, de var mjuka och orkeslösa. Sen blev hon alldeles kall. Därpå letade sig nånting varmare fram igen, från centrum. Ett jag. JAG, tänkte hon. JAG har rätt att stå här. JAG ska fram. Det var en ny känsla som sprang upp i henne. Hon tänkte: har jag överlevt alla helvetesår med Alex, då klarar jag banne mig vad som helst. Hon kände hur styrkan reste sig och hur den transformerades till det hon saknat så länge. Mod. Hon berättade om flickan

som kysste grodan i förhoppningen att den skulle bli en prins men hur det slutade med att hon själv blev en groda. Publiken applåderade, kamerablixtar bländade, en del killar visslade. Hon var i rampljuset. I mitten.

Och just då, just där ... Hon färdades i lövad skrinnda mot en ljusnande framtid. Till andra sidan. Andra sidan Alex. Där. Där ville hon alltid vara från och med nu.

Med blossande kinder stod Sophie med ett glas skumpa i näven och avsmakade för första gången kändisskapets ljuva bouquet. Hon hade nått alla drömmars mål: hon var programledare i TV. Äntligen såg hon framgångens rätta ansikte!

Hon skålade med Müller som rutinmässigt, av grundad rädsla för att alkoholen skulle ta slut, höll en öl i ena handen och ett skumpaglas i den andra. Han spejade efter fotoflaschar och storbystade blondiner och såg salig ut.

– Ascoolt det här, sa han med svettblanka kinder. Han svepte bort en droppe just innan den skulle till att ramla ner från hakan och absorberas av den grårosa t-shirten med en urblekt amerikansk flagga på bröstet. Tröjan var redan våt längs kragen och ner mot den där flaggan. Jag har varit vit sen i söndags och då drack jag bara lite vin, bekände Müller som var informerad om Alex forna alkoholvanor.

– Oj, vilken bedrift, sa Sophie. Fyra dar. Hur klarade du det?

– Äh, he he, flinade Müller med sitt charmigaste, lätt förlägna smil. Det var lätt. Jag spelade tennis och joggade lite och så där. Rensade systemet. Nu känns

det cool. Förresten var jag uppe på Fanzino i förra veckan.

Sophie såg hur nätet kastades över henne men det var för sent att väja undan. Klantarsle! Var han tvungen att föra den skiten på tal? Och vad skulle han sylta in sig med Alex för när Sophie och han samarbetade. Män var verkligen egoister. Hennes leende frös och hon nickade med spelad nonchalans.

– Men jag kunde inte stanna för min pälsdjursallergi, fortsatte Müller. Den har faktiskt blivit förfärlig sen i våras. Morsan fick avliva hunden för att jag skulle kunna komma på besök.

– Och vad har det med saken att göra? frågade Sophie irriterat.

– Det springer ju runt en stor angorakatt där uppe på redaktionen, sa Müller.

Sophie flackade med blicken runt lokalen. En katt! Alex var totalt ointresserad av djur. Det kunde bara betyda en enda sak. Katt är lika med singeltjej. Eller före detta singeltjej. Hon sjönk. Herregud, de kunde ju vara här. Alex och hans nya kattfröken. Hon ville gå men hamnade rätt i famnen på en mörk, fladdrande uppenbarelse. Josef Beck.

– Men Sophie! bullrade han. Gratulerar! Du håller ju på att bli kändis. Är det inte kul?

– Åja, svarade Sophie och spände med möda på sig sin självsäkra mask. Nu tar vi det lugnt, va. Segerruset, triumfkänslan, allt var borta nu.

– Är det bra annars? gick Josef på. Nyskild och fri från tvåsamheten ... För det är du väl? Eller har du också en ny?

– Nej inte en, utan drivvis av dem, sa Sophie rappt.

Men hon var tillbaks i det gamla och inuti magen läckte det där kalla ut. Också en ny, också en ny, en ny, en ny ... ny, ny, ny. Orden studsade i skallen på henne som pingisbollar. Hon drev runt bland människor. Kött och blod, dussintals med små universum som surrade och glammade. Hon var en satellit som kommit ur kretsloppet. Också en ny ... De serverade oliver och rökt buffelmozzarella. Också en ny ... Rödvin. Också en ny ... Salta mandlar och parmaskinka. Också en ny ... Rödvin. Också en ny ... Pesto och kycklingklubba. Alex med ståfjong ... Beck på väg mot buffén. Ståfjonget in i fittan på en ny ... Sophie på väg från Beck. Nytt fjong, ny fitta, nya lår, nya tuttar ... Sophie på väg från folk på väg. In på toaletten, Alex ribba i ny mutta, in och ut, lolla, bolla, bimbo, knulla, jucka, spruta, spotta ... SPY!

Sophie stod med händerna på toalettringen och spydde rött slask som stänkte upp längs kanterna. Hon torkade av holken och munnen och stod lutad mot väggen. Gud, så äckligt, kved hon tyst och gick ut och ställde sig framför handfatet. Inte en tår, tänkte hon och sköljde munnen. Tog fram pudret och läppstiftet. Benen kändes slaka. Då kom Rita in.

– Men Sophie! Står du här och piffar. Hon mönsttrade Sophie ett par sekunder. Du ser tagen ut, sa hon sen.

Rita hade frilansat för Fanzino ända sen hon kommit till Stockholm som en glosögd finnickig hobbyrecensent med vit trång spetsblus som de feta pattenarna desperat försökt ta sig ut ur. Sen hade det blivit fart och fason på henne och nu var hon en snitsig och trimmad rock'n'rollbrunett. Alex hade hatat Rita och

Sophie hade lojalt sympatihatat henne. Nu förstod hon inte varför. Rita gav henne en kram. Så konstigt att de aldrig pratat med varann fast de setts under åratal.

– Är det jobbigt med skilsmässan? undrade hon. Det blev slut med min kille för ett och ett halvt år sen, det var tufft, och du måste ju ha det värre, med ungar och allt.

– Har din ex en ny? frågade Sophie blekt.

– Självklart, sa Rita. Såna är karlar. De klarar sig ju inte utan kvinnor. Nej, se inte så bedrövad ut för det, la hon till. Var glad att du slipper Alex. Han suger, det har jag alltid tyckt. Hon gjorde en paus och tog upp en hårborste ur väskan. Det tar ett år, sa hon, sen mår man okej igen. Ett år. Fast det är klart, ni var ju ihop väldigt länge ...

En något äldre kvinna hade slunkit in i damrummet.

– För mig tog det tio år, sa hon.

– NEJ! utropade Sophie.

– Jo, sa den äldre. Det tog tio år.

– För mig tog det tre, sa en mörklockig tjej med lösfransar som också klivit in i damklubben. Min man var patologiskt otrogen och jag fattade ingenting. Alla andra fattade och visste, tills en dag då min bästa väninna slängde det i ansiktet på mig. Jag bröt ihop och har gått i terapi sen dess. Men nu mår jag bättre. Är glad att jag slipper honom.

– Har han en ny? upprepade Sophie sin enda fråga.

– Ja, gud ja. Det skaffade han innan jag ens visste att han bedragit mig under sju år. Han hade redan ett exit card. Hon skrattade med några bittra stänk men

ryckte sen på axlarna. Vad ska vi egentligen ha dem till? sa hon och tog upp en puderdosa.

Nä fy fan för män, tänkte Sophie när hon halvt domnad navigerade ut i vimlet igen. Hon ställde sig med ett glas rött och fick snart sällskap av en liten spenslig kille i ljust stubbat hår, svart kavaj och stål-kantade brillor. Han var i fyrtioårsåldern fast rörde sig som en yngling och hade en ljus men spänstig röst. Sophie lät luggen hänga framför ögonen, hon hade ingen lust att konversera.

– Du ser inte sådär väldans happy ut, tycker jag. Fastän det är din dag i dag. Jag tror jättemycket på det programmet du tänker leda.

”Happy”, tänkte Sophie. Vilket löjligt uttryck. Och vilken töntig dialekt, måste vara östgötska. Dää och ää. Men det fanns en avvärjande hållning hos den här lille karln. Nåt kamratligt. Hon behövde inte be honom att dra, inte ännu. Hans närvaro kändes inte så påträngande.

– Jag ser att ditt vin är slut, vill du ha mer? frågade han och sträckte sen ut sin finlemmade hand. Christer Svenberg heter jag, jag jobbar på Dagens Nyheter. Jag kommer strax.

Sophie tänkte en ny cigarrett på den gamla. Hon ville supa sig redlös men det hade infunnit sig en procesströghet i allt. Fyllan ville sig liksom inte. Det malde och gnagde i henne att Alex hade en ny, att han stötte in sin kuk i en annan kvinnas kött och drog den ut och in, ut och in. Hon såg hans feta håriga rumpa hoppa upp och ner som nålen i en symaskin och det såg alltmer absurt och mekaniskt ut tills bilderna hon framkallade var utnötta. Åtminstone för en stund.

Christer kom tillbaks med en öl åt sig och ett glas vin åt Sophie.

– Nå, vad är det för blues du har? frågade han.

Vilka uttryck han svänger sig med, tänkte Sophie och undrade varför alla freaks jämt flockades runt henne. Hon hade därtycke, det hade hennes mamma alltid påpekat efter första anblicken av Sophies manliga bekantskaper. Nu fick väl Sophie ge sin mamma rätt. Alex kunde ju knappast räknas som ett undantag.

– Jag ligger i skilsmässa, svarade hon trött.

– Och vad fick bågaren att rinna över?

– Han söp och misshandlade mig, sa Sophie och fimpade hårt. Det lät enkelt, det begrep alla. Var det verkligen så banalt?

– Jag hajar klyket, tror jag. Jag blev också misshandlad. Av min tjej, alltså.

”Hajar klyket”, tänkte Sophie och såg på Christer. En man som blir misshandlad av en kvinna, det hade hon nog inte svält om det inte var han som kläckt ur sig det. Han var ju så liten. Ett fragment av medkänsla hittade ut ur henne.

– Vad jobbigt, sa Sophie. Jag menar, du måste ha skämts jättemycket. Inte vågat gå till polisen eller så, inte kunnat berätta det för nån ...

– Nä, precis. Jag mådde tjuvens. Hon tryckte till mig så jag till slut tappade allt mitt självförtroende.

Så skönt ändå med en kille som kunde snacka på det här sättet. Sophie började dra jämmt med sin lille kavaljer. Han var så prestigefri.

– Men jag träffar ofta komplicerade kvinnor som jag försöker hjälpa. Min förra tjej håller fortfarande

på och tjorvar med mig. Hon har också alkoholproblem.

– Har hon en ny? frågade Sophie.

– Jajamensan. Två tillochmed.

– Men då är ju hon precis som en karl, svarade Sophie.

– Ja, hon var mansgrisen i vårt förhållande.

De spelade gamla Ronetteslåtar och Sophie började sorgmodigt nynna med.

– Ska vi dansa? undrade Christer och konstigt nog svarade Sophie ja. Hon brukade aldrig låta sig bjudas upp, men Christer verkade inte vilja köra nån dumtryckare med stake mot låret, så varför inte.

De dansade fem sex låtar, han höll henne om midjan men inte hårt och possessivt utan mjukt och ledigt och det var nästan kul. Christer hade högklackade boots och Sophie tyckte lite synd om honom för att han liksom behövde stå på en pall.

– Ska vi gå? frågade Christer och höll armen löst runt Sophies axlar.

Ja, varför inte, tänkte Sophie.

Vid utgången hejdade Albin henne.

– Jaså du går nu. Han såg länge på Christer och sen tankfullt på Sophie.

– Det blir ett rackarns program som Sophie kommer att göra, sa Christer till Albin.

Albin blinkade mot Sophie och log lite snett.

Christer bodde vid Mosebacke torg. Genom fönstren såg man hela stan. Där nånstans låg Alex och knullade med sin kattflicka. Christer höll upp varsitt glas vitt åt dem och satte sig en bit från Sophie. Skönt, tänkte hon, att han inte genast satte igång att kladda.

Han satte på kd lang. Hennes mustiga klara röst böljade ut i rummet och baddade Sophies bedrövelse.

– Vill du sova här? frågade Christer. Jag har rätt så bred säng.

Bittan sov över hos ungarna, hon skulle förstå om Sophie var borta hela natten. De gick in i ett stort sovrum med en skir himmelssäng.

Himmelssäng, grunnade Sophie. Med spetsflor. Hon satte sig på sängen medan Christer började klä av sig. Han hade ... tuttar. Och trosor. Sophie bara stirrade. Sen begrep hon.

– Varför heter du Christer? frågade Sophie.

– Jag heter inte Christer. Christel sa jag att jag hette.

– Jag trodde du var en kille, en jävligt sjysst kille för en gångs skull. Christel log mot Sophie. Fördomarna har visst spelat oss ett spratt, sa hon. Men du kan sova här ändå.

– Det är ingen idé, mumlade Sophie. Jag skulle inte önska nåt högre just nu än att jag var lesbisk, särskilt som det är uppenbart att jag trivs bäst i kvinnligt sällskap. Men jag har ingen sexlust alls längre. Jag är ett neutrum. Hon reste sig upp. Jag måste hitta hem, mumlade hon.

Christel nickade. Hon såg inte alls ut som en man längre.

Sophie var programledare i TV. Det rörde henne inte i ryggen, inte nu. Hon gick nerför kullerstensbacken mot Götgatan. Den låg tom. Där hade hon gått med Alex. På den tiden då hon hade en som älskade henne. Hon ville tillbaks till den tiden. De hade hållit varann i handen. Nu höll han en annan. Hon ville ännu längre tillbaks. Gå tillbaks och korrigera.

Men det gick inte. Det fruktansvärda hade redan hänt och tiden gick bara åt ett håll. Nu kunde de aldrig återförenas. Hoppet rann ut.

Nästan fem menstruationscykler hade gått.

Alex hade jobbat skiten ur sig, ändå gick det inte att somna. Anna var bortrest på kurs. Mitzo var hos Alex. Katten var alldeles fnattig och rände runt på golvet efter leksaker. Han skyfflade det ludna kräket nerför trappan och stängde dörren. Tur att inte Anna såg det förresten, hi hi.

Barnen hade varit där i helgen. Han fick träffa dem så mycket han ville nu sen Sophie börjat jobba med sitt lesbiska TV-program. Så fort hon behövde barnpassning ringde hon men det gick han inte med på. Han ville vara förälder, inte barnvakt. På en vimmelbild i Extrabladet från presentationspartyt av Voxx nya programsatsningar hade hon stått omslingrad med en liten svartklädd kortklippt flata. Det var ju precis vad man kunde vänta sig av blindstyret Sophie. Nu skulle hon väl snart gå ut och tala om att hon var homofil, den lilla fitthjärnan. De hade hunnit sända två avsnitt av hennes snedvridna östrogenprogram. Fyllot Müller hade suttit som en dum fet åsna och låtit Sophie snoppa av honom. Det var det som var själva programidén, att förödmjuka män. Det var det som hela samhället gick ut på. Sophie hade sannerligen tagit sig fram på sitt manshat, det blev stora famnen rakt av. Alex betraktades som en skurk, lik-

som alla andra skilsmässomän. En del tjejer hade slutat hälsa på honom tillochmed. Han hade varnat Sophie för att utnyttja sitt privatliv när hon blev kändis, för det visste han att hon skulle bli. Det blev alla som fick blajsa runt i nån enfaldig TV-lekstuga. Men den distanslösa lilla hyndan horade hysteriskt omkring i spalterna och det gick inte längre att öppna en tidning utan att hon slabbade om sin skilsmässa och sin frigörelse och sitt moderskap. Till HANS barn! Som om inte han hade varit med i skötseln av ungarna. Hon framställde sig själv som ett martyrhelgon och ingen brydde sig om att det fanns en annan sida av saken. Hon hade då fått till det. Genom att skita ner honom. Han hade försökt nyansera hennes förvridna framställning genom att skriva sakliga artiklar i Fanzino och ha inslag i Playboy om hur orättvist män behandlades, men det hade ju muffmaffian som rasade i medierna valt att missuppfatta. Sophie var good copy för slaskpressen, perfekt inriden för mediestallet. Hon hade tagit ifrån honom allt. Han var helt utanför. Männen slängdes på soptippen så fort de varit med och gjort sin värnplikt i form av avelstjänst, blöjbyten och barnvagnsrullande. Sen var det bara tack och hej och ut genom köksdörren. Männen hade inget att säga till om längre sen det där flatstimmet fått tolkningsföretråde. Men betala skulle de stackars hunsade männen!

Sophie kokade ihop nåt, det visste han, och det var han tvungen att ta reda på, han hade inte kunnat få nån ro i kroppen sen i eftermiddags då Josef Beck talat om att han sett Sophie med en äldre mörkhårig herre på Royal Viking. Ha ha! Hade hon börjat hora på

riktigt också? Vem var den där gubben? Typiskt Josef att inte kunna beskriva honom bättre, han var verkligen en medioker reporter.

Klockan var strax efter ett. Nån i huset spelade musik på hög volym. Hur kunde de vara så fräcka att de spelade så högt när folk försökte sova. Basljudet låg och beppade dovt i väggarna. Han fick lust att ringa polisen, men det var kanske inte vidare slugt när han bodde olovligt. Man fick ju inte bo i en kontorslokal i det här jävla kommunistiska landet. Polisen ... Josef Beck hade hört att Sophie tänkt polisanmäla honom för det där med aktierna. Kunde hon ju försöka. Men det var förstås inte bra om det läckte ut och det var hon bevisligen expert på. Att fläska ut illasinnat förtal som kunde skada Alex företagande. Den grymma lilla ohyran.

Gud, så ensam han var! Alex kände plötsligt en stark attack av litenhet. Varför skulle de bråka med varann? Varför kunde de inte vara vänner? Varför var hon så obalanserad? Det gick ju inte att prata med henne. Hatet strålade ur hennes ögon när de träffades på bolagsstämman nyligen och Alex undrade om hon ville köpa de aktier han tänkte sälja till den där slagg-hjärnan Gustav Malm. Hur nu nån kunde vara så korkad att vilja köpa aktier i ett ruttet bolag. Det var en formsak att erbjuda Sophie förköp, det ingick i hembudsklausulen. Och hon hade ju inga pengar, så hon hade avböjt. Men hon satt där i sin nya klänning – vilken i ordningen egentligen, blev det överhuvudtaget pengar till mat åt barnen när Sophie i sitt anfall av ungdomsnoja köpt alla dessa svindyra kläder? Hon satt där på sitt magra arsle och tittade på honom med

brinnande hat. För att hon var så chanslös antagligen. Aha! Det var det hon träffat en riking om på det där hotellet – hon ville vigma kulor såklart. Nä, det var nåt skumt nånstans, han kände det på sig. Nåt som inte var straight.

Men kunde inte den där knölfödan i våningen under stänga av sin outhärdliga Peter Gabriel-platta, då!

Sophie var faktiskt fortfarande hans fru. Betänketiden för skilsmässan hade inte gått ut. Han hade rätt att ringa henne. Han pallade upp några kuddar bakom ryggen, så som han alltid brukat göra åt henne när hon slött gnuggat sömnen ur ögonen på morgnarna. Hade hon nånsin gjort så åt honom under deras trettonåriga äktenskap? Ånej, hon hade bara varit ogin och missunnsam och till slut hade han blivit så olycklig att han börjat söka tröst i flaskan. Så snopet för henne att han blivit nykter. Han tog luren och slog numret. Tre signaler gick fram. När hon svarade la han på. Fan, han pallade inte. Jo, det var hans förbaskade rättighet! Han ringde igen.

– Sophie, lät det grumligt. Hade hon knaprat valium? Alex drog en lång suck.

– Hej. Det är din man.

– Ja, dessvärre, svarade den elaka häxan.

Han suckade igen.

– Hur är det? frågade han.

– Tack bra, svarade hon torrt. Tills du ringde vill säga. Jag skulle just somna. Hon hade väl pluggat in en massa förhållningsregler på de där Al-Anonmötena där det satt en massa otäcka alkishustrur och drog sina snyftskrönor.

– Vi har ju ändå levt ett halvt liv tillsammans, Sophie. Jag kommer aldrig att känna samma gemenskap med någon annan ... Jag satt och tittade i några av våra första nummer av Fanzino. Det du skrev var fullständigt glimrande.

Hon var tyst, det bådade gott. Han fortsatte.

– Jag tar det här hårdare än du tror.

– Gör du? svarade Sophie. Du har ju bara flöjtat runt och mått så jävla bra.

– Jag är man.

– Åja, sa Sophie. Jag vet inte om det är så värst manligt att vara känslokall.

Kunde hon aldrig hålla reptiltungan i styr?

– Männen står på min sida, kvinnorna på din. Kan vi inte mötas på halva vägen?

– Men du har ju redan tagit allt, ömkade sig Sophie.

– Jag var tvungen att rädda bolagen. Du ville ju sänka dem.

– Det gick inte att prata med dig. Jag ville att vi tillsammans skulle reda upp det och när det inte gick såg jag ingen annan utväg än likvidation. Man får inte driva verksamhet på det sättet som du gör nu ...

Besserwisserhoppan! Alex höjde rösten.

– Rolle och jag har full koll, Sophie. Full koll.

– Rolle hit och Rolle dit. Du och dina jävla advokater. Du försökte ju stämna Extrabladet för att de bara skrivit det som var sant. Att du roffat åt dig den ekonomiska makten och att jag var utfattig.

– Men du vet att det där inte är riktigt, sa Alex och fick kämpa ner adrenalinpumpen med all kraft. Hon var helt oresonlig.

– Kan du aldrig förstå hur illa du gjort mig och bar-

nen? sa hon gråtmilt. Du bara for ut som en stålfjäder från familjen utan vettig förklaring, ingenting, och så stormade du in på den där anstalten och sen ut som ett spjut och sparkade bort mig som är dina fyra barns enda mor ... Nu darrade hon på rösten, nu badade hon i självömkansträsket. Jag blev av med allt på ett bräde, fortsatte hon. Min man, mitt jobb ...

– Men du ville ju för fan hoppa av! skrek Alex. Nu fick det väl ändå räcka! Du låg ju bara i sängen som en zombie, fortsatte han – hur tror du det kändes för mig? Du svek mig.

– Men det är det jag menar, sa Sophie med återvunnen kyla. Du förstår inget, förstår inte att jag var djupt deprimerad ...

– Vad tror du jag var då? avbröt Alex. Det var väl ett satans tjat om henne!

– Kan du inte leva dig in i andra alls? bjäbbade hon. Inte ens i dina barn?

– Fan, Sophie. Jag längtar efter Lilli och Putte ibland så jag håller på att spy blod.

– Du ja. Du, du, du. Men de då? Och jag? Hur tror du vi har haft det? Du sprang bara omkring på stan som en tonåring medan vi låg dubbelvikta. Vet du vad, Alex? Jag tror att du är psykopat.

Ja, henne kunde man då inte visa känslor för. Men hon var fortfarande kär i honom, det märktes. Och hon ville att han skulle kräla som han alltid gjort. Men där kunde hon skita på sig.

– Ha ha ha, skrattade Alex. Ja, jag har en psykopatisk sida och den är jag glad för. Annars hade jag inte överlevt. Jag är bra på att få andra att göra som jag vill.

– Men mår du bra, då? Borde du inte gråta i stället för att skratta? frågade Sophie som nu plötsligt blivit kurator. Fan, den tog, hon var den enda som kände honom.

– Jag mår så inihelvete tjuvtjockt ibland, så jag inte vet vad jag ska göra, bekände han. Ibland funderar jag på att ta livet av mig.

Sophie blev tyst. Alex var liten nu.

– Men jag ville ju bara att vi skulle nå varann, då när jag var ute på anhörigveckan på Forsmannhemmet, mumlade hon.

– Jag litade inte på dig, jag var livrädd, erkände Alex. Fast nu känner jag att jag gjort bort mig. Skilsmässa efter tretton år ...

Sophie började grina ynkligt. Nu var hon liten. Det var bra, det var bättre.

– Förlåt, sa han. Hur mår du? Han översköldes av dåligt samvete. Han ville trösta henne. Hon var så svag.

– Det är okej, sa hon svajigt. Inte så farligt som det låter. Jag har det ganska bra ...

– Jaså! Nä, nu blev han misstänksam igen. Hon var helt opålitlig. Varför mådde hon bra? Det var nåt fuffens på gång. Tidningscitaten damp med ens ner framför honom. ”Män är si, män är så”, alla fattade ju att det var honom hon syftade på. Och i sin eländiga pratshow gick hon på som värsta Britt Ekland. Alltid ett snaskigt utlåtande ur sitt privata gråtarkiv. Usch! Men det gällde att ta med silkesvantar nu när hon var så blödig.

– Men du, började han. Ta det lugnt med medierna. De vill bara suga ut dig. Det är inte bra för barnen

att du hänger ut ditt privatliv så där. Skandaler gagnar ingen. Jag har pratat med folk, tidningsredaktörer och TV-människor och det är många som tycker att du ...

– Vill de mig nåt så är det bara att ringa mig, högg Sophie. Jag står i telefonkatalogen, du behöver inte alls framföra deras ståndpunkter vad mig beträffar, förresten tror jag att du ljuger precis som du gjorde med Loppan och Lasse och Ecko och Pecko och Puppan och blittan blattan när du påstod att de tyckte en massa om mig, jag har ringt och kollat förstår du ...

Aj satan, han hade glömt hur hysterisk hon var. Här gällde det att tvärbromsa.

– Jag menar bara att du måste tänka på framtiden. Det du sagt hittills är en partsinlaga.

– Partsinlaga! rappade hysterikan. Är det en partsinlaga att tala om att jag är en frånskild och ensamstående mamma? Shit! Fel igen, henne gick det ju inte att lugna, hon ångade upp i 800 grader på en mikrosekund, den labila sprätthönan. Hon tappade sans och balans för minsta skitsak, hur kunde han glömma det?

– Men du är ju inte ensamstående mamma! sa Alex med bestämd röst.

– Jaså, vad fan är jag då, per definition? Lyckligt gift?

– Det är du själv som har bestämt att du ska ha barnen, du är livrädd att släppa dem till mig.

– Du har ju inte ens tid att ha ungarna när jag är i studion!

– Nej, jag jobbar då.

– Men vad i herrans namn tror du jag gör då?

– Roar dig, flinade Alex och la på en retfull krydda. Fläker ut ditt privatliv.

Hon var så dum att det var lönlöst att försöka tala henne till rätta.

– Du har allt gjort dina försök att fläka ut åtminstone mig med de små medel du förfogar över, käftade hon. Ditt problem är väl att din point inte är särskilt efterfrågad.

Nu snackade hon bara smörja. Satte sig på höga hästar som hon snart skulle ramla av. Han ville ju bara varna henne för det. Måtte hon bryta nacken under fallet.

– Skillnaden mellan dig och mig, Sophie, sa Alex lent, den är att jag alltid har varit försiktig och misstänksam medan du har varit extremt blåögd och godtrogen.

– Lilla gubben, sa hon fränt. Det är inte mycket du vet om vad som pågår ovanför ditt klena huvud.

Vad menade den lömska marulken nu då! Äsch, hon körde bara nåt spel. Det där som Josef sagt, kunde han få ur henne nåt om det tro?

– Hördu gumman. Du sitter visst och skrevar på Royal Viking ... Där blev hon ställd.

– Vad vet du om det? frågade hon med spelat lugn.

– Jaae, jag får ju reda på en hel del, he he. Nu la han en vargtass på det korta skrattet.

– Ja, och det du inte kan snoka reda på har du tänkt att jag ska redovisa va, spottade hon upp sig.

– Jag kommer att vinna hela vägen, du har ingen chans, lilla gumman.

– Jag är inte din gumma längre, har du inte fattat det? Och än har vi inte sett slutet.

Aaahps! Det närmade sig nu, en uppenbarelse var på väg. Rik gubbe, mörkhårig, hotell ... Nä, så kunde det inte vara, så smarta var varken Gustav Malm eller Sophie. Men han skulle minsann ligga lågt tills han utforskat mer om den där Gustav, det var ju nåt sjukt med att köpa värdelösa aktier för tvåhundra lock i ett bolag med miljonskulder.

– Jag kommer alltid att behålla aktiemajoriteten, sa Alex skarpt. Det är ingen mening med att försöka.

– Försöka vadå? sa Sophie, men hon lät inte övertygande.

– Nä du, nu kommer vi inte längre, snoppade Alex. Hej då. Han la luren i örat på henne som han visste att hon avskydde.

Kunde inte det klåfingriga lilla stycket hålla labbarna borta från hans affärer, då! Det var så klart Anna. Sophie hade säkert fått nys om henne så nu var hon väl rent skogstokig av svartsjuka och hämndbegär. Men Alex kände sig trots allt lugnare. Honom skulle ingen bluffa. Och nu hade han inte en massa läckage bland de anställda heller. De visste allihop vad Alex fått uthärda under alla år med denna mardrömskvinna. Det var ju en sabla röta att ingen undertecknat det där aktiebrevet de snott tillbaks från Linus Linson och som han köpt in sig på efter nedläggningen av hans tramsiga tidning Megamix. Guds försyn var vad det var. Linus hade budat över sina tjugo procent in blanco och varken Sophie eller Alex hade skrivit under eller fört in det i aktieboken, de var bara glada att bli av med bråkstaken Linus som ville göra Fanzino till en frimärkssamlartidskrift för popnördar på Tranan. När Rolle upptäckte det var det

bara att föra in aktieinnehavet i boken och sätta det på Alex. Visst, Sophie kunde processa, men varifrån skulle hon få pengar till det? Ha! Men den där Gustav, han hade kanske rävar bakom örat. Han skulle köpa tjugofem procent, men det fick det nog bli ändring på. Ingen skulle få köpa mer än nitton procent, då skulle Sophie aldrig kunna bilda majoritet med nån.

Skönt, nu kunde Alex sova, nu hade han åtminstone fått en liten pusselbit till Sophies envisa plan att förgöra honom. Gustav kunde ju hellre ha gått till Sophie för att köpa aktier, varför hade han inte gjort det? Alex satte sig käpprakt upp i sängen och knäppte med fingrarna. Det var ju klart som biffen i muffen att Gustav var en skurk! Alex hade sin paranoia att tacka för allt. Att lita på folk var verkligen ingen lönsam affär. *Friend is another word for fool*, tänkte han innan nattens mor bäddade in honom i drömlös sömn.

Det var snart oktober igen. Han stod vid sitt fönster. Såg löven leka tafatt. En slinga från Hansson de Wolfe United spann vemodigt genom Alex där han stod och såg ut över den stora kastanjen som fällde gula löv. De hade sett kastanjer utanför fönstret i Andrarum också. Sju års klimatskiften som den mäktiga allén målade upp. Varje ny årstid som markerade sitt tydliga intåg genom trädens förändrade dräkt hade andats fram en viskning om ett nytt liv, nya tag. Åttonde hösten, i slutet av september, hade de packat ihop så mycket de fått plats med från det stora huset. Flyttbilen var så överlastad att den brakade strax norr om Jönköping. De hade sett sig om efter huset genom den sista mjuka kurvan in i bokskogen. Sen skulle de aldrig se det mer.

Aldrig tillsammans. Nu kom han ihåg lukten, den speciella lukten i huset. Sophie hade som vanligt varit hispig och trott att det berodde på mögel när de flyttat in, men det luktade inte alls illa. Det luktade som på en torr vind. När de bott in sig där försvann husets personliga odör. Då luktade det komposthink, bajsblöjor, nybakat bröd, våt hund, ved och nytvättade kläder i en salig blandning. Men så när Alex körde ner för att skriva på köpekontraktet och leverera nycklarna till de nya ägarna, då hade huset fått tillbaka sin egen andedräkt. Han hade klivit in i det stora tomma huset och tyckt att han hörde barnröster, tyckt sig se hur ungarna stormade mot honom. Han hade spankulerat runt i ateljén och det var precis samma årstid som nu. Snart oktober. Det hade gått ett år sen de flyttat. Och just då, i det ögonblick när Alex en allra sista gång stod vid de stora fönstren och lät ögonen fånga in landskapsbilden som ett avskedskort – kastanjernas gula kronor, de stubbade vidderna, bokdungen och längre bort den fula täta granåkern som Sophie avskytt – då såg han älgparet hoppa över gårdsgården till storbonden Jönssons ägor. Molnen som seglade över himlen gled isär och lämnade en ljusöppning, solen riktade sin strålkastare mot de två älgarna för ett par snabba sekunder. Och då högg sig insikten genom Alex: ingenting skulle komma att bli som det hade varit mellan honom och Sophie. Aldrig nånsin mer.

Klockan var strax nio. Ingen av de anställda hade ännu anlämt. Alex tryckte ner en svag irritation. Så där, nu vreds låset om, han behövde inte bekymra sig. Niklas morsade och gick ut efter kaffe, satte sig sen vid

bildskärmen. Han gnällde inte som Sophie utan jobbade oförväget på. Han var tyvärr ordblind och stavade ofta rubrikerna fel. Men det fick man ju ta. Även journalister var analfabeter dessa dagar.

– Jag ska på ett affärsmöte nu, sa Alex. Jag finns på mitt mobilnummer. Niklas nickade och klappade Mitzo som hoppat upp på hans bord.

Alex ledde ut sin cykel och satte på sina freestyle-lurar. Playboy lunkade på, men det var lite glest med reklamintäkterna. Nån ondsinnad feministiskata hade gjort en illvillig recension i nåt av de där extremt korkade och oproffsiga ungdomsprogrammen som P3 utan urskillning pruttade ut i etern nu för tiden. Hon hade kallat Playboy för rape-radio, därefter hade öknamnet spritt sig som en präriebrand. Och detta bara för att Alex nya program Gang Bang haft en diskussion om Billy Butt, fast från en manlig ståndpunkt för en gångs skull. Rape-radio! Det var verkligen guilt by association. Men det var bara att böja sig som säven när såna vindar svepte förbi, inte stå som en fura så man knäcktes.

Alex cyklade nerför backen längs slottet och vidare mot Kungsan. Playboy spelade Oasis. Egentligen brittiskt hypat skräp men rätt bra jämfört med resten av det där olidliga indieköret Yes! Nu la de på AC/DC. Han hade befallt dem att minst var åttonde låt skulle vara AC/DC. Det här var lika bra som att dra en handtralla, tänkte Alex. Han kände sig som en nytrimmad moppe där han blåste över Norrmalmstorg.

Nu skulle han klämma Gustav på pulsen. Han låste cykeln och tog hissen upp till Advokatfirman Vinge. Rolle stod med sin mc-hjälm i näven. Han var verkli-

gen cool. En lagvrängare ur nya gardet. Bra, sa han. Gustav är redan här.

– Jag måste ha ett snack med dig först, sa Alex lågt och de gick in i ett tomt rum. Alex beskrev sina misstankar mot Gustav och Rolle nickade i samförstånd.

– Hejsan, hejsan, Alex, sa Gustav hjärtligt och reste sig ur stolen i det lilla konferensrummet. Lite väl övervallande, tänkte Alex. Har ni bokslutet och alla handlingar, så får jag bara titta igenom det i lugn och ro, fortsatte Gustav och plockade fram sina läsglasögon.

– Bokslutet är inte klart ännu, sa Alex.

– Men preliminär rapport eller halvårsbokslut finns väl? undrade Gustav. Han var hal, den jäveln. Här skulle minsann inte visas några siffror han sen kunde gå och skvallra om.

– Nej, det håller på att framställas, sa Rolle. Men ärligt talat är det inte mycket att visa upp för världen. De höga initialkostnaderna ligger fortfarande kvar som ett stort underskott. Så vad som behövs är friskt kapital.

I dagsläget går affärerna lysande och nu är vi på väg mot en högkonjunktur, sa Alex. Därför har jag legat och tänkt lite på det hela: jag vill inte förlora aktiemajoriteten.

Men jag får ju bara tjugofem procent, sa Gustav. Så det är väl knappast nån risk.

– Tja, sa Rolle. Som du vet ligger Alex i skilsmässa och hans fru äger också aktier. Rent teoretiskt skulle ju hon kunna gå samman med en ny ägare och ta över kontrollen och jag vet inte om Alex vågar ta den risken. Kanske vore det bäst att köpa loss Sophies aktier först.

Ha! tänkte Alex. Nu skulle det bli intressant att höra hur gubben ålade sig ur det dilemman.

– Jag vore väl dum om jag inte hade undersökt den saken, svarade Gustav. Jag har redan varit i kontakt med henne, nämligen. Och jag tycker hon verkar mycket affekterad och ur balans. Hon vill inte sälja. Hon påstår att hon blivit lurad och att hon i själva verket äger fler aktier. Vad hon nu ska med dem till.

– Hon är en sårad kvinna, sa Alex.

– Ja, eller en förbannad kvinna, svarade Gustav. Jag tror att hon rent ut sagt är topp tunnor rasande över att ha förlorat det hon var med om att bygga upp. Jaså! Skulle han ömka den där galna pissmyran!

– Det var jag som byggde upp företaget. Hon vet ingenting om ekonomi, sa Alex beskt. Fanzino och Playboy är mina babies. Hon är bara stridslysten för att jag har skapat mig ett nytt liv utan henne.

– Hur ska vi göra för att bli av med henne, då? frågade Gustav.

– Köpa ut henne. Pay her off, sa Rolle och fnissade till. Så som man brukar göra.

– Men det vägrar hon ju, sa Gustav.

Det här var ett dilemma. Alex ville ha Gustavs pengar. Löste Gustav ut Sophie fick Sophie pengar. Ett annat delikat spørsmål var också att Gustav egentligen ville ha ett tjugofemprocentigt aktieinnehav till. I så fall måste ju bolaget lämna ett positivt resultat så att han kunde få del i vinstmedel. Det gällde att syna hans avsikter ordentligt i sömmarna, tänkte Alex.

Det var som om Rolle kunde läsa hans tankar.

– Vad har Intertainment egentligen för avsikter med ett partnerskap? frågade han frankt.

– Aaahh, svarade Gustav. Vi expanderar ju på mediemarknaden som bekant. Och det är trots allt bättre med inarbetade produkter än alla investeringar som krävs när man driver upp nya projekt. Tidningen Voxx har hittills gått med 32 miljoner i förlust. Och i det perspektivet är Fanzinos skulder ganska blygsamma. Sen får man ju overheadfördelar – personalöverlappning, annonsutbyte och andra kompletteringsvinster.

Jaja, allt sånt där kände Alex till. Men hur kunde de gå in och investera i en aktieminoritet? Det var inte likt Stålströms vanliga mentalitet.

Nu var det som om Gustav läste hans tankar.

– Normalt brukar vi ju kräva 51 procent när vi går in, men inte alltid. Däremot får vi förmodligen ändra lite i bolagsordningen när det gäller hembudsklausulen. Så att vi har förköpsrätt. Även vid nyemission. På sikt kanske ägarförhållandena förändras men nu är det du som styr, Alex. Jag tror på dig, förstår du. Jag tycker att du är enastående driftig. Och går det hela med vinst, så är det väl reda pengar du vill ha. Jag antar att du först av allt vill sanera skulderna och att du vill undanröja Sophie eftersom ni inte kan samarbeta och hon när-somhelst kan tillsätta en minoritetsrevisor?

Det lät inte helt jävla tokigt det där. Men Alex skulle behöva granska förslaget i lugn och ro. Det kunde vara en fälla. Han behövde förhala lite.

– Intressant, sa Alex. Mycket intressant. Men jag behöver fundera.

Gustav såg en aning missnöjd ut och blängde demonstrativt på sin guldklocka.

– Nu har vi stött och blött det här i snart två måna-

der och egentligen inte kommit nån vart. Jag behöver visa förhandlingsresultat för ledningsgruppen. Och Sophie kan hinna ordna fram pengar så hon får råd att processa om sitt aktieinnehav, och då finns det en möjlighet att Patent- och registreringsverkets protokoll ändå blir avgörande.

Gustav lutade sig fram och tillade eftertryckligt:

– Om då Sophie blir hälftenägare igen så kan hon med lottens hjälp begära likvidation. Och hur går det då med skulderna, Alex? Eftersom aktiekapitalet varit förbrukat i över två år så är det du som blir personligt ansvarig eftersom du är VD och den enda styrelseledamoten, vilket inte heller är bra och egentligen inte ens är förenligt med aktiebolagslagen ...

Den jäveln! Alex hjärta pangade till i bröstet. Han kommer med hotelser. Alex kände sig omringad.

– Har du kollat med Patent- och registreringsverket? sa Rolle till Gustav medan han sneglade på Alex.

– Men det är väl självklart, sa Gustav och skrockade. Han öppnade sin portfölj och plockade fram ett bolagsstämmeprotokoll. Här står i röstlängden att Sophie och Alex äger lika många aktier var, fortsatte han lugnt.

– Det är ändå aktieboken som har vitsord, invände Rolle. Det är den vi går efter.

– Ja, men om det blir process kan en försäljning bli ogiltig tills man fastslagit fördelningen, framhärdate Gustav själsäkert. Tänk dig om Sophie träffar en rik älskare ...

– Ha ha ha! utbrast Alex. Vem skulle kunna älska ett så tokigt fruntimmer?

– Tja, sa Gustav med ett aningen roat uttryck. Du kunde ju älska henne.

– Ja, och det höll på att kosta mig livet, klippte Alex. Sånt där ville han inte höra talas om. Fan också, vad Gustav drog åt sitt nät. Alex var höggradigt miss-tänksam. Nu var det läge att slänga in testkortet.

– Okej, sa Alex. Jag säljer nitton procent.

Där rök Gustavs straffspark, det syntes omedelbart. Hans ansikte liksom rasade ner flera centimeter. Ät skit, tänkte Alex.

– Men det förstår du väl Alex, sa Gustav och förde samman sina handflator, att jag inte kan gå in med kapital om du misstror mig. Det blir inget bra partnerskap. Minst en fjärdedel måste jag få, och det är ovanligt generöst.

– Ska vi boka in ett nytt möte, kanske? bröt Rolle. Och försöka reda ut hårklyverierna tills dess?

Gustav reste sig upp. Han kunde inte dölja sitt dåliga humör tillräckligt.

Alex spurtade upp på kontoret med kvällstidningarna och en sexpack cola. Han var vansinnigt törstig. Telefonsignalerna slungades som serpentiner över lokalen och på Alex skrivbord låg tjugo meddelanden. Samma tjafs som vanligt, folk som ville ha pengar. Dem behövde man inte ringa, de tillhörde de trognas skara i så motto att de alltid återkom. Han tömde en burk och öppnade en ny som han drack upp till hälften.

Inget nytt i kvällsblaskorna direkt. Flåbusarna som försökt döda Ming och Molko fortsatte sin eriksgata genom spalterna, de fick lika mycket uppmärksamhet som partiledarna under valkampanjen. Undrar hur

många beundrabrev de fått vid det här laget, tänkte Alex. En del pisshumanister kunde till och med ge snyf-tredogörelser för deras miserabla sociala bakgrund och skylla på segregationen och systemskiftet och arbetslösheten och varenda politiskt korrekt käpphäst som stod så vackert uppradade på debatt- och kultursidorna. Herrejisses. Det var ju bara vanligt sumpdrägg som borde begravas i tystnad. Och när de två busarna blivit rikskändisar tycktes en missdådsvåg sprida sig över landet, eller om det inte snarare var så att pressen fann det lösnummermässigt adekvat att blåsa upp det våld bland unga män som alltid pågått. Förr var det de fulla drängarna, sen kom raggarslöddret och i dag var det frustrerade skinnbollrar och svartskallegång. So what?

Alex fnös och ögnade trött igenom Extrabladets TV-sidor. Sen han blivit nykter hade han blivit en riktig mysypygubbe som helst softade framför tv:n på kvällarna om han inte jobbade. I kväll var en sån kväll, tänkte han. Dessutom sändes ju Sophies dumma plakatprogram på tisdagar. Men ... vad i ... vad ända långt ner i helsikes fitthelvete! Vad skulle hon nu hitta på! Fick hon aldrig noooooog! Kvällens program skulle handla om kvinnomisshandel och säkert skulle den prilliga fiaskofjompan bajsas ut varenda välförtjänt örfil hon nånsin fått av Alex. Kunde ingen stoppa henne, var det ingen som hade nåt omdöme i den där satans plaskdammen!

Alex dundrade upp på andra våningen och stängde dörren. Sen ringde han den falska Sophie som han pratat förtroligt med senast i förrgår natt.

– Sophie, lät det vasst i luren. Så hon var på det

humöret också. Den förment sakliga, läroboksmässiga Sophie. Fy sjutton.

– Hej, det är jag.

Suck, hördes det bara.

– Åja, försök inte spela oberörd, varnade Alex.

– Vad är det nu, då? slirade hon.

– Du vet jävligt väl vad det är! skrek Alex.

– Nej, jag behärskar inte telepati, sa hon spydigt men förnumstigt.

– Jaså! Så du vet inte vad du ska göra i kväll?

– Jo, sa Sophie. Hurså?

– Hurså! Du ska sitta i en TV-studio och bröla ut ännu mer av ditt förljugna privatliv, det är vad du ska göra. Jag läste just Extrabladet, förstår du.

– Hur skulle det vara om du kommunicerade direkt med mig i stället för att gå omvägen via medierna? svarade hon snustorrt.

– MEN DET ÄR DET JU FÖR FAAAN DU SOM GÖR!! vrålade Alex.

– Vad menar du? frågade hon med fejkat lugn. Tror du det är dig jag vill nå i mitt program? En sån målgrupp är nog svår att hitta, det är förmodligen bara du på den här jorden som uppfyller kriterierna på en cyborg. Nu flinade hon belåtet.

Vilken miss Gud måste ha gjort när han skapade den där groteska aphonan. Han fick försöka koppla in sig på reservströmmen.

– Du tänker tala om kvinnomisshandel i kväll, eller hur? sa han med nedsatt röststyrka.

– Nej, sa Sophie och gäspade.

– Men det står ju för helvete i tidningen.

– Du ska inte tro allt som står i tidningarna, hånade

hon. Nä, nu ... Hur vågade hon vara så nonchalant? Vad jag menade var att det där programmet är redan inspelat, la hon till.

– Och vad är det du har lassat ut ur ditt sopiga liv den här gången, då? sa Alex med sin mest sardoniska röst. Den som han skrämt Sophie med på den tiden då hon visserligen var knäpp i roten men långt ifrån så förryckt som nu.

– Om mitt liv är så sopigt, så är det väl bra att jag använder det som avskräckande exempel inför alla unga tjejer som ser programmet. Så de inte drar samma nitlott som jag gjorde, sa Sophie giftigt.

– Du tänker alltså dra mig i skiten ännu mer än du redan gjort? sa Alex.

Han hade blivit hes. Han darrade i hela kroppen. Han ruskade häftigt på huvudet, skakade loss den hopklibbade trängseln i skallen. Han skulle bli uthängd som en hustrumisshandlare! Hans liv var slut, alla skulle förakta honom, Anna skulle lämna honom, annonsörerna skulle dra sig tillbaka, han skulle få stryk på gatorna så fort han visade sig ute. Det här fick inte ske! Hur kan du skita ner allting så, nästan viskade han. Men hon var totalt nollad.

– Jag förstår dig inte, sa hon bara. Du har sparkat och slagit mig under alla år så jag till slut gick i däck. Men det hör liksom inte hit, tycker du, utan det enda viktiga är att ingen får reda på det. Jag då? Ångrar du inte själva handlingarna bakom det som du nu ömkar dig själv för? Rör sig allting bara om att du ska gå fri?

Den cylinderbepansrade stålhäxan!

– Hur fan kan du vara så jävla korkad att du pro-

vocerar nån som är tre gånger starkare än du själv, då! Hora! Nu kunde han inte behärska sig längre.

– Så du tycker att män har rätt att misshandla sina fruar? bjäbbade Sophie beskäftigt. Skolboks-Sophie.

– NEEJ! skrek Alex. Men hur fan bar du dig själv åt, ditt hysteriska monsternongo? Du fick väl skylla dig själv!

– Det är alltså okej att slå kvinnor, gick hon på.

– Det var ju du som bad om det! Normala kvinnor betar sig inte så som du!

– Du menar att det är fel att misshandla kvinnor, med undantag av mig. Sophie får man puckla på men inte andra, mästrade hon på sitt outhärdliga vis. Just nu skulle hon förtjäna en stor fet smäll över sin dumma dyngsnackartrut.

– Jag har ju erkänt, på Forsmannhemmet, försökte Alex. Räcker inte det!

Ett underligt knäpp hördes från luren och Alex bröst frös till en isklump.

– Du spelar in det här, sa han lågt.

– Neheej, det gör jag inte, sa hon och skrattade.

– Om du inte stoppar det där programmet, tar jag livet av mig! skrek Alex. Jag har hela tiden sett döden som en utväg. Men tycker du inte att dina barn är betjänta av att ha en far?

– Det är väl inte mitt ansvar, sa Sophie kyligt. Akademikersubban. Nu fick han ta i med det grövsta artilleriet, nåt annat fattade hon ju inte.

– Det här kommer du att få ångra! Nu går jag ut i alla tidningar och berättar min version. MIN VERSION, hajar du det! Din liljevita fasad kommer att vittra, lita på det du! Och du ska inte tro att din hel-

gongloria strålar så där värst klart längre, jag träffar varenda dag människor som ...

– Tack, det räcker. Vill nån mig nåt så är det bara att ringa. Oj, vad hon upprepade sig själv då. Men där blev hon allt skraj.

– Vänta du bara, morrade Alex och la på.

Nu slog han numret till Voxx-TV och tog reda på den ansvarige för Sophies sjuka program. Albin Bock, det kunde man ju ha räknat ut.

Bockfoten var också nollad och spelade oförstående. Han var som en vägg och hävdade att Sophie tog upp ämnen som intresserade kvinnor, vad var det att hetsa upp sig över. Alex varnade honom och meddelade klart och tydligt att han ämnade ha ett samtal med kanalchefen, och det hade ju varit jävligt synd om de långtgående samarbetsplanerna mellan Alex och Intertainment skulle spricka på grund av en sån här liten fadäs. Albin låtsades att han inte begrep. Han fick väl spanna på Sophie. Han kunde inte vara gammal. Och fortsatte han med det där livsfarliga fruntimret skulle han nog inte bli särskilt gammal heller.

Alex fick ingen ro, ångesten for genom honom som kastvindar. Nej, han fick ringa Sophies föräldrar.

Det var Sophies farsa som svarade. Det stora pälsdjuret. Han var så luden och aplik att han fick raka sig tre gånger om dan. Och eftersom Alex saknade hår på bröstet hade han kallat Alex för Marsipanmannen. Som om den där varulven kunde tjäna som rättesnöre.

– Nä, nu förstår jag inte vad du pratar om, sa den gamle träskvargen när Alex berättat om vilken ”fin” dotter de hade.

– Men det är ju du som har fått henne knäpp! sa

Alex stramt. Så nu kanske du kan bärga den vandrande katastrofen.

– Sophie är vuxen och kan ta ansvar för sitt eget liv, sa grottapan grötmyndigt.

– Men det är det hon inte kan, fattar du väl! Och nu får du ta henne i örat om du överhuvudtaget vill visa att du duger till farsa.

– Om du ringer hit för att vara oförsämd, kan vi lika gärna lägga på, stroppade sig den töntige babianbjörnen. Du har ställt till det så hälften kunde vara nog, tycker jag.

– Har JAG! gastade Alex. Han sket i vad den där gubben tyckte om honom numera. Din dotter håller på att sabba mitt liv, fortsatte han.

– Jag tycker att det snarare är du som har sabbat för din familj, hördu. Och med mig kommer du ingen vart. Du kan inte lasta mig för nånting. Sophie lever sitt eget liv och vi tycker att hon har klarat upp det bra. Här har du inga sympatier att hämta.

Sophies farsa visade verkligen med all önskvärd skärpa var Sophie fått sin mentalsjukdom ifrån. Rigid och högfärdig. Fattade han inte i sin rättrådighet hur mycket Sophie var ute och cyklade? Han vågade tydligen inte se sanningen. Det var väl därför han alltid suttit avskärmad i sin inrökta snarkofag med skäggstubben raspande i sina förbannade böcker.

– Nu talar du Sophie till rätta, okej? manade Alex. Mig lyssnar hon ju inte på.

– Nej, och det kan jag faktiskt förstå. Nu tycker jag vi avslutar det här samtalet, Alex.

– Du har alltid varit ryggradslös, och jag ger dig chansen att inte vara det för en gångs skull, fräste Alex.

– Ska jag vara ärlig, tycker jag du är ett riktigt kräk! sa den hårbelupna sumpgorillan och la på.

Alex måste göra nåt! Han läste sinnesrobönen tre gånger men kunde inte koncentrera sig. Han fick ge sig ut och jogga. Han skulle stämma de jävlarna.

– Man behöver inte själv ha blivit misshandlad för att förstå hur de här kvinnorna mår, sa Sophie förmätet i rutan. Det räcker med att ha upplevt ett dåligt förhållande som man ändå stannat kvar i. Det bryter ner självkänslan. Och vi tjejer ...

Hon är väl för fan ingen tjej! muttrade Alex ilsket. Han var så spänd att han inte kunde sitta stilla med benen. Där stod hon framför kameran med fanatisk blick och en uringning av guds nåde som visade det mesta av tutarna. Hans tuttar dessutom! Som han betalt!

– ... vi är uppfostrade att till nästan vilket pris som helst bevara relationen och det leder till att vi förnekar verkligheten och i stället bygger upp en drömbild. Och vi tror att vi är så beroende av en man, till och med om han slår och sparkar oss ...

Oss!? Nej! Nu skulle det komma! Alex tyckte han fick hjärtstillestånd.

– ... inte vi som är beroende av dem, den man som har behov av att trycka ner sin kvinna är långt mer beroende av henne än vad hon är av honom ...

Vilken regelrätt bullshit!

– ... som dessa män ofta känner sig så hjälplösa att de slår. Och ju mer kvinnan skäms över att bli så illa behandlad, desto mer isolerar hon sig och hamnar så småningom i den berömda glaskupan. Vi har tre

tjejer med oss här som kan berätta om hur de lyckades ta sig ur glaskupan. Välkommen hit, Clara, du är 27 år och var gift i fyra år med en man som misshandlade dig. Hur gjorde du?

Oj oj oj, vilken kör av gråterskor som kom här då, tänkte Alex medan kvinnorna fick kräka ur sig sina lögnaktiga snyftvisor. Undrar just vad deras män skulle ha att tillägga. Usch, han pallade inte att se tårkalaset, men än var inte faran över, i slutet kom ju fiskdamm med godispåse; nån ur publiken fick fråga Sophie om vad som helst. Det var den klibbiga höjdpunkten på den där vämjeliga socialpornografin.

Han gjorde sig en kopp kaffe. Han hade en huvudvärk som överträffade det mesta, men Treo comp var det inte tal om för hans del längre. Det var torrsprit, hade de varnat honom på Forsmannhemmet. Han satte sig tungt i den obekväma soffan Sophie en gång med stänk och stön baxat dit från Ikea. Det kastrerade Müllerpuckot låg nu i bild och fick komma med invändningar. Han såg svettig och flottig ut så att alla rättfärdiga feministflator skulle älska att hata honom. Förstod han inte att han gjorde sig till åtlöje?

– Men en del kvinnor som får spö av sina gubbar har ju provocerat ganska maxat, försökte Müller andfått. Han satt och skrevade i sina urtvättade mjukisbrallor. Mitt i grenen stack en del av en kalsongklädd pungkula fram. Hade han inte vett att se städad ut, så att åtminstone manssläktet kunde ta honom på allvar? Nu var det så osportsligt alltihop. Men det var väl den där kretinen Albin Book som var tvungen att ordna ett handicap åt den osjälvständiga Sophie. Nä, Alex kunde inte se hur Müller lät sig förödmjukas, det var

genant. Han reste sig och gick en runda i rummet. BUUUUHHHHH lät det från TV-publiken och sen Sophies inrepeterade kaxighet:

– Jaja, lille gubben. Du talar som du har förstånd till ... Nu hördes jubel. Så platt, så lätt!

– Amen vänta lite, tiggde Müller. Visst finns det skitstövlar, men många av de män som slår sina hust-rur blir ju utsatta för en sorts psykisk tortyr.

Just det! Just det! sa Alex eftertryckligt och slängde sin urdruckna colaburk i väggen.

– Oj oj oj, svarade Sophie nedlåtande. Så det är inte psykisk tortyr att veta att man när som helst kan bli nerslagen av den man älskar och lever ihop med? Jag vill hälsa dig välkommen, Liz Bodilsson. Du har ju jobbat i femton år med den här sortens förhållanden – hur mår de här männen egentligen?

En glosögd och fet truckförarfeminist med spikrakt svart hår kom i bild. Alex fick nästan kräkreflexer av att se henne.

– Jaa, sa hon med släpig mogadonröst. De här männen mår ju inte heller bra, en massa undersökningar visar att män som slår är svaga och rädda. De lägger över sin egen sårbarhet och ångest på kvinnan och bekämpar *henne* i stället för att ta itu med sina egna demoner. Mannen anklagar henne för allt som går galet i hans eget liv och till slut kan en del kvinnor tro på anklagelserna så att de tar på sig rollen som syndabockar och ger honom nya anledningar att slå genom att vara just provocerande, som Müller sa nyss. Och det behövs inte mycket, de känner ju till hans ömma punkter. För varje gång mannen slagit sin kvinna blir han ångerfull och snäll eftersom han är så rädd att

hon ska lämna honom. Och då är han precis den omtänksamme make hon hela tiden hoppas han ska bli. Det handlar om inläring. Kvinnan vet att ger hon honom ett skäl att slå henne, så får de det bra ett tag. Tills en ny uppladdning sker, och då vet hon hur hon ska få slut på det ...

Jösses, vad människan predikade sitt lappri, stönade Alex. Han iddes knappt lyssna på orerandet.

– Kan det inte vara så enkelt att de där kvinnorna är masochister? föll Müller in. Nya burop hördes. Klart de buade, tänkte Alex. Publiken var ju tubbad.

– Nämen halleduttane då, sa Sophie och smackade med tungan som man gör mot barn. Var det krångligt det här, gubbsingen? Ska vi ta om det från början? Eller vi kanske ska fråga våra gäster. Clara – var det skönt att få fingrarna avbrutna? Publiken skrattade. Alex sparkade till en legobyggnation som nån av ungarna gjort så att legobitarna for ut över halva golvet. Så partiskt! Så fulvinklat! Hoppsan, nu var det dags för finalen. Alex satte sig igen. En mager liten kortklippt brunett med stora ögon brinnande av nyfrälst ungdomspatos zoomades in.

– Har du själv blivit misshandlad, Sophie? kväkte tjejen och glodde som en drogad ko. Hon hade nervösa blemmor på halsen, såna som Lisbet brukade få.

– Jag ska svara kort på frågan, sa Sophie kavat. Präktiga, rättskaffens Sophie, va. De skulle se henne i full aktion, när hon vräkte en TV i golvet ...

– Ja, jag har levt i ett misshandelsförhållande ...
VA!! HON VAR JU BINDGALEN! HUR KUNDE HON SÄGA SÅ I TV!!!

– ... fysisk misshandel det rörde sig om, men ...

Nä nu var alltså alla mått rågade, det här var inte sant, hur kunde hon vara så vettlös ... Alex fick plötsligt hicka.

– ... aldrig för sent, och jag är ju här nu och har lärt mig en massa om livet även om priset ibland ...

Alex stängde av tv:n. Han hickade så struphuvudet värkte. Hastigt slet han upp telefonluren och ringde sin morsa. Anna kunde han säkert aldrig mer ringa.

– Har du sett Sophies program? flåsade han.

– Ja, men det blev ju inte så farligt som jag trott, sa hon.

– VA, VA, VA! Hon sa ju att jag misshandlat henne! tjöt Alex mellan hickningarna.

– Du har väl inte druckit sprit nu, sa tanten på kvinnors typiskt skärrade vis.

– NEEEEJ! Men jag kan lika gärna göra det ...

– Men ta det lugnt, hörde du inte vad Sophie sa?

– JOOO! Det är ju därför jag är så upprörd!

– Hon sa att hon en gång hade levt i ett misshandelsförhållande och att det inte spelar någon roll om det var psykisk eller fysisk misshandel, så folk kommer inte att tro annat än att du på sin höjd förtryckte henne. Hon sa också att saken var utagerad och att hon inte kände sig bitter på den mannen. De flesta tror nog inte ens att det var dig hon menade. Jag har det på video. Men jag förstår inte varför hon ska hålla på och blanda in sitt privatliv ideligen i det där programmet ...

– Men det fattar du väl! snäste Alex irriterat. Hon håller på att gegga så där för att alla ska tycka synd om henne som varit gift med ett sånt svin. Och det kommer alla från och med nu att tycka. JAG HATAR

DEN DÄR LESBISKA FITTFRONTEN! Spela upp videon så får jag lyssna i telefonen. Sen ska jag stämma hela buntent!

Alex låg vaken i timmar. Det blåste utanför. Och det skrek innanför hans tinningar. Han ville ringa Anna men pallade inte. Han undrade om det skulle stå nåt i tidningarna om Sophie under de följande dagarna. Att hon skulle böla ut att hon blivit misshandlad nu också. Till slut knäppte han på radion, det hade han gjort ibland på nätterna när han var barn för att slippa höra hur hans morsa och Göran grälade. En nyhetssändning började. Alex hörde en upphetsad reporter berätta om en tydligen alldeles ofattbart grym färjekatastrof på Östersjön. Han satte sig genast upp i sängen. Det här var för bra för att vara sant! Det var en gudagå ... Nej, det kanske var lite magstarkt att se det som en skänk från ovan. Visst, det var en megatragedi. Men ändå. Vilken timing!

Det sista Alex tänkte innan han lättad somnade in var att den där förlista båten skulle överskugga alla andra nyheter, inklusive Sophie, under lång tid framåt.

FJÄRDE DELEN

Sophie satt på Grand Bar och såg ut över vattnet. Mitt emot henne satt Gustav Malm. Han rörde i sin kaffekopp. Han var sur. Han hade sårad självkänsla. Sophie visste hur pass ömtåliga mäns egon var. Hon brukade försöka akta sig nu för tiden för att såra denna fragila manliga fåfånga. Men nu fick hon lust att skrika: Lämna mig ifred! Jag är ingen hora! Inte en sjötunga, inte en gåslevertost, inte en enda sketen clubsandwich till vill jag äta med dig! Inte en drink, inte en stulen puss till!

Gustav kände att det var kört. Han hade inte lyckats slita loss tillräckligt många aktier av Alex för att de skulle kunna göra den planerade rockaden. Och han hade inte fått det han ville av Sophie. Han hade slängt ut sin sista lasso: att köpa en av Alex skulder från nån av fordringsägarna och sen sätta honom i konkurs, för att därefter köpa ut konkursboet. Men Sophie var bara trött på alltihop. Och Gustav kände sig misslyckad, och manligt misslyckande riktades mot nån annan, hade hon förstätt. I det här fallet Sophie. Därför var Gustav sur på Sophie. Och Sophie var less på sin ändlösa hotellfoajéturné. Less på Gustav. Less på bråket med Alex.

Hon hörde en trött röst långt inifrån. Hon borde

släppa det här. Ville hon inte bli fri? Ville hon vara fångad i sin bitterhet? Låg det inte en massa energi bunden i den som hon kunde få loss om hon bara dumpade sitt hämndbegär? Det var ju nu hon hade chansen att börja gå för egen maskin. Och Gustav var väl karl nog att ta ett nederlag, bara hon inte trampade honom på tårna. Nä, hon skulle trassla sig ur det här nu.

En gammal dam satt ett bord bort. Hon plockade upp ett läppstift och målade sina tunna läppar illröda.

Tänk när jag blir så där gammal, gick det genom Sophies huvud. Vad har jag då gjort? Hon fantiserade om att hon spatserade genom gränderna i Gamla stan. Hon hade en dyr slimmad dräkt, för slank skulle hon vara även när hon blev gammal. Hon bar huvudet högt. Hon hade lyckats. Hon kunde njuta av sin ålderdom. Hon passerade Alex och hans tant. En riktig rishög skulle han ha bredvid sig. De bekom henne väldigt lite. Hon gav dem en vänlig men avmätt nick. Hon var suverän, ett fyrton i mörkret.

Hon såg på Gustav. Han såg plötsligt så gammal och sliten ut.

– Jag tror baske mig att du fortfarande är kär i den där Alex, sa han. Och jag hoppas att du snart hittar en älskare, det spelar ingen roll att det inte är jag, men en älskare så att du blir fri.

Sophie kunde inte avgöra om han hade rätt så hon tittade på honom utan att svara.

– Nu ringer vi inte varann mer, sa Gustav sen och reste sig beslutsamt. Om jag vill kan jag besegra Alex, men han kommer att besegra sig själv. Han har gula ögon. Jag har träffat såna män förut.

Sophie skulle ge Gustav en kram men han stoppade henne. I stället tog han henne i hand.

– Lycka till, sa han bara och gick. Med lättnad anträdde Sophie den sista taxifärden från ett lobbymöte med Gustav och hoppades att hans spådom skulle infrias, att Alex skulle förgöra sig själv. För hon tänkte inte ägna sig åt det mer. Hon var programledare i TV, det var gott nog, det hade han inte väntat sig.

Hon klev av vid dagiset, hämtade småttingarna, handlade, lagade mat, plockade, diskade, gick ner i tvättstugan, läste godnattsaga, kokade te, tände levande ljus, förhörde Jaki på historieläxa, jagade pojkar i säng, gick in till Niki en sista gång och sa åt honom att stänga av sin dator.

– Titta, mamma, sa Niki uppspeedat. Jag har fått ett e-mail från Våldsverkarna.

– Vad är det för nåt trams, sa Sophie irriterat.

– De kämpar för rätten att använda våld, fnissade Niki.

– Men det är väl inget bra, sa Sophie och satte sig på Nikis obäddade säng. Lakanen var solkiga och Nikis rum började påminna om den sortens bostäder som innehades av folk med patologiskt samlardille och som socialen brukade få komma och sanera. Gud, hon hann aldrig med allt hon borde. Och nu satt hennes äldste son och dyrkade våld på Internet. Lyssna, sa hon. Våld är alltid fel.

– Det där är kvinnotjafs, sa Niki retfullt.

– Vem har lärt dig det? frågade Sophie. Är det din pappa?

– Vet inte, svarade Niki.

Så slutade alla deras samtal. ”Vet inte” eller ”Jag minns inte”. Höll hon på att förlora kontakten med sin förstfödde?

Det var sent på kvällen. Ungarna sov. Sophie tog sin kaffekopp och satte sig i soffan. Hon skulle förbereda ett anförande till den stora antivåldsmässan i Göteborg till helgen. Två ord flög ut ur varenda tidningsspalt och varenda nyhetssändning numera. Det ena var ”bogvisir” efter den stora färjekatastrofen, det andra var ”gärningsmän” efter den våldsvåg som tycktes ha drabbat landet efter dåden på Gino. Äsch, nu kom hon på att hon hade glömt hämta tvätten nere i tvättstugan. Hon stönade, lågt för att inte väcka nån. Arbetsdan tog ju aldrig slut!

Medan hon traskade ner i källarmörkret blev hennes tankar svarta. Hon ansattes av hat mot Alex. Han var ju inte till nån som helst nytta. Här gick hon och slet med deras gemensamma barn. Så hade hon aldrig, aldrig kunnat föreställa sig att det skulle bli. Men nu var det så. Var alla såna? Skulle hon nånsin våga lita på en karl?

När Sophie tagit ut tvätten och stod vid bokningstavlan för att markera en ny tvättid, såg hon att det snart gått sex månader sen Alex flyttade. I hissen mötte hon två poliser. Hon önskade att hon kunde få falla ihop i deras trygga armar och bli bortförd. Så fort hon satt ifrån sig tvättkorgen i hallen fick hon syn på sig själv i spegeln. Hon hade mörka skuggor under ögonen och håret slokade. Det ringde och hon såg på kösklockan. Tio över elva.

– Sophie, svarade hon.

– Hej, jag heter Stefan och ringer från Linköping. Hon visste precis. De presenterade sig alltid på samma vis, hennes svansviftande beundrare.

– Hej, svarade hon lagom vänligt.

– Jag tycker du är väldigt fin, sa killen.

– Tack, sa Sophie och tänkte: du skulle se mig nu, lille vän.

– Skulle inte vi kunna ta en öl nån gång? undrade han sen precis som alla före honom. Dessa samtal avslöpte på ett nästan kusligt identiskt sätt.

– Tack ska du ha, men jag tror inte min kille skulle uppskatta det, tyvärr. Hon gav samma replik varje gång, ibland önskade hon att den var sann.

– Jaså, du har redan kille, svarade han besviket

– Ja, sa Sophie med ett lätt urskuldande tonfall.

– Ja, då så. Men jag kanske kan ringa igen nån gång.

– Ja, gör du det, sa Sophie. Hej då och ha det bra. Sophie undrade om det var samma killar som ringde till alla kvinnor med knoppande kändisstatus. Men det blev en kort fundering eftersom telefonen ringde igen. Den här gången var det ingen timid och vädjande röst som hördes. Det var en skrällande kulspruta.

– Skit på dig, Sophie! Hör du det, smattrade Alex. Ät skit!

– Ringer du hit för att avreagera dig, så lägger jag på, sa Sophie. Samtidigt gick tvåtusen volt genom hennes mage när hon hörde den där upptrissade rösten. Vad hade han nu hittat på?

– Nej då, kraxade Alex. Jag vill bara upplysa dig om att jag vet mycket väl vad du och Gustav kokat ihop. Du träffade honom senast i förra veckan på Grand.

– Spionerar du på mig? frågade Sophie och blev plötsligt full i skratt över den stora belåtenhet varmed Alex rapporterade sin insyn i hennes förhävanden.

– Det finns folk som berättar intressanta saker, sa Alex hemlighetsfullt.

Vad löjlig han är! tänkte Sophie och började flina.

– Jag kommer att vinna vartenda slag, lilla gumman. För jag har ett ess i rockärmen, en riktig domedagsmaskin. Alex släppte ut en av sina korta fåniga fnisstirader.

– Jaja, sa Sophie och tog på sig sin överlägsna ton. Stort snack, liten verkstad. Du är faktiskt rätt komisk.

– Och du är tragisk, snattrade Alex.

– Visst, var det det du ringde för att säga så är meddelandet uppfattat men inte funnet giltigt. Sophie kände sig skakig men talade ändå på det förnumstiga vis som retade gallfeber på Alex.

– Nej, det gällde barnen. Jag har lite svårt att komma ifrån på fredag, tyvärr. Det är så helvetes körigt på jobbet nu, vi har pressläggning ...

Hon visste det! Att han alltid fick dit henne!

– Nu tar du barnen som avtalat, punkt slut! skrek hon obehärskat och förbannade sig själv samtidigt att han jämt fick henne att tappa koncepterna. Men han letade sig fram lika målmedvetet varje gång.

– Lilla gumman, sa Alex långsamt men med duplicerad och skränig röst. Jag har aldrig lovat, jag sa att jag *kanske* kunde ställa upp och vara barnvakt åt dig när du ska till Göteborg och svänga loss.

– Barnvakt! röt Sophie. Svänga loss! Hennes kinder hettade. Har du fått hjärnatrofi! Nu tar du ...

– Jag tänker inte låta mig dras med i dina barnsliga

utbrott, sa Alex, nu med lugn och saklig röst. Jag är vuxen, förstår du.

Himmel! tänkte Sophie. ”Jag är vuxen”, så där talade fyraåringar. Vad skulle hon säga, det gick ju inte att snacka med den där nyckfulle dåren mer.

– Om du inte skärper dig, din wimp, sa hon sammanbitet, så kommer jag att kräva enskild vårdnad om barnen.

– Försök du bara, sa Alex hånfullt. Har du läst senaste Resultat förresten? la han till med den knatt-riga, dubblerade rösten.

– Nej, hur så?

– Gör det, sa Alex och fnittrade. Förresten ligger du på Veckorevyns manshatarlista. Så la han på.

Undra på att man blir manshatare, mumlade Sophie. Men vad kunde det ha stått i Resultat? Resultat var en branschtidning som mest handlade om guldäggsnomineringar, reklamgurus, mediemoguler och annat som pågick mer eller mindre bakom kulisserna. Vad hade Sophie där att göra? Hon kände sig betryckt. Hade nån hoppat på henne? Hade förresten inte kassabiträdet på Konsum verkat sur i dag? Stämde kanske det som Alex jämt kom dragandes med, att alla han talat med tyckte illa om henne? Sophie kände hur sårskorpan började luckras upp. Nu ville hon verkligen ha en man. Inte ens Gustav kunde hon luta sig mot längre. Hon ringde Albin men han var inte hemma. Hon ringde Bittan men där var heller ingen som svarade. Hon ringde tre till av de nya vänner hon fått efter skilsmässan. Ingen som svarade. Lisbet. Inget napp.

Sophie var ensam. Ungarna sov. Hon stod i köket

och funderade. Nåt vältrade sig i hennes mage och hon försökte sortera tankarna men de förblev trasiga fragment av trivialiteter: måste plantera om krukväxter, måste fylla i lappar till skolan, undrar vad det stod i Resultat, hyllan ovanför spisen var flottig och dammig, vad skulle hon ha för kläder med sig till Göteborg, måste köpa glödlampor, vad hade det stått i Resultat, skulle hon göra en kopp te, vad hade det stått ... Nej! Hon tog på sig kappan och åkte ner till Centralen för att köpa den där tidningen.

När hon kom tillbaks bläddrade hon fram och tillbaka tills hon såg en liten bild på sig själv, en bild där hon påminde om en riktig rugguggla. Bilden låg i en skvallerkolumn som var döpt till Illojala Jolanda. Det stod att Sophie intagit ryggläge i det Wallnerska inbördeskriget. Hon sköt numera från skötet och hade Gustav Malm från Intertainment som solid och viril vapendragare.

Sophie hade väntat sig nåt värre. Men Illojala Jolanda hade tydligen tagit parti för Alex. Och Resultat var en inflytelserik tidning, en tidning som påverkade folk med inflytande, folk som bestämde över informationsutbudet. En stor gul huggkäft grinade mot Sophie medan hon försökte koncentrera sig. Klockan var över två när hon bestämt vad hon skulle tala om i Göteborg. Hon kröp ihop till en boll i sängen. Försökte krama om sig själv. Lilli hade lagt en stor mjuk gris i den tomma sängen intill. Sophie tog den och tryckte den mot sitt bröst och höll kvar den så tills hon somnade.

Hon satt i en av mässmontrarna och betraktade spelet. Det flödade av öl och whisky, som på alla mässor. Kanske ännu mer än vanligt eftersom det även flödade av journalister, TV-stjärnor, debattörer, föreningsstrebrar och politiker. Sophie kom på att hon faktiskt inte förrän nu ägnat Alex en ringaste sekund den här dan. Överhuvudtaget hade tankarna på Alex skingrats betydligt sen hon började med TV-programmet. Det hade varit meningen att en annan tjej skulle leda det men hon hade flyttat med sin kille till New York på typiskt tjejmaner. Så stod de där med ett färdigt format och Sophie hade cyklat rakt på Albin vid rätt tidpunkt och halkat in. Sen dess hade ljuset som riktades mot henne fyllt igen det glupande hålet efter Alex. Och nu hade hon alltså inte tänkt på honom på hela dan. Hon var programledare, hon var upphöjd och avundsvärd. Alex var historia, Sophie satt mitt i en framtid hon aldrig kunnat drömma om. Precis så skulle det vara. Ändå var det nåt som fattades.

Hon såg sig omkring på de rastlösa människorna. Alla var på väg nånstans i sina karriärer och de sneglade på varann för att placera in var och en de mötte på sina kartor. En del fick en hastig blick över axeln, andra behandlades med vördnad. Sophie kunde aldrig riktigt förstå vad partiledare, toppmodeller, näringslivshöjdare, programledare, fackpampar och stipendiestinna kulturhelgon hade gemensamt och varför de satt vid samma femrättersmiddagar, men så var det. För att kvala in i pyramidens högspända övre fält räckte det med att vara nån sorts mediestjärna, skit samma vilken.

Hoppsan, där borta gick Hövdingen, den största

stjärnan av alla. Folkmassan klövs som när Moses vandrade med de sina genom Röda havet överallt där Hövdingen skred fram. Sophie kunde inte låta bli att beundra honom. Han krönte omslaget till Månadens Magasin som låg på monterbordet så Sophie slog upp artikeln och började läsa.

”Han svävar högst upp, ovanför de ordinära hierarkierna, i en sfär av klasslöshet eftersom den står utom konkurrens. Han är både förnäm och folklig. Han har gott om pengar men går ändå i säckiga Leejeans och skogshuggarskjorta. Han är den chevalereske aristokraten när han inte är den rytande påven. När han talar lystrar både populas och parnass. Han är hövding över Medieriket och genom sin personliga lyskraft och sitt hjältemod står han över både Stålström och Webers. Intet hårstrå kröks på hans hjässa.

Han är en succémaskin och self made man. En underhållare och en analytiker. Den institutionaliserade Mannen. Men det viktigaste är att han personifierar en dröm inom räckhåll. Han har nämligen nått sin klasslösa status genom att enträget både förädla och bredda sitt yrke. Ett yrke som förmodligen på grund av honom kommit att utgöra förstahandsvalet för många av landets mest trendsurfande gymnasieelever.

Han är journalist. Punkt slut. Fast egentligen är han filmskapare med de största framgångarna Sverige kan minnas. Han gör pangpang med inslag av säkerhetspolitiska förvecklingar. Han dyrkar vin och vapen till förtret för självutnämnda fredsduvor inom gebietet. En del viskar om att han är på fallrepet, men hans

osvikliga framgångar vittnar om motsatsen. Somliga ifrågasätter hans skicklighet, men han klarar sig även ur det påhoppet utan kommentar, eftersom devisen 'God försäljning förlåter allt' ligger förborgad också inom den gamla vänster där han har sitt ursprung och som han ibland räddar från katastrofsiffrornas svindande nederlag med sin blotta närvaro.

Han är helt enkelt en medborgare höjd över varje misstanke ...”

Dessutom var han inte känd för svindlande kvinnoaffärer, tänkte Sophie medan han svepte förbi Voxxmontern. Och lugnet på kvinnofronten var ju ett extra plus. Casanovor hade aldrig tilltalat Sophie. Hövdingen benådade henne en kort blick. Men det räckte för att väcka hennes avsomnade instinkter. En sextontaggare! Nånting tog sats i hennes skrev men kom av sig då ett mörkt rocktyg kom i vägen. Josef Beck, så klart.

– Sophie! dånade han. Big staaar!

– Ojsan, sa Sophie. Har mörkermännen hittat hit också ...

– Är det bra? frågade Josef och satte sig bredvid henne utan att vänta nåt svar. Var är barnen? brakade han vidare.

– Alex har dem efter mycket om och men, sa Sophie kort.

– Han skrev om ditt Könsklyftan i senaste Fanzino, sa Josef med förväntan i rösten.

– Jaha, sa Sophie och försökte komma på ett nytt samtalsämne.

– Det stod att såna program som Könsklyftan var extremfall av den nya expofeminismen.

- Expofeminismen? sa Sophie irriterat.
- Ja, feminister som säljer ut hela sitt privatliv för att få sitta i en TV-soffa i x antal minuter.
- Vad är det han gör då, muttrade Sophie och log sötsurt. Hans ståndpunkter är väl inte direkt opartiska och opersonliga, va. Hon blängde på Josef som fortfarande knäckte åt Alex.
- Såg du Hövdingen? växlade Josef.
- Ja.
- Vad gör en sån vapenfetischist på en antivåldsmässa? sa Josef och brötade loss ett gapskratt.
- Han kanske har större sinne för nyanser än du, snoppade Sophie av. Han är ju definitivt en större journalist.
- Fyyy Sophie, sa Josef och kramade henne. Klumpigt så hon nästan höll på att bli av med ena lösögonfransen.
- Bort med tassarna, fräste hon men skickade honom samtidigt ett smil. Ovänner var det inte smart att skaffa sig. Forgive your enemies, but don't forget their names, tänkte hon. Den frasen hade hon brukat uppmuntra Alex med.
- Visst är hon en bitch, hoade Josef och vände sig mot Müller som med glasartad blick i monotont tempo lät bägge nävarna turas om att föra än whiskyglaset, än ölburken till munnen.
- Säkert, flåsade Müller mellan klunkarna. Det är ju det ... gulp, som är hennes varumärke.
- Tja, Feferoni! hojtade en brunbränd snaggad blondin med bröstet så upp-pushade att de nästan höll på att hoppa ur den rosa uringade kreationen. Hon vinkade åt Josef och fnittrade medan hon passe-

rade och lyckades åstadkomma ett kort aktivitetsbrott hos Müllers växelspakar till armar.

– Vem var det där? frågade Müller medan han svalde så han fick hosta.

– Hon är copywriter på Revolution, sa Josef.

– Revolution? frågade Müller och sänkte whiskyarmen.

– Ja, den där nya ultrahippa byrån, du vet, sa Josef. De som gjorde den senaste Kvällsextrakampanjen som det var sånt bråk om.

– Den med kulsprutehål genom svenska flaggan och bloddroppar från röda fanan? frågade Müller med ett snett leende och återgick till sitt växelbruk.

Josef nickade och kliade sig frenetiskt på ett rött och irriterat område i pannan.

– Varför kallade hon dig Feferoni? undrade Sophie och såg försmädligt på honom.

– Ja, ni kommer inte att tro mig, sa Josef och började frusta.

– Du har dragit över henne, va, sa Müller och tor-kade bort en drös svettpärlor från pannan med en flik av den grågula t-shirten så att en benvit jättekagge putade fram.

– Ja, eller det var det som var meningen ...

– Och så fick du ingen ribba, fyllde Müller nyfiket i.

– Nej, eller jo, eller vi kom aldrig så långt, fortsatte Josef. Jag skulle laga arabiskt käk ...

– Jaså, du är arab, avbröt Sophie. Det var väl det jag ...

– Tyst nu, lilla satmara, sa Josef. Det här är en sedelärande historia. Jo, jag skulle laga couscous med

lamm i stark sås så jag hade köpt färska röda feferoni. Jag stod och skar dem och så ville den här reklambruttan hjälpa till, och det fick hon ju. De var överjävligt starka de där pepparfrukterna, det sved i nagelbanden men bruden var kåt så hon började jucka mot mitt lår och jag började få småfräs. Då skulle människan visa den stora vänligheten att befria mitt organ och knäppte upp min gylf för att ta ut härligheten, men hon lyfte liksom ut den genom att hålla i ollonet ...

– Är du omskuren? avbröt Müller med ett rap.

– Det är väl alla araber, fnissade Sophie.

– Tyst i klassen! sa Josef. Ja, jag är omskuren, och det bara brände till nåt utav helvete när hon höll sina feferonifingrar om kuken, det kändes som om nån knipsat av hela apparaten och jag for ut på muggen och satte min jättedolme under rinnande kallt vatten, men inte fan hjälpte det. Jag tjöt som ett billarm och bruden stod bara och gapade. Sen fick jag gå med snorr-en i ett glas vatten resten av kvällen medan sadistbitchen bara garvade. Därför kallar hon mig Feferoni, avslutade Josef. Men nåt stick i pälsen fick hon inte.

Müller såg fascinerad ut.

– Så det var inte av andra skäl hon kallade dig Fefe-roni, retades Sophie. Det kanske var en mera linjär liknelse ...

– Din stygga lilla kissemiss! sa Josef och drog Sophie intill sig. Ska vi knulla? flåsade han i hennes öra. Så får du se.

– Ska jag knulla så blir det med Hövdingen, sa Sophie lågt till Josef.

– Maktkåt? Följ med mig nu då, sa han ljudligt. Jag ska göra en vjuis med Hövdingen.

– Vilka knäcker du för? frågade Müller och öppnade en ny ölburk.

– Resultat, sa Josef. Weberägda tidningar betalar alltid bäst.

Hövdingen satt i Upprops monter. Vad hade han där att göra, undrade Sophie för sig själv. Var det pågrundav dåligt samvete för att han tjänade så grymt med stålar? Upprop var en sen årtal tynande vänster-tidning, en gubbhylla för vänsterproffsen, de som inte sadlat om till Stålströms raska springare Makt & Tanke och som Hövdingen tog varje tillfälle i akt att mysa högljutt åt från sin ensamma klippa. Nu satt han där med en burk öl och talade som en radioapparat till ett par proselyter som andäktigt lyssnade på hans skrönor. Han var tydligen i form. Sophie ställde sig avvaktande några meter från montern. Han visade inga tecken till att lägga märke till henne förrän Josef vinkade henne till båset.

– Det här är Sophie, deklarerade Josef långt mer nedtonat än han brukade.

Hövdingen log och sträckte fram sin breda labb. Han hade sneda små bruna ögon. Det glimmade till längst in. Glittret blev till sprakande elektriska strömmar som kopplade sig rätt ner mellan benen på Sophie. Där tändes ett bloss som var nära att bränna av varenda en av de orgasmer hon aldrig haft det senaste halvåret. Hon ville släpa honom därifrån. Hövdingen tittade mot henne igen. Log igen. Sophie log tillbaka. Sköt fram höften, putade med bröstet, flörtade skamlöst. Han såg på henne. Längre nu. Fortfarande leende.

Sophie blev tvungen att gå. Hon var vimmelkan-

tig. Hon gick rätt på folk. En ung tjej hejdade henne och bad om en autograf.

– Autograf? frågade Sophie förvirrat medan hon skrev en krumelur med ett hjärta under. Ett hjärta! Hon hade tappat huvudet. Hon var invirad i socker-vadd och kände knappt kontakt med underlaget hon gick på när hon tumlade in i hissen och tryckte upp sig till hotellets elfte våningsplan.

Det knakade och vred sig i henne medan hon trampade omkring i rummet och stönade till då och då. Hon hade islossning och ägglossning samtidigt. Hon var kvinna igen. Kött och blod. KÖN! Äntligen, äntligen stod hon på bergets topp och hade fri utsikt. Äntligen kunde hon ta det sista och avgörande steget över till andra sidan. Andra sidan Alex.

Vad var klockan! Hon skulle hålla sitt tal 16.30. Klockan var fyra. Hon fick rappa på. På väg in i badrummet gjorde hon halt framför spegeln. Metamorfosen hade inte gjort annat med hennes utseende än att få ansiktet blankt och högrött. Hon tyckte att knopp-sprickningen borde ha gjort henne vacker och ljuv, men så där funkade det visst bara i såpornas polerade värld. Hon klev in i duschen, hennes blygd kändes tjock och svullen när hon tvålade in sig. Det var otroligt fånigt och pinsamt egentligen, alltihop. Men nu hade det hänt! YES!

När hon åkte ner med hissen dolde pudret hennes upphetsning. Hon såg befriad ut i spegeln. Men hennes ben darrade av tanken på att tala inför en publik där han kanske fanns. Tänk om hon skulle svimma!

Ta plats! Visa att ni har stake! avslutade Sophie sitt tal. Det hade gått ut på att kvinnor måste våga sätta gränser för våld i alla sammanhang. Så fort hon gått ner från podiet hamnade hon i armarna på Josef Beck. Vad var det jag sa egentligen? malde det inom henne.

– Sophie! yvade Josef. Great staaar! Jag hörde bara det sista. Att kvinnor ska bita ballarna av männen. Det var väl inte snällt sagt, Sophie.

– Det sa jag aldrig, sa Sophie och lossade Josefs grepp om hennes midja. Men jag är ledsen om jag aktiverade din kastrationsångest. Hon flinade mot Josef.

– Du ser kåt ut, sa han och försökte nypa henne i bröstvårtan men hon hann före med att smälla honom på fingrarna.

– Det var det här jag pratade om, gubben. Om att sätta gränser, sa Sophie och fick i samma ögonblick syn på Hövdingen på väg upp mot talarstolen.

– Han är nästa talare, upplyste Josef. Sen blir det röjarpartaj. Han verkade på g-punkten där med dig, förresten. När jag presenterade er. Halva inne.

Det började på nytt surra i skrevet på Sophie. Nån klappade henne på armen och hon vände sig hastigt om. Men det var ingen Hövding. Det var en luggsliten murvel från Extrabladet som hade avtalat en intervju. Med sig hade han en fotograf. Suck, tänkte Sophie. Då missar jag Hövdingens tal och sen kanske han försvinner. Men en intervju satt aldrig fel. Ju fler intervjuer desto bättre. Och då kunde Alex sitta och gruffa och brumma över vad som stod i dem. Ha! Hon var programledare i TV. Och hon kunde bli kåt igen. Nackhåren reste sig, hon hade ståpäls.

De satte sig i baren och murveln började med att fråga om Tank Girl som prydde Sophies smala t-shirtklänning. Tank Girl kom ridande på en missil med patronbälte runt höften, plåster i pannan och en cigg i mungipan. Var det ett sunt kvinnoideal? undrade journalisten med skeptisk min.

– Ja, svarade Sophie tvärsäkert. För här snackar vi om symboler. Tank Girl kommer ridande genom rymden på den allra mest tillspetsade fallossymbolen, ett vapen som kan förgöra hela jorden. Men hon behärskar det, hon rider det. Det är ett uttryck för att kvinnorna måste bemästra våldet. I alla de här kringdrivande arméerna av skinnbollar och invandrarkillar finns det nästan inga tjejer och de som finns är förtryckta offer som inte vågar sätta gränser. Det leder till att den stereotypa manligheten löper amok eftersom ingen kvinna ser till att tukta den. Därför behövs kvinnor överallt i samhället, även inom de mest mansdominerade sfärer. Starka kvinnor. Och det är hög tid att snoppflockarna vänjer sig vid att vi inte är till för att behaga. Som Tank Girl. Hon är vacker på sina egna villkor. Hon har rakad hjässa för att det passar henne, hon är vältränad för att hon måste stå på egna ben ...

– Jag tror att den här sortens kvinnor skrämmer vettet ur många män, sa murveln och skrattade lite generat.

– Utmärkt, svarade Sophie genast. De som låter sig skrämmas av starka kvinnor göre sig ej besvär. Så får vi ju en självsanering på kuppen. De som vill ha bimbovåp går till bimbovåpen. De andra får vi.

– Kan inte det leda till en backlash, då?

– Blokelash, rättade Sophie. Det ser vi ju redan. Ta

den där lilla radiostationen Playboy med en manshörna som hyllar det ociviliserade hos mannen – porr och krig och kvinnoförtryck. Där har vi blokelash, lyckligtvis i det minimala formatet men tendensen finns.

Ha ha ha! tänkte Sophie. Där får Alex.

– Sen har vi det på en betydligt högre nivå också, fortsatte hon och tog en klunk av ölen medan fotografen brände av några bilder. Hon kände sig speedad och visste att hon pratade forcerat och att hon lät som en outhärdlig besserwisser men kunde inte skruva ner tempot för hon hade bråttom till nåt, vad det nu var. Hon fimpade ner i askfatet och skulle till att tända en ny cigg då hon upptäckte att paketet var tomt. Shit då, sa hon. Reportern öppnade en plåtask med cigariller och höll fram och Sophie tog en sån i brist på annat. Hon lutade sig bakåt och sträckte fram benen medan hon blåste ut den tjocka röken. Ytterligare ett par fotoblixtar gick av.

– Var var jag nu, återtog hon. Jo, just det. Blokelash på hög nivå. Där har den antagit en smart förklädnad i form av en myspysig pyjamasklubb. Pappagruppen heter den, med mandat från regeringen, och liknande konstellationer finns över hela västvärlden. Men vad det går ut på är makt, inget annat. Samma gamla vanliga kontrollbehov.

– Är det inte bra att män samlas och diskuterar papparoll och så, då? undrade murveln.

– Jovisst, sa Sophie och slängde ut en arm. Samlas på ni bara. Men varför ska det ske på skattebetalarnas bekostnad? Och varför på högsta nivå? Kvinnor träffas i köken, männen i regeringen. Dessa plyschputtar

gör personlig karriär, det är allt. Och det där tugget om frånvarande fäder är snedvridet. Problemet är att alla är frånvarande i dag, både mödrar och fäder. Barnuppfostran tas om hand på fabriksanläggningar som kallas för dagis ...

– Du är ju fyrabarnsmor, vem tar hand om dina barn?

– Det gör jag, när de inte är i skolan och på dagis. Jag lever under samma villkor som de flesta ensamstående mödrar.

– Barnens pappa, då? frågade journalisten.

– Han har barnen när det passar honom, hans fritidssysslor och hans arbetstider. Det är det klassiska köret.

– Tror du inte männen känner sig väldigt utanför efter en skilsmässa, då? frågade fotografen. Ämnet högg uppenbarligen i hjärteroten hos honom.

– Jo, sa Sophie. Men det är deras ansvar att göra nåt åt det, och att sätta barnen främst. Vi kvinnor är mammor åt våra barn, inte åt våra män, men det verkar som om många män inte hänger med där riktigt. Och så drar de igång sin klagokör som en ylande vargflock. Vad männen inte fattat är att det är nya villkor som gäller nu. Tidigare fick de sin bekräftelse av att vara löneslavar. I dag släpar kvinnorna också hem bytet och risken finns att alltfler kvinnor väljer ett liv utan män. De klarar sig ju ändå och slipper dessutom dadda ett vuxet barn.

– De som sitter anhållna för Ginodåden är bägge skilsmässobarn med fäder som bara försvunnit ur bilden, sa reportern. Tror du mordförsöken hade ägt rum även om deras pappor funnits kvar?

– Jag var med den där fruktansvärda natten, sa Sophie.

– Var du! sa murveln uppskattande.

– Det var ju Fanzino och Playboy som hade gala, svarade Sophie.

– Ja jävlar, sa murveln. Nu minns jag. Du var med och gjorde ...

– Ja, men den natten bröt allting ihop.

De pratade en stund om det där och sen ville murveln veta om Sophie var manshatare.

– Jag? Manshatare? sa hon och gapade tillgjort. Jag älskar män! Kanske inte främst för det de har mellan axlarna. Men definitivt för vad de har mellan benen. Så skrattade hon, mest för att hon inte förstod varför hon kläckte ur sig det där sista, och så spann de löst runt nonsensfrågor och plåtisen bad henne ställa sig framför en av väggarna så han kunde knäppa lite bilder. Sophie poserade och fjädrade sig och tänkte att Hövdingen skulle se henne i tidningen och skruvade på kroppen så att rätt vinkel skulle gå in i kameran. Reportern tog henne i hand och sa att det möjligen skulle bli nåt från mässan i tidningen dan efter, förutom söndagsbilagan några veckor senare.

När de gått var Sophie yr och het om kinderna, men hon var inte säker på om det var av de två ölen.

Sophie såg sig omkring över sjöslaget i Park Avenues stora lobby. Hövdingen syntes inte till. Överallt sprang vimselfotografer. Hon satte sitt dunkande underrede intill Müller och drack för många öl i avvaktan på att Hövdingen skulle göra sitt intåg. Han bodde nämligen på hotellet, hade Josef skvallrat om.

Vid tolvslaget gled Hövdingen in i sällskap med en parant dam och innan Sophie hann reagera hade han försvunnit in i hissen.

– FAAN! skrek Sophie och körde handflatan i bordet så Müller förskräckt fick gå ut i räddningsaktion för att bevara innehållet i de halvdruckna flaskorna. HELLLVETE! Shit, shit, SHIT! Folk omkring var så ordentligt på röken att de inte gav Sophie nån särskild uppmärksamhet, de bara slöglodde. Hövdingen var körd, vem kunde hon ta? Hade hennes blygdläppar kunnat tala hade de skrikit. Det bankade i musen på henne. Hon var tvungen att ha stock i kväll om det så skulle vara en hund som satte på henne i brist på annat. Inget fick komma i vägen, här var det kuken i fittan och det snabbt innan hon storknade.

Müller, tänkte hon desperat och mönstrade honom i tre sekunder innan hon kunde avgöra hur det var fatt mellan hans ben. Tvärdött. Han var fulltankad. Fyllot Müller. Füller.

Var höll Josef Beck hus? Nu skulle han få chansen att vräka in sin jättebanan. Men han syntes inte till nånstans. Typiskt honom, den osmidige klienten. Sophie hade ont i råtтан av de fem liter blod som tycktes ha bestämt sig för att ansamlas i dess kärl. Hon tog sig i grenen och spejade runt lokalen som ett sökarljus efter hannar att fälla.

Ah, där borta satt en liten gubbelit vid samma bord. Det var Wennergren, chefredaktör på Makt & Tanke och det var hårdingen och machojournalisten Lasso som med åren blivit lurvigare och kurvigare. Det var Limpan, nöjeschefen på Kvällsextra och det var Fransson, demonproducenten på TV2. Det var

Rosengren, Webers aktade bokförlagschef och det var Franke, kanalchef på TV4. En riktigt ohelig allians, tänkte Sophie och satte fart mot bordet så fort hon såg Linus Linson trängas med gubbsen. En i hennes egen division som det nu var läge att sluta fred med.

– Hej Linus! sa Sophie hurtigt och klappade honom på axeln. Linus sken upp i ett soligt filmstjärnesmil och reste sig för att ge Sophie de två, nej tre, pussarna. Han såg ut som en mager Dolph Lundgren.

– Men Sophie! sa Linus. Sätt dig.

– Hoppas du inte är arg på mig fortfarande, sa Sophie lågt i hans öra när hon bänkat sig. Jag ber verkligen om ursäkt för allt det där som hände under Fanzinotiden.

– Inget snack, sa Linus glatt.

Nu när inte Sophie längre var gift med Alex gick det plötsligt att prata med alla dem som Alex hatat. Detvillsäga hela mänskligheten, la hon till och märkte att hon hade ett veritabelt smörgåsbord framför sig. Hon lät sin blick sluka de olika herrarna, en efter en. Hade hon bommat Hövdingen kunde hon kanske fälla gonzojournalisten Lasso. Hon försökte sig på ett dekorativt leende som han besvarade med orden:

– Vill fröken Sophie ha nåt att dricka?

– En vodka, tack. Hon flyttade sig närmare Lasso och de snackade om ”den tröttsamma kvällstidningsjournalistiken” som alla tuggade om fastän de så noggsamt följde med i den. Tills Sophie gjorde sig beredd att hoppa över den onödiga konversationsfasen. Hon lutade sig mot honom och viskade:

– Har du lust att sätta på mig?

Lasso tappade hakan.

– En snabbis bara, bredde Sophie ut sitt skamliga förslag och nickade bort mot toaletterna.

Lasso såg på henne uppifrån och ner, och för att han skulle förstå att hon inte gjorde narr av honom skrevade hon ett ögonblick så den korta Tank Girl-klänningen åkte upp och blottade trosorna.

– Jag reser mig nu och går in på herrmuggen, så kommer du sen, viskade hon och gick.

Lasso var röd om öronen när han kom in. Även nästippen var röd och den var dessutom påfallande stor. Rudolf med röda mulen. Sophie låste in dem bägge och ställde sig bredbent mot vasken. Fram med kuken då! väste hon. Jag dör ... Lasso flåsade mot hennes nacke och pussade henne på halsen. Men vad var det för dumheter, tänkte hon irriterat. Kom till skott nu då, befallde hon.

Lasso fick ner sina jeans och klämde på hennes skinkor. Så kände hon nåt välbekant hårt mot muffen och började tjuta som en galen varghynda.

– Tyst! sa Lasso och flinade till innan han förde in den. Eller försökte föra in den. För det var inget toppfjong, kände Sophie och hoppades att den skulle gå igång efter några tag. Men den bara vek sig och Sophie frustade ilsket ner i vasken.

– Åh Gud, kved Lasso. Jag vill ju så gärna ...

Jo tack, tänkte Sophie, men jag vill ha ett råskjut, inte en god vilja. Tack för försöket, sa hon och strök honom över hans håriga, lite hängiga bröst. Sen gick hon ut och lämnade Lasso med sin halvribba snopet dalande.

Tillbaka vid bordet planterade hon sig bredvid

Rosengren. Hon skulle akta sig för TV-folket, tänkte hon med den lilla rest av tankeverksamhet som kunde fungera i könets mörker. Rosengren såg spjuveraktigt på henne. Han var bredaxlad och avspänd i sin tweedkavaj. Hans läppar förde tankarna till Mick Jagger och de blekblå ögonen var rödkantade. Sophie fick en känsla av att han hade en bamsekuk. Medan de pratade om unga författare och deras monotona repriser av innehållslösa Stockholmsnätter tänkte Sophie bara på hur hon sög hans megafjong. Till slut sa hon:

– Vill du att jag ska suga av dig?

Rosengren såg inte lika häpen ut som Lasso hade gjort och Sophie slickade sig om munnen.

– Det går tyvärr inte, sa han.

– Va!? sa Sophie bestört.

– Det hade varit mig ett stort nöje om jag inte vore gift. Dessutom har min fru just fött barn. Han log mot henne. Det lyste i hans ögon vilket ökade på Sophies hänsynslösa lust. Okej, tänkte hon besviket och gav upp. Det får passera. Heder åt honom, förresten.

Lasso hade tydligen smugit iväg men ingen tycktes sakna honom. Då upptäckte Sophie att Limpan kikade på henne. Han och hon hade ofta stött på varann när Sophie drällde runt i rocksvängen. Då var han fetlagd som en kerub men sen hade han stramat till sig och såg nu riktigt bra ut. En del tjänade på att komma upp i medelåldern. Sophie drog sin stol till Limpan och satte sig. Hon fnissade åt sitt tilltag. Det var som en lek, som om nån kittlade henne oavbrutet. Hon brydde sig inte om att prata popnonsens med Limpan, sånt hade även han lämnat bakom sig. Hon satt med benen brett isär. Limpan sneglade neråt.

– Vill du att jag ska slicka dig runt ollonet? frågade Sophie lågt. Rosengren betraktade henne roat.

– Hmm, sa Limpan och fick dimmiga ögon.

– Ta dina punkulor i munnen? fortsatte Sophie.

– Jaaa, sa Limpan och rörde vid hennes lår.

– Jag går in på herrmuggen och så kommer du efteråt ...

När Sophie stängt om dem rotade hon fram Limpans kuk. Sjsyst fjong och hygglig size, tänkte hon och tog den ena punkulan i munnen, sen den andra medan hon höll om lemman. Limpan stönade. Sophie sög hans kuk tills fittan började värka på henne. Då bad hon honom att sätta sig på WC-stolen medan hon krängde av sig trosorna. Hon höll ett rejält tag om spaken. Splasch, så rök hela satsen av på trosornas framsida.

– Oh shit, stönade Limpan. Jag kunde inte hålla det ...

– Faan! sa Sophie och tog av sina kladdiga trosor. Hon la dem i handväskan och gick ut från toa. Nolla, tänkte hon besviket.

Nu började folket glesas ut och Sophie blev allvarligt oroad. Skulle hon inte få en rejäl avrivning före nattens ände skulle hon bli en kvinnlig varulv, kände hon. Linus! Han satt kvar och språkade på sitt lite torra vis med Kalle Acko, en ung ståuppkomiker som på sistone ville ta sig över broarna till de mer seriösa humorbestånden där Linus ägnade sig åt manusförfattande. Sophie kunde kanske slå två flugor i en smäll. Hon trängde burdust in sig mellan dem. Så vände hon sig till Linus.

– Jag har inga trosor, sa hon och drog isär låren så det blev full insyn.

Linus skrockade generat. Limpan kom och satte sig igen och glanade urskuldande på Sophie.

– Kan jag bjuda er på nåt? frågade han i ett försök att kompensera.

– Öl och whisky, sa Sophie. Åt alla. Dubbel whisky.

Beställningarna kom in och efter en stund började Sophie klänga på Linus. Han flinade mot henne men gjorde ingen ansats att ta för sig. Var han fikus? Så var det kanske. Han och Acko satt och pladdrade om sina morsor. Sitta på krogen och babbla om morsor när en livs levande cool cat satt och visade fisken! tänkte Sophie upprört i samma stund som nån la händerna på hennes axlar.

Det var Albin Book. Cirkeln slöt sig. Hej, hej, hej! utropade Sophie. Sätt dig. Hon kramade inte honom, hon anföll honom.

– Vill du knulla? frågade hon.

– Självklart, sa Albin bara. Kom då! la han till och drog upp Sophie ur stolen. När han la armen om henne såg hon hur stor han var. Stor och bred. Att hon inte märkt det förut. Han förde upp en hand under hennes klänning och drog med fingret mellan blygdläpparna. Hon savade. Han sniffade på fingret medan de åkte upp med hissen.

Inne på Albins rum slet Sophie av sig kläderna och drog loss hans bälte. Han hade boxersshorts, det var sextigt. Det hade aldrig Alex haft. Hon borrhade in sitt ansikte i hans mage som var täckt med en mörk hårmatta. Det var också sextigt. Det hade heller aldrig Alex haft. När hon såg hans stake öppnade hon munnen och tjöt. Albin fnissade till. Hon tog in den. Den var så stor att bara hälften fick plats. Hon sög på den

som om den vore en polkagris. Han tog om hennes axlar och ställde henne mot fönstret medan han klädde av henne. Under dem lyste Göteborg, stan där hon en gång mött Alex. Men nu var stan så ny, så orörd. Hon var ny och orörd. Albin var ny och orörd. En man. En livs levande och alldeles äkta mansvarelse, välutrustad och allt. Detta hade hon varit utan för länge av allt att döma för nu började hela hon vibrera som en rabiessmittad hund. Hon flämtade och släppte ut dova ljud hon inte kände igen. Det var en orkan som behärskade henne, den hon tidigare bara känt när hon fött barn. Hon var ett offer för den, vad som helst fick hända, han kanske var hiv-positiv, skit samma, skit samma om huset rasade, om ett UFO landade i rummet, om jorden gick under, att vara så här omänskligt kåt och inte bli förlöst var värre än döden.

Albin la henne på golvet, på rygg och stod på knä ett par långa sekunder.

– Snälla! skrek Sophie och drog upp knäna som hon sen lät falla isär. Han la sig ovanpå henne och så fort ollonet nuddade öppningen böljade ett rött skynke framför hennes ögon. Hon ylade så hon nästan blev rädd för sig själv och ännu räddare att han skulle lägga benen på ryggen, men det fanns inga reträttvägar, inga bromsar. Han lät ollonet glida in och stanna kvar och hennes fitta sög in det bit för bit medan röda vågor flammade över henne. Magen ilade som om hon satt i världens största loop. Hon blev skraj ett kort ögonblick för hon trodde hon höll på att mista vettet, hon blev som ett brusande hav och längst in, vid livmodermunnen sög det så kraftigt inåt att hon fick för sig att hela kosmos var på väg in i henne. Det var man och

kvinnor och det var det här som såg till att barn blev gjorda, det var detta som var överordnat allt annat. Sex! tänkte hon medan hon frös och svettades om vartannat. SEX! skrek hon och Albin höll henne hårt intill sig och vände om på rygg med Sophie över. Hon red och kramade den grova lemman som fyllde hennes fitta. Orgasmerna hakade i varann och hon kände hur hans kuk svällde, det skulle gå för honom. Han stötte fram ett ah-ah och höll henne stilla.

– Kan du bli med barn? frågade han andfått.

– Jag har ägglossning, flåsade Sophie. Vad nu det spelade för roll.

– Då kan jag inte spruta i dig.

– Jävlar! skrek Sophie. Jag tar dig i munnen, sa hon sen. Jag vill ha den, dricka ur den. Jag är så törstig ...

Han reste sig på knä och hon tog den. Han knulade henne i munnen. Ribban var så stor att hon höll på att kvävas. Han höll fast hennes huvud och hon kippade efter andan men han märkte inget, han bara stönade högre och högre och till slut pumpades en flod ner i halsen på henne. Hon svalde och hämtade andan. Hon kände att hon blev en aning konfunderad. Var han hänsynslös innerst inne? Som Alex? Han satte sig ner och höll om henne. Så tände han en cigg och bjöd henne på en.

– Det var som fan, sa han. Att du var så utsvulten. Jag tror aldrig att jag träffat en så kåt brud nån gång. Han blåste ut röken långsamt. Vet du det, sa han, och skrattade kort. Att den där gången i somras, då när du var så olycklig och du berättade om hur Alex mishandlat dig, då satt jag samtidigt och funderade på hur det skulle vara att sätta på dig, jag var tänd på dig

redan första gången vi sågs. Men jag märkte ju hur trasig du var ... Vad mager du är, förresten. Albin strök med handen över hennes lår.

Då blev hon kåt igen. Sätt på mig, bad hon.

– Igen? undrade han överraskad.

– Nu, skynda dig!

– Slyna! sa Albin och styrde in i henne bakifrån.

– Hårt! skrek Sophie och han körde på i ett slags raseri. Han knep om Sophies stjärthalvor och drog henne så häftigt intill sig att det smaskade. Varje gång han stötte allra längst in domnade Sophie till och sista gången försvann hon tills hon kände hur säden på ryggen kallnade.

– Nymfoman, sa Albin och la sig utmattad på rygg. Sophie la sig bredvid med sitt huvud på hans bröst. Inga bryderier korsade hennes hjärna, hon var ett med baslinjen. Albin hade tagit hennes oskuld.

Han reste sig för att slå en gul. Ryggen var rödstrimmig som efter piskrapp. Hon måste ha klöst honom. När han kom ut igen gned han sig på halsen som hade fött två nästan svarta sugmärken. Han la sig på sängen och pustade.

– En gång till, bad Sophie och kände hur det började mola i skrevet. Bara en gång ...

– Har du inte rastat råtten nog? frågade Albin och garvade. Du är ju omättlig. Jag förstår att Alex spöade dig ...

Hur kunde han säga så? Sophie grep om hans klor.

– Så där säger du aldrig mer, uppfattat?

– Sorry. Men en liten upprumpning skulle du nog behöva, va. Albin kisade mot henne.

- En gång till, bönade Sophie.
- Bend over, sa Albin. Sen tog han henne i det bruna ögat.

Nu börjar det, tänkte Sophie när planet startade från Landvetter. Celibatet var över och nu såg hon männen igen. Hon klädde av dem med blicken och de tycktes märka det. Varenda mansgestalt som rörde sig i mittgången kastade Sophie glupande ögon efter. Hon hade föreslagit Albin ett non fucking agreement dem emellan, detvillsäga att de skulle tala om för varann om de pippade runt. I själva verket hade de brutit just det non fucking agreement som förelåg mellan alla som jobbade inom Entertainmentkoncernen, men eftersom Albin skulle hoppa över till Fyran så ansåg han sig inte ha några förpliktelser i den vägen längre. Albin hade undrat om det som Illojala Jolanda skrivit var sant. Gustav Malms fru hade hotat med skilsmässa, nämligen, efter att ha läst det. Sophie hade sagt som det var och hävdade att historien också var avlivad och välparkerad och att den där Jolanda borde ha en saftig snyting.

Hon öppnade Extrabladet. Första sidan handlade som vanligt om den ohyggliga färjetragedin. Men på en av ettantopparna var det en bild på henne själv med rubriken ”Sophie ‘Klyftan’ Wallner: Ginodåden förändrade mitt liv”. Sophie bävade för vilken bild de valt när hon bläddrade fram artikeln. Det var en av bilderna där hon stod upp mot väggen. Hon såg hemsk ut. Kände inte alls igen sig. Sophie slog ihop tidningen och stoppade ner den bland flygets övriga lektyr. Hon ville inte se mer av Sophie Wallner. Hon började få baksmälla av Sophie Wallner.

Hon vände huvudet mot fönstret. Där avspeglade sig också Sophie Wallner. Fast inte samma som den i tidningen. Hon kände hur hon föll isär. En del av henne hade blivit en annan.

Planet gled över Stockholm, hon tyckte hon satt i ett flygande tefat. Nedanför henne blinkade och sken alla stans ljus. Inte en krängning, inte en grop, planet bara surfade genom den stjärnklara kvällen, hon sjönk ner i fåtöljen och erfor en vag njutning av att se ner på Stockholm här från ovan.

Men nu var det dags att landa.

Hela Gamla stan var som en julgran fullastad med tingeltangel: stjärnor, änglar, tomtar, girlanger och djungler av krimskrams. Men för Alex var det ingen munter syn. Julen skulle bli en prövning, det visste han. Det var första julen ”on the wagon”, detvillsäga sen han blev nykter, och det var första julen utan familjen. Anna skulle till sina föräldrar och det hade Alex inte velat haka på. Inga fler svärfars- eller svärmorshelveten för honom, tack.

Han dunsade ner på bilsätet, vred om nyckeln och rev av mot Söder. Det var hans barnhelg. Nu fick han inte ens hämta ungarna hos Sophie längre sen hon inbillat sig och sin stridskåta advokatskata att han var ute efter att provocera henne när han stod helt fredligt i hallen och väntade på att ungarna skulle klä på sig. Sophie hatade honom och man kunde verkligen undra när hon skulle sluta med det.

Först Lilli och Putte på dagis. Efter skilsmässan hade fittkärringarna i personalen börjat titta underligt på honom, som skrämde boskap, när han dök upp. Det var Sophie som varit i farten, så klart. Andra helgpappor stod också och fumlade med sina barns tjocka rymddräkter – ett hästgöra så här års. Alex brydde sig inte om att låta sina tvillingar böka på sig ytter-

kläder. Det var varmt i bilen och de skulle ändå snart in igen. Putte snorade så det bubblade ur hans lilla näsa som var alldeles uppfrätt och narig runt näsborrarna. Kunde inte Sophie ge honom salva mot det där! Hål på strumporna hade han också. Han hoppades verkligen att dagisfröknarna la märke till denna vanskötsel. Så han kunde anlägga moteld vid den vårdnadstvist som Sophie ständigt hotade med.

Så fort småttingarna hamnat i bilen började de prata i mun på varann.

– Jag önskar mig spacelego i julklapp ...

– Tyst! avbröt Lilli ilsket. Det var jag som skulle säga ...

– Men jag skulle säga först! vrålade Putte i Lillis vrål. Pappa! Jag vill ha en sånt där Blacktron ...

– Äääääää! skrånade Lilli. Jag får ju aldrig säga mitt! Pappa ...

– Men du pratar ju i mitt prat! skrek Putte och drog Lilli i håret så hon började skräna ännu gällare. Hon hade verkligen en skrånig röst den där ungen. Antagligen från Sophie.

– Tyyyyst! röt Alex. Vi får tala om det där sen. Nu ska jag hämta Jaki på fritis. Ni väntar i bilen.

– Jag vill följa med, jag vill följa med, skriade Lilli hysteriskt som om hon höll på att bli kvarlämnad på en öde ö.

– Kom med då, sa Alex trött och förstod inte vad han gett sig in på förrän det blev ett herrans liv på Putte som naturligtvis också ville med in.

– Åååh, vad ni ska krångla, då! sa Alex vresigt. Det tar ju dubbelt så lång tid om ni ska med. Skynda er ut ur bilen nu!

När Jaki klätt på sig och de skulle gå tillbaks till bilen var Putte försvunnen. Gå och hämta honom, befalldes Alex Jaki.

– Men då måste jag ju knyta upp skorna igen! gläpste Jaki surt och knöt händerna på sitt konstiga vis.

– Nu gör du som jag säger, kommenderade Alex kraftfullt. Jaki stampade in genom korridoren och kom snart med Putte.

– Pappa, vet du! sa Putte ivrigt. De har Megatron ...

– Kom nu, sa Alex otåligt.

– Vill du se mina nya hockeybilder? sa Jaki till Putte.

– Pappa! sa Putte högt, onödigt högt. Jag önskar mig hockeybilder också i julklapp ...

– Jag vill ha en hund, ropade Lilli.

– Jag önskar mig en elgitarr, pappa, sa Jaki.

– Jaja, sa Alex och stannade utanför Pizza Hut. Nu väntar ni medan jag hämtar pizzorna jag beställde innan. De är säkert kalla för att ni strulade så.

– Jag har väl inte strulat! snäste Jaki.

Alex hämtade de tre jättepizzorna. Nästan fyrahundra spänn. Tur att han kunde dra av sånt där.

Ungarna stöjde och levde i trapphuset.

– Schhhhh! försökte Alex men det var lönlöst. Hade inte hans barn blivit vildare sen han flyttat? Han kände det som om de gled ur händerna på honom. Hur skulle han kunna uppfostra sina ungar när Sophie styrde dem från sin enväldiga moderstron? Männens var helt och hållet maktlösa i dag.

– Var har ni varit så länge? hördes Nikis grova målbrottsröst så fort de kommit innanför dörren. Jag är

hungrig. Han satt och surfade på World Wide Web med den stora burken.

– Är det inte lite överdrivet att ta en dator med sån jättekapacitet för det där du gör? sa Alex irriterat. Niklas kommer hit i kväll och bryter plocksidorna, jag tror inte han gillar att nån har pillat på hårddisken.

– Jag pillar inte på hårddisken, jag är inne i Netscape, brötade Niki trumpet. Det verkar som om du bryr dig mer om dina anställda än om oss.

Alex suckade. Så, nu sätter vi oss och äter! uppmanade han och försökte låta glad. Han tog fram en sexpack cola ur kylen och delade ut till sin familj. Äntligen tyst! Han proppade hungrigt i sig av Meatloverspizzan.

– Hur mycket Meatlovers har du tagit? började Jaki med att fråga Niki.

– Vadå då? brummade Niki.

– Lägg av nu! varnade Alex. Nu äter ni och håller käft.

– Men varför tar du bara av Meatlovers, då? pressade Jaki ur sig och började mörkna i ansiktet.

– Ta den här då! röt Alex och slängde en halväten slize på Jakis tallrik. Jaki bankade i bordet och såg ännu mer förvriden ut.

– Vad fan är det med dig, monsterunge! dundrade Alex och fick lust att larma till den osnutne lille drängen.

– Den där har du ju ätit av, krystade Jaki fram.

– Och? ryade Alex. Nu äter du eller också går du från bordet! Alex slog varnande handflatan mot bokskivan. Att slyngeln inte hade respekt för sin far! Det

var väl Sophie som hjärntvättade dem. Han öppnade den sista colan.

– Varför får du två cola och vi bara en? frågade Jaki halvt viskande och såg ut som om han hade kramper. Nä nu jävlar fick det räcka! Alex rök tvärs över bordet och gav Jaki ett rejält tag i örat. Oj oj oj. Nu öppnades alla spjäll. Han vrålade i himmelens höjd och fräste inte alls längre på sitt hoptryckta vis. Det var lite Sophie över det hela, tänkte Alex. Hon tiggde också om det. Naggade och hackade tills gränsen var nådd och det small till. Och då blev det ett jävla hoande. Usch! Jaki lipade medan han åt. Alex kände sig plötsligt rutt-en ända in i märgen. Han träffade ju dem så sällan och så blev det så här. Han sträckte sig över bordet för att klappa om Jaki, men pojkvaskern skakade argt loss Alex hand. Precis som Sophie! De var verkligen lika.

– Förlåt, gubben, försökte Alex. Pappa är trött och stressad. Vi har pressläggning.

– Det har ni ju jämt! hånade Niki.

– Det har vi väl inte, högg Alex. Vilka angrepp!

– I alla fall varenda gång vi är här, svarade Niki näsvist.

Hur skulle han få fason på sina barn? Alex gömde sitt ansikte i händerna.

– Pappa gråter, sa Lilli och fnissade.

– Jag ville ju inte att det skulle bli så här, sa Alex ynkligt och kände att han verkligen ville gråta, men han kunde inte få fram tårar, hade inte kunnat sen han var liten. Jag kunde inte leva med mamma mer för då skulle jag supa ihjäl mig, fortsatte han.

– Är du alkålist? frågade Putte utan att begripa ett smack av vad han talade om.

- Ja, sa Alex och suckade.
- Men det sa du ju att du inte var innan, sa Jaki anklagande. Då sa du att du bara var trött.
- Men det var för att mamma ville att det skulle stå i tidningarna att er pappa var alkoholist. Det skulle ni väl inte vilja ...
- NÄÄÄÄ! sa både Niki och Jaki förfärat.
- Jag ska bli läskålist när jag blir stor, sa Putte belåtet och drack ur sin colaburk. Sen rapade han och stämningen höjdes åtminstone ett par grader.
- Det står ganska mycket skvaller om mamma i tidningarna, sa Alex. Blir ni inte terrade i skolan för det?
- Nej, svarade Niki och Jaki.
- Hon var visst helt vild på den där antivåldsmässan, sa Alex.
- Hur vet du det? undrade Niki.
- Det stod i tidningen, svarade Alex. Ni kan få läsa. Han hämtade Resultat och slog upp Illojala Jolanda.
- Så här står det: ”Sophie Wallner, vår nya socialporrprimadonna, frotterade sig kungligt på antivåldsmässan i Göteborg. Mässan var mest ett alkoholin-dränkt PR-jippo för diverse bidragstörstande förbund, reklamtörstande radio- och TV-kanaler och segeryra sossepolitiker. Sophie sågs grovflörta och även utföra mer handgripliga närmanden på bland andra Hövdingen. I sin minimala klänning försvann hon slutligen med karriärkåte Albin Books bastanta näve om stjärten. Till de kvarvarande männens lättnad får man förmoda. Frågan alla ställer sig nu är hur Alex Wallner överlevt denna lilla mansätande klängväxt.” Alex log. Josef Beck passade perfekt som skvallerkrönikör. Råa och

rena elakheter. Och han stod fast på Alex sida eftersom han så gärna ville skriva åt Fanzino. Så länge han fick in sina halvusla texter i den hippa Fanzino hade han en gnutta ungdom kvar och det visste Alex att dra växlar på. Alex hade minsann också försänkningar i branschen. Nu kunde barnen se svart på vitt vilken slampa de hade till morsa. Niki och Jaki såg bekymrade ut.

– Ni kanske kan be mamma att ta det lite lugnt med medierna i fortsättningen, sa han. Jag är faktiskt riktigt orolig för henne. Om ungarna oroade sig för Sophie, tänkte han, så kanske hon äntligen skulle ha vett att sluta spruta ur sig som en fontän i alla sammanhang och tänka lite på sin familj. Det hade varit ett sjuhelvetes basunerande om hennes nyväckta sexualitet. Vad skulle folk då tro om Alex? Att han var impotent? Förjävligt som hon skämde ut honom.

Anna kom och la händerna över hans ögon. Hon visste i alla fall med råge att han var viril som en sjuttonåring.

– Jag är sen, jag vet, sa hon. Men det var en patient som var så olycklig att jag inte bara kunde lämna henne. Du vet, det finns nåt som heter druvbörd ...

– Jag är expert på kvinnans underliv, förkunnade Alex stolt och klämde om hennes bulliga vulva.

– Det börjar ju som en vanlig graviditet, fortsatte Anna. Sen går nåt galet, kanske efter flera månader. Och plötsligt har fostret förvandlats till en svulst som påminner om en klase druvor.

Jaki spetsade öronen och fick ett äcklat uttryck.

– Ni ska nog inte lyssna på mitt jobbsnack, sa Anna vänligt. Jo, fortsatte hon. Och det är ju illa nog att förlora ett barn, men den där svulsten är ibland elakartad

och fortsätter då att växa i mammans kropp. En cancerform. Och det hade den här patienten fått. Det är så himla ovanligt och så drabbade det henne. Hon har inga barn heller. Det är så sorgligt, sa Anna med svag röst innan hon gick ner på knä och begravde sig i Alex armar. Tänk om det skulle hända mig ...

– Nej, du kan vara helt lugn, sa Alex och strök hennes blonda lockar.

– Säkert? frågade hon.

– Säkert, svarade Alex. Men känslan av att vara stark när han tröstade sin kvinna slog hastigt om. Han satt i en stuga mitt inne i en bokskogslänta och tröstade Sophie. Strök henne över håret. Sa ”säkert” gång på gång. Lovade att Niki skulle bli frisk, fast han själv var uppäten av oro. Han var tvungen att resa sig, han kunde inte tackla det här och började i stället städa upp efter maten.

– Pappa! sa Niki och följde efter honom. Vet du vad jag önskar mig i julklapp?

– Nä, muttrade Alex och tänkte irriterat på hur materialistiska och hagalna hans barn var.

– En ny monitor, sa Niki.

– Är det inte bättre att du skaffar ett snabbt modem? sa Alex.

– Nej, det har mamma redan köpt.

Jaså, det kunde hon kosta på sig, fastän hon gråt-milt satt i varenda intervju och fabulerade om hur mycket kvinnor förlorade ekonomiskt på en skilsmässa. Hon som hade roffat åt sig allt.

– I så fall vill jag att den monitorn ska stå här hos mig, sa Alex medan detta omedvetna snilledrag långsamt gick upp för honom.

– Men då kan jag ju nästan aldrig utnyttja den, sa Niki surt.

– Du kan ju bo här ett tag, sa Alex och tog om sin äldste sons spinkiga överarmar.

– Det får jag inte för mamma, sa Niki.

– Men du har rätt att bestämma det själv. Så suckade Alex och gav Niki en riktigt hård kram. Det är så ensamt för mig här, Niki. Jag längtar tarmarna ur mig ibland efter er.

– Usch. Tarmar, skämtade Niki och gjorde en spygrimas.

– Ja, hur skulle det se ut om pappa spydde ut tarmarna. Så jag fick bära dem i en påse på magen.

– Det skulle framför allt lukta ganska illa, pappa.

– Ja, och tänk då när jag kom till din skola, med min stinkande tarmpåse ...

Nu skrattade Niki på sitt hackiga tonårsvis. Alex hade träffat mitt i hans sjuka bajshumor.

– Tänk på saken, gubben, sa Alex och gav honom en ny kram.

– Det skulle vara skönt att slippa småsyskonen, mumlade Niki och gick ut i ateljén.

Alex mådde genast avsevärt bättre. Han satte på Link Wrays kompromisslösa gitarrock och drog upp så att han hörde ut i köket medan han diskade.

– SÄÄÄÄNK! skrek ungarna uppifrån loftet, men inte ens det fick honom på dåligt humör. Anna kom in med Mitzo i famnen.

– Han håller nästan på att glömma bort mig när han alltid är här, nojsade hon och pussade katten på nosen.

– Men då får väl du också alltid vara här! tjoade

Alex och gnodde hennes rattar i takt med Link Wrays maffiga riff. Anna skrattade.

– Du är inte riktigt klok du, sa hon.

Alex dråsade ner i sängen bredvid Anna. Klockan var fyra och han var totalt utpumpad. Lilli hade blivit magsjuk och kräkts ner hela sängen med hamburgare och rosa skumgodis som Anna haft med sig. Och Alex hade inga rena lakan så Lilli fick sova på en handduk. Sen när ungarna äntligen sov hade han kunnat jobba. Alla var på plats, detvillsäga de fyra personer han hade råd att ha anställda plus en ungdomspraktikant som satt och gned sig i ögonen hela tiden så fort klockan slagit midnatt. En riktig pussy. Då hade Niki smugit ner och Alex upptäckte att hans egen son var en självskrivnen resurs. Niki hade suttit med de andra och skött inscanningen av bilder och skrivit in text. Det var inget snack om saken – Niki skulle bo här.

Alex började skriva ledaren, det var det sista han gjorde. Då var han ensam kvar. Han gjorde ett försök att sammanfatta året som gått men det gav honom oväntad ångest. Han plockade fram kortet på Sophie och tittade begrundande på henne. Hon såg så liten och spröd ut. Hur kunde hin håle själv ta sin boning i denna finlemmade kvinna? Hans livskamrat. Han hade inte kunnat låta bli att ta luren och ringa henne. När hon sömndrucket svarade hade han lagt på medan skräcken löpte som brännmanetrådar längs ryggen. Han stoppade tillbaks kortet i plånboken, under alla kvitton och visitkort. Bort med henne! Han hade en ny kvinna nu, ett nytt liv.

Alex hade varit on the wagon i snart sju månader

nu, det hade Sophie säkert aldrig trott. Nu kunde hon ju själv se att det var på grund av henne som han krökat. Anonyma Alkoholister behövde han inte längre, han gick på högmässa i stället. Han skulle gärna göra det i morgon – eller i dag rättare sagt – men det blev ett fasans gnöl på ungarna varje gång han tog med dem till kyrkan. Det var redan första advent och Alex hade glömt att köpa en adventsljusstake, så det fick de greja. Han tyckte verkligen inte om att tänka på julen. Sill och nubbe ... Stopp!

Han makade sig närmare Anna. Mjuk och mjäll och sval låg hon och snusade. Vem var hon egentligen? En helt normal tjej. Älskade han henne? Ja, han försökte i alla fall. Vågade han lita på henne? Ja. Hon och hennes kompisar var vanliga hyggliga svennar, såna som han och Sophie föraktat och spottat åt. Men det var så avslappnande att träffa folk som inte jobbade i mediebranschen. Alla inom medierna var sjuka, djupt störda människor. Alex själv hade hamnat där av en slump och det var det enda han kunde, det hade blivit hans yrke. Han kunde inte hoppa av. Sophie som spytt sån galla över branschen medan de var gifta sprakade numera runt som en fyrverkeripjäs och tycktes älska det. Men så var hon ju inte frisk heller. Hon hade gängat sig med den där mörkmuskige smörfiskaren Albin Book, han som hjälpt henne att hänga ut Alex i Sophies patetiska tjejsnusk i rutan. Varje gång Alex tänkte på det rusade turbon i honom. Där skulle han allt ta ut sin hämnd när det rätta tillfället infann sig. Hon hade knullat sig till det där, det var ju så uppenbart. Josef Beck visste det, men han hade lovat att inte nämna ordet kvinnomisshandel när han tog upp det i

sin skvallerkolumn. Förra veckan hade Alex morsa ringt med Svensk Dumtidning framför sig och undrat vem Sophies nye kavaljer var. Alex hade varit tvungen att köpa det eländiga skvallerbladet för att få se Sophie stå där med sin bimboy och sin tajta klänning och galna blick på nån gratisätarfest. Det var sånt hon brukade be Alex passa barnen för. Nån premiär eller annat mediespektakel hon tydligen gjort till sin nya drog. Usch, vilken skandalböna han varit gift med. Och stackars barn. Så skulle Anna aldrig bli, det visste han.

Egentligen hade han det ju bra nu, tänkte han och la sin hand på Annas mjuka rumpa. Det var bara det där med likviditeten på företaget. Det var ett rent helvete att hålla alla fordringsägare på halster. Och nu det långa juluppehållet på två månader med löner och fasta utgifter. Playboy hade börjat gå rejält back efter de stimmande fittfeministernas förtalskampanj. Inte beträffande antalet lyssnare, deras ratings hade till och med ökat lite, men en massa annonsörer hade fått kalla fötter sen det där dumma öknamnet rape-radio börjat florerat. Fick han bara ut det här numret av Fanzino, tänkte han, med turbon tickande, så skulle han och Rolle sy ihop en ful men helt laglig transaktion nu när de hade tid på sig. Sophie skulle inte få reda på det. Och inte ett nickel skulle hon få. Ha!

Molko med blodet pulserande ur magen ... Nu kom det igen, överfallen på Gino. Alex hade undkommit med en hårsman. Ming satt i rullstol. Kaninflickorna stirrade anklagande på honom ...

Alex var fortfarande ett vrak när ungarna för femte gången brakade uppför trappan och frågade när de skulle gå på julmarknaden.

– Snart, svarade han grumligt och la en kudde över huvudet.

– När får vi lunch? frågade Jaki uppstudsigt.

– Snart, sludrade Alex.

– Varför glör du i sån här dynga? sa Anna från soffan och slängde ner amerikanska Playboys tjocka 40-årskalender på golvet. Det är ju kvinnoförnedrande.

Cartoon Network tjattrade ut från tv:n.

– SÄÄÄNK! röt Alex och satte sig mödosamt upp i sängen.

– Klockan är över ett! snäste Jaki uppfordrande.

– Ja ja ja! gruffade Alex och tog på sin morgonrock. Han trampade nerför trappan med tunga steg och gick in i duschen. Kattlådan luktade fränt. Kunde inte Anna ha bytt sand i stället för att lägga sig i vad han köpte för lektyr? Det var ju för fan hans *jobb!* Att hålla sig à jour.

– Lilli spyr! skrek Putte in i duschrummet.

– Lilli har kräkts på golvet! meddelade Niki torrt ögonblicket därpå.

– JAAAAA! Jag hööör! dundrade Alex och kom ut ur duschen med en handduk om höften. Det dropade efter honom medan han slet åt sig hink och trasa från köket och störtade uppför trappan. Lilli stod och spottade och grät vid soffbordet. Hon hade lagt en stor simmig blaffa över hela Playboykalendern som låg på golvet.

– FAAAN! skrek Alex. Den kostade över fyrahundra spänn! Genast började Lilli stortjuta. Såja,

gumman, tröstade Alex. Det var inte ditt fel. Han tog upp det tjocka magasinet och lät spyan sippra ner i hinken innan han torkade av omslaget och den rubinögda vita kaninen och la albumet åt sidan. Så gick han igång med det som hamnat på golvet.

– Det var mitt fel, sa Anna. Jag borde inte ha slängt albumet på golvet. Men jag blir så ilska när jag ser såna där utfläktade kvinnokroppar. Det är ju porr.

– Det är inte porr, sa Alex. Det är konst. Han försvann ner efter vatten. Kvinnor! tänkte han.

– Konst! sa Anna med avsmak när han kommit upp och börjat svabba området där Lilli kastat upp. Det är ju kommersiell smörja. Och ett förbannat kvinnoförakt.

– Det är en hyllning till kvinnan, sa Alex och vred ur trasan. Anna stirrade missnöjt på honom. Fan vad kvinnor skulle munhuggas jämt, då.

– Hyllning! upprepade Anna. Så där ser väl inga normala kvinnor ut, som på de plastiga bilderna ...

– Nej, men det är ju det jag säger, svarade Alex. Det är konst.

– Men nu får du väl ge dig, sa Anna och såg riktigt upprörd ut. Skulle du vilja att jag låg näck så där i en tidning?

– Nej, men du är ju min, spexade Alex och blinkade mot henne för att avdramatisera det som plötsligt blivit så stort.

– Din! Vadå din? Åååh, att den där lesbianismen lyckats besmitta alla kvinnor, tänkte Alex. Det här började ju nästan likna ett gräl.

– Visst är du min, sa Alex och grävde lekfullt i Annas skrev medan han pussade henne på munnen.

– Det var helt rätt av Lilli att spy ner den där äckliga kalendern, hon mådde väl också illa av att se den, sa Anna belåtet och Alex garvade. Hon fick gärna sista ordet, bara det blev lugnt.

– Ska vi gå på julmarknaden nu? frågade Putte gällt när Alex reste sig. Barnet dansade runt honom som en ivrig hundvalp.

– Nej, det går inte när Lilli är magsjuk.

– Ååååeeeh, började Putte och tog sats för att avlossa ett av sina spräckliga vrål.

– Tyst unge! klippte Alex hotfullt och hötte med näven. Lilli är sjuk och då kan vi inte gå ut, därmed basta.

Ungen brydde sig inte, han var fullständigt otyglad och exploderade i illtjut och oartikulerat tjafs. Skulle det nånsin bli folk av den där grinige illbattningen? Då kom Jaki störtande uppför trappan.

– Vad är det? frågade han upphetsat och vände sig mot sin lillebror.

– Pappa, snyft, säger att vi inte ska gå på, snyft, julmarknaden, stakade sig Putte.

– VA! sa Jaki bestört. Varför då?

– Lilli är sjuk! sa Alex bestämt. Så det fattar du väl ...

– ALDRIG GÖR DU DET DU LOVAT! brölade Jaki och klampade nerför trapporna igen.

– Vilka egoistiska ungar! utbrast Alex och såg på Anna som nickade och la huvudet på sned. Hon tyckte åtminstone synd om honom.

– Jag går med dem, sa hon. Så kan du vara hos Lilli.

Puh, lite lugn och ro, tänkte Alex och drog en djup suck när Anna kommit iväg med Jaki och Putte. Niki ville vara kvar och chatta på sina bbs:er. Han ville vara med sin farsa.

– Ska vi titta på monitorer nu i veckan då? frågade han Niki. Så kan du stanna kvar här.

– Ja, sa Niki och tittade upp en kort stund. Men jag måste nog fråga mamma först.

– Det tar jag hand om, sa Alex.

– Okej, sa Niki och återgick till sitt cyberspace. Alex satt med sitt kalkylprogram och räknade. Hur han än gjorde blev det minus. Plötsligt stod Josef Beck i rummet.

– Är du klar nu, slapptask? frågade Alex irriterat. Ditt kvalster skulle vara inlämnat för två veckor sen och det vet du. Jag menar – jag skickar dig för dyra pengar tvärs över Atlanten för att intervjua Courtney Love, det är ett hedersuppdrag och så kan du inte slafsas ihop texten fast du har flera veckor på dig.

– Men resan har du i alla fall inte betalt, det var ju skivbolaget som myntade den, sa Josef.

– Jaså! svarade Alex skarpt. Vi har en deal med dem och den är inte gratis för mig om du trodde det.

– Jaja, men det har varit körigt. Du vet alla jävla vimmelpartytyn man måste gå på, försvarade sig Josef. All work and no play, liksom. Sen briserade ett av hans flatgarv. Men här ska du få se, ångade han vidare och slängde fram Extrabladets söndagsbilaga.

Alex dök över den som en stridspilot när han såg att Sophie var på framsidan. Det var en close up. Hon hade halvslutna ögon och en cigarill i mungipan. Hon såg obeskrivligt vidrig ut. ”Sophie Wallner: Jag är en

mansslukerska” stod det. Alex rev åt sig tidningen och tågade in på sitt rum. Där sprätte hans vana tidningsfingrar omedelbart upp intervjun. Josef stod andaktsfullt och såg på.

– Vilket slaskfnask! utbrast Alex när han såg ingångsbilden. Hon sitter ju för fan och fläker ut hela firren inför svenska folket! En sån horkona jag varit gift med! Det här var bara för mycket. Sophie satt i en fåtölj med låren särade så man såg rätt in i fjöset. Hon hade röda trosor och röda strumpeband, svarta strumpor, grova knäppkängor och den slimmade svarta Tank Girlklänningen. Som var hans! Som han fått låna av konstnären och kläddesignern Christian Beijer för att plåta av till Fanzino i våras. Allt snodde hon från honom! Hon hade en skummande öl i handen – se där, se där, söp gjorde hon visst Och så en cigarill i truten som hon sög lystet på som om det vore en napp. ”Sex är det enda jag vill ha av männen” var rubriken, och sen en nedryckare: ”Jag är ingen manshatare, jag är realist.” Haha! Skulle hon vara realist, hon som var så far out man kunde komma. Och manshatare, hon var ju en kastrator. Det var bara en jävla röta att han hade pitten i behåll efter tretton år med den där huggtandade rabiata gäddan.

– Tycker du inte det är en bra artikel? Josef inväntade med spänning en effektfull reaktion.

– Nu har hon verkligen nått botten! utropade Alex. Hädanefter kommer ingen att ta henne på allvar mer, ha ha ha. Nu har hon vräkt ut och in på allt, inklusive murvan.

– Men hon har trosorna kvar, skojade Josef.

– Ja, ho ho! flinade Alex och slog i bordet så en pelare med CD-skivor rasade. Då har hon ju en grej

över. Men de åker väl av i nästa sväng. Hon lider av malign exhibitionism. Snart får vi se henne utan trosor också, var lugn för det.

– Med sminkade blygdläppar! rungade Josef och bullrade av skratt. Var hon nåt bra i sängen? undrade han sen.

Var Josef pilsk på en sån knasbrutta? tänkte Alex småsurt. För övrigt skulle den där mollusken hålla tassarna borta från hans exfru.

Nu hördes Puttes skärande och uppspelta röst från ingången och snart stod han och viftade framför Alex med en rosa elefant i plysch. Var det verkligen en elefant, tänkte Alex och tittade närmare, men det var det.

– Den här vann jag! strålade Putte.

Lilli vacklade ut från ungarnas rum och gnuggade sig i ögonen. Hon hade sovit i flera timmar och klätt-rade upp i Alex knä. Hennes hår var tovtigt och luk-tade kräk. Den lilla kroppen började kränga och hon gjorde sig klar för en hes gnällattack. Men när hon fick syn på den rosa elefanten spärrade hon upp ögo-nen och pekade.

– Varför har Putte fått en gris och inte jag!

– Det är ingen gris, korrigerade Putte. Det är en elefant. Lilli öppnade munnen som en fallucka och började tjuta med sprucken feberöst.

– Kom hit, Putte, sa Alex och vinkade till sig sin yngste son. Om du ger Lilli den där elefanten, viskade han i Puttes öra, så får du två paket med hockeybilder. Det är ju bara tjejer som leker med gosdjur ... Först såg det ut som om Putte skulle klämma i med ett av sina omisskännliga protestlåten, men så trillade det tydligen ner en pollett.

– Tre paket kan jag väl få! viskade han flåsiget i Alex öra. Alex avskydde att förlora initiativet i förhandlingar, men den här gången fick han finna sig i att bli toppriden.

– Din fuling! skrattade Alex. Okej, då.

– Lilli, du kan få den här, sa Putte generöst varpå Lilli girigt knep åt sig elefanten och höll den hårt intill sitt bröst.

– Får jag hockeybilderna då, sa Putte och räckte ut handen.

– Men först måste jag köpa dem, förklarade Alex.

– Åååååh ... Putte låg i startgroparna för en terrorbombning, så Alex tog fram sin plånbok och gav Putte en hundring.

– Du kan be Jaki köpa dem åt dig, uppmanade han.

– Får jag följa med? frågade Putte och hoppade upp och ner.

– Om du håller Jaki i handen hela tiden, svarade Alex.

Nu blev det lugnt igen som väl var. Anna kom in och Alex gjorde tecken åt Josef att lämna dem ifred. Han var ett riktigt plåster den där karln.

– Här är adventsljusstaken, sa hon och plockade upp en vit pjäs som påminde om en liten likkista.

– Åh vad fin, sa Alex.

– Tycker du verkligen det? undrade Anna och såg prövande på honom. Ja, det fanns inte så många att välja på så ...

– Den är perfekt, avbröt Alex. Inte nåt meningslöst jidder om sånt, det pallade han inte.

– Är Sophie med i tidningen i dag, frågade Anna och sneglade lite ängsligt mot söndagsbilagan på skriv-

bordet. Alex grymtade till svar och Anna snodde åt sig blaskan. Oj, sa hon.

– Ja, hon fläker verkligen ut sig, bekräftade Alex.

– Men var det inte du som tyckte sånt var alldeles i sin ordning för några timmar sen, käftade Anna retfullt. En hyllning till kvinnan eller vad det nu var.

– Amen nu får du väl ta och ge dig, sa Alex barskt. Hon har ju fyra barn. Då gör man inte så.

– Skulle det göra nån skillnad? sa Anna förvånat. Vad i helsike nu då! Stod Anna och försvarade Sophie helt plötsligt?

– Så du tycker det är okej, det där som Sophie håller på med, sa Alex vasst. Inte en kvinnodjävul till som bjäbbade emot, det hade han byggt upp antikrop-par mot med livslång verkan.

– Nej, jag har aldrig tyckt att sånt är okej, svarade Anna lugnt. Jag tycker att kvinnor som ställer upp på sånt är lurade.

– Jag kan hålla med dig där, sa Alex diplomatiskt. Sophie är verkligen lurad.

– Vill du hjälpa mig att klä adventsljusstaken? frågade Anna vänligt och tittade på Lilli som genast ålade sig ner från Alex knä och ivrigt skuttade efter Anna.

Så där, tänkte Alex befriat. Anna var en riktig kvinna. Det gällde bara att ge dem rätt nån gång ibland. Nu kunde han i lugn och ro återgå till sina kalkyler. Om det här numret blev en riktig blockbuster med Courtney Loves sexskandal på framsidan, det fanns grymma bilder där hon verkligen skyltade med sina behag och mer därtill ... Han knappade in 40 000 sålda ex. Wow, det skulle bli rejält klirr i kassan, och så annonsintäkterna ...

Innan Alex gjorde sig klar på måndagmorgonen att ta itu med lämning av ungar på dagis och skola och Niki var på väg att gå till T-banan, tog han tag i sin förstfödde och höll honom om axlarna.

– Då kommer du hit efter skolan. Deal?

– Deal, svarade Niki med sin rossliga målbrottsstämman.

Det var med viss lättnad han avlevererade småbarnen och överlät deras skötsel åt Sophie. Även om det inte var nån tillfredsställande lösning att ha det så här. Men han fick ta det hela bit för bit. Alla skulle stanna kvar på kontoret i kväll som vittnen för Sophie skulle få stroke, det var han övertygad om. Men innan dess var det full gas.

Klockan var kvart över sex. Niki hade blivit pikad av ett par killar i sjuan om bilderna på Sophie i Extra-bladet. Han var sur och undra på det, tänkte Alex. Nu skulle Sophie bergis ringa vilken minut som helst, hon fick ju spel bara ungarna var fem minuter förse-nade till maten.

– Hon är inte så orolig nu för tiden, sa Niki och ryckte på axlarna.

Det ringde som vanligt non stop och som vanligt långt efter normal kontorstid, men till slut ropade Niklas att det var Sophie. Ja! tänkte Alex och vred upp högtalarfunktionen. Alla anställda samlades runt honom men Niki försvann upp.

– Har du Niki där? frågade Sophie med komprimerad röst.

– Ja, svarade Alex myndigt. Han bor här från och med nu.

- Vaffan yrar du om? sa Sophie uppvidet.
- Jag bara upplyser dig om att Niki har flyttat till mig, sa Alex med orubbad pondus.
- Men så där går det väl för faan inte till, sa Sophie och lät ännu mer skärrad. Nu skickar du hem Niki omedelbart!
- Glöm det, gumman, sa Alex. I morgon kommer jag och hämtar hans saker och då hoppas jag att du inte krånglar till det. Inga scener och så. Han njöt av att höra hur hon drog efter andan.
- Nu ska du passa dig jävligt, jävligt noga, hördu! skrek morrhoppan. Nu var hon hysterisk och det hördes i hela rummet. Skicka hem honom ögonaböj! Oj, vad hon kunde drämma i då.
- Han har rätt att själv välja var han ska bo, sa Alex. Hans röst var fortfarande fullständigt oberörd av Sophies upptrissade stämningläge.
- Så här går det inte till! Om du inte ser till att Niki kommer hem illa kvickt, så ringer jag polisen! gastade hon. Nu var hon vild.
- Niki kanske inte gillar att bo hos en morsa som luftar underlivet i offentligheten, dräpte Alex till med och log medan han sa det.
- Vad i helvete snackar du om, din korkade scatterbrain! Är det nån ungarna får skämmas för så är det väl dig, ditt satans fyllo. Är du inne på ett återfall nu eller har din psykos äntligen slagit ut i full blom? Gud, så ful i truten hon var.
- Nu tycker jag du tar och lugnar ner dig. Du verkar väldigt obalanserad. Jag förstår att du har det svårt, sa Alex frätande.
- Svårt, ja! skrek hon. Som behöver ha med dig att

göra. Nu kommer jag att begära enskild vårdnad om barnen och passa dig jävligt noga när handlingarna börjar skena iväg. Då kommer tidningarna att skriva om det!

Alex nickade mot de andra i rummet för att markera att de skulle lägga hennes hotelser på minnet.

– Du hotar alltså med att gå ut i tidningarna, sa Alex lent. Kan du inte knulla med tidningarna också? Du använder dem ju redan som tampong. De anställda flinade.

– Jag säger bara att tidningarna kan bli förbannat nyfikna på vad som pågår! fräste Sophie. Får jag prata med Niki nu, krävde hon.

– Jag tror inte att ditt tillstånd är vidare lämpligt att utsätta honom för just nu, sa Alex.

– DET HÄR ÄR KIDNAPPNING! FATTAR DU DET DITT JÄVLA NUTCASE! ylade den skogstokiga kvinnan.

– Det är kanske bäst vi sköter det här via våra advokater, föreslog Alex sansat.

– Lita på det! gormade Sophie och slängde på luren. Alex vände sig mot sina anställda.

– Hör ni nu hur sjuk den här kvinnan är? Alla nickade. Niklas pekade menande mot tinningen. Det här var en femetta, tänkte Alex.

Niki kom in i rummet igen.

– Vad var mamma så arg för? Det gör väl inget om jag stannar hos dig en vecka?

– Mamma mår inte riktigt bra just nu, sa Alex och kramade om sin son. Ha! Nu kunde Sophie få känna hur det var att bli berövad sina barn.

Pass på! sa studiomannen till Sophie.

Hon ville springa därifrån, röda färgampuller brast ut i ögonen, strupen sögs ihop, stämbanden förtvinade, hjärtat blev en tickande bomb och sekunderna frystes. Tiden expanderade och släppte in evigheten. Vad som helst kunde hända. Och hon var ensam. Utlämnad till makterna. Det här var dårskap, nu bestämde hon sig, detta var sista gången hon utsatte sig för dessa djävulska sekunder innan hon gick ut i etern.

– Hej och välkomna till Könsklyftan, började Sophie och så var hon i mål. Publiken applåderade. Som vanligt har jag min grottbjörn Leonard Müller med mig, fortsatte hon. Visst är han också värd en applåd?

Müller log och vinkade. Publiken tjöt och visslade. De hade blivit tillsagda att vara högljudda.

– I kväll kommer vi att prata om Den manlige bluffen. Inte buffeln, alltså, utan bluffen. Visste ni att det var kvinnor som skrev de flesta av den store Bertolt Brechts pjäser?

– Men det var ju tack vare Brecht som det blev teater, opponerade sig Müller.

– Utan manus hade det väl knappast blivit teater, sa Sophie och log förargligt mot sin bisittare.

– Nä, men de där kvinnorna som skrev utnyttjade ju hans namn ...

– Där kringgick du nog problemet, klippte Sophie. Vi har fler exempel på kvinnor som gjort karriär åt sina män men som aldrig fått njuta av framgångens frukter och vad vi ska försöka ta reda på är varför detta är så vanligt genom historien och fram till nu. Gör kvinnor fel när de stimulerar sina mäns karriärer? Med oss i studion har vi några kvinnor i olika åldrar och med olika erfarenheter av det här med att stå bakom mannen och vi har också stödstrumpan och litteraturforskaren ...

Sophie stängde om sig. Ljudet från pinglorna hade börjat låta hemtrevligt igen. Hon hade det mest åtråvärda jobb som fanns. Det fick hon ofta intala sig. Hon var nån nu. Upphöjd. Offentlig. Men det hade börjat stå elakheter om henne i tidningarna. Nånstans hade det stått att hon talade med blygdläpparna och tänkte med äggcellerna. Och alltihop hade börjat efter att den där Illojala Jolanda kastat första stenen. Nåt sa henne att sånt ingick i spelet, att förtal och förnedring var nödvändiga ingredienser i all offentlighet. Men tanken på att bara hoppa av hade också börjat dyka upp. Fast hur? Hon hade tänkt på allt det där förut. En gång i tiden som nu tycktes eoner sen hade hon sett och vetat och tagit avstånd men då hade hon ändå inte riktigt förstått. Att det inte gick att hoppa av i så hög fart. Förloppet levde ju sitt eget liv, det spelade ingen roll vad hon gjorde. Och det värsta var att många slungades av karusellen när den snurrade som snabbast. Just nu skrämde det henne. Hon hade svårt

att förstå det, men hon brydde sig, tänkte på det mer än hon ville. Det skrek åt henne. Förra fredan hade hon hamnat på en lista över ”Programledare utan självironi”. Listan toppades av Siewert Öholm. I ett annat sammanhang med överskriften ”Coolast i TV” var Müller med, men inte Sophie. Dessa förbannade listor! Tidningarna snodde febrilt ihop sina ovederhäftiga topplistor där murvlarna passade på att dänga till nån de retat upp sig på, i regel av personliga skäl. Vendettor pågick överallt. Paranoian började grina mot henne. I förra veckans TV-recension stod det att Müller var den stora behållningen av Könsklyftan. Müller, som Sophie hade skapat, det var ju hennes idé och vad blev tacken? Alla klättrade på varann och Sophie kände hur en stor fot trampade på henne. Adrenalinet satte fart på hennes kroppsprocesser. Hon började svettas, hjärtat växlade upp. Och Alex ringde för jämnan och kraxade skadeglatt.

Det kom närmare nu, nåt som gjorde att hon spände magmuskelnerna och att det stod alldeles stilla i bröstet på henne. Det var kvällstidningarna på köksbordet, de böljade mot henne, ville sluka henne. Hon blev rädd! Vad skulle det stå? Hon bläddrade snabbt igenom dem. En intervju med Müller! Det hade han inte knystat om. Müller satt och flinade självbelåtet med en Barbiedocka i sin feta näve. Nä nu ...

– Barnen sover, sa Bittan och kom ner från TV-rummet. Du var bra i kväll. Men måste du ha en sån där urringning varje gång? Folk kanske inte hör vad du säger då, de tittar bara ner i klyftan. Hon la av sitt mörka hesa skratt. Men det var inte roligt, kände Sophie. Det var väl då värst vad folk kunde kosta på

sig, tänkte hon. Att kritisera henne. Var Sophie en allmän ägodel? En råvara upp till var och en att bedöma kvalitén på? Var fanns respekten? Så hon sa:

– Har du läst det där i nån tidning, eller?

– Nä, sa Bittan och bytte uttryck, fick ett snävt drag runt munnen. Men jag har talat med mina väninnor och flera av dem säger att du inte blir tagen på allvar när du har så djup uringning i TV-rutan. Har talat med vänner ..., tänkte Sophie. Det där hade hon allt hört förut. Från Alex. Har talat med folk och alla tycker, bla bla bla. Och nu stod Bittan där och sa samma sak.

– När det står nåt i tidningarna så läser folk det utan att tänka efter var de läste det nånstans, förklarade Sophie. Och när det gått ett tag har de glömt att det var nåt de läst i en tidning och tror att det är nåt de själva tänkt och ...

– Äh, nu får du väl ge dig, Sophie. Tror du inte jag och mina vänner kan tänka själva? Du kan väl ta kritik från en vän.

– Jamen jag kanske inte instämmer, sa Sophie och försökte låta behärskad. Jag kanske vet hur medierna fungerar.

– Nä, nu tycker jag du är jobbig, sa Bittan och gick mot hallen.

– Be my guest, sa Sophie och log stelt.

– Den där Gustav Malm har ringt, sa Bittan medan hon tog på sin kappa. Han gav mig numret som ligger vid telefonen och ville att du skulle ringa upp. Jag trodde inte att du träffade honom längre.

– Jag har inte träffat honom på ett par månader, sa Sophie. Hon tog lappen och slog numret när Bittan

gått. Hon var superirriterad nu. Inte ens i sitt hem kunde hon freda sig från angrepp.

– Bra att du ringde, sa Gustav. Jag är på lantstället. Jag måste ha reda på vem den där Illojala Jolanda är. Jag ska komma åt den jäveln. Min fru har kastat ut mig för de där lögnerna som stod om oss.

– Men det var ju längesen nu! sa Sophie. Och det var bara skvaller.

– Folk tror mer på skvaller än på nyheter, Sophie. Det sprids och piffas upp och lever längre. När min fru var nere på lantstället för ett par veckor sen hade tidningen Idags söndagsbilaga en stort uppslagen artikel om hemliga kärleksförbindelser och där var en bild på dig ihopparad med en på mig som nån datornisse hade smält samman så det såg ut som om vi stod tätt ihop. Källan uppgavs vara Resultat, inte deras skval-lerkrönikör. Så nu har det blivit en officiell sanning. Och Margareta har gått och malt om det här och inte velat tro mig vad jag än har sagt. Nån av hennes väninnor har dessutom påstått att hon nyligen sett oss ute, hon är en riktig gam. Jag har köpt dyra presenter för att blidka min hustru men det har bara gjort saken värre – då trodde hon att det var för att jag hade dåligt samvete. Ni kvinnor kan verkligen vända upp och ner på logiken, sa Gustav med en resignerad suck.

Och ni män kan verkligen konsten att köra med dubbelmoral, tänkte Sophie. Även om Gustav aldrig kommit till skott så hade ju hans avsikter varit det hans fru anklagade honom för. Han höll säkert jämt på med annat prassel, sånt brukade sällan vara engångsföreteelser. Men Gustav ville uppenbarligen ha en syndabock, nån att gå till aktion mot.

– Men din fru kunde väl i allsindar bara ha ringt mig och frågat! sa Sophie. Jag kan själv ringa henne.

– Det räckte med att hon såg din djupa uringning en gång i rutan och sen var hon ännu mer övertygad om sanningshalten i falsarierna. Din trovärdighet ligger långt under noll, om du ursäktar. Vem är Jolanda? morrade Gustav. Den människan har förstört mitt äktenskap! Och Sussie, min enda dotter, har förskjutit mig. Jag måste veta vem Jolanda är!

– Den signaturen tycks ha fått mig på hjärnan, sa Sophie surt. Det står lögner om mig varje vecka i stort sett. Sist antydde det att jag knullat mig till mitt program för att kunna surra fast min stackars ex-man vid skampålen. Det är för mycket som pekar åt ett håll, sa Sophie och blev tyst ett tag. Jolanda måste nästan vara nån som Alex känner, nån han kan manipulera ...

– Du får hittelön om du avslöjar signaturen, väddade Gustav.

– Müller! skrek Sophie till och blev alldeles kall.

– Nej, sa Gustav. Ingen inom Intertainment får jobba med Weberstidningar, där är vattentäta skott.

– Javisstja, sa Sophie och pustade ut. Men vänta nu lite ... Jag undrade en del över det där. Du vet, sista gången vi träffades? På Grand Bar. Kort därpå ringde Alex och bräkte triumferande om att han visste var jag varit och med vem. Sen stod det där dumma skvallret i Resultat. Det måste vara nån som Alex känner. HÖVDINGEN! tjöt Sophie.

– Nej, sa Gustav. Hövdingen skulle aldrig nedlåta sig till sånt kärringgöra.

Det hade stått att Sophie lagt an på Hövdingen. Det fanns bara en enda person hon anförtrott sin till-

fälliga och våta lystnad efter denne karl, och det var ingen mindre än ...

– JOSEF BECK! hojtade Sophie. Det är Josef Beck! Han skriver för Resultat och han springer runt på varenda jävla mingelorgie. Det är han!

– Vem i allsindar är Josef Beck? frågade Gustav. Honom har jag aldrig hört talas om.

– Han påstår att han är Sveriges bästa journalist, flinade Sophie.

– Ja, det må jag då säga, muttrade Gustav. Men är du helt säker?

– Det kan inte vara nån annan. Och vet du mer? Josef Beck har fått göra glassknäcken åt Fanzino hela hösten fast han skriver som en kratta. You scratch my back ...

– Och? sa Gustav skeptiskt.

– Jamen det hajar du väl. Alex ger Josef cover stories mot att Josef skriver tarvligheter om mig. Och Josef hyser inget personligt agg mot mig. Det är bara det att Fanzino är den enda tidning Josef får göra skrytjobb åt. Så egentligen är det Alex du ska ta ut din ilska på. Sophie sa det utan den iver som tidigare spetsat henne vid tanken på att förorsaka Alex ett välförtjänt lidande. Helst ville hon just nu vara vän med alla, fast det verkade vara lättare sagt än gjort när konflikterna och intrigerna blossade upp överallt runt omkring henne.

– Alex ska få sina fiskar varma, det kan du lita på, sa Gustav långt nere från halsen. Jag borde ha krossat honom redan. Och du – inte ett ord om det här till nån!

– My lips are sealed, sa Sophie och de la på.

Sophie tyckte att det drog hårda vindar utanför fönstren. Hon tyckte faktiskt riktigt synd om sig själv. Var det ingen som förstod att hon var en ömtålig människa? Varför var alla så hänsynslösa? Hon kunde till exempel just ha fått veta att hon led av en allvarlig sjukdom – skulle hon ändå smutskastas i nån flåsigtidning? Hon kände efter om knölen i bröstet fanns kvar medan hon långsamt gick uppför trappan som knakade hest. Hon kunde inte hitta knölen. Där uppe hade draget från den lilla fönsteröppningen svept omkull en blomkruka. Jord låg uthållid över en av vilfåtöljerna där Alex och hon hade brukat sitta. Sophie reste krukan och föste ner jorden i en papperskorg. Då bröt sig vinden brutalt in genom fönstret och det skallrade i rutan. Hon gick en vända till småttingarnas rum. Ömheten anföll henne som en oväntad dyning på ett spegelblankt hav när hon såg dem ligga där och snusa. De var lojala. De hörde ihop med henne. Men det var nåt som fattades. Hennes familj saknade en hörnspelare. De var ingen riktig familj. Hon ville att nån annan också skulle se barnen och känna klapprande hjärtslag. Att nån skulle trösta henne, ge henne det där som kunde få henne att ge mer. Hon längtade med ens efter att ha nån alldeles nära, långt in, nån att täppa till om det öppna dit allt otäckt kunde nå. Hon la sig i sängen och ringde Albin. Kanske kunde han göra henne hel. Det började gå strömmar i hela magen när hon tänkte på honom. Han var färjekarlen som skeppat henne över vallgraven runt nunneklostret, prinsen som väckt henne ur Törnrosasömmen, men han hade aldrig satt sin fot hemma hos Sophie. Nu ville hon ha honom. Hos sig, i sig.

- Albin Book, lät det välbekant.
- Puh, han var hemma. Nu gällde det att vara stödig.
- Tjena, scumbag!
- Men hej, är det du!
- Ja, vem annars? Vi har ju ett non fucking agreement ...
- Jadå, det ska du fethaja. Läget?
- Jag är stenkåt. Vi har inte haft sex sen i söndags.
- Min fitta dryper. Jag vill suga kuk ...
- Albin fnissade.
- Jag får bonge när du säger sådär.
- Men dåså.
- Kan du komma hit?
- Nej, jag kan inte lämna ungarna ensamma. Men du kan kila över.
- Men barnen är ju där ...
- So what? De hör inte när du kommer.
- Nä, men de hör när *du* kommer, sa Albin och flinade åt sin kvickhet.
- Är det meningen att jag bara ska dansa efter din pipa? Nu får det bli på mina villkor också. Jag vill knulla, annars skriker jag.
- Du skriker nog mer om du får ett skott i råtтан, sa Albin.
- Jaaa! Ge mig det! Har du ribba?
- Mmmm.
- Taja då! viskade Sophie. Tänk dig att jag tar den i munnen ... Hon drog upp kjolen och hasade ner trosorna. Vätte fingret och började gnugga. Jag suger, fortsatte hon. Jag har hela i munnen nu, ända ner till roten. Jag drar upp och ner, smeker dina kulor ...

– Mmmm, stönade Albin.
– Min fitta är öppen. Den glänser av fukt.
– Ååååh, flåsade Albin.
– Den är alldeles röd, den är mogen, vill krama kuken ...

– Ooooh, kved Albin.
– Den är hungrig ... Nu hörde Sophie att Albins stönanden blev kortare och rösten bröts. Det skulle gå för honom. Den har tänder! sa Sophie.

– AAAAH! skrek Albin skärrat. Fan, nu sabbade du ju. Varför sa du så?

– Jag vill ha kuk på riktigt, flinade Sophie.
– Jag kommer att bli impotent om du skrämmer mig sådär, gnällde Albin.

– Nu skrämmer du mig, svarade Sophie.
– Du är sexfixerad.
– Jag knullar bara när jag är kär.
– Men du bryr dig bara om min kropp, klagade Albin. Jag vill att vi ska prata också.

– Visst. Jag pratar med dig så knullar du med mig, sa Sophie.

– Ha ha ha! frustade Albin.
– Kommer du hit?
– Nej, jag sexstrejkar.
– Då pratstrejkar jag.
– Okej, jag kommer.

De hade pratat en hel del. Albin hade gråtit när han hört om Alex och försäkrat att alla män inte var såna. Sen började de ha sex, och det var bättre än att prata. Prata kunde Sophie göra med väninnor.

Albin bodde bara två kvarter bort, och snart ljud pinglorna. Sophie kastade sig runt hans hals, borrade

in ansiktet i hans mage, knep hårt om hans fasta skin-
kor och kysste honom. Han verkade nästan generad.

– Kom, sa hon och ville att de skulle gå upp.

– Ska vi inte äta nåt först? frågade Albin.

– Äta! sa Sophie.

– Ja, jag brukar ju äta innan jag går och lägger mig,
sa han en gnutta förtörnat. Fast det räcker med
mackor eller nåt.

Sophie slängde in en paj i mikron och väntade otå-
ligt på att Albin skulle tugga i sig den. När han var
klar reste han sig och lyfte upp Sophie. Så bar han
henne uppför trapporna och slängde henne i sängen.
Stängde dörren. Drog av henne kläderna. Drog av sig
kläderna. Sophie flämtade till när hon såg den tjocka
staken. Åh, vad hon älskade den där lemman. Han
la sig ovanpå henne. Han var så stor, hon var upp-
spärrad. Hon fångade upp ollonet och grep tag om
det med fittan. Det skulle gå för henne i första jucket,
magen sögs ihop och hon gav full hals utan att kunna
hejda sig. Albin la en kudde över hennes ansikte och
fortsatte och det gick för henne igen, hon var elek-
trisk. Albin höll henne hårt och vände sig om på rygg.
Hans axlar, hans mage, hans bröst, hans härliga
grova stånd, hon sa: Jag älskar dig flera gånger, och
han njöt och sög på hennes bröst och så sa han: Jag
älskar dig för första gången, och nåt small av inom
henne. Just då stod Lilli i dörröppningen och sa att
hon inte kunde sova för allt oväsen och Sophie föll
ihop över Albin men var tvungen att resa sig och få
Lilli i säng. Albins biff var fortfarande styv när hon
återvände och han styrde in igen och hon fick gåshud
av att han tog om hennes höfter och förde dem på

sitt speciella sätt, så mjukt, så rytmiskt. Hon var galen i att ligga med Albin. Hade hon verkligen känt på det här viset förut?

– Jag har aldrig känt så här förut, sa hon.

– Du är så skön, du är bäst, mumlade Albin och ökade farten tills han började stöna så som han gjorde när han var nära och han höll henne stilla för han visste att det här var en av de dar det kunde bli barn på och hon tog den i munnen, den lina stången, och Albin skrek samtidigt som han pumpade i Sophies mun. Nu stod plötsligt Niki i dörren.

– Hamstern har rymt, sa han torrt.

Sophie försökte svälja satsen men fick en hostattack så det stänkte över Albins mage. Hon ryckte till sig sin morgonrock och gick frustande nerför trappan. Vilket rum är den i, sa hon och hostade ännu mer.

– I mitt, sa Niki argt. Varför kan inte Lilli ha den dumma lämmeln uppe på deras rum, så jag slipper vakna av att den krälar under min säng och tuggar i sig av mina serietidningar!

Sophie tog en hockeyklubba och svepte fram det ludna lilla djuret, högg tag i krypet och låste in det i buren som stod i köket där gnagaren störde minst under sina nattliga ändlösa promenader i det gnisslande råttthjulet.

– Om man inte låser buren är det inte så konstigt att den rymmer, sa Sophie och kände hur benen ville vika sig under henne av motionspasset i sängen.

– Säg åt Lilli det då, brötade Niki. Annars kommer jag att döda den enfaldiga råttan. Med motorsåg. Äääöööhn, äääööhn! Niki härmade en motorsåg.

– Tyst nu och lägg dig! avbröt Sophie.

När hon lagt sig bredvid Albin slocknade hon innan hon hunnit säga godnatt. Han skakade henne.

– Gick det för dig? frågade han. Hon tittade förvånad på honom. Såg han inte lite enfaldig ut? Som en hund? Hon ruskade lätt på huvudet och hundblicken blev sorgsen.

– Jo, menar jag. Eller ja, vad fan trodde du annars?

Sophie vaknade mitt i natten av ett ljud hon en gång varit mycket förtrogen med: snarkanden och rosslanden. Hon hade åter en karl i sitt sovrum. Och han tog så mycket plats att fötterna stack fram utanför sängkanten. Månen lyste in genom takfönstret. Hon låg vaken och såg på honom. En brummande sjöbjörn. Hans ögon var så sorgsna. Hans händer så stora. Axlarna så breda. Armarna så starka. Han var man. Hon älskade honom.

Klockan sju steg hon ur sängen och plockade kärleksfullt upp hans klädhög från golvet. Hon tänkte på vad Heidi von Bom nån gång uttryckt som Sophie inte förstått då: Ska man leva med en man måste man känna ren och salig ömhet var gång man plockar upp hans strumpor från golvet. Nåt sånt. Det var ju alldeles rätt och riktigt, tänkte Sophie medan hon kände ett fjärilsstråk fladdra genom hjärtat samtidigt som hon ömt vek ihop Albins boxershorts.

Hon gick ner och väckte skolbarnen. Niki producerade rikhaltiga mängder kroppsliga utsöndringar och han utsatte förtjust andra för deras odör. Sophie fick därför tvinga honom in i duschen varje morgon.

– Åååh, måste jag, jag duschade ju i går! Han kom ut ur sitt rum med badlakanet slarvigt om höften. Sophie kunde inte undgå att se att hennes son var på

väg att bli man i rasande fart. Skolbarnen höll på att bli stora och när det gällde tvillingarna var de värsta småbarnsåren förbi. Hon satte sig vid köksbordet och såg gryningen smyga över takåsarna. Hon kunde börja leva nu. Och hon hade en man i sitt sovrum.

Kärleksfullt plockade hon bort bestick, tallrik och glas efter gårdagskvällens hungrige man. Så dukade hon fram frukost åt barnen, skivade en tomat åt Putte, kokade mjölkchoklad åt Lilli och bredde matsäck åt Jaki, som skulle på nåt teaterbesök med fritis, och gjorde kaffe åt sig. Snart satt de alla runt bordet, Sophie och hennes två drulliga drumlar och hennes två gulliga gryn.

– Var är hästen? frågade Niki och log snett.

– Vilken häst? sa Lilli och sken upp.

– Sänghästen, flabbade Niki. Hästen Albin. Mamma var ute och red i natt. Jaki skrattade så han blev röd.

– Visst ljuger Niki, sa Putte och ruskade på sitt röda spikraka hår. Visst var inte du ute och red i natt?

– Nej, jag var bara ute och cyklade lite, log Sophie.

– Cyklade? frågade Putte och fnissade. Mitt på natten?

– Det heter mitt *i* natten, CP-unge! brölade Niki. Att du aldrig kan lära dig rätt prepositioner.

Sophie klappade i händerna och schasade iväg skolbarnen. Lilli och Putte retirerade till Children's Channel. Kärleksfullt gjorde Sophie i ordning en frukostbricka åt sin sänghäst. Hon gick uppför trapporna med brickan och satte den kärleksfullt på hans nattduksbord.

Precis när hon var klar att följa tvillingarna till dagis ringde Alex. Han hade sin knattriga uppskruvade röst. Hade det stått i någon tidning om henne igen, tänkte Sophie oroligt.

– Får jag tala med Niki, raspade han.

– Nej, han har gått till plugget.

– Jag tycker det är ynkligt av dig att inte hålla barnen borta från våra konflikter, sa Alex.

– Vanudå?

– Jag fick ett e-mail av Niki som var det mest oförsämda jag nånsin läst!

– Vad stod det i det, då? frågade Sophie och undrade varför han skulle dra in henne i det.

– Det var så ohyggligt att det vill jag inte ens säga, svarade Alex. Men den slyngeln ska lära sig att respektera sin far!

– Det kanske vore bättre om du gav honom konkreta anledningar att respektera dig, sa Sophie fastän hon visste att hon gick rätt in i eldhavet nu.

– Du sitter där och manipulerar och indoktrinerar ungarna, din jävla hagg. Och det är bara för att du inte står ut med att jag har ett nytt liv och en ny kvinna.

– Jag tycker det är alldeles enastående att du lyckades kapa åt dig en ersättare på stört efter skilsmässan. Nu väntar jag bara på att du ska pecka på henne i stället för på mig. Varför ringer du mig stup i kvarten, är jag nån sorts jävla slasktratt?

– Jag har äntligen en kvinna som jag verkligen älskar ...

Aj! Det där tog oväntat hårt. Sophie kunde inte hålla emot.

– Bra! Och jag har äntligen en man som kan tillfredsställa mig i sängen. Och jag kan tala om att han är väsentligt bättre utrustad än du på alla fronter ...

Det blev knäpptyst i luren.

– Lilla gumman, jag hör att du inte mår bra, att du har problem med nerverna, kom det slutligen som alla andra gånger.

– KAN DU SLUTA KALLA MIG LILLA GUMMAN! röt Sophie. Vi är inte gifta längre. Och kan du vara snäll och sluta tala om för mig hur jag mår! Det vet jag bäst själv.

– Det måste vara svårt att vara så långt ifrån sina känslor som du är, sa Alex med en suck som åtminstone avslöjade hans egna känslor. Vi kommer inte längre, avslutade han och la på.

– Faan! sa Sophie dämpat och la mattan rätt igen efter femåringarnas härjanden i vardagsrummet.

På väg hem från dagis, i det gråbleka morgonljuset, under de stora molnsjoken som gled över januarihimlen och högg varann i baken, ställde Sophie sig på Mariatorget och tittade upp mot våningens fönster. ”Alex bor inte här längre” flaxade det mellan hennes öron. Så kom hugget, men det flöt ut innan det nått fram. Förgrenades, spreds, fördelades. Hon satte sig på en av bänkarna vid fontänen där ungarna brukade plaska på sommaren. Det var en känsla av vemod men samtidigt värme. Det var en sprakande innerlig känsla och hon hade sett glimtar av den tidigare men nu spred den sin lättnad som en rökring, en rökring som långsamt löstes upp. Hon ville förlåta Alex. Bli vänner. Hon ville försonas. Det tycktes över. Över på riktigt.

Sophie reste sig och gick upp. Hon skulle älska

Alex. Hon skulle upplåta en liten parkeringsficka i sitt hjärta åt honom. Där fanns plats för fler. Den här dan skulle hon vara hemma och jobba med veckans manus. Hon gjorde en ny kopp kaffe och satte sig vid bordet. Hon var full av känslor. Lät tårarna komma. Hon hade aldrig förmått ge åt Alex det hon nu ville ge åt nån annan. Hon hade hatat honom. Besvikelsen hade lagt sin snara runt kärleken. Vad hade han fått av henne egentligen? Ilska, förakt, kritik. Han hade tiggat om kärlek men hamnat i en mörk grav av hat. Han hade slagit henne, ljugit, svikit. Men hon hade låtit honom göra det. De hade varit två om det. De hade bägge suttit lika fast. Som Kurt Cobain och Courtney Love. För dem hade det slutat i katastrof. När tårarna ebbat ut ringde hon Alex.

– Jag vill be om ursäkt, sa hon.

– Jaså, sa Alex misstänksamt. Kör du nåt spel?

– Nej, sa Sophie. Jag är ledsen för det jag sa nu i morse. Jag sa det för att såra. Jag vill också be om ursäkt för alla de andra gånger under vårt liv ihop som jag varit taskig och orättvis.

Alex var tyst en stund.

– Mmmm, sa han rossligt. Jag kände mig så svi-ken, Sophie. Du ville bara hoppa av och lämna mig i sticket, och jag försökte och försökte men du bara hatade mig. Hånade mig. Sa att jag inte var en riktig man, att jag inte kunde göra affärer, ingenting tyckte du att jag kunde.

– Det måste ha varit förjävligt för dig, sa Sophie bara. Hon hade inte längre nåt behov av att försvara sig. Vilken förbannad rätt hade hon att korrigera hans upplevelser?

– Jag ville att det skulle gå bra för oss, men jag kände inget stöd, fortsatte Alex med sin riktiga röst, den röst hon älskat att höra.

– Jag är ledsen att jag gjort dig illa, svarade Sophie.

– Det känns bra att du har lugnat ner dig, sa Alex men fick plötsligt tillbaks sin andra skarpa röst. Nu måste jag jobba. Jag hoppas inte det är du som ställt till det nya djävulskapet jag har råkat ut för ...

– Vilket djävulskap?

– Jag hinner inte prata mer nu, jag har ett möte.

– Hej då, sa Sophie.

Hon gick upp till sin man. Han läste tidningen.

– Kan du inte kli mig på ryggen, bad han.

Hon kliade honom. Hon älskade honom. Han knullade som en gud.

En vecka förflöt. Hon kliade honom. Han satt i soffan. Hon lagade mat. Hon älskade honom. Han knullade som en gud.

Några veckor förflöt. Hon kliade honom. Han satt i soffan. Han läste kvällstidningarna. Han zappade med fjärren. Han drack pilsner. Hon plockade strumpor. Hon lagade husmanskost. Hon satt bredvid honom när han såg Rapport och kvällens långfilm. Hon rörde undan från köksbordet på morgonen efter kvällens hungrige man. Hon älskade honom. Han knullade som en gud.

En fredagmorgon när Sophie torkat smulor från köksbordet, ställt in koppar och glas i diskmaskinen, lagt på minnet att schampot och toapapperet var slut, läm-

nat ungarna på dagis och åkt till jobbet fanns det nåt som skavde på den vanliga lättnaden över att ha en hel helg utan barn. En hel helg utan barn ...

Ämnet för nästa veckas sändning var ”Vad behövs männen till?” På redaktionen raggades det värre än på den värsta bordell. Tidningarna hade gått hårt ut mot det de kallade ”soffismen” – talkshowernas jakt på gäster som sen ambulerade runt i varenda TV-soffa. Många kändisar hade pekats ut och ännu fler hade blivit rädda att kallas soffister. Därför hade det blivit en tuff match att få in gäster till TV-programmen. Till och med Lottie Lorenzon hade börjat tacka nej trots att hon uppenbarligen älskade att göra väsen av sin person. De som inte räddes soffiststämpeln hamnade på TV-redaktionernas Malmskillnadsgata och förlorade sin attraktionskraft. Det var som vilken handel som helst. Det som var lättillgängligt var inte lika åtrått. Och ryktet spreds till pressen som skadeglatt satte upp listor över soffistligan.

Sent på eftermiddagen kastade Sophie väskan på axeln, gick ut från redaktionen och stannade upp en stund på den bullerindränkta Sveavägen. Tittade uppåt mot himlen som ännu inte var mörk. Snart var det vår.

En hel helg utan barn. Ändå kände hon sig ockuperad av nåt, men vad? Hon gick ner i tunnelbanan. Köpte kvällstidningarna som hon inte hunnit läsa på jobbet där alla sprang runt benen på varann och var allmänt hysteriska. Hon bläddrade igenom nöjesdelen i Extrabladet. En liten blänkare längst ner på en vänstersida. ”Fanzino i konkurs.” Det kändes som om en liten sprint lossnade inom Sophie när hon började

läsa notisen som inte var längre än fem sex centimeter. ”Fanzino Media AB försattes i konkurs på onsdagen. Även dotterbolaget Boy Bizniz AB drogs med i konkursen. En enskild fordringsägare la in en konkursansökan i januari och eftersom skulden inte reglerades blev konkursen ett faktum. Bolagen hade åtta anställda och skulderna beräknas vara omkring sex miljoner kronor. Vd:n Alex Wallner har sökts för en kommentar men var inte anträffbar.”

I Kvällsextra hade de valt en mer vinklad rubrik. ”Bråket om Fanzino ledde till konkurs.” Annars var uppgifterna lika knapphändiga. Nu skulle Alex vara sjökvild, tänkte Sophie. Helt oväntat steg en röksvamp av medkänsla med Alex upp. Detta som hon hade hoppats på och fantiserat om så länge gav henne ingen triumf, ingen revansch, ingen skadeglädje alls. Hämnd är en läckerbit som helst bör avnjutas kall, var det nån som kläckt ur sig. Det stämde inte. Hämnd ska avnjutas rykande het, allra helst i helvetet. Hämnd är en högst temperaturkänslig färskvara, tänkte Sophie och klev av tåget. Bara nu Alex hämtat barnen! var hennes nästa tanke. Bara han inte hittat på nåt dumt!

En arm la sig om hennes skuldror och hon hoppade högt i rulltrappan upp mot Mariatorget.

– Sophie! The famous TV-staaar! Det var Josef Beck. Hon kände med en gång blodet rusa upp i huvudet. Träskråttan Josef. Sophie skickade allt förakt hon just då kunde uppbringa rätt in i hans bruna små pillerögon. Han ryggade till. Det var inte det lätt rispade råmuntra munlädret som gällde nu. Han skulle ha en dolk, den fan.

– Du är ingen journalist, fräste Sophie mellan tän-

derna när de knatade uppför trapporna och kom ut på gatan. En glad pub mitt emot sträckte ut sin ljustunga mot dem. Du är den lägsta sortens mediehora, fortsatte Sophie och drog upp överläppen mot näsan som en stridsberedd jycke medan hon såg hur Josefs ansiktsdrag slätades ut och munnen långsamt öppnades. Du är en feg liten lus som hoppar från armveck till armveck beroende på den tillfälliga blodgenomströmningen. Sanningen intresserar dig inte. Moral intresserar dig inte heller, du är värsta avarten, din jävla hooker. Sophie fläkte iväg en spottloska mellan Josefs fötter. De vanligtvis fladdrande armarna hängde rätt ner. Men Sophie var inte klar. Om du själv skulle få ställa i ordning efter din enorma skadegörelse hade det tagit dig tre livstider. Du har fördärvat ett äktenskap och dragit Alex i konkurs, din sucker ...

– Men ert äktenskap har jag ..., stammade Josef.

– Käften! sa Sophie med en fnysning. Jag talar om ett annat äktenskap du ödelade genom dina skvallerlögner och ohederliga ärenden du rände för att få smaska ut dina pekoral till cover stories i Fanzino. Du har för egen vinning spritt illvilliga amsagor om mig, antytt att jag maskat mig till mina framgångar, vädrat mina trosor gång på gång så mina ungar fått peck på skolgården. Du som är det största fnasket har beskyllt mig för horeri medan jag i själva verket fått streta mig fram på skälvande ben mitt under mitt livs värsta jävla helvete. Du utnyttjar konflikter och misshälligheter mellan människor för att sko dig, du snaskar på personlig tragik som en asgam och vad vann du? Ha ha, vad vann du? Svinhugg går igen, Josef. Nu blir det inga glamknäck mer i Fanzino, för Fanzino finns inte

mer. Där bet du dig i bajan. Nu får du hålla dig till din vanliga tråkiga husse som ger dig simpelt torrfoder.

Josef såg alldeles oförstående ut.

– Men konkursen är väl inte mitt fel? frågade han och lät som en brusten luta.

– Konsekvenser, Josef. Konsekvenser, sa Sophie och lämnade honom utanför T-banenedgången. Hans stora rocktyg slokade.

Det hade blivit mörkt. Hon hade en hel helg utan barn. Hon behövde inte handla, inte hämta ungar. Hon kunde sätta sig och ta en öl nånstans.

Det var bara ett problem. Hon hade en man. Han skulle komma hem. Och då skulle hon vara där. Därför kunde hon inte sätta sig och ta en öl nånstans. Därför fick hon ta vägen om Konsum innan hon gick upp. Därför fick hon köpa rött kött och lökchips i stället för take away-sushi.

Sophie märkte hur nerverna kliade när hon gick uppför trapporna den sista våningen dit hissen inte nådde. Hon tänkte att disharmonin hon kände berodde på att hon skulle ha mens, att hon oroade sig för Alex och att hon var trött och ångrade att hon tackat ja till tjejmiddagen hos Lisbet i morgon.

Bjällrorna drog igång sitt plingeling som blandade sig med telefonsignalen. Hon hann inte in och ta luren innan svararen gick igång. Där fanns redan fem meddelanden. Det var Alex som pratade nu och ville att hon skulle ringa. Hon lyssnade av först. Det var en klasslärare som ville boka in samtalskvart, sen var det Albin som sa: Jag älskar dig, så var det Bittan som ville höra hur det var, sen var det Extrabladet, sen Kvällsextra och sist Alex. Hon ringde Alex.

- Suck. Alex här.
- Barnen stojade i bakgrunden.
- Det är jag, sa Sophie.
- Är det du din jävla apa som läckt till pressen?
- Nej, svarade Sophie. Faktiskt inte.
- Men det är du som har tipsat Gustav om att köpa en fordran. Det där knepet lärde jag mig av Karl Schopper, det kände bara du till.
- Karl Schopper kanske har lärt sig det av någon annan, så genialisk var väl inte den gamle skojoaren, sa Sophie lugnt. Det är nog många som gör så.
- Men det var bara du som kände till skulden till det förra reproföretaget.
- Det är väl bara att kolla bokslutet så ser man att du har skulder till alla leverantörer, sa Sophie och tog med sig telefonen till köket där hon började plocka in varorna i kylan.
- Nu säger du inte ett knäpp om tidningarna ringer! kommenderade Alex. Det kommer de nog inte att göra men ...
- Kvällsextra och Extrabladet har redan ringt ...
- **MEN DIN KORKADE FITTSLYNA! öste Alex. FATTAR DU INTE VAD DU STÄLLER TILL MED! FANZINO OCH PLAYBOY ÄR UTOM ALL FARA! ROLLE OCH JAG HÅLLER PÅ OCH ...**
- Syr ihop en vass och vattentät deal, och du har ingen chans din sjuka lilla fitthora, fyllde Sophie i. Du har sagt allt det här förut och du har fintat och mörkat och rufflat och fifflat och nu föll du på eget grepp.
- Lilla gumman, väste Alex. Jag kommer att vinna det här också, precis som jag vunnit allt annat. Vad har du sagt till tidningarna?

– Ingenting, sa Sophie. Jag kom just hem och lyssnade av svararen. Jag lovar dig att inte ge en enda kommentar till pressen, om det kan vara till nån glädje.

– Jag vågar inte lita på dig efter allt du gjort, sa Alex dystert. Vi kommer aldrig att kunna försonas ...

– Den som lever får se, sa Sophie och kände sig nästan snopen över att hon inte var rädd för honom längre. Lycka till nu, sa hon och la på.

Tröttheten rev i henne. Snart skulle Albin komma. Hon öppnade kylan och grävde fram en öl. Tre mjölkförpackningar var öppnade samtidigt. Hon såg på datumstämpeln. Den oöppnade mjölken var den med kortast datum. I diskhon stod en kastrull med brun beläggning i botten och en kopp nerstucken i den. Disktrasan låg underst, dubbelvikt och stinkande. Slapptask, tänkte Sophie och fick syn på väskan i hallen med Fyrans logotype. Albins väska med kläder. Den hade stått där hela tiden men just i kväll stack den ut mot bakgrunden. Hon gick in i vardagsrummet. Bordet var täckt av kvällstidningar. Där stod två koppar, en ölburk och tre glas, ett halvfyllt med juice. Över ena armstödet låg ett par mörkblå jeans. Albins jeans. Nedanför på golvet låg ett par sockor som två tygbollar. Framför stereobänken låg öppnade CD-fodral. På fällen framför öppna spisen låg Albins badlakan i en knöl. Det var säkert fortfarande fuktigt. Sophie brukade kärleksfullt plocka upp ett fuktigt badlakan från fällen framför öppna spisen varje dag och hänga det i duschrummet. Hon brukade kärleksfullt plocka undan glas. Kärleksfullt ta upp strumpor och kalsonger. Kärleksfullt vika ihop tidningar och

CD-fodral. Den här kvällen tog hon inte kärleksfullt upp nånting. Hon tog överhuvudtaget inte upp några av Albins reliefartade markörer.

Hon tänkte en Camel och klunkade i sig av ölen. Hon satte på Hansson de Wolfe United. Hon hade inte vågat lyssna på hennes och Alex musik förrän nu. Nu var det hennes musik. ”Jag kände mig så liten, rädd och svag. Led av kolibriasis ett tag. Nu ser jag fram mot nya tider, nu har jag hälsat mig goddag. Förlamad till en del, ja liksom gipsad i min själ. Nu har jag kastat mina kryckor. Nu har jag givit dem farväl. Vita springare, i gryningen. Vita springare, mot framtiden ...” Alex och hon hade haft de största stunder hon kunde minnas. Hon såg sig om i glädje. Glädje över deras hisnande kärlekssaga. Det var som om hon samlade ihop en näve slipade diamanter och la i sin privata skattkammare, sin ”Heart-Shaped Box”.

Pinglorna klingade och Albin klev in. Sophie skuttade inte mot honom som en yster harpalt. Hon rörde sig inte ur fläcken. Albin släppte ner sin ryggsäck på golvet och gick med kängorna på som en robot rätt mot kylskåpet och öppnade det. Så märkligt! tänkte Sophie. Att hälsa på kylskåpet innan han hälsar på mig. Så gick han tillbaks till hallen och snörde av sina kängor. Tog två steg in i vardagsrummet innan han fick syn på Sophie. Då tjöt han i falsett med ögon som tycktes ha sett ett meskalinmonster och han hoppade två kliv bakåt.

– Vad du skräms, utbrast han.

– Det kanske är din rädsla som skrämmer dig, svarade Sophie och tittade på honom utan att le men han verkade inte fatta läget.

– Usch, det där låter jobbigt, muttrade han om musiken han inte kände igen och gick mot stereon. Rätt över det hopknölade badlakanet. När han var på väg att sträcka fram sitt grova pekfinger och trycka på stoppknappen hojtade Sophie till.

– Stopp!

Albin hoppade till igen. Vad nu då? frågade han bestört.

– Jag lyssnar på det här, sa Sophie lugnt.

– Men jag tänkte sätta på R.E.M., sa Albin.

– Du får vänta tills jag har lyssnat klart, avgjorde Sophie. Hon var förbannad, men hon ville inte bråka. Hon ville bara slå fast lugnt och tydligt att det här var hennes hem. Trots att hon hade en sänghäst.

– Jahaja, mumlade Albin och lommade till kylan. Har du handlat? frågade han.

– Ja, sa Sophie. Entrecôte.

– Jag tar en öl så länge, sa Albin och bökade ut en burk. Han lunkade in i vardagsrummet med chipspåsen och ölen och stod ett kort tag framför soffan. Han visste inte riktigt var han skulle sätta sig, för Sophie hade ockuperat hans speciella hörna. Till sist satte han sig på andra sidan och Sophie kände en svag sadistisk njutning när han fick flytta på ett par av de smutsiga glas som stod på bordet för att få plats med sin öl.

– Vad rörigt här är, grymtade han och lyfte på tidningarna som täckte bordet, troligtvis för att hitta fjärren till stereon så att han kunde sänka musiken han inte var van vid.

– Ja, svarade Sophie kallt. Här finns ingen piga.

Albin glodde på henne men svarade inget. I stället la han sig ner i soffan med huvudet i hennes knä.

– Jag börjar bli hungrig, gnölade han och såg upp på sin matte. Sophie började lägga ihop två och två nu.

– Jaså, svarade hon likgiltigt.

– Snälla, kan vi inte laga mat snart, gnydde voff-singen.

– Jag är inte hungrig, sa Sophie nonchalant.

– Kan du klia mig på ryggen? vädjade vovven ynkligt.

– Nej, svarade Sophie ointresserat. Men jag vill knulla. Kom här! Hon fick lust att säga ”fot!” Hon tog Albins hand och han segade sig upp ur soffan.

– Lagg dig! dirigerade hon och ledde fram honom till fällen med det hopknölade badlakanet. Hon fick lust att säga ”plats!”

Sophie tog av Albin kläderna. Hon tog kuken i munnen. Långsamt växte den till sitt bamsefräs. Hon hissade upp klänningen och tog av sig strumpbyxor och trosor. Kramade hans vackra breda axlar. Smekte hans bringa. Borrade in ansiktet i hans lurviga mage. Så satte hon sig grensle över honom och tog in staken. Han stönade lätt. Hon rörde sig långsamt till en början. Så härlig den var, så stor! Det brusade i henne, havsvågorna kom en efter en. Sen ökade hon tempot för att stegra honom. Han blundade och började stöna högre, kortare, nu kände hon hur kuken började svälla, ta sats och stopp! Där slutade hon och skrek FY! Albin slog upp ögonen, nedryckt från toppen i ett enda huj och Sophie klev av. Hon reste sig och halade ner klänningen. Albin ställde sig på fällen, fortfarande med fräs. Han började gråta. En stor naken karl med halvfräs som stod och bölade. Han var så väldig och så vacker. Men han hade begått ett brott.

– Jag känner mig våldtagen, snyftade Albin.

– Disco! sa Sophie. Ska vi skaka hand på det? Nu kom det. Hur fan tror du jag känner det, då! morrade hon. Du går och dräller paltor runt dig, snubblar ut på morgnarna och in på kvällarna. Gör inte ett handtag, länsar mitt kylskåp, vråker dig i soffan ... Jag lagar husmanskost, kliar dig på ryggen, plockar undan, handlar sånt jag vet att du gillar, och samtidigt försörjer jag fyra hungriga ungar och jag har precis gått igenom en skilsmässa och du känner mig, jag har berättat allt för dig, du vet så inihelvete väl och du ... snyft ... TAR MIG FÖR GIVEN! Som om jag vore din jävla MORSA!

Sophie kunde höra sig själv tjuta ut allt detta men inte fatta att det var hon som fällde denna martyrbombmatta. Hon som var så stark, så fri, så medveten! Albin kramade henne hårt med sina starka armar.

– Men jag vill ju inte vara sån! snörvlade han. Jag tänkte inte på det. Jag ska bättra mig. Vad kan jag göra för dig? Ligg du i soffan så ska jag ...

En lätt deja vu-känsla snuddade vid Sophie. Hon ligger blåslagen i sängen med Alex vid sängkanten. ”Ligg du här älskling så ska jag ...” Nej, hon var inte blåslagen nu. Men hon var en som ... Det ringde inom henne. Hon var en som tillät andra att gå för långt. Om och om igen. Hon kysste en groda för att han skulle bli en prins, tills hon själv blev en groda.

Varför satte hon aldrig upp spärrvakter? Hon visste genast svaret. Hon ville inte bli lämnad. Hon ville ge männen goda skäl att stanna. Men skulle hon svika sig själv för att vara till lags för en karl? Då var det väl bättre att vara utan. Så hade hon åtminstone sig själv

i behåll. Ändå trängde sig rädslan fram. En kvinna utan en man är en halvmesyr, sa den henne. En kvinna utan sig själv är en helmisär! kontrade hon snabbt.

– Ja, sa Sophie och slog handflatan i bordet.

– Va! tjöt Albin till där han stod och rotade i kylskåpet. Han vände sig skrämt om och drog henne åt sig när hon kom.

– Vi har det ju så bra, sa han.

– Som två människor kan ha det, la Sophie till, fast den ironin kunde ju inte gärna Albin begripa.

– Jag lovar att jag ska bättra mig, tiggde han.

– Jag ska också bättra mig, sa Sophie.

– Men det behöver du inte, försäkrade Albin.

– Jo, sa Sophie matt. Men nu får du gå, Albin. För jag vill träffa mig själv i kväll. Det var rätt längesen, förstår du.

Albin såg moloken ut när han gick. Dismissed, mumlade han.

Sophie var äntligen barnledig.

Det började med ett bi. Alex hade alltid avskytt bin och getingar. Av fullständigt plausibla orsaker: han blev jämt stungen. Och som om inte det räckte hade det hänt två gånger att han fått blodförgiftning av bistick. En gång när han bara råkat trampa på en död geting. Bin eller getingar förresten, han visste ingen skillnad. Bara att han skulle akta sig när de började surra på sitt vansinniga vis. Det var inte alla som förstod hans dilemma; en del trodde honom helt enkelt inte, att han de facto drog till sig dessa vinande små flygmonster och att de alltid stack just honom. Sophie hade varit helt oförstående inför att han kunde skutta iväg när hon lutade sig mot honom mitt under en förlossningsvärk den där brittsommardagen då Niki skulle födas. Men det var ju för att sätta sig i skydd mot getingsvärmen som yrde runt kaféborden där de tänkt slå sig ner. Hon hade trott honom några minuter senare, då ett bi flög in i Alex shortsgren och stack honom mitt på pungen. Och nu började det alltså med det där biet som utan förvarning dök upp ovanför hans huvud en dag just i början på mars, årstiden till trots. Flygfäet surrade till runt honom med jämna mellanrum och han försökte vifta bort det, men det kom ständigt tillbaks.

Anna låg på sjukhuset. Hon hade fått missfall och hon bara grät. Han hade försökt trösta henne men hon slöt sig, kapslade in sig i sorg och självanklagelser. Eller anklagade hon möjligen honom i tysthet? Hon hade börjat blöda efter ett helt ordinärt samlag och han hade sagt att det säkert bara var en liten spotting som kunde uppträda under de första månaderna. Det hade Sophie haft nån gång, hade han bestämt för sig, det hade han i alla fall påpekat för Anna. Då hade hon blivit arg. Sophie hit och Sophie dit! hade hon snäst med tårarna framvällande i sina gröna ögon. Han hade blivit rädd då, skräcken ven öronbedövande mot honom som ett attackflyg och han hade rest sig och gått nerför trapporna.

Det var tyst på kontoret. De anställda var inte där längre. Först måste konkursen redas upp. Rolle och Wennerholm, konkursförvaltaren som var god vän med Rolle, förhalade så gott det gick och sånt där var de skickliga på. Men Alex måste skaffa fram kulor innan Intertainment slog till. De girigbukarna ringde konkursförvaltaren var och varannan dag. Han hade bett sin morsa inteckna sommarstugan men än hade han inte lyckats få henne med på det. Gråberg skulle barnbarnen ha, Gråberg skulle finnas kvar i slakten, hade tanten sagt med envis beskäftig röst. Hon fattade inte att det bara var tillfälligt hon skulle behöva pantsätta Gråberg. Han erbjöd henne till och med en del av den kommande vinsten när allt var på bana igen men hon hade vägrat på kärringars irrationella ologiska vis och började gnälla över den gången hon tagit ett topplån åt Alex som slutade med att hon fick indrivning på sin lön från fogden och sen betalnings-

anmärkning. Hon vägrade fatta att det där härrörde sig från den gamla tiden.

Sophie sen. Han hade krävt att få tillbaka Peter Weiss-tavlan, men Sophie hävdade helt fräckt att den var hennes och att det var det minsta hon kunde begära efter allt som han försnillat under sina fylleorgier. Den otäcka gnidna skatan! Såna var kvinnor. De förlät aldrig, de drog aldrig ett fett streck över gamla trätor, de fortsatte att älta det förgångna och snika åt sig det de tyckte de var värda och det var sannerligen inte lite.

Och nu Anna. Det kändes som om alla kvinnor svek honom och han fick alltid vara stark. Han hade satt sig vid det stora bokbordet han köpt för att Anna och hans många barn skulle få plats när de åt. När det varit som bäst hade de anställda suttit med runt bordet och de var som en stor livlig italiensk familj där han var överhuvud. Anna lyckligt gravid, och det gjorde Alex lycklig också, trots allt. Han hade fått befrukta sin kvinna, det var en stor gåva från hennes sida, det hade han vett att inse även om han inte känt sig hågad inför tanken på blöjbyten och kolikskrik. Han skulle kunna skjuta de killar som lämnade en gravid kvinna i sticket, det fanns ingen ursäkt för sånt.

Men nu när han satt där kändes det som om allt höll på att glida honom ur händerna. Niki hade vägrat följa med honom sist det var hans pappahelg och han hade i egenskap av fadersauktoritet tagit ett bestämt tag i sonens öra varpå Sophie skällt ut honom och kallat reprimanden för våld. Och inte två strån i kors hade hon lagt för att den mopsige lille slyngeln skulle följa med honom. Han fick som ett slags belö-

ning för sin uppstudsighet sitta kvar hos Sophie och muppa framför sin nya monitor. Som Alex hade köpt! Det var ingen ordning på nånting sen de lesbiska Susan Faludi-feministerna destruktivt fått vända upp och ner på alla begrepp.

Han såg framför sig hur den ena vagnen efter den andra långsamt rullade förbi honom: där satt gänget med anställda, där satt Sophie och barnen, där satt hans mamma med vinflaskan, där satt Anna och grät i en blodpöl. Ingen vinkade, alla bara såg på honom med tom blick. Sen kom en vagn med blinkande monitorer och dundrande rockmusik: hans tidning och radiostation, hans älskade elfenbensvita Telecaster stå-tade i mitten och det var på väg bort, alltihop, och plötsligt rullade pansarvagnarna in, stridsfordonen och han satt på ett av flaken. Han var i Främlingslegionen ... Det var då hans tankar återigen avbröts av det där surrande lilla helvetet. Han fåktade med sina armar och gick omkring på golvet för att odjuret skulle försvinna.

Anna hade kommit nerför trappan. Hon hade stannat när hon såg honom. Vad håller du på med! hade hon frågat med ett förundrat uttryck. Var det inte avsmak också i hennes näsvingar? Jag blöder ännu mer nu, snyftade hon sen.

Han hade kört henne till sjukhuset men barnet gick inte att rädda. Hon var i fjärde månaden. Hon hade ont och fick medicin som gjorde henne dåsig. Hon grät inåtvänt och vände sig bort innan hon slumrade till.

När Alex återvänt hem dök det irrande biet upp igen. Han viftade bort det varje gång det surrade till

medan han gick igenom några pärmar. Han satte på MTV och började bläddra i Voxx, men det räckte inte. Han rev åt sig Veckorevyn och började tumma. Där var en bild på Sophie från nån dum premiär. Hon log fånigt i sina nya kläder och sin urringning. Hon hade en ny hög frisyr och stod bredvid Bert Molko och en liten flinande bög. Hon hade visst blivit en riktig faghag. Han zappade över till CNN men det kändes bara skrikigt. Han satte på radion. Alla kanaler körde samma skval med blandade hits, utom P1 och där härjade den surfittade muffmaffian. Hittarna vällde ur radion, urskillningslöst. Inget prat, ingen presentation, bara en brokig musiksörja, och de här kanalerna gick det svinbra för. Playboy hade varit seriös radio med en väldefinierad manlig målgrupp men nu var kanalen tyst. Han valde P3, där snackade de åtminstone. Han kände igen den gnetna småländska mansrösten. Och sen tjejen med sin loja halländska. Det var Einar och Eva. Einar och Eva som inför en oförstående omgivning hoppat av en lysande mediekarriär med fast jobb på DN, författarpeng och hela bagen. De hade bytt ut skval och förtal mot kompost och höns. Och de mådde bra. De höll visst på med en ekologisk by och gav ut en pytteliten lokaltidning.

Biet började surra igen och Alex reste sig för att hämta sin powerbook. Han gick in på Internet och öppnade Fanzinos mailbox. Där fanns ett argt e-mail från två killar som tyckte att Fanzino var en tidning för dem som inte kunde läsa, gjord av såna som inte kunde skriva, sen var där två larviga mail från tonårsgrabbar som ville ha ännu mer runkabilitet i tidningen. Anna gillade inte runkabilitet. Anna var på sjukhus.

Det surrade till. Han irrade lite på nätet, gick till Lycos sökmotor, det var mest bara piss på Internet, han sökte på ordet ”piss” för skojs skull, fastnade för en websida som enbart handlade om varför urin ibland luktade Kalaspuffar – otroligt att lägga ner krut på sånt. Han besökte Sophies hemsida. En bild på henne. Hon var sötare än i verkligheten. Hon log. Han skickade ett mail till hennes brevlåda. ”Hej”, mer kunde han inte komma på. Det surrade igen, han slog bort det. Surr – slå bort, surr – slå bort.

Han letade efter nån intressant newsgroup på Use-net men tyckte att det bara diskuterades nonsens. CNN rappade vilt ut sina nyheter i en outsinlig flod. P3 skummade ut en upptrissad tjejröst som talade om Djurens Befrielsefront. Tidningstravarna låg runt hans fötter. Omslagen braskade fram sex, succéer och skandaler i aggressiva självlysande färger. Ur radion meddelade Bert Molko med sin ljusa stämma detaljer angående sin nya samtidsroman ”Hype”.

Alex kände en kortvarig yrsel. Det var ju bara ett hål i rymden alltihop! En anakronism! En snurrande skiva utan fäste ...

Blodet ur den knivhuggne Molkos mage vällde mot honom, flöt ihop med Mings mantel bredvid och blev till ett rött draperi som hastigt drogs undan: där stod Sophie med håret i vädret och galen blick, bakom stod Alex morsa med huggtänder och klor, sen såg han ett lik, det var hans far men hans ansikte var en grinande dödskalles, därefter dök Sten-Olle Stålström upp och la av ett ohyggligt skratt medan han förde en bägare till sin mun. Han slungade ut innehållet i bägaren mot Alex – det var blod, Alex blev översköld av blod och

sen såg han Anna igen ... Världen löpte amok! Men så kom ett starkt ljussken och i mitten fanns en kvinna som vandrade mot honom, leende. Det var Sophie, den förra Sophie. Hon bredde ut armarna mot honom, det var i Haga i Göteborg den gången då de bestämt sig för att flytta ihop. Sista sträckan sprang de innan de förenades i en lång kram.

Han ringde Sophie, hon borde vara hemma. Klockan var över fem. En telefonlur, den var i alla fall hederlig. Rak. Hon svarade med stressad röst. Det fräste i bakgrunden, hon lagade väl mat.

– Hej, sa han rossligt och drog en djup utdragen suck.

– Hej? svarade Sophie undrande. Hur ... är det?

– Hela nöjesbranschen är ruttan, sa Alex.

Sophie skrattade. Ringer du bara för att tala om det? Vilken bransch är inte det? sa hon.

– Jag skulle vilja få tillbaka min tro på mänskligheten, sa Alex matt.

– Är du inte lite naiv och världsfrånvärd nu? svarade Sophie muntert.

– Det är bara bråk överallt, aldrig fred, aldrig vila, aldrig eftertanke.

– Men så är det med fri konkurrens, Alex, även om du bara driver en liten pizzeria. Kommer du inte ihåg det du sa till mig medan vi var gifta? Du hade ju rätt! Så fort du tar ett steg i sidled, eller ännu värre uppåt, så stöter du på nån som står i vägen. Det är där det blir bråk. Det är bara om du tar ett kliv ner som folk låter dig vara ifred. För då är du förbisprungen och oskadliggjord. Jag har äntligen förstått det.

– Jag är trött på att kriga, det var du som hade rätt,

sa Alex uppgivet samtidigt som han förstod att Sophie nu stod på andra sidan.

– Men herregud – det ÄR ju ett stort krig, svarade hon. Om att bli störst, ligga i täten, komma till toppen – VINNA. Alla vill vinna, Alex! Och ingen kommer att ha den minsta pardon om du förlorar. Det är bara att hacka i sig. Buy or die.

– Men om man inte vill delta i det där rat-racet då, invände Alex. Han var torr i strupen nu. Om det inte betyder så mycket att få stå och glänsa i en kvart, fortsatte han. För att framgång egentligen är ett personligt nederlag. Jag hörde Einar och Eva på radion nyss. De hoppade av till ett bättre liv, ett liv närmare dem själva.

– Snälla Alex, svarade Sophie med en lätt suck. Oss själva ligger inom oss själva. Men det här är ju en födkrok som så många andra födkrokar. Det är inte så mycket att göra åt. Man får försöka stå med fötterna på jorden ändå. Och det tycker jag att jag gör.

Nu var det lärobokstugget igen, tänkte Alex. I helvete att hon stod med fötterna på jorden förresten, hon hade ju förväxlat sig själv med en falsk mediebild i ett förvridet låtsaslandskap. Alex hade genomskådat hela bluffen nu. Sophie visste inte vem hon var längre. För henne hade det blivit en religion att synas. Annars trodde hon att hon inte existerade. Och det gjorde hon väl inte längre. En gång fanns hon på riktigt. Men då hade han inte sett henne. Nu ville han se henne, höra den sanna Sophie. Och då var hon bara ett skal utan innehåll. Sanningen hade som genom ett trollslag gått upp för honom. Offentlighetens ljus var

vår tids gift. Men det var bara destruktivt. Skampåle, gatlopp, hudflängning – det var företeelser som i högsta grad var satta i bruk i denna perverterade kultur. Och det var sånt Sophie och hennes gelikar självmant utsatte sig för. Men liksom Alex vägrat förstå sitt alkoholberoende vägrade nu Sophie se vad hon höll på med. Hon förstod ingenting, hon förstod inte ens att hon inte förstod och ännu mindre att Alex äntligen förstod. Han tyckte verkligen synd om henne nu och den här gången var det ärligt.

– Jag hoppar av nu. Jag har fått en överdos. Men jag hör att du är mitt i, sa han resignerat.

– Ja, mitt i maten, svarade Sophie jäktat.

– Ha det bra, sa Alex. I bakgrunden hörde han ungarna rasa och laja.

Surrandet var över honom på nytt så fort han lagt på. Det lät som två bin nu. De gömde sig varje gång han viftat bort dem, men så var de framme igen och vispade runt huvudet på honom.

Anna var på sjukhus. De skulle skrapa hennes underliv. Obehagligt ord, det där, förresten. Skrapa. Gjorde de verkligen det? Förde in en liten skrapa och rispade därinne i det allra heligaste? Han var hur som helst inte till nån nytta på sjukhuset.

Alex fångade upp några rytmer från MTV, följde powerbookens skärmläckarmönster ett par sekunder, sög in en fras om ungdomsvåld från radion och bläddrade i senaste numret av Linus fjantiga lekstugetidning. Inte ens den berörde honom. Telefonerna ringde men det var säkert bara förvirrade prenumeranter eller fordringsägare. Han tyckte ljudet från bina närmade sig när det plötsligt spratt till inom honom.

Det var en grundbult som höll på att lossna. Att han inte begripit det förut. Det brann i knutarna.

Alex tog fram en väska och stoppade ner några strumpor och kalsonger, ett par t-shirts och en varm tröja, en skjorta och ett par jeans. Han gick ut genom dörren och låste, tog hissen ner och satte sig i bilen som leasingföretaget ännu inte hunnit beslagta. Han vred om, rusade motorn. Det spann i honom, det var turbon. Han styrde söderut, ut över Hornstullsbron, förbi Liljeholmen. Mobiltelefonen började drilla. Han vevade ner rutan och slängde den rätt ut på motorvägen. Trafiken glesnade och han gasade hårdare, skar kurvorna. Han var på väg. På väg till Andrarum. Han hade glömt kvar nåt där. I det stora vackra huset i Andrarum. I Andrarum där han gått i det daggvåta gräset efter morgontidningen när alla sov. När han fortfarande kunde sitta som en baron på verandan med en öl och en snaps.

Han tryckte gaspedalen i botten. Nu skulle han tillbaka.

Tillbaks till andra sidan.

Andra sidan Alex.

Det var i början av mars, en vanlig onsdag. Hon hade sett det lilla knyttet på en ultraljudsskärm. Då brast hon i tårar. Hon hade trott att det skulle vara enkelt. Ånej! kved hon medan hon gick fram och tillbaka i sjukhuskorridoren. Albin hade gått bredvid henne. Han var förtvivlad. Han grät mer än vad hon gjorde. Det var hans första barn. Eller embryo.

Han ville så gärna. Både män och kvinnor ville så gärna. Men Sophie hade aldrig känt det tydligare. Det som kvinnor vetat i alla tider och som trots all frigörelse, trots all tjugig jämställdhet kvinnor ännu visste: Jag bär barnet. Jag bär ansvaret.

De vankade i den gula korridoren. Det är mig själv jag ska tänka på nu, försökte hon intala sig. Fast å andra sidan: hade man rätt att döda för egen vinning? Men det är ju bara en grodd, ett embryo, försvarade hon sig. Förebråelserna gav sig inte: det är en individ. Var går gränsen? Förut satte man spädbarn hos änglamakerskor och det tycker vi är ofattbart grymt i dag. Vem är du att döma var gränsen går? Ett människoliv är ett människoliv ... Men mina andra barn då! invände hon. Har inte de rätt att ha en mamma som har tid för dem och kan tjäna pengar så de kan få cyklar och skateboards och skidsemestrar och ... Lyx-

problem, fnös den stränga rösten. Dessutom har du ju en man vid din sida. Nu blinkade varningslamporna. En man! Skulle hon hänga upp sitt liv på en man nu igen! Nu när hon äntligen var oberoende, skulle hon rasera det? Sophie var spyfärdig av rösterna som sprattlade i henne. Hon lutade sig mot Albin. Han höll henne hårt intill sig.

– Snälla, sa han. Jag ska skydda dig. Jag kan ta hela ansvaret för barnet. Döda det inte.

– Menar du att barnet inte ska ha en mamma? frågade Sophie och såg in i Albins bruna slokande ögon. Fanns det ändå inte ett sting av dumhet i den där blicken? Hade han inte verkat intelligentare på den tiden när de bara var vänner? Du menar att jag ska bli som de där politikermorsorna? fortsatte hon. Sprinta upp ur förlossningsbritten och flöjta till nästa sammanträde?

– Men jag gör det du vill, vädjade Albin och började spruta ur sig tårar igen. Jag tittar ner i varje barnvagn jag möter ... Jag vill ha en sån där vit barnsits på min cykel ... Och dina barn skulle bli halvsyskon till vårt barn, då skulle vi bli släkt ... Jag skulle vara så stolt ... Albin snyftade.

– Stolt? upprepade Sophie samtidigt som hon irriterat började undra om den där genkombinationen egentligen var särskilt lyckad när allt kom omkring. I så fall måste du vara jättestolt varje gång du genomfört ett regelrätt samlag, gick hon på. För det är ju allt ni män behöver göra. Det är inte ni som har ansvar för ett växande liv ni aldrig kan lägga ifrån er, inte ni som måste vara noga med vad ni äter och dricker, spola röken och kröken och inte kunna röra er som ni

vill. Det är inte ni som för åderbråck och droppande bröst och blödande underliv och säckig mage ...

– Är det bara ett elände att få barn? sa Albin och kramade Sophie hårt. Hans muskulösa armar, breda bröst, hans kuk trycktes mot henne och en mild längtan började vakna.

– Nä, sa hon tyst. Det är också den största kick man kan få ...

Hon rycktes med. Såg den rosa horisonten där hon och Albin och barnet stod och sken. Barnet mittemellan dem. Tänk om jag kunde behålla det, sa hon drömskt och kände en liten hälsning från livmodern. Skulle det gå, tror du?

Albin började skratta och dansade runt med henne i korridoren. En vitrock flaxade förbi och log mot dem.

– Men då får du räkna med att kanske försörja mig och mina barn fram till förlossningen, fortsatte Sophie och såg sig själv med den växande magen. Du kan nästan aldrig gå på krogen, inte köpa en massa dyra kläder åt dig, inte ...

Hon avbröts av ett kviller. Det var Albins nalle. Sophie frös till is. En ödessekund förflöt. Han tog upp nallen. Han svarade. Han svarade! Nu, i detta ögonblick svarade den dumme jäveln i sin dumma jävla mobilpitt.

– Vänta ska jag höra, sa han och vände sig mot Sophie. Det är Åhlén som undrar om vi kan gå ut och partaja i morgon, han åker till L A nästa vecka. Får jag det?

Sophie blev stum. ”Får jag det?” Hur illa var det ställt upp i hans torftiga hjärnkontor? Var det plöts-

ligt det som var huvudsaken nu? Vadå att mobilen ringde? Vadå att nån töntpolare skulle till L A? När detta stora skulle avgöras, hur kunde bisaker då överhuvudtaget ha relevans? Sila mygg och svälja kameler – dumma karlar! Jag kommer att bli en jättebra farsa, hade han sagt om och om igen. Kommer att. Ska. Det där hade hon sannerligen hört förut. Ska, ska, ska. Och sen skulle hon sitta där med en bulle i ugnen och höra dessa ”kommer att” och så skulle hon ha en skrikande bebis och fortfarande höra hans ”kommer att”. Barnet skulle bli större och han skulle bedyra sina jävla ”kommer att” tills hon skulle bli en rasande bitterbitch och han skulle säga att med en sån sur kärning är det ju inte konstigt att man ... Och slutligen skulle han bli en ylande varg med gula ögon som bråkade med henne för att han inte fick vårdnaden. Drack han inte för mycket också, förresten? Hon kom att tänka på vad den där psykdoctorn sagt åt henne. Att alkoholistfruar gärna sökte upp en ny alkoholist. Som snackar en massa. Lovar en massa.

Nu hade hon valt. Han var inte värd en så stor gåva från henne. Gåvan att föda hans barn. Hon såg klart nu. Han förtjänade inte barnet och han förtjänade inte heller henne.

Sophie gick tillbaks till mottagningsrummet och svalde de två pillren som skulle döda det lilla grynet. Albin hade förmodligen inte hunnit reagera och än mindre begripit.

Sophie låg i sjukhussängen. Värkarna rullade långsamt över hennes mage. Hon hade bett om en morfinspruta fast hon egentligen inte behövt. Det gjorde

inte särskilt ont. Men det var långtråkigt. Drogen fick tiden att glida isär och släppa ner henne i små fickor som ledde till stora utsmyckade salar ur det förgångna. Alltmedan tiden jobbade utan hennes medverkan. I dag låg hon alltså och blödde, allt enligt planerna.

– Farväl, baby. Det fanns ingen plats för dig nu. Men vi ses nog nån gång ändå, viskade hon och la handen på magen som drog sig samman för att pressa ut det lilla livet. Alla de barn hon redan hade var en gång så små. Hon hade själv en gång varit så liten.

Hon mindes tvillingarnas födsel. I det stora huset i Andrarum. De två barnmorskorna satt och läste och virkade. Randi passade Niki och Jaki. Alex och Sophie hade gått en lång promenad över ängsmarkerna runt omkring. De höll varann i handen. Det var i augusti. Några gula stänk bland träden här och där. Då och då stannade Sophie för en värk och varje gång hon lutade sig mot Alex hade han lagt armarna om henne och sagt: Tänk att vi bor här! Har vi det inte så bra som två människor kan ha det? Förlossningen var som en utdragen, kramande orgasm. De var sammanväxta i en jäsningsprocess och när de sista värkarna rev och slet och trummade sig genom Sophies kropp stod Alex på huk framför henne medan hon själv stod på knä mot en stol. Han hade inte släppt henne en sekund med blicken. Hans ögon sög in den ofattbara smärtan, sög in den och de kysstes, hon gnuggade sitt ansikte hårt mot hans och de var ett. Men inte ens det hade lämnat garantier, inte ens de banden var så sega att de inte kunde slitats av.

Sophie behövde gå på toaletten. Hon steg upp och gick ut i korridoren. Toan var upptagen så hon satte

sig utanför med en tidning. Där fanns en bild på henne själv från en premiär. Hon såg konstig ut på bilden. Hennes väninna såg också konstig ut. Alla såg konstiga ut på vimmelbilderna, alla hade klistrat på sig glädjelösa leenden. Ögonen lös av nåt Sophie inte kunde tolka. Skräck?

Då öppnades toan och en blek tjej med rödblont vågigt hår kom ut. Hon stannade upp utanför dörren och tittade rätt på Sophie med gröna lite sneda ögon. Hon gick några steg mot Sophie i sin blommiga sjukhusrock. Så räckte hon fram handen.

– Det måste vara du som är Sophie, sa hon.

– Ja, sa Sophie förvånat.

– Det är jag som är Anna, sa tjejen och slog sig ner bredvid.

Så det var så hon såg ut, Alex nya flamma. Ganska söt. En aningen platt näsa. Konturlös mun. Sophie hade varit rädd för att träffa Anna, men nu kände hon ingen rädsla. Hon kände att hon skulle kunna tycka om Anna.

– Vad gör du här? frågade Sophie.

– Jag har fått missfall, sa Anna lågt.

Gud, tänkte Sophie. Alex hade tänkt skaffa barn med sin nya! Hon kände en fläkt av indignation men den la sig när hon mötte Annas ledsna ögon. Det var väl inte så konstigt att Anna ville ha barn, det ville ju alla och Anna hade inga.

– Så synd, sa Sophie. Var det ett tidigt missfall?

– Så där, sa Anna. Fjärde månaden. Jag har förlorat en massa blod så jag har fått vara kvar här några dar. Och du? Varför är du här?

– Abort, svarade Sophie och undvek Annas blick.

- Anna nickade lugnt.
- Det gjorde du nog rätt i, sa hon. Du har ju redan fullt upp.
 - Sophie såg att Anna fick tårar i ögonen.
 - Är det med Alex du väntade ...
 - Nej, men snälla, sa Sophie. Absolut inte.
 - Vet du var han är? frågade Anna med ett plågat uttryck.
 - Nej, hur så?
 - Han har inte hört av sig på flera dar, och det går inte att nå honom nånstans. Anna sökte efter svar i Sophies ögon. Nu var det Anna som var där. Där Sophie hade varit innan. I en gastkramande undran över var Alex höll hus. Hon fylldes av medkänsla.
 - Han gör så ibland när han känner för stor press, sa Sophie. Hon ville lugna Anna. Han kommer tillbaka, tröstade hon. Alex kommer alltid igen. Så kom Sophie ihåg orden från psykdoctorn. Orden som gett henne kraft att gå vidare den där dan i pingst då allting ramlade samman. Men det är inte ditt fel, tillade hon. Kom ihåg det.
 - Jag kanske inte har gett honom tillräckligt med stöd, sa Anna och lutade kinden i handen. Han har haft det så svårt med skilsmässan och sen konkursen och ...
 - Det är du som behöver stöd just nu, avbröt Sophie.
 - Men Alex har mått väldigt dåligt av att du verkade så oberörd av er skilsmässa, att du bara susade vidare i livet.
 - Precis så tyckte jag att han var, sa Sophie och blev samtidigt paff. Varför hade Alex och hon inte bara

kunnat vara ärliga från början? Varför hade de inte kunnat tala med varann? Hela det löjliga kriget mellan dem föreföll så onödigt, som ett enda stort missförstånd. En rädsla för att tappa masken, vara svag och sårbar.

Sophie kände sig utled på att vara människa. Hon lutade huvudet i händerna och drog en lång trött suck. Varför vara försedd med en förmåga att kommunicera när denna färdighet slog slint för jämnan? Anna drog också en suck. De såg en stund på varann. Sophie och Anna ruskade på sina huvuden samtidigt. Log.

– Vilken soppa, sa Sophie och Anna nickade.

De reste sig och tog varann i hand.

– Hör av dig om du vill, sa Sophie.

– Du med, sa Anna.

– Jag vet inte ens vad du heter i efternamn, sa Sophie.

– Sundén, svarade Anna. Jag står i telefonkatalogen.

Sophie skrev ut sig, det fanns saker hon måste ta tag i därute. Hon mötte den torra kalla luften. Promenerade så sakteliga genom Rosenlunds sjukhus. Mot parken. Den tunga parfymen som brukade överskölja området låg ännu förborgad i de tajta trädknopparna. Förra våren hade hon skrivit ut sig från psykakuten och gått samma väg. Stillheten hade omslutit henne. Den absoluta stillhet som härskar i det okränkta nuet. Så kändes det inte den här gången. Det var ingen stillhet som rådde. Det var tomhet. Men tomheten gjorde ont. Tomheten skavde, karvade i henne. Träden var nakna och det droppade från dem. Det var som om de grät. Hon tyckte sig höra hur hela landskapet, ja hela

mänskligheten och civilisationen vred sig i plågor. Den fria marknaden. Den enes bröd, den andres död. Krig. Michael Stipes ljusa men sträva röst dök upp i hennes huvud: ”...’cos everybody huuuurts ... some time ...” Så mycket lidande! Överallt ...

Hon var liten igen. Men det var ingen som var stor. Hon blev yr. Sen blev hon rädd. Skulle hon svimma här, vem skulle ta emot henne? Hon skyndade på stegen och vinglade till. En tant i päls närmade sig med stelfruset ansikte. Nickade när hon passerade. En gardin i ett fönster rörde sig. Sophie lutade sig mot husväggen vid uppfarten som ledde till Swedenborgsgatan. Hon behövde kräkas men gick vidare. Svalde det som ville upp. Men tänk om hon bara trillade ner och dog? Här på fläcken? Det första hon såg framför sig var tidningsrubrikerna. ”Sophie Wallner död.” Eller kanske: ”TV-kändis död.” Nej, inte TV-kändis, det skulle verka för glättigt i ett så tungt sammanhang. ”Känd TV-profil död”, kanske. Hur känd då, förresten? Det fanns så många som var mycket mer kända än hon. Skulle Sophie hamna på ettan eller löpet om hon dog? Skulle det bli ett inslag i nyhets-sändningarna på TV? Hon blev kall. Kanske skulle hon bara få en liten notis långt inne i tidningarna. Sen skulle allt bli tyst. Begravningen skulle äga rum i stillhet. Vilka skulle komma? Hon såg Müller. Han skulle antagligen vara för bakis för att gitta ta sig dit och på en begravnig fanns ingen gratisfylla. Josef skulle komma av otyglad nyfikenhet. Lisbet och Bittan och ett par väninnor skulle vara där. Alex. Skulle han gråta? Nej, han kunde inte gråta. Albin däremot skulle lipa floder, fast mest var det krokodiltårar. Sophie såg

sin mamma och pappa. Hennes mamma skulle gråta oavbrutet, förmodligen av ouppklarade gamla skuld-känslor. Syskonen skulle fälla en och annan klädsam tår men de skulle inte sakna henne. Personerna var grumliga och bleka.

Hon började gå fortare, knäna var matta och benen darrade. Förbi Södra station, förbi det lilla antikvariatet. Hon kände sig som en vålnad. Alla skulle tänka: så glåmig hon ser ut i verkligheten. Men flera människor kom emot henne utan att ens snegla. Visste ingen vem hon var? Hon kanske redan höll på att falla i glömska. Nu firade de ner kistan. Då såg hon fyra ansikten. Fyra förtvylade ansikten som inte var suddiga. Barnen. Herregud – nu skämdes hon. Hon kunde inte vara klok, hon satte inte större värde på sitt liv än en tidningsrubrik. Skammen steg när en skvallertidnings löp trängde sig fram. Hon var tvungen att stanna.

Magen knep och knådade ut blod. Hon fick syn på sitt eget ansikte bland en bunt flinande fördettingar. Hon läste rubriken: ”Sophie Wallner: Skilsmässan är mitt livs tragedi.” Äcklet hamrade mot magslemhinnan. Det där var inte hon! Det var snarare en ... en clown. Nu började det lossna. Krampen i magen släppte. Hon hade brytt sig för mycket. Det var ju bara underhållning och inget att fästa sig vid. Det var som om hon stått alltför länge och tampats med heliumfyllda ballonger i snören, ballonger som förökade sig som en tumörväxt tills hon började lyfta från marken. Först nu förstod hon att det bara var att släppa taget om knippet, betrakta plastbubblorna medan de seglade till väders för att bli prickar på himlavalvet, onåbara färgklickar. Hennes makt över

dem var lika liten som hennes makt att göra drömmar sanna. Men hon hade ett liv. Ett annat liv, det verkliga.

Sophie stod på Mariatorget. Hon såg upp mot fönstren där hon bodde. Det var tänt därinne ... Det var några som väntade på henne!

Livet väntade. Ett språng i bröstet. Hon längtade. Hennes längtan blev varm, blev ljus, och hon ökade på stegen, gick in genom porten, tog hissen, gick de sista trappstegen, öppnade dörren.

Pinglorna ljud. Barnafötter som trummade över brädgolvet. Stora fötter, små fötter. Fötter fulla av liv.

– Mamma har kommit, lät det. Mamma är hemma!

THE ROOFHANGERS

nätverk inom mode- och filmbranschen

www.roofhangers.se

THE ROOFHANGERS är ett nätverk inom mode- och filmbranschen som skapades med ambitionen att sammanföra den talang som finns i svenska artister och branschfolk.

Visionen är att branschen lätt ska kunna få tag i den de behöver genom att vända sig till vårt nätverk samtidigt som medlemmarna får ett naturligt möte med varandra. Därför innehåller nätverket The Roofhangers alla delar som behövs för att skapa bra filmproduktioner och dynamiska modeprojekt.

Samarbetet med Unni Drougge och *Kiss The Future* är precis ett sådant exempel där makeupartister, fotografer och modeller hjälps åt att marknadsföra en författares verk.

JESSICA WIKSTRÖM

fotograf

www.aurora-studios.se

VARJE BILD ÄR FÖR MIG en egen liten värld och jag fotograferar alltid med det i åtanke. Jag vill inte porträttera verkligheten, jag vill skapa en egen värld med hjälp av mode, känsla och ljus.

Med Stockholm som bas har jag under mina fyra år som fotograf hittills hunnit med bland annat modefotograferingar för amerikanska tidningar, produktfoto och modevisning och nu även detta projekt tillsammans med Unni. Inget projekt är för litet eller för galet för att förverkligas.

MARIE AHLKVIST

smink

www.izmea.com

MARIE AHLKVIST är professionellt diplomerad makeupartist och hårstylist. Hon frilansar och jobbar med alla sorters smink- och hårjobb. Allt ifrån film, TV, foto och modevisningar till bröllop och fest. Marie är utbildad på Makeup Studio i Stockholm och har sminkat för flera filminspelningar, olika modefotograferingar, musikvideor, skivomslag/albumomslag och mycket annat.

Marie älskar att göra galna frisyror och sminkningar, men även vanliga skönhetsminkningar. Därför blev hon mycket intresserad när hon blev tillfrågad att sminka bokomslagen till Unnis böcker och tyckte att det var oerhört roligt att jobba tillsammans med alla som var med i projektet.

ANNA TROBERG

kreativ partner

www.annatroberg.com

ANNA TROBERG har ett förflutet som bokförlagschef. Hon har också skrivit romanen *Chefer från helvetet* under pseudonymen Rosetta Sten och jobbar numera som författare, bloggare, översättare och webbdesigner. Anna är även andre vice ordförande i Piratpartiet.

Tillsammans med Unni, driver Anna också projektet *Kiss the future*, ett projekt som banar väg för framtidens kreatörer genom att utforska alla de nya möjligheter som den nya tekniken och svärmtänkandet erbjuder.